JULKAISTAAN
NEUVOSTOLIITON KOMMUNISTISEN
PUOLUEEN (BOLSHEVIKKIEN)
KESKUSKOMITEAN
PÄÄTÖKSEN PERUSTEELLA

Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

NKP(b):n KESKUSKOMITEAN MARX—ENGELS—LENIN INSTITUUTTI

J. V. STALIN

TEOKSET

★

KARJALAIS-SUOMALAISEN SNT:n
VALTION KUSTANNUSLIIKE
*Petroskoi * 1951*

J. V. STALIN

3 OSA

1917

MAALISKUU–LOKAKUU

ESIPUHE

Kolmanteen osaan sisältyvät J. V. Stalinin ne perusteokset, jotka on kirjoitettu vuoden 1917 Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen valmistelun kaudella.

Vuonna 1917 J. V. Stalin johti läheisessä yhteistoiminnassa V. I. Leninin kanssa bolshevikkipuoluetta ja työväenluokkaa, joka taisteli valtiovallan valtaamisen puolesta.

Kolmannessa osassa julkaistuissa J. V. Stalinin teoksissa on huomattava sija kysymyksillä, jotka koskevat joukkojen bolshevistista johtamista kesäkuun ja heinäkuun mielenosoitusten päivinä, Pietarin piiriduumain ja kaupunginduuman vaaleissa (julistus „Kaikille työtätekeville, kaikille Pietarin työläisille ja sotilaille“, artikkelit „Hajanaisia mielenosoituksia vastaan“, „Kunnallisvaalikamppailu“, „Mitä on tapahtunut?“, „Rivit tiukasti yhteen“, „Tänään on vaalit“ y.m.), Kornilovin vastavallankumouksellisen kapinan nujertamisen aikana („Me vaadimme“, „Salaliitto jatkuu“, „Ulkomaalaiset ja Kornilovin salaliitto“ y.m.) ja aseellisen kapinan välittömän valmistelun kaudella

syys—lokakuussa 1917 („Demokraattisesta neuvottelukokouksesta“, „Kaksi linjaa“, „Turhaan odottelette...“, „Vastavallankumous mobilisoi voimiaan,—valmistautukaa vastaiskuun“, „Kahleita taotaan“, „Julkeustutkinnot“ y.m.).

Useat tämän osan teokset on omistettu kysymyksille, jotka koskevat puolueen taistelua Neuvostojen muuttamiseksi joukkojen mobilisoimiselimistä kapinaelimiksi, proletaarisen vallan elimiksi (selostukset VSDTP(b):n Pietarin järjestön ylimääräisessä konferenssissa ja bolshevikkipuolueen VI edustajakokouksessa, artikkelit „Kaikki valta Neuvostoille!“, „Neuvostojen valta“, „Vallankumouksen rikkurit“, „Mitä me tahdomme?“).

Useimmat tähän osaan sisältyvistä J. V. Stalinin artikkeleista julkaistiin „Na putjah k Oktjabrju“ („Tiellä Lokakuuhun“) kirjassa, joka ilmestyi vuonna 1925 kahtena painoksena. Ensi kerran nämä artikkelit julkaistiin bolshevikkipuolueen Pää-äänenkannattajassa „Pravda“ („Totuus“) lehdessä, joka ilmestyi myöskin nimillä „Proletari“ („Proletaari“), „Rabotshi“ („Työmies“) ja „Rabotshi Putj“ („Työmiehen Tie“), sekä bolshevistisissa sanomalehdissä „Soldatskaja Pravda“ („Sotilaan Totuus“), „Proletarskoje Dielo“ („Proletaarien Asia“), „Rabotshi i Soldat“ („Työmies ja Sotilas“) y.m.

NKP(b):n Keskuskomitean
Marx—Engels—Lenin Instituutti

1917

MAALISKUU–LOKAKUU

TYÖVÄEN JA SOTILAIDEN EDUSTAJAIN NEUVOSTOISTA

Venäjän vallankumouksen vaunut kiitävät eteenpäin salaman nopeudella. Vallankumoustaistelijain rivit kasvavat ja laajenevat kaikkialla. Vanhan vallan tukipylväät horjuvat ja luhistuvat perustuksiaan myöten. Pietari kulkee nyt, kuten aina muulloinkin, etunenässä. Sen perässä tulee verkalleen ja väliin kompastellen äärettömän maan muut paikkakunnat.

Vanhan vallan voimat sortuvat, mutta niitä ei ole vielä nujerrettu lopullisesti. Ne ovat vain kätkeytyneet ja odottavat sopivaa tilaisuutta nostaakseen päänsä ja syöksyäkseen vapaan Venäjän kimppuun. Katsahtakaa ympärillenne, niin näette, että mustien voimien salakähmäinen toiminta on herkeämättömässä käynnissä...

On suojattava hankitut oikeudet, jotta voitaisiin lyödä lopullisesti vanhat voimat ja viedä yhdessä koko muun maan kanssa eteenpäin Venäjän vallankumousta,—sellaisen on oltava pääkaupungin proletariaatin lähimmän tehtävän.

Mutta kuinka se on tehtävä?

Mitä tarvitaan sitä varten?

Vanhan vallan **hajallelyömiseksi** riitti kapinaannousseiden työläisten ja sotilaiden väliaikainen liitto. Sillä on itsestään selvää, että Venäjän vallankumouksen voima on työläisten ja sotilastakkiin puettujen talonpoikain liitossa.

Mutta hankittujen oikeuksien **säilyttämiseksi** ja vallankumouksen **kehittämiseksi edelleen** ei läheskään riitä yksistään työläisten ja sotilaiden **väliaikainen** liitto.

Sitä varten on tämä liitto tehtävä tietoiseksi ja lujaksi, pitkäaikaiseksi ja vankaksi, kyllin vankaksi kestämään vastavallankumouksen provokatooriset hyökkäilyt. Sillä kaikille on selvää, että Venäjän vallankumouksen lopullisen voiton tae on vallankumouksellisen työläisen ja vallankumouksellisen sotilaan liiton lujittumisessa.

Työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostot ovatkin tämän liiton elimiä.

Ja mitä tiukemmin yhteenliittyneitä ovat nämä Neuvostot, mitä lujemmin ne ovat järjestäytyneet, sitä tehokkaampaa on niissä ilmituotu vallankumouksellisen kansan vallankumouksellinen valta, sitä realisempia ovat takeet vastavallankumousta vastaan.

Näitä Neuvostoja on lujitettava, niitä on saatava kaikille paikkakunnille ja yhdistettävä ne toisiinsa johtajanaan työväen ja sotilaiden edustajain Keskusneuvosto kansan vallankumouksellisen vallan elimenä — siihen suuntaan on vallankumouksellisten sosialidemokraattien toimittava.

Työläiset! Liittäkää rivinne tiukemmin yhteen ja yhdistykää Venäjän sosialidemokraattisen työväenpuolueen ympärille!

Talonpojat! Järjestäytykää talonpoikaisliittoihin ja yhdistykää vallankumouksellisen proletariaatin, Venäjän vallankumouksen johtajan ympärille!

Sotilaat! Järjestäytykää omiin liittoihinne ja kerääntykää Venäjän kansan ympärille, Venäjän vallankumouksellisen armeijan ainoan uskollisen liittolaisen ympärille!

Työläiset, talonpojat ja sotilaat! Liittykää kaikkialla työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostojen, Venäjän vallankumouksellisten voimain liiton ja vallan elimien ympärille!

Se takaa täydellisen voiton vanhan Venäjän pimeyden voimista.

Se takaa myöskin Venäjän kansan perusvaatimusten toteuttamisen käytännössä: maat talonpojille, työn suojelu työläisille, demokraattinen tasavalta Venäjän kaikille kansalaisille!

„Pravda" № 8,
maaliskuun 14 pnä 1917
Allekirjoitus: K. Stalin

SODASTA

Muutamia päiviä sitten kenraali Kornilov teki työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostolle Pietarissa ilmoituksen saksalaisten valmistautumisesta hyökkäykseen Venäjää vastaan.

Rodzjanko ja Gutshkov kehoittivat tämän johdosta armeijaa ja väestöä valmistautumaan käymään sotaa loppuun asti.

Ja porvarillinen lehdistö on nostanut hälytyksen: „Vapaus on vaarassa, eläköön sota!“ Tähän hälytykseen on yhtynyt myöskin Venäjän vallankumouksellisen demokratian eräs osa...

Hälytyksen nostaneita kuunnellessa voisi luulla, että Venäjällä on muodostunut samantapainen tilanne kuin Ranskassa vallitsi vuonna 1792, jolloin keski- ja itä-Euroopan taantumukselliset kuninkaat solmivat liiton tasavaltalaista Ranskaa vastaan vanhan järjestelmän palauttamiseksi siellä.

Ja jos Venäjän nykyinen kansainvälinen asema olisi tosiaankin samanlainen kuin Ranskan asema vuonna 1792, jos meitä vastassa olisi vastavallankumouksellisten kuninkaiden erikoinen liittoutuma,

jonka erikoistarkoituksena olisi vanhan vallan palauttaminen Venäjällä, niin epäilemättä sosialidemokratia nousisi silloisen Ranskan vallankumouksellisten tavoin yhtenä miehenä puolustamaan vapautta. Sillä on itsestään selvää, että veren hinnalla hankittua vapautta on suojeltava ase kädessä kaikkia vastavallankumouksellisia hyökkäyksiä vastaan, tulivatpa ne miltä taholta hyvänsä.

Mutta onko asianlaita tosiaan siten?

Vuoden 1792 sota oli yksinvaltaisten maaorjanomistaja-kuninkaiden dynastista sotaa tasavaltalaista Ranskaa vastaan, jossa syttynyttä vallankumouspaloa nuo kuninkaat olivat pelästyneet. Sodan tarkoituksena oli sammuttaa tuo palo, palauttaa Ranskassa vanha järjestelmä ja siten antaa pahasti pelästyneille kuninkaille takeet vallankumouksellista tartuntaa vastaan heidän omissa valtioissaan. Juuri sen vuoksi Ranskan vallankumoukselliset taistelivat niin uhrautuvasti kuninkaiden sotajoukkoja vastaan.

Niin ei ole asianlaita nykyisen sodan suhteen. Nykyinen sota on imperialistista sotaa. Sen perustarkoituksena on kapitalistisesti kehittyneiden valtioiden pyrkimys vallata (anastaa) vieraita alueita, etupäässä agraarialueita. Nuo valtiot tarvitsevat uusia menekkimarkkinoita, näille markkinoille johtavia mukavia kulkuteitä, raaka-aineita ja mineraalirikkauksia, ja ne pyrkivät kahmimaan niitä kaikkialta, vallattavan maan sisäisestä järjestelmästä riippumatta.

Siitä johtuukin, että nykyinen sota yleensä puhuen ei aiheuta eikä voikaan aiheuttaa välttämättä puuttumista vallattavan alueen sisäisiin asioihin vanhan järjestelmän palauttamisen mielessä.

Ja juuri sen vuoksi Venäjän nykyinen asema ei anna aihetta hätärummun lyömiseen ja sellaisiin huutoihin, että: „Vapaus on vaarassa, eläköön sota!“.

Venäjän nykyinen asema muistuttaa pikemminkin vuoden 1914 Ranskaa, sodan alkamisaikojen Ranskaa, jolloin sota Saksan ja Ranskan välillä osoittautui kiertämättömäksi.

Samoin kuin nyt Venäjän porvarillisessa lehdistössä, niin myös silloin Ranskan porvarillisessa leirissä hälytettiin: „Tasavalta on vaarassa, lyö saksalaisia!“.

Ja samoin kuin silloin tuo hälytys sai valtoihinsa Ranskassa monet sosialistitkin (Guesde, Sembat y.m.), niin myös nyt Venäjällä melko monet sosialistit ovat lähteneet kulkemaan porvarillisten „vallankumouksellisen puolustuksen“ julistajain jälkiä.

Myöhempi tapahtumainkulku Ranskassa osoitti, että tuo hälytys oli valehälytys ja että huudot vapaudesta ja tasavallasta olivat Ranskan imperialistien todellisten pyyteiden verhona heidän pyrkiessään anastamaan Elsass-Lothringenin ja Westfalenin.

Olemme syvästi vakuuttuneita siitä, että tapahtumainkulku Venäjällä tulee osoittamaan ylenpalttisten „vapaus on vaarassa“ huutojen koko vilpillisyyden: „patrioottinen“ savu hälvenee, ja ihmiset tulevat näkemään omin silmin Venäjän imperialistien todelliset pyrkimykset... salmille ja Persiaan...

Guesden, Sembat'n y.m. menettelystä annettiin asiaankuuluva ja arvovaltainen arvio Zimmerwaldin ja Kienthalin sosialististen kongressien[1] (v. 1915—1916) tunnetuissa päätöslauselmissa sotaa vastaan.

Myöhemmät tapahtumat todistivat Zimmerwaldin ja Kienthalin väittämät täysin paikkansa pitäviksi ja hyödyllisiksi.

Olisi surullista, jos Venäjän vallankumouksellinen demokratia, joka on pystynyt kukistamaan vihatun tsaristisen valtakomennon, antaisi periksi imperialistisen porvariston valehälytyksen johdosta ja toistaisi Guesden ja Sembat'n virheet.

Minkälaisen sitten on oltava meidän suhteemme puolueena nykyiseen sotaan?

Mitkä ovat ne käytännölliset tiet, jotka voivat johtaa sodan mahdollisimman pikaiseen päättymiseen?

Ennen kaikkea pelkkä tunnus „alas sota!" on epäilemättä kokonaan kelvoton käytännölliseksi tieksi, sillä menemättä yleensä rauhan aatteen propagandaa pitemmälle se ei anna eikä voi antaa mitään siinä mielessä, että sillä olisi käytännöllistä vaikutusta sotiviin puoliin sodan lopettamistarkoituksessa.

Edelleen, ei voida olla tervehtimättä työväen ja sotilaiden edustajain Neuvoston eilen Pietarissa koko maailman kansoille antamaa julistusta, jossa kansoja kehoitetaan pakoittamaan omat hallituksensa lopettamaan teurastuksen. Tämä julistus, jos se pääsee laajoihin joukkoihin asti, tuo epäilemättä satoja ja tuhansia työläisiä takaisin unohdetun tunnuksen ympärille: „Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!" Ei voida olla kuitenkaan huomauttamatta, että tuo julistus ei silti vie suoraan päämäärään. Sillä vaikka oletettaisiinkin sen leviävän laajalle sotivien valtakuntain kansojen keskuuteen, niin on vaikea otaksua, että ne voisivat seurata tuota kehoitusta, kun ne eivät ole vielä tehneet itselleen selväksi nykyi-

sen sodan rosvoluonnetta ja anastukseen tähtääviä tarkoitusperiä. Me emme edes puhukaan siitä, että koska julistus edellyttää „kauhean teurastuksen lopettamista“ siten, että ensin kukistetaan „puoli-itsevaltainen järjestelmä“ Saksassa, niin se tosiasiallisesti lykkää „kauhean teurastuksen lopettamisen“ epämääräiseksi ajaksi, luisuen siten „sota loppuun asti“ kannalle, sillä ei tiedetä, milloin nimenomaan Saksan kansan onnistuu kukistaa „puoli-itsevaltainen järjestelmä“ ja onnistuuko se siinä yleensä lähitulevaisuudessa...

Mikä sitten on ulospääsynä?

Ulospääsynä on se, että painostetaan Väliaikaista hallitusta ja vaaditaan sitä ilmaisemaan suostumuksensa rauhanneuvottelujen aloittamiseen viipymättä.

Työläisten, sotilaiden ja talonpoikain on järjestettävä joukkokokouksia ja mielenosoituksia, heidän on vaadittava Väliaikaiselta hallitukselta, että se **yrittäisi julkisesti ja kaikkien kuullen taivuttaa kaikkia sotivia valtioita ryhtymään viipymättä rauhanneuvotteluihin kansakuntien itsemääräämisoikeuden tunnustamisen pohjalla.**

Ainoastaan siinä tapauksessa tunnus „alas sota!“ ei ole vaarassa muuttua sisällyksettömäksi pasifismiksi, joka ei sano yhtään mitään, ainoastaan siinä tapauksessa se voi paisua mahtavaksi poliittiseksi kamppailuksi, joka repii imperialisteilta naamion ja paljastaa nykyisen sodan todellisen sisällön.

Sillä vaikka otaksuttaisiin, että toinen puoli kieltäytyy ryhtymästä neuvotteluihin määrätyillä perusteilla, niin vieläpä tuo kieltäytyminenkin, s.o. haluttomuus luopua anastuspyrkimyksistä, tulee objektii-

visesti olemaan aseena „kauhean teurastuksen“ lopettamisen jouduttamiseksi, sillä siinä tapauksessa kansat tulevat näkemään selvästi sodan anastusluonteen ja verentahraamat imperialistiryhmien kasvot, ryhmien, joiden ahneiden pyyteiden vuoksi kansat uhraavat poikainsa hengen.

Mutta naamion repiminen pois imperialistien kasvoilta ja nykyisen sodan todellisen sisällön paljastaminen joukoille — se juuri merkitseekin todellisen sodan julistamista sodalle, nykyisen sodan tekemistä mahdottomaksi.

„Pravda“ № 10,
maaliskuun 16 pnä 1917
Allekirjoitus: K. Stalin

MINISTERINSALKKUJEN TAVOITTELUN TIELLÄ

Viime päivinä on lehdistössä julkaistu „Yhtenäisyys" ryhmän[2] päätöslauselmat: Väliaikaisesta hallituksesta, sodasta ja yhteenliittymisestä.

Tuo ryhmä on plehanovilais-burjanovilainen „puolustuskantainen" ryhmä.

Tuon ryhmän luonnehtimista varten on kylliksi tietää, että sen mielestä:

1) „Väliaikaisen hallituksen toimien välttämätön demokraattinen valvonta saadaan parhaiten aikaan siten, että työväen demokratia **osallistuu** Väliaikaiseen hallitukseen";

2) „Proletariaatin on pakko **jatkaa** sotaa" muun muassa „Euroopan vapauttamiseksi itävaltalais-saksalaisen taantumuksen uhkalta".

Lyhyemmin sanoen: antakaa, herrat työläiset, panttivankeja Gutshkovin ja Miljukovin Väliaikaiseen hallitukseen ja suvaitkaa jatkaa sotaa... Konstantinopolin valtaamiseksi!

Sellainen on plehanovilais-burjanovilaisen ryhmän tunnus.

Ja kaiken tämän jälkeen tuolla ryhmällä riittää rohkeutta kehoittaa Venäjän sosialidemokraattista työväenpuoluetta liittymään yhteen sen kanssa!

Kunnioitettava „Yhtenäisyys“ ryhmä unohtaa, että Venäjän sosialidemokraattinen työväenpuolue on Zimmerwaldin ja Kienthalin päätösten kannalla, jotka kieltävät sekä puolustuskannan että osallistumisen nykyiseen hallitukseen, vaikkapa se olisi väliaikainenkin (ei saa sekoittaa sitä Väliaikaiseen **vallankumous**hallitukseen!).

Se ei huomaa, että Zimmerwald ja Kienthal on Guesden ja Sembat'n kieltämistä, kun taas liittyminen Gutshkoviin ja Miljukoviin sulkee pois yhtenäisyyden Venäjän sosialidemokraattisen työväenpuolueen kanssa...

Siltä on jäänyt huomaamatta, että Liebknecht ja Scheidemann eivät ole enää pitkään aikaan olleet eivätkä voikaan olla samassa puolueessa...

Ei, herrat, te olette lähettäneet yhtenäisyyskutsunne väärällä osoitteella!

Voidaan tietysti tavoitella ministerinsalkkuja, voidaan liittyä yhteen Miljukovin ja Gutshkovin kanssa... „sodan jatkamiseksi“ y.m., se on makuasia, mutta mitä tekemistä siinä on Venäjän sosialidemokraattisella puolueella ja sen kanssa yhteen liittymisellä?

Ei, herrat, menkää ohi.

„Pravda“ № 11,
maaliskuun 17 pnä 1917
Artikkeli ilman allekirjoitusta

VENÄJÄN VALLANKUMOUKSEN VOITON EHDOISTA

I

Vallankumous on käynnissä. Puhjettuaan Pietarissa se vyöryy muille paikkakunnille saaden vähitellen valtoihinsa koko äärettömän laajan Venäjän. Enemmänkin. Se siirtyy kiertämättä poliittisista kysymyksistä yhteiskunnallisiin kysymyksiin, työläisten ja talonpoikain elämänolojen järjestämistä koskeviin kysymyksiin, syventäen ja kärjistäen nykyistä kriisiä.

Kaikki tuo ei voi olla aiheuttamatta levottomuutta varakkaiden Venäjän visseissä piireissä. Tilanherratsaristinen taantumus nostaa päätään. Imperialistinen kopla lyö hätärumpua. Finanssiporvaristo ojentaa kättään aikansaeläneelle feodaaliselle ylimystölle järjestääkseen yhdessä sen kanssa vastavallankumouksen. Tänään ne ovat vielä heikkoja ja epäröiviä, mutta huomenna ne saattavat voimistua ja mobilisoida voimansa vallankumousta vastaan. Joka tapauksessa ne tekevät herkeämättä likaista työtään kooten voimia kaikista väestökerroksista jättämättä sivuun armeijaakaan...

Miten tuo alkava vastavallankumous voidaan lannistaa?

Minkälaisia ovat ne ehdot, jotka ovat välttämättömiä Venäjän vallankumouksen voitolle?

Eräs meidän vallankumouksemme erikoisuuksista on se, että sen tukikohtana on tähän asti ollut Pietari. Otteluja ja laukauksia, barrikaadeja ja uhreja, taisteluja ja voittoja on ollut etupäässä Pietarissa ja sen ympäristössä (Kronstadt y.m.). Maan muut osat ovat rajoittuneet voiton hedelmien vastaanottamiseen ja luottamuksensa lausumiseen Väliaikaiselle hallitukselle.

Tämän tosiasian ilmauksena on ollut se kaksoisvalta, se tosiasiallinen vallan jakautuminen Väliaikaisen hallituksen sekä työväen ja sotilaiden edustajain Pietarin Neuvoston välillä, mikä ei suo rauhaa vastavallankumouksen palkkakätyreille. Työväen ja sotilaiden edustajain Pietarin Neuvosto työläisten ja sotilaiden vallankumouksellisen taistelun elimenä sekä Väliaikainen hallitus vallankumouksen „äärimmäisyyksien“ säikäyttämän maltillisen porvariston elimenä, porvariston, joka on löytänyt itselleen tukea maan muiden osien hidasliikkeisyydestä,— sellainen on tilannekuva. Siinä on vallankumouksen heikkous, sillä tuollainen asiaintila vakiinnuttaa maan muiden osien irtaantuneisuutta pääkaupungista, yhdyssiteen puuttumista niiden välillä.

Mutta vallankumouksen syventyessä vallankumouksellistuu myöskin muu maa. Paikkakunnilla järjestetään työväen edustajain Neuvostoja. Talonpojat tulevat mukaan liikkeeseen ja järjestäytyvät omiin liittoihinsa. Armeija demokratisoituu ja paikkakunnilla järjestetään sotilaiden liittoja. Maan muiden osien hidasliikkeisyys jää menneisyyteen.

Siten huojutetaan maaperää Väliaikaisen hallituksen jalkain alla.

Samalla myöskin työväen edustajain Pietarin Neuvosto käy riittämättömäksi uudelle tilanteelle.

Tarvitaan koko Venäjän demokratian vallankumouksellisen taistelun yleisvenäläinen elin, joka on kyllin arvovaltainen voidakseen liittää yhteen pääkaupungin ja maan muiden osien demokratian ja muuttuakseen tarvittavalla hetkellä kansan vallankumouksellisen **taistelun** elimestä vallankumouksellisen **vallan** elimeksi, joka mobilisoi kansan kaikki elävät voimat vastavallankumousta vastaan.

Sellaisena elimenä voi olla ainoastaan työväen, sotilaiden ja talonpoikain edustajain Yleisvenäläinen Neuvosto.

Sellainen on Venäjän vallankumouksen voiton ensimmäinen ehto.

Edelleen. Sodalla, kuten kaikella muullakin elämässä, on kielteisten puolien ohella myöskin se myönteinen puoli, että mobilisoituaan miltei kokonaan Venäjän aikuisen väestön se on tehnyt armeijasta hengeltään kansan armeijan ja siten helpoittanut sotilaiden liittymistä yhteen kapinaannousseiden työläisten kanssa. Siitä juuri johtuukin, että vallankumous puhkesi ja voitti meillä verrattain helposti.

Mutta armeija on liikkuva ja vaihtuva, etenkin sen vuoksi, että sitä siirrellään alinomaa paikasta toiseen sodan vaatimusten mukaan. Armeija ei voi seista iäti samassa paikassa suojelemassa vallankumousta vastavallankumoukselta. Sen vuoksi tarvitaan toinen aseellinen voima, sellaisten aseistettujen työläisten armeija, jotka ovat luonnollisesti yhtey-

dessä vallankumouksellisen liikkeen keskuksiin. Ja jos se väittämä pitää paikkansa, että vallankumous ei voi voittaa ilman aseellista voimaa, joka on aina valmis palvelemaan vallankumousta, niin ei meidänkään vallankumouksemme tule toimeen ilman omaa työväen kaartiaan, jonka omat edut on sidottu vallankumouksen etuihin.

Työläisten viipymätön aseistaminen, työväen kaarti — sellainen on vallankumouksen voiton toinen ehto.

Vallankumouksellisten liikkeiden luonteenomaisena piirteenä on esimerkiksi Ranskassa ollut se kieltämätön tosiasia, että siellä väliaikaiset hallitukset ovat tavallisesti syntyneet barrikaadeilla ja sen vuoksi ne ovat olleet vallankumouksellisia, ainakin vallankumouksellisempia kuin niiden sittemmin koollekutsumat perustavat kokoukset, jotka kokoontuivat tavallisesti maan „rauhoittumisen" jälkeen. Siten oikeastaan onkin selitettävissä, että noiden aikojen kokeneimmat vallankumousmiehet pyrkivät toteuttamaan ohjelmansa jo ennen perustavan kokouksen koollekutsumista vallankumoushallituksen avulla ja pitkittivät tuota koollekutsumista. Siten he halusivat saattaa perustavan kokouksen jo toimeenpantujen uudistusten tosiasian eteen.

Meillä on asia toisin. Meillä Väliaikainen hallitus ei syntynyt **itse** barrikaadeilla, vaan se syntyi barrikaadien **lähettyvillä**. Siksi se ei olekaan vallankumouksellinen, — se vain laahustaa vallankumouksen perässä haraten vastaan ja hyörien jaloissa. Ja jos päätellään siitä, kuinka vallankumous syvenee askel askeleelta tuoden esille yhteiskunnallisia kysymyksiä 8-tunti-

sesta työpäivästä ja maiden pakkoluovuttamisesta sekä vallankumouksellistaen koko maata, niin voidaan sanoa varmasti, että tuleva Yleiskansallinen perustava kokous on oleva paljon demokraattisempi kuin nykyinen Väliaikainen hallitus, jonka on valinnut kesäkuun kolmannen päivän Duuma.

Mutta samalla voidaan odottaa, että vallankumouksen laajojen mittasuhteiden pelästyttämä ja imperialististen pyrkimysten läpitunkema Väliaikainen hallitus voi määrätyn poliittisen suhdanteen vallitessa olla järjestäytyvän vastavallankumouksen „laillisena“ kilpenä ja verhona.

Sen vuoksi ei missään tapauksessa saa pitkittää Perustavan kokouksen koollekutsumista.

Tämän takia on kutsuttava mahdollisimman nopeasti koolle Perustava kokous, ainoa yhteiskunnan kaikille kerroksille arvovaltainen laitos, joka voi viedä päätökseen vallankumouksen asian ja siten leikata siivet nousevalta vastavallankumoukselta.

Perustavan kokouksen pikainen koollekutsuminen — se on vallankumouksen voiton kolmas ehto.

Kaikki tämä on toteutettava sillä yleisellä ehdolla, että mahdollisimman pian aloitetaan rauhanneuvottelut, sillä ehdolla, että lopetetaan epäinhimillinen sota, sillä pitkäaikainen sota finanssi-, talous- ja elintarvikepulaan johtavine seurauksineen on se salakari, johon vallankumouksen laiva voi murskaantua.

„Pravda“ № 12,
maaliskuun 18 pnä 1917

Allekirjoitus: K. Stalin

KANSALLISTEN RAJOITUSTEN LAKKAUTTAMISESTA

Eräs entisen Venäjän paheista, joista siihen lankeaa häpeän varjo, on kansallisuussorron pahe.

Uskonnolliset ja kansalliset vainot, „muukalaisten" väkivaltainen venäläistäminen, kansallisten kulttuurilaitosten vainoaminen, äänioikeuden riistäminen, muuttovapauden riistäminen, kansallisuuksien usuttaminen toistensa kimppuun, pogromit ja verilöylyt — sellaista on häpeällisen muiston jättänyt kansallisuussorto.

Miten voidaan vapautua kansallisuussorrosta?

Kansallisuussorron yhteiskunnallisena perustana, sitä henkevöittävänä voimana on kuoleva maaylimystö. Ja mitä lähempänä se on valtaa, mitä lujemmin se pitää valtaa käsissään, sitä voimakkaampaa on kansallisuussorto, sitä inhoittavampia ovat sen muodot.

Entisellä Venäjällä, jolloin vallassa oli vanha maaorjuuttaja-ylimystö, kansallisuussorto riehui täydellä voimalla purkautuen useinkin pogromeiksi (juutalaispogromit) ja verilöylyiksi (armenialais-tataarilaiset verilöylyt).

Englannissa, jossa maaylimystö (maalordit) on vallassa yhdessä porvariston kanssa ja jossa ei enää pitkään aikaan ole ollut tämän ylimystön jakamatonta herruutta, kansallisuussorto on lievempää eikä se ole niin epäinhimillistä, tietenkin, ellei oteta huomioon sitä seikkaa, että sodan aikana, kun valta siirtyi maalordien käsiin, kansallisuussorto on huomattavasti voimistunut (irlantilaisten ja hindujen vainot).

Mutta Sveitsissä ja Pohjois-Amerikassa, missä ei ole eikä ole ollutkaan maalordijärjestelmää ja missä valta on jakamattomasti porvariston käsissä, kansallisuudet kehittyvät enemmän tai vähemmän vapaasti eikä kansallisuussortoa yleensä puhuen ole juuri lainkaan.

Kaikki tämä on selitettävissä pääasiassa siten, että maaylimystö itse asemansa perusteella on (eikä voi olla olematta!) kaikenlaisten vapauksien, muun muassa myöskin kansallisuusvapauden, mitä päättäväisin ja leppymättömin vihollinen, että vapaus yleensä ja kansallisuusvapaus erikoisesti murtaa (eikä voi olla murtamatta!) maaylimystön valtiollisen herruuden pohjimmaisia perustuksia.

Feodaaliylimystön poistaminen valtiolliselta näyttämöltä, vallan riistäminen siltä — se juuri merkitseekin kansallisuussorron hävittämistä, kansallisuusvapaudelle välttämättömien tosiasiallisten ehtojen luomista.

Koska Venäjän vallankumous on voittanut, niin se on jo luonut nuo tosiasialliset ehdot kukistamalla feodaaliseen maaorjanomistukseen perustuvan vallan ja säätämällä vapaudet.

Nyt on välttämätöntä:

1) sorrosta vapautettujen kansallisuuksien oikeuksien muodollistaminen ja

2) niiden lainsäädännöllinen vahvistaminen.

Tällä pohjalla syntyikin Väliaikaisen hallituksen asetus uskontunnustusta koskevien ja kansallisten rajoitusten lakkauttamisesta.

Kasvavan vallankumouksen hoputtamana Väliaikaisen hallituksen täytyi ottaa tämä ensimmäinen askel Venäjän kansojen vapauttamista kohti, ja se otti sen.

Asetuksen sisältönä yleispiirtein on ei-venäläiseen kansallisuuteen kuuluvien ja ei-kreikkalaiskatolista uskontoa tunnustavien kansalaisten oikeuksien rajoitusten lakkauttaminen seuraavissa suhteissa: 1) asumaan asettumisessa, asumisessa ja muuttamisessa; 2) omistusoikeuden y.m.s. hankkimisessa; 3) kaikenlaisten elinkeinojen harjoittamisessa, kaupankäynnissä y.m.s.; 4) osallistumisessa osake- y.m. yhtiöihin; 5) valtion y.m. virkoihin pääsemisessä; 6) oppilaitoksiin pääsemisessä; 7) ei-venäjän kielen ja murteiden käyttämisessä yksityisliikkeiden asiainhoidossa, opetuksessa kaikenlaisissa yksityisissä oppilaitoksissa ja kauppakirjanpidossa.

Sellainen on Väliaikaisen hallituksen asetus.

Ne Venäjän kansat, jotka ovat tähän asti olleet epäilyksen alaisina, voivat nyt hengähtää vapaasti ja tuntea olevansa Venäjän kansalaisia.

Tämä kaikki on erittäin hyvä.

Mutta olisi anteeksiantamaton erehdys luulla, että tämä asetus riittää turvaamaan kansallisuusvapauden, että kansallisuussorrosta vapauttaminen on jo suoritettu loppuun asti.

Ennen kaikkea asetus ei säädä kansallista tasa-arvoisuutta kieleen nähden. Asetuksen viimeisessä kohdassa puhutaan muiden kielten kuin venäjän kielen käyttämisoikeudesta **yksityisliikkeiden** asiainhoidossa ja opetuksessa **yksityisissä** oppilaitoksissa. Mutta miten on meneteltävä niiden alueiden suhteen, joiden kansalaisten valtava enemmistö on venäjän kieltä puhumattomia ei-venäläisiä (Taka-Kaukaasia, Turkestan, Ukraina, Liettua y.m.)? Epäilemättä siellä tulevat olemaan (täytyy tulla olemaan!) omat eduskunnat ja siis myös „asiainhoito" (eikä suinkaan „yksityinen"!) samoin kuin „opetuskin" oppilaitoksissa (eikä ainoastaan „yksityisissä"!) — kaikki tämä tietenkin ei vain venäjän, vaan myöskin paikallisilla kielillä. Aikooko Väliaikainen hallitus julistaa venäjän kielen valtion kieleksi ja **riistää mainituilta alueilta oikeuden toimittaa „asiainhoidon" ja „opetuksen" äidinkielellä niiden omissa laitoksissa, jotka eivät ole suinkaan „yksityisiä" laitoksia**? Aikoo ilmeisesti. Mutta kuka muu kuin hölmö voi uskoa, että tämä olisi kansakuntien oikeuksien täydellistä samanlaistamista, josta „Retsh" [3] ja „Den" [4] lehtien porvarilliset kuomat kirkuvat ja toitottavat kaikilta katoilta? Kukapa ei ymmärtäisi, että tämä merkitsee kansakuntien tasa-arvoisuuden puuttumisen laillistamista kielenkäytön alalla?

Edelleen. Ken haluaa saada aikaan todellisen kansallisen tasa-arvoisuuden, hän ei voi rajoittua kieltävään rajoitusten lakkauttamistoimenpiteeseen, vaan hänen on siirryttävä rajoitusten lakkauttamisesta myönteiseen suunnitelmaan, joka takaa kansallisuussorron hävittämisen.

Tämän vuoksi on julistettava:

1) valtiollinen autonomia (ei federatio!)ehjän taloudellisen kokonaisuuden muodostaville alueille, joissa vallitsevat erikoiset elämäntavat ja väestön kokoonpano on kansallinen ja joissa „asiainhoito“ ja „opetus“ tapahtuu äidinkielellä;

2) itsemääräämisoikeus niille kansakunnille, jotka syystä tai toisesta eivät voi jäädä valtiollisen kokonaisuuden puitteisiin.

Sellainen on tie, joka johtaa todelliseen kansallisuussorron hävittämiseen ja kapitalismin aikana — mahdollisimman suuren kansallisuuksien vapauden turvaamiseen.

„Pravda“ № 17,
maaliskuun 25 pnä 1917
Allekirjoitus: K. S t a l i n

JOKO TAHI

Maaliskuun 23 päivänä antamassaan tunnetussa haastattelussa ulkoministeri herra Miljukov kehitteli „ohjelmaansa“ nykyisen sodan tarkoitusperistä. „Pravdan“ eilisestä numerosta [5] lukijat tietävät, että nuo tarkoitusperät ovat imperialistisia: Konstantinopolin valtaus, Armenian valtaus, Itävallan ja Turkin jako sekä pohjois-Persian valtaus.

Venäläiset sotilaat eivät siis vuodatakaan taistelutantereilla vertaan „isänmaan puolustamiseksi“ eikä „vapauden puolesta“, kuten lahjottu porvarillinen lehdistö meille vakuuttelee, vaan he vuodattavat vertaan vallatakseen vieraita maita pienen imperialistiryhmän hyväksi.

Niin ainakin herra Miljukov sanoo.

Kenen nimessä sitten herra Miljukov puhuu tuota kaikkea niin avomielisesti ja kaikkien kuullen?

Ei tietenkään Venäjän kansan nimessä. Sillä Venäjän kansa — venäläiset työmiehet, talonpojat ja sotilaat — **vastustaa** vieraiden maiden anastamista, **vastustaa** kansoja kohtaan harjoitettua väkivaltaa. Siitä on kaunopuheisena osoituksena työväen ja sotilaiden

edustajain Pietarin Neuvoston, Venäjän kansan tahdon ilmaisijan, tunnettu „julistus".

Mutta kenen mielipiteen sitten herra Miljukov siinä tapauksessa lausuu julki?

Ehkä koko Väliaikaisen hallituksen mielipiteen?

Mutta eilinen „Vetsherneje Vremja"[6] sanoo siitä seuraavaa:

„Pietarin sanomalehdissä maaliskuun 23 päivänä julkaistun ulkoministeri Miljukovin haastattelun johdosta on oikeusministeri Kerenski valtuuttanut oikeusministeriön lehdistötietotoimiston ilmoittamaan, että **siihen sisältyvä selitys Venäjän ulkopolitiikan tehtävistä nykyisessä sodassa on Miljukovin henkilökohtainen mielipide eikä lainkaan Väliaikaisen hallituksen katsantokanta"**.

Jos siis uskotaan Kerenskiä, niin herra Miljukov ei ilmaise Väliaikaisen hallituksen mielipidettä sodan tarkoitusperiä koskevassa peruskysymyksessä.

Lyhyemmin sanoen: puhuessaan koko maailmalle nykyisen sodan anastuksellisista tarkoitusperistä ulkoministeri herra Miljukov on lähtenyt paitsi Venäjän kansan tahtoa **vastaan** myöskin Väliaikaista hallitusta **vastaan**, jonka jäsen hän on.

Jo tsaarinvallan aikana herra Miljukov sanoi kannattavansa sitä, että ministerit ovat vastuussa kansalle. Me olemme samaa mieltä hänen kanssaan siitä, että ministerit ovat tili- ja vastuuvelvollisia kansalle. Ja me kysymme: tunnustaako herra Miljukov edelleenkin ministerien vastuuvelvollisuuden periaatteen? Ja jos hän sen edelleenkin tunnustaa, niin miksi hän ei eroa hallituksesta?

Tai ehkä Kerenskin antama tiedoitus ei ole.. tarkka?

Jompi kumpi:

Joko Kerenskin antama tiedoitus on väärä, ja silloin on vallankumouksellisen kansan saatettava Väliaikainen hallitus järjestykseen pakottamalla se tunnustamaan kansan tahdon.

Tahi Kerenski on oikeassa, ja silloin herra Miljukovilla ei ole sijaa Väliaikaisessa hallituksessa, — hänen **täytyy** erota siitä.

Keskitietä ei ole.

„Pravda" № 18,
maaliskuun 26 pnä 1917
Pääkirjoitus

FEDERALISMIA VASTAAN

„Dielo Naroda" lehden 5. numerossa on julkaistu artikkeli pahanen: „Venäjä alueiden liittona". Siinä ei ehdoteta sen enempää eikä vähempää kuin Venäjän muuttamista „alueiden liitoksi", „federatiiviseksi valtioksi". Kuulkaahan:

„*Ottakoon federatiivinen Venäjän valtio eri* alueilta (Vähä-Venäjä, Gruusia, Siperia, Turkestan j.n.e.) suvereenisuuden attribuutit... Mutta antakoon se eri alueille sisäisen suvereenisuuden. Muodostakoon tuleva Perustava kokous Venäjän alueiden liiton".

Artikkeli pahasen kirjoittaja (Jos. Okulitsh) selittää sanottua seuraavalla tavalla:

„Tulkoon olemaan yhtenäinen Venäjän armeija, yhtenäinen raha, yhtenäinen ulkopolitiikka ja yhtenäinen korkein oikeus. Mutta olkoot yhtenäisen valtion eri alueet vapaita uuden elämän itsenäisessä luomisessa. Kun amerikkalaiset jo vuonna 1776... perustivat liittosopimuksella „Yhdysvallat", niin emmekö me voi vuonna 1917 perustaa lujaa alueiden liittoa?"

Niin sanoo „Dielo Naroda".

Ei voida olla myöntämättä, että artikkeli pahanen on monessa suhteessa mielenkiintoinen ja ainakin originelli. Mielenkiintoa herättää myöskin sen perin

juhlallinen ja niinsanoaksemme „manifestimainen“ sävy („tulkoon olemaan“, „olkoot“!).

Kaiken tämän lisäksi on huomautettava, että kokonaisuudessaan se on jokin kummallinen väärinkäsitys, ja tuon väärinkäsityksen pohjana on Pohjois-Amerikan Yhdysvaltojen (sekä myöskin Sveitsin ja Kanadan) valtiojärjestelmän historiasta otettujen tosiasiain ylettömän kevytmielinen käsittely.

Mitä tuo historia meille sanoo?

Vuonna 1776 Yhdysvallat eivät olleet federatio, vaan ne olivat siihen asti riippumattomien siirtokuntien tai valtioiden konfederatio. Oli siis olemassa riippumattomat siirtokunnat, mutta yhteisten etujen puolustamiseksi pääasiassa ulkoisia vihollisia vastaan siirtokunnat solmivat sitten keskenään liiton **(konfederation)** lakkaamatta olemasta täysin riippumattomia valtioyksiköitä. XIX vuosisadan kuusikymmenluvulla tapahtuu murros maan poliittisessa elämässä: pohjoisvaltiot vaativat valtioiden lujempaa poliittista lähentämistä toisiinsa vastoin etelävaltioiden tahtoa, jotka panevat vastalauseensa „sentralismia“ vastaan ja puolustavat vanhaa järjestystä. Puhkeaa „kansalaissota“, jonka tuloksena pohjoisvaltiot saavat yliotteen. Amerikassa perustetaan **federatio,** t.s. sellaisten suvereenisten valtioiden liitto, jotka **jakavat** vallan federatio-(keskus-) hallituksen kanssa. Mutta tuo järjestys kestää verrattain lyhyen ajan. Federatio osoittautuu samanlaiseksi siirtymismuodoksi kuin konfederatiokin. Taistelu valtioiden ja keskushallituksen välillä ei lakkaa, kaksoisvalta muodostuu sietämättömäksi, ja edelleen tapahtuvan kehityksen tuloksena Yhdysvallat muuttuvat federatiosta **uniteettiseksi** (yhdistyneeksi)

valtioksi, jolla on yhtenäiset perustuslailliset säännöt ja näiden sääntöjen sallima valtioiden rajoitettu autonomia (ei valtiollinen, vaan hallinnollis-poliittinen). „Federatio“ nimitys muuttuu Yhdysvaltoihin nähden pelkäksi sanaksi, menneisyyden jätteeksi, joka ei enää pitkään aikaan ole vastannut todellista asiaintilaa.

Samaa on sanottava Sveitsistä ja Kanadasta, joihin mainitun artikkeli pahasen kirjoittaja myöskin viittaa. Samat riippumattomat valtiot (kantonit) historian alussa, sama taistelu niiden liittämiseksi lujemmin yhteen (sota Sonderbundia[8] vastaan Sveitsissä, englantilaisten taistelu ranskalaisia vastaan Kanadassa), sama federation muuttuminen myöhemmin uniteettiseksi valtioksi.

Mistä sitten nämä tosiasiat puhuvat?

Vain siitä, että Amerikassa samoin kuin myöskin Kanadassa ja Sveitsissä kehitys on tapahtunut riippumattomista alueista niiden federation kautta uniteettiseen valtioon, että kehitys ei tapahdu federatiolle suotuisaan suuntaan, vaan sitä vastaan. Federatio on siirtymismuoto.

Eikä se ole sattuma. Sillä kapitalismin kehitys sen korkeimmissa muodoissa ja siihen liittyvä talousalueen puitteiden laajentaminen keskittämispyrkimyksineen ei vaadi federatiivista, vaan uniteettista valtioelämän muotoa.

Me emme voi olla ottamatta huomioon tätä suuntaa, tietysti, ellemme ryhdy kääntämään historian ratasta taaksepäin.

Mutta tästä seuraa, että on typerää pyrkiä Venäjällä federatioon, jonka itse elämä on tuominnut katoamaan.

„Dielo Naroda“ lehti ehdottaa, että Venäjällä tehtäisiin sama koe kuin Yhdysvalloissa tehtiin vuonna 1776. Mutta onko olemassa edes etäistäkään yhtäläisyyttä vuoden 1776 Yhdysvaltojen ja meidän päiviemme Venäjän välillä?

Yhdysvallat olivat silloin sellaisten riippumattomien siirtokuntien yhteenkokoutuma, jotka eivät olleet sidottuja toisiinsa, mutta halusivat tulla sidotuiksi yhteen ainakin konfederatiivisesti. Ja niiden tuo pyrkimys oli täysin ymmärrettävä. Onko nykyinen Venäjä jossain suhteessa samantapainen? Ei tietenkään! Kaikille on selvää, että Venäjän alueet (reunamaat) on **sidottu** keskus-Venäjään taloudellisin ja poliittisin sitein, ja mitä demokraattisempi on Venäjä, sitä lujempia tulevat olemaan nämä siteet.

Edelleen. Konfederation tai federation aikaansaamiseksi Amerikassa oli **liitettävä** yhteen vielä toisiinsa sitomattomat siirtokunnat. Ja se oli Yhdysvaltojen taloudellisen kehityksen etujen mukaista. Mutta Venäjän muuttamiseksi federatioksi pitäisi **katkaista** jo olevat taloudelliset ja poliittiset siteet, jotka yhdistävät alueita toisiinsa, mikä on kerrassaan typerää ja taantumuksellista.

Lopuksi Amerikka (samoin kuin myöskin Kanada ja Sveitsi) on jakautunut valtioiksi (kantoneiksi) maantieteellisen eikä kansallisen tunnusmerkin mukaan. Siellä valtiot kehittyivät siirtokuntayhteisöistä niiden kansallisesta kokoonpanosta riippumatta. Yhdysvalloissa on useita kymmeniä valtioita, kun taas kansallisia ryhmiä siellä on kaikkiaan 7—8. Sveitsissä on 25 kantonia (aluetta), vaikka kansallisia ryhmiä

siellä on kaikkiaan 3. Venäjällä on toisin. Ne, joita Venäjällä on totuttu nimittämään alueiksi ja jotka kaipaavat sanokaamme autonomiaa (Ukraina, Taka-Kaukaasia, Siperia, Turkestan y.m.), eivät ole pelkkiä Uralin tai Volganvarren tapaisia maantieteellisiä alueita, vaan ne ovat määrättyjä Venäjän kulmakuntia, joissa on vallitsevana määrätyt olot ja määrätty kansallinen (ei venäläinen) väestö. Juuri sen vuoksi valtioiden autonomia (tai federatio) Amerikassa tai Sveitsissä ei ainoastaan ole ratkaisematta kansallisuuskysymystä (eikä se tavoittelekaan sellaista päämäärää!), vaan se ei edes asetakaan sitä. Sitä vastoin Venäjän alueiden autonomiaa (tai federatiota) ehdotetaankin oikeastaan sitä varten, jotta Venäjällä voitaisiin asettaa ja ratkaista kansallisuuskysymys, sillä Venäjän aluejaon perustana on kansallinen tunnusmerkki.

Eikö ole selvää, että vuoden 1776 Yhdysvaltojen ja meidän päiviemme Venäjän rinnastaminen on keinotekoista ja järjetöntä?

Eikö ole selvää, että federalismi Venäjällä ei ratkaise eikä voi ratkaista kansallisuuskysymystä, että se vain sotkee sitä ja tekee sen pulmallisemmaksi yrittäessään don-quijotemaisesti kääntää historian ratasta taaksepäin?

Ei, ehdotus, että Venäjällä tehtäisiin sama koe kuin Amerikassa tehtiin vuonna 1776, on kerrassaan kelvoton. Puolinainen siirtymismuoto — federatio — ei tyydytä eikä voi tyydyttää demokratian etuja.

Kansallisuuskysymyksen ratkaisun on oltava yhtä elinkykyinen kuin radikaalinen ja lopullinenkin, nimittäin:

1) eroamisoikeus niille Venäjän määrätyillä alueilla asuville kansakunnille, jotka eivät voi eivätkä halua jäädä kokonaisuuden puitteisiin;

2) valtiollinen autonomia yhtenäisen (yhdistyneen) valtion puitteissa yhtenäisine perustuslakisääntöineen niille alueille, joiden erikoisuutena on määrätty kansallinen kokoonpano ja jotka jäävät kokonaisuuden puitteisiin.

Siten ja vain siten on ratkaistava kysymys Venäjän alueista *.

„Pravda“ № 19,
maaliskuun 28 pnä 1917
Allekirjoitus: K. Stalin

* KIRJOITTAJAN HUOMAUTUS

Tämä artikkeli kuvastaa silloin puolueessamme vallinnutta kielteistä suhdetta federatiiviseen valtiorakenteeseen. Tämä kielteinen suhde valtiofederalismiin tuli ilmaistuksi jyrkimmin Leninin tunnetussa kirjeessä Shaumjanille marraskuussa 1913. „Me“, sanoi Lenin tuossa kirjeessä, „kannatamme demokraattista sentralismia, ehdottomasti. Me vastustamme federatiota... Periaatteessa me vastustamme federatiota — se heikentää taloudellista yhteyttä, se on kelvoton tyyppi yhtä valtiota varten. Haluatko erota? Mene vaikka hiiteen, jos voit katkaista taloudellisen yhteyden, tai oikeammin, jos „yhteiselämän“ rasitukset ja kahnaukset ovat sellaisia, että ne pilaavat ja

hävittävät taloudellisen yhteyden. Etkö halua erota? Siinä tapauksessa ole hyvä äläkä päätä minun puolestani, älä luule, että sinulla on „oikeus“ federatioon“ (kts. XVII osa, s. 90).

On kuvaavaa, että puolueen Huhtikuun konferenssissa vuonna 1917[9] kansallisuuskysymyksestä hyväksytyssä päätöslauselmassa ei kajottu laisinkaan federatiivista valtiorakennetta koskevaan kysymykseen. Päätöslauselmassa puhutaan kansakuntien eroamisoikeudesta, kansallisten alueiden autonomiasta yhtenäisen (uniteettisen) valtion puitteissa ja vihdoin perustuslain säätämisestä kaikkia mahdollisia kansallisuuksien etuoikeuksia vastaan, mutta ei mainita ainoatakaan sanaa federatiivisen valtiorakenteen sallittavuudesta.

Leninin kirjasessa „Valtio ja vallankumous“ (elokuu 1917) puolue ottaa Leninin persoonassa ensimmäisen vakavan askeleen federation sallittavuuden tunnustamiseen „keskitettyyn tasavaltaan“ siirtymisen muotona liittäen kuitenkin tähän tunnustamiseen useita vakavia varauksia.

„Samoin kuin Marx“, sanoo Lenin tuossa kirjassa, „Engels puolustaa proletariaatin ja proletaarisen vallankumouksen näkökannalta demokraattista sentralismia, yhtenäistä ja jakamatonta tasavaltaa. Federatiivista tasavaltaa hän pitää joko poikkeuksena ja kehityksen haittana tai siirtymisenä monarkiasta keskitettyyn tasavaltaan, „edistysaskeleena“ määrättyjen erikoisehtojen vallitessa. Ja näiden erikoisehtojen joukosta työntyy esiin kansallisuuskysymys... Vieläpä Englannissakin, jossa sekä maantieteellisten ehtojen että samakielisyyden ja monien vuosisatojen historian luulisi „tehneen lopun“ kansallisuuskysymyksestä Englannin erinäisissä pienissä osissa, vieläpä sielläkin Engels huomioi sen selvän tosiasian, että kansallisuuskysymyksestä ei ole vielä päästy, jonka vuoksi hän tunnustaa federatiivisen tasavallan „edistys-

askeleeksi". Selvää on, että tässä ei ole jälkeäkään kieltäytymisestä federatiivisen tasavallan puutteellisuuksien arvostelusta ja mitä päättävimmästä propagandasta ja taistelusta yhtenäisen, keskitetyn demokraattisen tasavallan puolesta" (kts. XXI osa, s. 419).

Vasta Lokakuun kumouksen jälkeen puolue asettuu lujasti ja määritellysti valtiofederation kannalle esittäen sen omana suunnitelmanaan neuvostotasavaltojen valtiorakenteesta siirtymiskauden ajaksi. Ensi kerran tämä kanta sai ilmaisunsa tunnetussa Leninin kirjoittamassa ja puolueen Keskuskomitean hyväksymässä „Työtätekevän ja riistetyn kansan oikeuksien julistuksessa" tammikuussa 1918. Tuossa julistuksessa sanottiin: „Venäjän Neuvostotasavalta perustetaan vapaiden kansakuntien vapaan liiton pohjalla kansallisten Neuvostotasavaltojen federationa" (kts. XXII osa, s. 174).

Virallisesti puolue vahvisti tämän kannan VIII edustajakokouksessaan (vuonna 1919)[10]. On tunnettua, että tuossa edustajakokouksessa hyväksyttiin VKP:n ohjelma. Tässä ohjelmassa sanotaan: „Eräänä siirtymismuotona tiellä täydelliseen yhtenäisyyteen puolue esittää neuvostotyypin mukaan järjestäytyneiden valtioiden federatiivisen yhteenliittämisen" (kts. „VKP:n ohjelma").

Sellainen on taival, jonka puolue kulki federation kieltämisestä sen tunnustamiseen „eri kansakuntien työtätekevien täydelliseen yhtenäisyyteen johtavana siirtymismuotona" (kts. Kominternin II kongressin hyväksymät „Teesit kansallisuuskysymyksestä"[11]).

Tämä puolueemme katsantokantojen kehitys valtiofederatiota koskevassa kysymyksessä on selitettävissä kolmesta syystä johtuneeksi.

Ensinnäkin siitä, että Lokakuun kumouksen aikoihin tultaessa kokonainen joukko Venäjän kansallisuuksia osoittautui olevan todellisuudessa täydellisen eronneisuuden ja toisistaan täydellisen irtaantuneisuuden tilassa, jonka vuoksi federatio oli edistysaskel noiden kansallisuuksien työtätekevien joukkojen hajanaisuudesta niiden lähentymiseen, niiden yhteenliittymiseen.

Toiseksi siitä, että itse federation muodot, jotka hahmottuivat neuvostorakennustyön kulussa, eivät todellisuudessa olleet läheskään niin ristiriitaisia Venäjän kansallisuuksien työtätekevien joukkojen taloudellisen lähentämisen tarkoitusperien kanssa kuin miltä se aikaisemmin saattoi tuntua, tai ne eivät olleet lainkaan ristiriidassa noiden tarkoitusperien kanssa, kuten käytäntö myöhemmin osoitti.

Kolmanneksi siitä, että kansallisuusliikkeen ominaispaino osoittautui paljon vakavammaksi ja kansakuntien yhteenliittämisen tie paljon monimutkaisemmaksi kuin miltä se saattoi tuntua aikaisemmin, ennen sotaa tai ennen Lokakuun vallankumousta.

J. St.

Joulukuu 1924

KAKSI PÄÄTÖSLAUSELMAA

Kaksi päätöslauselmaa. Ensimmäinen on työväen ja sotilaiden edustajain Neuvoston Toimeenpanevan komitean päätöslauselma. Toinen on Venäläis-Baltialaisen vaununrakennustehtaan mekaanisen osaston työläisten (400 henkeä) päätöslauselma.

Ensimmäinen puoltaa niinsanotun „vapauden lainan“ kannattamista.

Toinen vastustaa sitä.

Ensimmäinen hyväksyy „vapauden lainan“ arvostelematta, sellaisenaan, lainana **vapauden hyväksi.**

Toinen määrittelee „vapauden lainan“ **vapautta vastaan** tähdätyksi lainaksi, sillä se „otetaan tarkoituksella jatkaa veljesmurhateurastusta, joka on edullista ainoastaan imperialistiselle porvaristolle“.

Ensimmäisen vaikuttimena ovat olleet päästään pyörälle menneiden ihmisten epäilykset: entä miten käy armeijan varustelun, eiköhän lainan kannattamisesta kieltäytyminen vahingoita armeijan varustelua.

Toinen ei tunne tuollaisia epäilyksiä, sillä se näkee ulospääsyn: se „myöntää, että armeijan varustaminen kaikella välttämättömällä vaatii rahavaroja, ja osoit-

taa työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostolle, että nuo rahat on otettava porvariston taskusta, porvariston, joka on pannut alulle tämän teurastuksen ja jatkaa sitä ja joka hyötyy tästä verisestä villityksestä miljoonavoittoja".

Ensimmäisen päätöslauselman laatijat ovat nähtävästi tyytyväisiä, sillä hehän ovat „täyttäneet velvollisuutensa".

Toisen päätöslauselman laatijat panevat vastalauseensa ollen sitä mieltä, että tuollaisella suhtautumisella proletariaatin asiaan ensinmainitut **„kavaltavat Internationalen"**.

Se sattuu aivan naulan kantaan!

Vapautta **vastaan** tähdätyn „vapauden lainan" **puolesta** ja sitä **vastaan**.

— Kumpi on oikeassa? — ratkaiskaa, toverit työläiset.

„Pravda" № 29,
huhtikuun 11 pnä 1917

Allekirjoitus: K. Stalin

MAAT TALONPOJILLE

Rjazanin läänin talonpojat ovat ilmoittaneet ministeri Shingarjoville, että he kyntävät tilanherrojen hoitamatta jättämät maat, vaikka tilanherrat eivät antaisikaan siihen suostumustaan. Talonpojat sanovat, että tilanherrojen pidättäytyminen kylvöistä vaikuttaa tuhoisasti, että hoitamatta jätettyjen maiden viipymätön kyntäminen on ainoa keino, jotta väestö selustassa ja myöskin armeija rintamalla voitaisiin turvata viljalla.

Vastaukseksi tähän ministeri Shingarjov (kts. hänen sähkösanomaansa[12]) kieltää jyrkästi omavaltaisen kynnön nimittäen sitä „omankädenoikeudeksi" ja käskee talonpoikia odottamaan Perustavan kokouksen kokoontumiseen asti: se muka ratkaisee kaikki.

Mutta koska Perustavan kokouksen kokoontumisen aikaa ei tiedetä, sillä Väliaikainen hallitus, jonka jäsen herra Shingarjov on, pitkittää Perustavan kokouksen koollekutsumista, niin käy sillä tavalla, että **todellisuudessa** maat on jätettävä kyntämättä,

tilanherrat jäävät maiden haltijoiksi, talonpojat maattomiksi ja Venäjä — työläiset, talonpojat ja sotilaat— **ilman** riittävää määrää viljaa.

Kaiken tämän on oltava näin sitä varten, ettei tilanherrojen etuja loukattaisi, vaikka Venäjä joutuisikin nälän kouriin.

Sellainen on Väliaikaisen hallituksen vastaus, jonka jäsen on ministeri Shingarjov.

Tuo vastaus ei meitä hämmästytä. Tehtailijain ja tilanherrain hallitus ei voikaan suhtautua talonpoikiin muulla tavalla: mitä se piittaa talonpojista, kunhan tilanherrat voisivat hyvin!

Tämän vuoksi me käännymme talonpoikain puoleen, koko Venäjän koko talonpoikaisköyhälistön puoleen kehoituksella: ottakaa asianne omiin käsiinne ja viekää sitä eteenpäin.

Me kehoitamme heitä järjestäytymään vallankumouksellisiin Talonpoikaiskomiteoihin (kuntien, kihlakuntien y.m. Komiteoihin) ja otettuaan niiden kautta haltuunsa tilanherrojen maat ryhtymään omin luvin ja järjestyneesti muokkaamaan niitä.

Me kehoitamme tekemään sen heti, odottamatta Perustavaa kokousta ja kiinnittämättä huomiota ministerien taantumuksellisiin kieltoihin, joilla työnnetään kapuloita vallankumousvaunun pyöriin.

Meille sanotaan, että tilanherrojen maiden viipymätön valtaaminen rikkoisi vallankumouksen „yhtenäisyyttä“ lohkaisemalla siitä eroon yhteiskunnan „edistysmieliset kerrokset“.

Mutta olisi naiivia luulla, että vallankumousta voidaan viedä eteenpäin joutumatta riitaan tehtailijoiden ja tilanherrojen kanssa.

Eivätkö työläiset 8-tuntista työpäivää voimaan saattaessaan „lohkaisseet eroon“ vallankumouksesta tehtailijoita ja muita heidän kaltaisiaan? Kuka rohkenee väittää, että vallankumous kärsi siitä, kun se helpoitti työläisten asemaa lyhentämällä työpäivää?

Se, että talonpojat muokkaavat omin luvin tilanherrojen maat ja ottavat ne haltuunsa, epäilemättä „lohkaisee eroon“ vallankumouksesta tilanherrat ja muut heidän kaltaisensa. Mutta kuka rohkenee sanoa, että liittämällä vallankumouksen ympärille monimiljoonaisen talonpoikaisköyhälistön me heikennämme vallankumouksen voimia?

Ihmisten, jotka haluavat vaikuttaa vallankumouksen kulkuun, on tehtävä kerta kaikkiaan itselleen selväksi:

1) että meidän vallankumouksemme perusvoimia ovat työläiset ja talonpoikaisköyhälistö, joka sodan takia on puettu sotilastakkiin;

2) että sitä mukaa kun vallankumous syvenee ja laajenee, siitä tulevat kiertämättä „lohkeamaan eroon“ niinsanotut „edistysmieliset ainekset“, jotka ovat edistysmielisiä sanoissa, mutta taantumuksellisia teoissa.

Olisi taantumuksellista utopiaa pidättää tätä terveellistä prosessia, jonka kautta vallankumous puhdistuu tarpeettomista „aineksista“.

Odottelun ja asioiden Perustavaan kokoukseen asti lykkäämisen politiikka, pakkoluovutuksesta „tilapäisen“ kieltäytymisen politiikka, jota narodnikit, trudovikit ja menshevikit suosittelevat, luokkien välillä luovimisen (kunpa ei vain ketään loukattaisi!) ja

häpeällisen paikoillaan tarpomisen politiikka ei ole vallankumouksellisen proletariaatin politiikkaa.

Venäjän vallankumouksen voitokas kulku lakaisee sen pois kuin liikaromun, joka on tarpeellinen ja hyödyllinen vain vallankumouksen vihollisille.

„Pravda" № 32,
huhtikuun 14 pnä 1917
Pääkirjoitus
Allekirjoitus: K. S t a l i n

TOUKOKUUN 1 PÄIVÄ

Kolmas vuosi on kulumassa siitä, kun sotivien maiden ryöstönhaluinen porvaristo syöksi maailman veriseen teurastukseen.

Kolmas vuosi on kulumassa siitä, kun kaikkien maiden työläiset, jotka vielä eilen olivat veljiä keskenään, mutta tänään ovat puetut sotilastakkeihin, seisovat toisiaan vastassa vihollisina, tekevät toinen toisestaan raajarikkoja ja surmaavat toisiaan — proletariaatin vihollisten riemuksi.

Kansojen elävien voimain joukkohävitys, joukkomittainen köyhtyminen ja kurjuus, aikoinaan kukoistaneiden kaupunkien ja kylien rauniot, joukkomittainen nälänhätä ja raa'istuminen,—kaikki se on tarpeen siksi, että pieni ryhmä kruunattuja ja kruunaamattomia rosvoja voisi ryövätä vieraita maita ja haalia itselleen helppoja miljoonia,—siihen johtaa nykyinen sota.

Ja maailma on tukehtumaisillaan sodan puristuksessa...

Euroopan kansojen elämä on käynyt tukahduttavaksi, ja ne nostavat jo päätään sotaisaa porvaristoa vastaan.

Venäjän vallankumous murtaa ensimmäisenä aukkoa muuriin, joka eroittaa työläiset toisistaan. Hetkellä, jolloin „patrioottinen" päihtymys on yleistä, Venäjän työläiset ensimmäisinä julistavat unohdetun tunnuksen: „Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!".

Venäjän vallankumouksen jyristessä heräävät horrostilasta myöskin Lännen työläiset. Lakkoja ja mielenosoituksia Saksassa, mielenosoituskulkueita Itävallassa ja Bulgariassa, lakkoja ja joukkokokouksia puolueettomissa maissa, yhä voimistuvaa kuohuntaa Englannissa ja Ranskassa, joukkomittaista veljeilyä rintamilla—sellaisia ovat kasvavan sosialistisen vallankumouksen ensimmäiset pääskyset.

Ja eikö meidän tämänpäiväinen juhlamme, Vappujuhla, ole merkki siitä, että verivirroissa syntyvät kansojen veljeyden uudet siteet?

Maa polttaa pääoman rosvojen jalkoja, sillä Euroopan yllä hulmahtaa jälleen Internationalen punainen lippu.

Olkoon siis tämä päivä, Toukokuun 1 päivä, jolloin sadat tuhannet Pietarin työläiset ojentavat veljellisesti kätensä koko maailman työläisille, takeena uuden vallankumouksellisen Internationalen syntymiselle!

Kiiriköön tunnus „Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!", joka tänään kajahtelee Pietarin aukioilla, ympäri maailman ja yhdistäköön kaikkien maiden työläiset taisteluun sosialismin puolesta!

Ojentakaamme kätemme pääoman rosvojen päiden yli ja heidän rosvohallitustensa päiden yli kaikkien maiden työläisille julistaen:

Eläköön Toukokuun 1 päivä!

Eläköön kansojen veljeys!

Eläköön sosialistinen vallankumous!

„Pravda" № 35,
huhtikuun 18 pnä 1917
Artikkeli ilman allekirjoitusta

VÄLIAIKAISESTA HALLITUKSESTA

Puhe Vasili Ostrovin kaupunginosassa pidetyssä joukkokokouksessa huhtikuun 18 (toukokuun 1) pnä 1917

Vallankumouksen kulussa on maassa syntynyt kaksi valtaa: kesäkuun kolmannen päivän Duuman valitsema Väliaikainen hallitus sekä työläisten ja sotilaiden valitsema työväen ja sotilaiden edustajain Neuvosto.

Näiden kahden vallan väliset suhteet kärjistyvät yhä enemmän, entinen yhteistoiminta niiden välillä tyrehtyy, ja menettelisimme rikoksellisesti, jos hämäisimme tämän tosiasian.

Porvaristo asetti ensimmäisenä kysymyksen kaksoisvallasta, se esitti ensimmäisenä vaihtoehdon: **joko** Väliaikainen hallitus **tai** työväen ja sotilaiden edustajain Neuvosto. Olisi arvoamme alentavaa, jos välttelisimme vastauksen antamista selvästi asetettuun kysymykseen. Työläisten ja sotilaiden on sanottava selvästi ja suoraan: kumpaa he pitävät omana hallituksenaan, Väliaikaista hallitusta vaiko työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostoa?

Puhutaan luottamuksesta Väliaikaiseen hallitukseen, tuon luottamuksen välttämättömyydestä. Mutta miten voidaan luottaa hallitukseen, joka itse ei luota

kansaan kaikkein tärkeimmässä asiassa, perusasiassa? Nyt käydään sotaa. Sitä käydään niiden sopimusten perusteella, jotka tsaari solmi Englannin ja Ranskan kanssa kansan selän takana ja jotka Väliaikainen hallitus on siunannut kansan suostumuksetta. Kansalla on oikeus saada tietää noiden sopimusten sisältö, työläisillä ja sotilailla on oikeus saada tietää, minkä vuoksi verta vuodatetaan. Miten Väliaikainen hallitus vastasi työläisten ja sotilaiden esittämään sopimuksien julkaisemisvaatimukseen?

Se ilmoitti, että sopimukset jäävät voimaan.

Mutta sopimuksia se ei silti ole julkaissut eikä aiokaan julkaista!

Eikö ole selvää, että Väliaikainen hallitus salaa kansalta sodan todelliset tarkoitusperät, ja salatessaan ne se on itsepintaisesti luottamatta kansaan? Miten työläiset ja talonpojat voivat luottaa Väliaikaiseen hallitukseen, joka itse ei luota heihin kaikkein tärkeimmässä asiassa, perusasiassa?

Puhutaan Väliaikaisen hallituksen kannattamisesta, sellaisen kannattamisen välttämättömyydestä. Mutta päätelkää itse: voidaanko vallankumouksellisella aikakaudella kannattaa hallitusta, joka on aivan olemassaolonsa alusta lähtien jarruttanut vallankumousta? Tähän asti on asia ollut niin, että vallankumouksellinen aloite ja demokraattiset toimenpiteet ovat saaneet alkunsa työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostosta, ja vain siitä. Väliaikainen hallitus on suostunut Neuvoston mielipiteeseen vasta hangoiteltuaan ja tenättyään ensin vastaan, ja sittenkin vain osaksi ja sanoissa, asettaen käytännössä esteitä. Niin ovat asiat olleet tähän asti. Mutta miten voidaan vallan-

kumouksen tuoksinassa kannattaa hallitusta, joka hyörii jaloissa ja kiskoo vallankumousta taaksepäin? Eiköhän olisi parempi asettaa kysymys siten, ettei Väliaikainen hallitus häiritsisi työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostoa maan edelleen demokratisoimisessa?

Maassa on käynnissä vastavallankumouksellisten voimain mobilisatio. Agitatiota harjoitetaan armeijassa. Agitatiota harjoitetaan talonpoikain ja kaupunkien vähävaraisen väen keskuudessa. Vastavallankumouksellinen agitatio on suunnattu ennen kaikkea työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostoa vastaan. Tätä agitatiota verhotaan Väliaikaisen hallituksen nimellä. Mutta Väliaikainen hallitus suhtautuu aivan ilmeisen suosiollisesti työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostoa vastaan tehtäviin hyökkäilyihin. Minkä vuoksi sitten, kysyttäneen, pitäisi kannattaa Väliaikaista hallitusta? Ei suinkaan vastavallankumouksellisen agitation suosimisen vuoksi?!

Venäjällä on alkanut agraariliike. Talonpojat pyrkivät omin luvin kyntämään tilanherrojen hoitamatta jättämät maat. Ilman näiden maiden kyntämistä Venäjä voi joutua nälänhädän partaalle. Auttaakseen talonpoikia Neuvostojen Yleisvenäläinen neuvottelukokous [13] päätti „kannattaa“ talonpoikien liikettä, joka on suunnattu tilanherrojen maiden pakkoluovuttamiseen. Entä mitä tekee nyt Väliaikainen hallitus? Se julistaa talonpoikaisliikkeen „omankädenoikeudeksi“, kieltää talonpoikia kyntämästä tilanherrojen maita ja antaa komissaareilleen „vastaavia“ määräyksiä (kts. „Retsh“ huhtikuun 17 pltä). Minkä vuoksi sitten, kysyttäneen, pitäisi kannattaa

Väliaikaista hallitusta? Ei suinkaan sen vuoksi, että se julistaa sodan talonpoikaistolle?

Sanotaan, että epäluottamus Väliaikaista hallitusta kohtaan rikkoo vallankumouksen yhtenäisyyden, vieroittaa siitä kapitalistit ja tilanherrat. Mutta kuka rohkenee sanoa, että kapitalistit ja tilanherrat todellisuudessa kannattavat tai voivat kannattaa kansanjoukkojen vallankumousta?

Eikö työväen ja sotilaiden edustajain Neuvosto 8-tuntisen työpäivän voimaan saattaessaan työntänyt pois luotaan kapitalisteja ja liittänyt vallankumouksen ympärille laajoja työväenjoukkoja? Kuka rohkenee väittää, että pienen tehtailijaryhmän epäilyttävä ystävyys olisi vallankumoukselle arvokkaampi kuin miljoonien työläisten todellinen, verellä vahvistettu ystävyys?

Tai vielä: eikö Neuvostojen Yleisvenäläinen neuvottelukokous päättäessään kannattaa talonpoikia työntänyt pois luotaan tilanherroja ja liittänyt talonpoikaisjoukkoja vallankumoukseen? Kuka rohkenee sanoa, että pienen tilanherraryhmän epäilyttävä ystävyys olisi vallankumoukselle arvokkaampi kuin nykyään sotilastakkiin puetun monimiljoonaisen talonpoikaisköyhälistön todellinen ystävyys?

Vallankumous ei voi tyydyttää kaikkia eikä kaikkea. Se tyydyttää aina toisella kädellään työtätekeviä joukkoja, mutta toisella lyö näiden joukkojen salaisia ja julkisia vihollisia.

Sen vuoksi tässä on valittava: joko yhdessä työläisten ja talonpoikaisköyhälistön kanssa vallankumouksen **puolesta** tai yhdessä kapitalistien ja tilanherrojen kanssa vallankumousta **vastaan**.

Kumpaa me siis tulemme kannattamaan?

Kumpaa me voimme pitää omana hallituksenamme: työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostoa vaiko Väliaikaista hallitusta?

On selvää, että työläiset ja sotilaat voivat kannattaa ainoastaan heidän itsensä valitsemaa työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostoa.

„Soldatskaja Pravda" № 6,
huhtikuun 25 pnä 1917

Allekirjoitus: K. Stalin

NEUVOTTELUKOKOUKSESTA MARIAN PALATSISSA

Porvarillisessa lehdistössä on jo julkaistu tiedonanto työväen ja sotilaiden edustajain Neuvoston Toimeenpanevan komitean ja Väliaikaisen hallituksen neuvottelukokouksesta. Tuo tiedonanto ei yleensä ole... tarkka, ja paikoitellen siinä suorastaan vääristellään tosiasioita ja johdetaan lukijaa harhaan. Me emme edes puhukaan erikoisluontoisesta porvarilliselle lehdistölle ominaisesta tosiasiain valaisemistavasta. Sen vuoksi on palautettava mieliin todellinen kuva neuvottelusta.

Neuvottelukokouksen tarkoituksena oli selvittää Väliaikaisen hallituksen ja Toimeenpanevan komitean keskinäiset suhteet ministeri Miljukovin nootin [14] yhteydessä, joka oli kärjistänyt selkkausta.

Neuvottelukokouksen avasi pääministeri Lvov. Hänen avauspuheensa sisälsi seuraavat väittämät. Viime aikoihin asti maassa on luotettu Väliaikaiseen hallitukseen ja asiat ovat menneet tyydyttävästi. Mutta nyt siihen ei jostain syystä luoteta, ja onpa alkanut ilmetä vastarintaakin. Se on tuntunut erikoisesti viimeisten kahden viikon aikana, jolloin kaikille

tunnetut sosialistipiirit ovat aloittaneet lehdistössä sotaretken Väliaikaista hallitusta vastaan. Näin ei voi enää jatkua. Tarvitaan työväen ja sotilaiden edustajain Neuvoston antamaa päättäväistä kannatusta. Muussa tapauksessa me eroamme.

Sitten seuraavat ministerien (sota-, maanviljelys-, kulkulaitos-, finanssi- ja ulkoministerin) „selostukset“ ja kaikkein selvimmin puhuvat Gutshkov, Shingarjov ja Miljukov. Muiden ministerien puheissa vain toistetaan näiden johtopäätöksiä.

Ministeri Gutshkovin puhe oli sen vallankumoustamme koskevan tunnetun imperialistisen katsantokannan perustelua, jonka mukaan Venäjän vallankumousta on pidettävä keinona, jonka avulla voidaan käydä „sota loppuun asti“. Olin vakuuttunut, sanoi hän, että kumous Venäjällä oli tarpeen tappion välttämiseksi. Halusin, että vallankumous olisi luonut voiton uuden tekijän, ja uskoin siihen, että se luo sen. Puolustuskanta sanan laajassa mielessä. Puolustuskanta ei ainoastaan nykyisyyttä, vaan myöskin tulevaisuutta varten — se on meidän päämäärämme. Mutta viime viikkoina on tapahtunut kokonainen joukko tilannetta huonontavia tapauksia... „Isänmaa on vaarassa“... Pääsyynä on niiden „pasifististen aatteiden ryöppy“, joita tunnetut sosialistipiirit saarnaavat. Ministeri vihjaa aika selvästi, että tuota saarnailua on hillittävä ja kuri palautettava, että siinä tarvitaan Toimeenpanevan komitean apua...

Ministeri Shingarjov kuvaa elintarvikepulaa Venäjällä... Peruskysymyksenä ei ole nootti eikä ulkopolitiikka, vaan vilja: ellemme selviydy viljakysymyksestä, niin emme selviydy mistään. Elintarvikepulan

kärjistymiseen vaikuttavat melko huomattavasti kelirikko ja muut tilapäisilmiöt. Mutta pääsyynä Shingarjov pitää sitä „surullista ilmiötä“, että talonpojat „ovat alkaneet harrastaa maakysymystä“, kyntävät omin luvin tilanherrojen maita, lähettävät pois tilanherrojen maatiloilta sotavangit ja yleensä antautuvat agraari-„haihatteluihin“. Tuota Shingarjovin mielestä vahingollista talonpoikain liikettä „lietsoo“ „leniniläisten“ agitatio maiden pakkoluovutuksen puolesta, heidän „puolue-fanaattinen sokaistuneisuus“. „Kshesinskajan palatsin“ [15], tuon „myrkkypesän“, „vahingollisesta agitatiosta“ on tehtävä loppu... Jompikumpi: **joko** nykyinen Väliaikainen hallitus, johon luotetaan, ja silloin on agraari-„vallattomuuksista“ tehtävä loppu; **tai** jokin muu valta.

Miljukov. Nootti ei ole minun henkilökohtainen mielipiteeni, vaan koko Väliaikaisen hallituksen mielipide. Ulkopolitiikkaa koskeva kysymys on kysymys meidän valmeudesta täyttää sitoumuksemme liittolaisia kohtaan. Me olemme sidottuja liittolaisiin... Yleensä meitä arvioidaan voimana, joka kelpaa tai ei kelpaa määrättyihin tarkoituksiin. Ei tarvitse muuta kuin näyttää heikoilta, niin suhteet huononevat... Valtauksista kieltäytymisessä piilee sen vuoksi vaaroja... Me tarvitsemme teidän luottamustanne, antakaa se meille, ja silloin armeijassa tulee olemaan innostusta, silloin meillä edistyy hyökkäys rintaman yhtenäisyyden hyväksi, silloin me painostamme saksalaisia ja vedämme heitä pois ranskalaisia ja englantilaisia vastasta. Sitä vaativat liittolaisille antamamme sitoumukset. Te näette, lopetti Miljukov puheensa, että tällaisen asiaintilan vallitessa, kun me emme

halua menettää liittolaisten luottamusta, nootti ei voinut olla muunlainen kuin se on.

Näinollen ministerien pitkät puheet sisälsivät muutaman lyhyen väittämän: maa potee vaikeaa kriisiä, kriisin syynä on vallankumouksellinen liike, ulospääsynä kriisistä on vallankumouksen taltuttaminen ja sodan jatkaminen.

Maan pelastamiseksi oli kuulemma välttämätöntä: 1) taltuttaa sotilaat (Gutshkov), 2) taltuttaa talonpojat (Shingarjov), 3) taltuttaa vallankumoukselliset työläiset (kaikki ministerit), jotka repivät naamion Väliaikaiselta hallitukselta. Kannattakaa meitä tässä vaikeassa asiassa, auttakaa käymään hyökkäyssotaa (Miljukov), niin silloin on kaikki hyvin. Muussa tapauksessa me eroamme.

Niin sanoivat ministerit.

On sangen kuvaavaa, että Toimeenpanevan komitean enemmistön edustaja Tsereteli ei vastustanut noita ministerien aito-imperialistisia ja vastavallankumouksellisia puheita. Tsereteli, joka säikähti ministerien jyrkkää kysymyksen asettelua ja joutui pois tolaltaan ministerien eroamismahdollisuuden johdosta, alkoi puheessaan suostutella heitä vielä mahdolliseen myönnytykseen julkaisemalla nootin sopivasävyisen „selityksen“ [16] edes „sisäistä käyttöä“ varten. „Demokratia“, sanoi hän, „tulee kannattamaan kaikella tarmolla Väliaikaista hallitusta“, jos se suostuu tuollaiseen oikeastaan vain sanalliseen myönnytykseen.

Halu hämätä selkkaus Väliaikaisen hallituksen ja Toimeenpanevan komitean välillä, valmeus myönnytyksiin, kunhan vain sopimus saataisiin säilymään,— se oli Tseretelin puheiden punaisena lankana.

Aivan päinvastaisessa hengessä puhui Kamenev. Kun maa on perikadon partaalla, kun se potee talous-, elintarvike- y.m. pulia, niin ulospääsy ei ole sodan jatkamisessa, joka vain kärjistää pulaa ja saattaa ahmia vallankumouksen hedelmät, vaan sen lopettamisessa mahdollisimman pikaisesti. Nykyinen Väliaikainen hallitus ei kaiken todennäköisyyden mukaan pysty ottamaan tehtäväkseen sodan lopettamista, sillä se pyrkii käymään „sotaa loppuun asti". Sen vuoksi ulospääsy on vallan siirtämisessä toisen luokan käsiin, joka pystyy johtamaan maan ulos umpikujasta...

Kamenevin puheen jälkeen kuului ministerien paikoilta huudahduksia: „siinä tapauksessa ottakaa valta".

„Pravda" № 40,
huhtikuun 25 pnä 1917

Allekirjoitus: K. Stalin

VSDTP:n (BOLSHEVIKKIEN) VII (HUHTIKUUN) KONFERENSSI

huhtikuun 24—29 pnä 1917

1. PUHE TOVERI LENININ ESITTÄMÄN TILANNETTA KOSKEVAN PÄÄTÖSLAUSELMAN PUOLESTA

huhtikuun 24 pnä

Toverit! Sitä, mitä Bubnov ehdottaa, pitää silmällä toveri Lenininkin päätöslauselma. Toveri Lenin ei heitä sivuun joukkoesiintymisiä, mielenosoituksia. Mutta nyt ei ole kysymys siitä. Erimielisyys on kontrollia koskevassa kysymyksessä. Kontrolli edellyttää kontrolloivaa ja kontrolloitavaa sekä jonkinlaista kontrolloivan sopimusta kontrolloitavan kanssa. On ollut kontrolli ja on ollut sopimus. Mitä kontrolli on antanut? Ei mitään. Miljukovin puheen (huhtikuun 19 pnä) jälkeen on sen mielikuvituksellisuus erikoisen selvä.

Gutshkov sanoo: „minä pidän vallankumousta paremman sotimisen keinona, **tehkäämme pieni vallankumous suurta voittoa varten**". Mutta nyt on armeijaan tunkeutunut pasifistisia aatteita, eikä voida sotia. Ja hallitus sanoo meille: „hävittäkää sodanvastainen propaganda, muuten me eroamme".

Hallitus ei voi myöskään agraarikysymyksessä lähteä tyydyttämään talonpoikain vaatimuksia, auttamaan viimemainittuja tilanherrain maiden haltuunotta-

misessa. Meille sanotaan: „auttakaa meitä hillitsemään talonpoikia, muuten me eroamme“.

Miljukov sanoo: „on säilytettävä rintaman yhtenäisyys, meidän on hyökättävä vihollista vastaan, innoittakaa sotilaiden mielet, muuten me eroamme“. Ja tämän jälkeen meille ehdotetaan kontrollia. Se on naurettavaa! Ensin ohjelman hahmotteli edustajain Neuvosto, nyt sen hahmottelee Väliaikainen hallitus. Liitto, jonka Neuvosto ja hallitus solmivat seuraavana päivänä kriisin (Miljukovin puheen) jälkeen, merkitsee sitä, että Neuvosto on lähtenyt hallituksen mukaan. Hallitus hyökkää Neuvostoa vastaan. Neuvosto peräänty. Kun tämän jälkeen puhutaan Neuvoston kontrollista hallitukseen nähden, niin se on tyhjää puhetta. Sen vuoksi ehdotan, ettei Bubnovin korjausta kontrollista hyväksyttäisi.

2. ALUSTUS KANSALLISUUSKYSYMYKSESTÄ

huhtikuun 29 pnä

Kansallisuuskysymyksestä pitäisi tehdä laaja alustus, mutta koska aikaa on vähän, niin minun täytyy supistaa alustustani.

Ennen kuin ryhdymme käsittelemään päätöslauselmaluonnosta, on pantava merkille eräitä edellytyksiä.

Mitä on kansallisuussorto? Kansallisuussorto on se sorrettujen kansojen riistämisen ja rosvoamisen järjestelmä, ne sorrettujen kansallisuuksien oikeuksien väkivaltaiseen rajoittamiseen tähdätyt toimenpiteet, joita imperialistiset piirit toteuttavat. Kaikki tämä kokonaisuudessaan antaa kuvan siitä politiikasta, jota on tapana nimittää kansallisuussorron politiikaksi.

Ensimmäinen kysymys: mitkä ovat ne luokat, joihin nojaten jokin valta harjoittaa kansallisuussorron politiikkaansa? Tämän kysymyksen ratkaisemiseksi on ymmärrettävä, miksi eri valtioissa on erilaiset kansallisuussorron muodot, miksi jossain valtiossa kansallisuussorto on raskaampaa ja raaempaa kuin toisessa. Esimerkiksi Englannissa ja Itävalta-Unkarissa ei kansallisuussorto ole koskaan saanut pogromimuotoja, vaan se on esiintynyt sorrettujen kansallisuuksien kansallisten oikeuksien rajoituksien muodossa. Sen sijaan Venäjällä se on useinkin saanut pogromien ja verilöylyjen muodon. Joissain valtioissa taas ei ole lainkaan olemassa erikoistoimenpiteitä vähemmistökansallisuuksia vastaan. Kansallisuussortoa ei ole esimerkiksi Sveitsissä, jossa ranskalaiset, italialaiset ja saksalaiset elävät vapaasti.

Miten sitten on selitettävissä erilainen suhtautuminen kansallisuuksiin eri valtioissa?

Siten, että noilla valtioilla on erilainen demokraattisuuden aste. Kun valtiovallan johdossa Venäjällä oli aikaisempina vuosina vanha maaylimystö, saattoi kansallisuussorto ilmetä ja todellisuudessa ilmenikin verilöylyjen ja pogromien raa'assa muodossa. Englannissa, jossa on vissi määrä demokraattisuutta ja poliittista vapautta, on kansallisuussorto luonteeltaan vähemmän raakaa. Mitä tulee Sveitsiin, niin se lähentelee demokraattista yhteiskuntaa, ja siellä on kansakunnilla enemmän tai vähemmän täydellinen vapaus. Sanalla sanoen, mitä demokraattisempi on maa, sitä heikompaa on kansallisuussorto, ja päinvastoin. Ja koska me demokratisoinnilla käsitämme määrättyjä vallassa olevia luokkia, niin tältä kannalta katsoen

voidaan sanoa, että mitä lähempänä valtaa on vanha maaylimystö, kuten oli asianlaita entisellä tsaarin Venäjällä, sitä voimakkaampaa on sorto ja sitä raa'emmat ovat sen muodot.

Kansallisuussortoa pitävät yllä kuitenkin muutkin kuin maaylimystö. Sen ohella on olemassa toinen voima — imperialistiset ryhmät, jotka siirtävät siirtomaissa omaksumansa kansallisuuksien orjuuttamisen menetelmät myös omaan maahansa ja tulevat täten maaylimystön luonnollisiksi liittolaisiksi. Niiden perässä kulkevat pikkuporvaristo, osa intelligenssiä ja osa työväen huippukerrosta, jotka myöskin nauttivat rosvouksen hedelmiä. Täten on olemassa kokonainen joukkio yhteiskunnallisia voimia, jotka tukevat kansallisuussortoa ja joitten johdossa on maa- ja finanssiylimystö. Todella demokraattisen järjestelmän luomiseksi on ennen kaikkea puhdistettava maaperä ja poistettava tuo joukkio poliittiselta näyttämöltä. (*Lukee päätöslauselman tekstiä.*)

Ensimmäinen kysymys: millä tavalla on järjestettävä sorrettujen kansakuntien valtiollinen elämä? Tähän kysymykseen on vastattava, että Venäjään kuuluville sorretuille kansoille on annettava oikeus itse ratkaista kysymys siitä, tahtovatko ne jäädä Venäjän valtioon vaiko erota itsenäisiksi valtioiksi. Meillä on parhaillaan esillä konkreettinen selkkaus Suomen kansan ja Väliaikaisen hallituksen välillä. Suomen kansan edustajat, sosialidemokratian edustajat, vaativat Väliaikaiselta hallitukselta, että kansalle palautettaisiin ne oikeudet, jotka sillä oli ennen sen liittämistä Venäjään. Väliaikainen hallitus kieltäytyy tästä eikä tunnusta Suomen kansaa suvereeniseksi.

Kumman puolelle meidän on asetuttava? Ilmeisesti Suomen kansan puolelle, sillä on mahdotonta tunnustaa minkään kansan väkivaltaista pitämistä yhden valtion puitteissa. Esittäessämme kansojen itsemääräämisoikeuden periaatteen me nostamme siten kansallisuussortoa vastaan käytävän taistelun yhteistä vihollistamme, imperialismia vastaan käytävän taistelun tasolle. Ellemme tätä tee, voimme joutua sellaisten ihmisten asemaan, jotka valavat vettä imperialistien myllyyn. Jos me, sosialidemokraatit, kieltäisimme Suomen kansalta oikeuden tuoda esiin eroamistahtonsa ja tämän tahdon toteuttamisoikeuden, niin silloin me joutuisimme tsaarinvallan politiikan jatkajien asemaan.

Kysymystä kansakuntien **oikeudesta** vapaaseen eroamiseen ei saa sekoittaa kysymykseen kansakunnan eroamisen **välttämättömyydestä** jonakin ajankohtana. Proletariaatin puolueen on tämä kysymys ratkaistava kussakin yksityistapauksessa aivan erikseen, tilanteesta riippuen. Tunnustaessamme sorretuille kansallisuuksille eroamisoikeuden, **oikeuden** ratkaista valtiollisen kohtalonsa, me emme sen kautta ratkaise kysymystä siitä, **pitääkö** niiden tai näiden kansakuntien tällä hetkellä erota Venäjän valtiosta. Voin tunnustaa kansakunnalle eroamisoikeuden, mutta se ei vielä merkitse sitä, että minä velvoittaisin sen niin tekemään. Kansalla on oikeus erota, mutta olosuhteista riippuen se voi olla käyttämättäkin tätä oikeutta. Meille jää niinmuodoin vapaus agitoida joko eroamisen puolesta tai sitä vastaan, riippuen proletariaatin eduista, proletaarisen vallankumouksen eduista. Näin ollen eroamiskysymys ratkaistaan kussakin eri tapauk-

sessa erikseen, tilanteesta riippuen, ja juuri tämän vuoksi kysymystä eroamisoikeuden tunnustamisesta ei saa sekoittaa kysymykseen eroamisen tarkoituksenmukaisuudesta niissä tai näissä olosuhteissa. Minä henkilökohtaisesti vastustaisin esimerkiksi Taka-Kaukaasian eroamista ottaen huomioon Taka-Kaukaasian ja Venäjän yleisen kehityksen, proletariaatin määrätynlaiset taisteluehdot j.n.e. Mutta jos Taka-Kaukaasian kansat kuitenkin vaatisivat eroa, niin ne tietenkin eroaisivat, eivätkä ne kohtaisi meidän puoleltamme vastustusta. (*Lukee päätöslauselman tekstiä edelleen.*)

Edelleen. Miten on meneteltävä niiden kansojen suhteen, jotka haluavat jäädä Venäjän valtion puitteisiin? Kun kansojen keskuudessa on ollut epäluottamusta Venäjää kohtaan, niin sitä on ennen kaikkea pitänyt yllä tsarismin politiikka. Kun kerran ei enää ole tsarismia eikä sen sortopolitiikkaa, täytyy epäluottamuksen heikentyä ja Venäjän yhteyteen pyrkimisen kasvaa. Luulen, että tsaarinvallan kukistumisen jälkeen $^{9}/_{10}$ kansallisuuksia ei halua erota. Sen vuoksi puolue ehdottaa alueautonomian järjestämistä sellaisille alueille, jotka eivät halua erota ja jotka poikkeavat muista kielensä ja elinolojensa erikoisuuksien puolesta, kuten esimerkiksi Taka-Kaukaasia, Turkestan ja Ukraina. Tällaisten autonomisten alueiden maantieteelliset rajat määrää väestö itse taloudellisia, elinolo- y.m. ehtoja silmällä pitäen.

Alueautonomian vastapainona on olemassa toinen suunnitelma, jota jo pitkät ajat on suositellut Bund [17] ja ennen kaikkea Springer ja Bauer, jotka ovat esittäneet kansallisen kulttuuriautonomian periaatteen.

Olen sitä mieltä, että tämä suunnitelma ei kelpaa sosialidemokratialle. Sen ydinajatus on seuraava: Venäjän on tultava kansakuntien liitoksi, ja kansakunnan on tultava yhtenäiseksi yhteisöksi liitettyjen ihmisten liitoksi, riippumatta siitä, millä valtion alueilla he asuvat. Kaikki venäläiset, kaikki armenialaiset j.n.e. järjestyvät omiksi erikoisiksi kansallisuusliitoiksi alueesta riippumatta, ja sen jälkeen vasta ne yhtyvät koko Venäjän kansakuntien liittoon. Tämä suunnitelma on tavattoman epäkäytännöllinen ja epätarkoituksenmukainen. Asianlaita on niin, että kapitalismin kehitys on hajoittanut ja reväissyt kansakunnista irralleen kokonaisia ihmisryhmiä, jotka ovat siroteltuina Venäjän eri kulmilla. Asianomaisten kansakuntien yksityisten henkilöiden liittäminen yhteen taloudellisten olosuhteiden luoman kansallisen pirstoutuneisuuden vallitessa — se merkitsee kansakuntien keinotekoista järjestämistä, kansakuntien konstruoimista. Askarteleminen taas ihmisten liittämiseksi keinotekoisesti kansakunniksi — se merkitsee natsionalismin kannalle asettumista. Sosialidemokratia ei voi hyväksyä tätä Bundin esittämää suunnitelmaa. Se hylättiin puolueemme konferenssissa vuonna 1912, eikä se yleensäkään, Bundia lukuunottamatta, ole sosialidemokraattisissa piireissä suosittu. Tätä suunnitelmaa nimitetään vielä kulttuuriautonomiaksi, koska se niistä mitä erilaisimmista kysymyksistä, jotka kiinnostavat kansakuntaa, eroittaa puhtaasti kulttuurikysymysten alan ja luovuttaa sen kansallisuusliittojen huomaan. Tällaisen eroittamisen lähtökohtana on se väittämä, että kulttuuri yhdistää kansakunnan yhdeksi kokonaisuudeksi. Edellytetään, että kansa-

kunnan uumenissa on toisaalta sellaisia pyrkimyksiä, jotka pirstovat kansakuntaa, esimerkiksi taloudelliset edut, ja toisaalta sellaisia pyrkimyksiä, jotka sitovat sen yhdeksi kokonaisuudeksi, ja että kulttuurikysymys on juuri sellainen.

Jälellä on vielä kysymys vähemmistökansallisuuksista. Niiden oikeudet on turvattava erikoisesti. Sen vuoksi puolue vaatii täydellistä tasa-arvoisuutta koulu-, uskonto- y.m. kysymyksissä ja kaikkien vähemmistökansallisuuksiin kohdistuvien rajoitusten poistamista.

9. § säätää kansakuntien tasa-arvoisuuden. Sen toteuttamiselle välttämättömät edellytykset voivat muodostua vasta koko yhteiskunnan täydellisen demokratisoinnin yhteydessä.

Meidän on vielä ratkaistava kysymys, miten on eri kansakuntien proletariaatti järjestettävä yhdeksi yhteiseksi puolueeksi. On olemassa suunnitelma, jonka mukaan työläiset järjestyvät kansallisuuksittain: niin monta kuin on kansakuntaa, niin monta on puoluettakin. Sosialidemokratia on hylännyt tämän suunnitelman. Käytäntö on osoittanut, että asianomaisen valtion proletariaatin järjestäminen kansallisuuksittain johtaa vain luokkasolidarisuusaatteen häviöön. Asianomaisen valtion kaikkien kansakuntien kaikki proletaarit järjestyvät yhdeksi jakamattomaksi proletaariseksi kollektiiviksi.

Meidän kantamme kansallisuuskysymyksessä sisältyy siis seuraaviin perusajatuksiin:

a) kansojen eroamisoikeuden tunnustaminen;

b) alueautonomia niille kansoille, jotka jäävät asianomaisen valtion puitteisiin;

c) vähemmistökansallisuuksia varten erikoiset lait, jotka takaavat niille vapaan kehityksen;

d) asianomaisen valtion kaikkien kansallisuuksien proletaareja varten yhtenäinen jakamaton proletaarinen kollektiivi, yhtenäinen puolue.

3. LOPPULAUSUNTO KANSALLISUUSKYSYMYKSESTÄ

huhtikuun 29 pnä

Esitetyt kaksi päätöslauselmaa käyvät yleensä yhteen. Pjatakov otti meidän päätöslauselmastamme kaikki muut kohdat, paitsi yhtä —„eroamisoikeuden tunnustaminen". Joko tahi: joko me kiellämme kansakunnilta eroamisoikeuden, jolloin se on sanottava suoraan, taikka me emme kiellä tätä oikeutta. Suomessa on parhaillaan liikehtimistä, joka pyrkii kansallisen vapauden turvaamiseen; on myös käynnissä Väliaikaisen hallituksen taistelu sitä vastaan. Herää kysymys, kumpaa on kannatettava. Joko me kannatamme Väliaikaisen hallituksen politiikkaa, Suomen väkivaltaista pitämistä ja sen oikeuksien supistamista vähimmäismäärään, jolloin me olemme aluevaltauksien kannattajia, sillä valamme vettä Väliaikaisen hallituksen myllyyn, tai me kannatamme Suomen riippumattomuutta. Tässä on ilmaistava selvästi kantansa joko toisen tai toisen puolesta, ei voida rajoittua vain oikeuksien toteamiseen.

Irlannissa on käynnissä riippumattomuusliike. Kumpaa me kannatamme, toverit? Joko me kannatamme Irlantia, taikka me kannatamme Englannin imperialismia. Ja minä kysyn, kannatammeko me

niitä kansoja, jotka taistelevat sortoa vastaan, vai kannatammeko me niitä luokkia, jotka sortavat näitä kansoja? Me sanomme: koska sosialidemokratia suuntautuu sosialistiseen vallankumoukseen, sen on kannatettava imperialismia vastaan tähdättyä kansojen vallankumouksellista liikettä.

Joko me olemme sitä mieltä, että meidän on luotava selusta sosialistisen vallankumouksen etujoukkoa varten kansoista, jotka nousevat kansallisuussortoa vastaan,— ja silloin me luomme sillan Lännen ja Idän välille, silloin me todella suuntaudumme sosialistiseen maailmanvallankumoukseen; tai me emme tätä tee,— ja silloin me joudumme eristetyiksi, silloin me kieltäydymme siitä taktiikasta, joka imperialismin hävittämiseksi käyttää hyväkseen kaikkia sorrettujen kansallisuuksien uumenissa tapahtuvia vallankumouksellisia liikkeitä.

Meidän on kannatettava jokaista liikettä, joka on suunnattu imperialismia vastaan. Mitä sanoisivat meille päinvastaisessa tapauksessa Suomen työläiset? Pjatakov ja Dzierzhynski sanovat meille, että kaikki kansallisuusliike on taantumuksellista liikettä. Se ei ole totta, toverit. Eikö sitten Irlannin liike Englannin imperialismia vastaan ole demokraattista liikettä, joka antaa iskun imperialismille? Ja eikö meidän ole tuettava tätä liikettä?..

Ensi kerran julkaistu kirjassa:
VSDTP(b):n Pietarin yleiskaupunkilainen
ja Yleisvenäläinen konferenssi
huhtikuussa 1917. M.—L., 1925

VALLANKUMOUKSESTA JÄLKEEN JÄÄNEET

Vallankumous on käynnissä. Syventyessään ja laajentuessaan se siirtyy alalta toiselle vallankumouksellistaen maan koko yhteiskunnallisen ja taloudellisen elämän alhaalta ylös asti.

Teollisuuteen tunkeutuessaan vallankumous asettaa kysymyksen työläisten toimeenpanemasta tuotannon valvonnasta ja säännöstelystä (Donetsin kivihiilialue).

Maatalouteen siirtyessään vallankumous sysää hoitamatta jätettyjen maiden kollektiiviseen muokkaamiseen sekä maatalouskaluston ja työjuhtien hankkimiseen talonpojille (Schlüsselburgin kihlakunta)[18].

Paljastaessaan sodan vitsaukset ja sodan oloissa kasvaneen taloudellisen rappiotilan vallankumous tunkeutuu huollon alalle asettaen kysymyksen toisaalta kaupunkien muonittamisesta (elintarvikepula) ja toisaalta maaseudun turvaamisesta tehdastuotteilla (tavarapula).

Kaikkien näiden ja muiden samantapaisten jo kypsyneiden kysymysten ratkaiseminen vaatii vallankumouksellisten joukkojen mahdollisimman suurta aloitekykyä, työväen edustajain Neuvostojen aktii-

vista puuttumista uuden elämän rakentamiseen sekä lopuksi kaiken vallan siirtämistä täydellisesti uuden luokan käsiin, joka pystyy johdattamaan maan leveälle vallankumoukselliselle tielle.

Vallankumoukselliset joukot paikkakunnilla astuvat jo tälle tielle. Vallankumoukselliset järjestöt ovat jo paikoitellen ottaneet vallan omiin käsiinsä (Urali, Schlüsselburg) sivuuttaen niinsanotut „yhteiskunnallisen pelastuksen komiteat".

Edustajain Neuvoston Pietarin toimeenpaneva komitea, jonka pitäisi johtaa vallankumousta, tarpoo kuitenkin avuttomana paikallaan jääden jälkeen joukoista ja loitoten niistä, ja koko vallan ottamista koskeva pääkysymys vaihdetaan tyhjänpäiväiseen kysymykseen „ehdokkaista" Väliaikaiseen hallitukseen. Mutta jäädessään jälkeen joukoista Toimeenpaneva komitea jää siten jälkeen myös vallankumouksesta vaikeuttaen sen eteenpäinkulkua.

Edessämme on kaksi Toimeenpanevan komitean asiakirjaa: „Muistio rintamalla oleville työläisten edustajille", jotka vievät lahjoja sotilaille, ja „Julistus rintamalla oleville sotilaille". Entä mistä ne puhuvat? Siitä samasta Toimeenpanevan komitean jälkeen jäämisestä, sillä Toimeenpaneva komitea antaa niissä nykyajan kaikkein tärkeimpiin kysymyksiin kaikkein inhoittavimmat, kaikkein vallankumousvastaisimmat vastaukset!

Kysymys sodasta

Samaan aikaan kun Toimeenpaneva komitea kiisteli Väliaikaisen hallituksen kanssa aluevaltauksista ja sotakorvauksista, samaan aikaan kun Väliaikainen

hallitus kyhäsi „nootteja“ ja Toimeenpaneva komitea nautti „voittajan“ osasta, vaikka anastussota jatkui vanhaan tapaan, elämä juoksuhaudoissa, todellinen sotamiesten elämä, toi esiin uuden taistelukeinon: joukkoluontoisen veljeilyn. Veljeily sinänsä on epäilemättä vain vaistovarainen rauhaan pyrkimisen muoto. Mutta siitä huolimatta voi järjestyneesti ja tietoisesti toimeenpantu veljeily muodostua työväenluokan käsissä mahtavaksi keinoksi tilanteen vallankumouksellistamiseksi sotivissa maissa.

Minkälainen sitten on Toimeenpanevan komitean suhde veljeilyyn?

Kuulkaa:

„Sotilastoverit! Te ette saavuta rauhaa veljeilyllä... Ihmiset, jotka vakuuttavat teille, että veljeily on tie rauhaan, johtavat tuhoon teidät itsenne ja saattavat tuhoon Venäjän vapauden. Älkää uskoko heitä“ (kts. „Julistus“).

Veljeilyn asemesta Toimeenpaneva komitea kehoittaa sotilaita „olemaan kieltäytymättä hyökkäystoimista, joita taistelutilanne saattaa vaatia“ (kts. „Julistus“). Asia on kuulemma niin, että puolustus, „puolustautuminen poliittisessa mielessä ei lainkaan sulje pois strategisia hyökkäyksiä, uusien maa-alojen valtaamista j.n.e. Puolustuksen etujen vuoksi... on aivan välttämätöntä hyökätä, vallata uusia taisteluasemia“ (kts. „Muistio“).

Lyhyemmin sanoen: rauhan aikaansaamiseksi on hyökättävä ja anastettava vieraita „maa-alueita“.

Niin järkeilee Toimeenpaneva komitea.

Mutta missä suhteessa nuo Toimeenpanevan komitean imperialistiset mielipiteet eroavat kenraali Aleksejevin vastavallankumouksellisesta „päiväkäskystä“,

jossa veljeily rintamalla julistetaan „petokseksi“ ja sotilaita käsketään „käymään armotonta taistelua vihollista vastaan“?

Tai vielä: missä suhteessa nuo mielipiteet eroavat Miljukovin vastavallankumouksellisesta puheesta Marian palatsissa pidetyssä neuvottelukokouksessa, jossa hän vaati sotilailta „hyökkäystoimia“ ja kuria „rintaman yhtenäisyyden“ etujen nimessä?..

Kysymys maasta

Kaikille on tunnettu se selkkaus, joka on syntynyt talonpoikien ja Väliaikaisen hallituksen välillä. Talonpojat vaativat tilanherrojen hoitamatta jättämien maiden viipymätöntä kyntämistä pitäen sellaista tekoa ainoana keinona, jonka avulla voidaan turvata viljalla sekä väestö selustassa että armeija rintamalla. Vastaukseksi siihen Väliaikainen hallitus julisti talonpojille päättäväisen sodan panemalla agraariliikkeen „lain“ ulkopuolelle ja lähetti sen yhteydessä paikkakunnille komissaareja suojelemaan tilanherrojen etuja „omavaltaisten“ talonpoikain „hyökkäyksiltä“. Väliaikainen hallitus käski talonpoikia pidättäytymään maiden pakkoluovutuksesta Perustavan kokouksen kokoontumiseen asti: se muka ratkaisee kaiken.

Minkälainen on Toimeenpanevan komitean suhde tähän kysymykseen: kumpaa se kannattaa, talonpoikia vaiko Väliaikaista hallitusta?

Kuulkaa:

„Vallankumouksellinen demokratia tulee puoltamaan mitä päättäväisimmin... tilanherrojen maiden... korvauksetonta pois ottamista... **tulevassa** Perustavassa kokouksessa. Mutta **nyt**, tällä hetkellä, pitäen lähtökohtanaan sitä, että tilanherrojen maiden

viipymätön pakkoluovuttaminen saattaisi aiheuttaa... maassa vakavan taloudellisen järistyksen.., vallankumouksellinen demokratia varoittaa talonpoikia kaikenlaisesta maakysymyksen oma-aloitteisesta ratkaisemisesta, sillä agraarimellakat eivät tule olemaan hyödyksi talonpojille, vaan vastavallankumoukselle", minkä vuoksi käsketään „olemaan ottamatta omavaltaisesti tilanherrojen omaisuutta ennen Perustavan kokouksen päätöstä" (kts. „Muistio").

Niin sanoo Toimeenpaneva komitea.

Ilmeistä on, että Toimeenpaneva komitea kannattaa Väliaikaista hallitusta eikä talonpoikia.

Eikö ole selvää, että tuollaiselle kannalle asetuttuaan Toimeenpaneva komitea on luisunut Shingarjovin vastavallankumoukselliseen tunnukseen: „nujerra talonpojat!".

Ja yleensä, mistä alkaen agraariliikehtimiset ovat muuttuneet „agraarimellakoiksi" ja kysymysten „oma-aloitteiset ratkaisut" sallimattomiksi? Mitä ovat Neuvostot ja niihin kuuluva Pietarin Neuvosto, elleivät „oma-aloitteisesti" syntyneitä järjestöjä? Ajatteleekohan Toimeenpaneva komitea, että „oma-aloitteisesti" syntyneiden järjestöjen ja ratkaisujen aika on mennyt ohi?

Toimeenpaneva komitea peloittelee tilanherrojen maiden omin luvin kyntämisen johtavan „rappiotilaan elintarvikealalla". Mutta „oma-aloitteisesti" syntynyt Schlüsselburgin kihlakunnan vallankumouskomitea on tehnyt väestön elintarvikevarojen lisäämiseksi seuraavan päätöksen:

„Jotta saataisiin suurempi määrä viljatuotteita, joista on todella tuntuva puute, on yhteisöjen kynnettävä kirkoille, luostareille, entisille keisariperheen tiloille ja yksityisille omistajille kuuluvat vapaat maa-alat".

Mitä voi Toimeenpaneva komitea sanoa tätä „oma-aloitteista" päätöstä vastaan?

Mitä muuta se voi panna tämän järkevän päätöksen vastapainoksi kuin pelkkiä fraaseja „omavaltaisuudesta“, „agraarimellakoista“, „oma-aloitteisista ratkaisuista“ y.m., jotka on lainattu herra Shingarjovin asetuksista?

Eikö ole selvää, että Toimeenpaneva komitea on jäänyt jälkeen vallankumouksellisesta liikkeestä maaseudulla ja jäätyään jälkeen se on joutunut ristiriitaan sen kanssa?..

Näinollen eteemme avautuu uusi kuva. Vallankumous kasvaa laajentuen ja syventyen, vallaten uusia aloja, tunkeutuen teollisuuteen, maatalouteen ja huollon alalle sekä asettaa kysymyksen koko vallan ottamisesta. Liikkeen etunenässä kulkevat maakunnat. Kun vallankumouksen ensi päivinä Pietari kulki edellä, niin nyt se alkaa jäädä jälkeen. Tällöin muodostuu sellainen käsitys, että Pietarin toimeenpaneva komitea yrittää **pysähtyä** jo saavutettuun kohtaan. Mutta vallankumouksen aikakaudella on mahdotonta pysyä yhdellä paikalla, silloin voidaan ainoastaan liikkua — eteen- tai taaksepäin. Siksi se, joka yrittää pysähtyä vallankumouksen aikana, jää kiertämättä jälkeen, ja sitä, joka on jäänyt jälkeen, ei armahdeta: vallankumous viskaa sen vastavallankumouksen leiriin.

„Pravda“ № 48,
toukokuun 4 pnä 1917
Allekirjoitus: K. Stalin

MITÄ ME ODOTIMME KONFERENSSILTA?

Meidän puolueemme on koko Venäjän sosialidemokraattien liitto, Pietarista Kaukaasiaan ja Riiasta Siperiaan asti.

Tämä liitto on järjestetty sitä varten, että voitaisiin auttaa työtätekeviä käymään menestyksellistä taistelua pohattoja vastaan, tehtailijoita ja tilanherroja vastaan, paremman elämän puolesta, sosialismin puolesta.

Mutta taistelu voi olla menestyksellistä vain silloin, kun puolueemme on yhtenäinen ja tiukasti yhteenliittynyt, kun sillä on yksi mieli ja yksi tahto, kun se iskee samaan suuntaan kaikkialla, Venäjän kaikilla äärillä.

Mutta miten voidaan saada aikaan puolueen yhtenäisyys ja tiukka yhteenliittyneisyys?

Siihen on yksi tie, nimittäin: pitää koota koko Venäjän valveutuneiden työläisten valitsemat henkilöt yhteen, käsitellä yhdessä vallankumouksemme peruskysymykset, luoda yksi yhteinen mielipide ja sitten kotipaikoille hajaannuttua mennä kansan keskuuteen ja johdattaa kansa yhteistä tietä yhteiseen päämäärään.

Sellaista kokousta nimitetäänkin konferenssiksi. Juuri sen vuoksi me kaikki odotimme kärsimättöminä Venäjän sosialidemokraattisen työväenpuolueen Yleisvenäläisen konferenssin koollekutsumista.

Meidän puolueemme eli ennen vallankumousta maanalaisuudessa, se oli kielletty puolue, sen jäseniä vangittiin ja karkoitettiin pakkotöihin. Siksi se oli järjestetty maanalaisuuteen sovelletuksi, se oli „salainen" puolue.

Nyt on asiaintila muuttunut, vallankumous on antanut vapauden, maanalaisuus on kadonnut, ja puolueen oli tultava julkiseksi, sen oli järjestäydyttävä uudella tavalla.

Ratkaistavanamme on kysymys sodasta ja rauhasta. Sota on vienyt ja vie vieläkin miljoonia uhreja. Sota syöksee miljoonia perheitä kurjuuteen. Se on tuonut kaupunkeihin nälänhädän ja näännytyksen. Se on jättänyt maaseudun vaille kaikkein välttämättömimpiä tavaroita. Sota on edullinen ainoastaan pohatoille, jotka täyttävät taskunsa valtion tavaratilauksista. Sota on edullinen ainoastaan hallituksille, jotka rosvoavat vieraita kansoja. Sellaista rosvousta varten sotaa käydäänkin. Niinpä herää kysymys: miten on meneteltävä sodan suhteen, onko se lopetettava vai onko sitä jatkettava edelleen, onko hirttosilmukkaa kiristettävä vaiko katkaistava se lopullisesti?

Konferenssin piti vastata tähän kysymykseen.

Edelleen, Venäjä, niin sen selusta kuin rintamakin, on nälänhädän partaalla. Mutta nälänhätä tulee kolme kertaa ankarammaksi, ellei nyt heti kynnetä kaikkia „vapaita" maita. Kuitenkin tilanherrat jättä-

vät maat hoitamatta, pidättäytyvät kylvöistä, eikä Väliaikainen hallitus anna talonpoikien ottaa tilanherrojen maita ja muokata niitä... Miten on meneteltävä Väliaikaisen hallituksen suhteen, joka tukee kaikin tavoin tilanherroja? Miten on meneteltävä itse tilanherrojen suhteen: onko maat jätettävä heille vaiko annettava ne kansan omaisuudeksi?

Konferenssin piti antaa kaikkiin näihin kysymyksiin selvät ja täsmälliset vastaukset.

Sillä vain sellaiset vastaukset tekevät puolueen yhtenäiseksi ja tiukasti yhteenliittyneeksi.

Vain tiukasti yhteenliittynyt puolue voi johtaa kansan voittoon.

Täyttikö konferenssi meidän toiveemme?

Antoiko se selvät ja täsmälliset vastaukset,—ratkaiskoot toverit sen itse tutkiessaan konferenssin päätöksiä, jotka on julkaistu lehtemme 13. numeron liitteessä [19].

„Soldatskaja Pravda" № 16,
toukokuun 6 pnä 1917
Pääkirjoitus
Allekirjoitus: K. Stalin

KUNNALLISVAALIKAMPPAILU[20]

Piiriduumien vaalit lähenevät. Ehdokaslistat on hyväksytty ja julkaistu. Vaalikamppailu on täydessä käynnissä.

Ehdokaslistoja asettavat mitä erilaisimmat „puolueet“: todelliset ja kuvitellut, vanhat ja vastaleivotut, vakavat ja leikkipuolueet. Kadettipuolueen ohella — „rehellisyyden, tilivelvollisuuden ja oikeudenmukaisuuden puolue“; „Yhtenäisyys“ ryhmän ja Bundin ohella — „kadetteja jonkinverran vasemmistolaisempi puolue“; menshevikkien ja puolustuskannalla olevien eserrien ohella — kaikenlaisia „puolueeseen kuulumattomia“ ja „puolueiden yläpuolella olevia“ ryhmiä. Lippujen kirjavuus ja eriskummallisuus on kuvaamatonta.

Jo ensimmäiset vaalikokoukset osoittivat, että kamppailun ydinkysymyksenä ei ole kunnallis-„reformi“ sellaisenaan, vaan maan yleinen poliittinen tilanne. Kunnallisreformi on vain taustana, jonka pohjalla poliittiset perusohjelmat tulevat luonnollisesti esiin.

Se onkin ymmärrettävää. Nyt, kun sota on saattanut maan rappiotilan kuilun partaalle, kun väestön enemmistön edut vaativat vallankumouksellista puuttumista maan koko talouselämään, mutta Väliaikainen

hallitus on ilmeisen kykenemätön johdattamaan maata pois umpikujasta, nyt voidaan kaikki paikalliset kysymykset, muun muassa myöskin kunnalliset kysymykset, ymmärtää ja ratkaista vain eroittamattomassa yhteydessä sotaa ja rauhaa, vallankumousta ja vastavallankumousta koskevien yleiskysymysten kanssa. Ilman tällaista yhteyttä yleiseen politiikkaan kunnallisvaalikamppailu mataloituisi tyhjänpäiväiseksi jaaritteluksi pesukannujen tinaamisesta ja „hyvien ulkohuoneiden rakentamisesta“ (kts. puolustusmenshevikkien ohjelmaa).

Sen vuoksi tulee lukuisten puoluelippujen kirjavan kuvan lävitse kamppailun kulussa tunkeutumaan kiertämättä esiin kaksi poliittista peruslinjaa: vallankumouksen edelleen kehittämisen linja ja vastavallankumouksen linja.

Mitä voimakkaammaksi tulee kamppailu, sitä kärkevämmäksi muodostuu puoluekritiikki, sitä räikeämmin tulevat esiin nämä kaksi linjaa, sitä sietämättömämmäksi käy niiden väliryhmien asema, jotka yrittävät sovittaa sovittamatonta, sitä selvemmäksi tulee kaikille, että vallankumouksen ja vastavallankumouksen välillä istuvat puolustuskantaa ajavat menshevikit ja narodnikit tosiasiassa jarruttavat vallankumousta ja helpoittavat vastavallankumousta.

* * *

„Kansan vapauden“ puolue

Tsarismin kukistamispäivän jälkeen ovat oikeistopuolueet hajaantuneet. Se on selitettävissä sillä, että niiden olemassaolo vanhassa muodossa on käynyt

epäedulliseksi. Minne ne ovat menneet? Ne ovat kerääntyneet niinsanotun „kansan vapauden“ puolueen ympärille, Miljukovin ja kumppanien puolueen ympärille. Miljukovin puolue on nyt kaikkein oikeistolaisin puolue. Se on tosiasia, jota vastaan ei kiistetä. Ja juuri sen vuoksi tuo puolue on nyt vastavallankumouksellisten voimain kokoamisen keskus.

Miljukovin puolue kannattaa talonpoikain lannistamista, sillä se on agraariliikkeen tukahduttamisen kannalla.

Miljukovin puolue kannattaa työläisten lannistamista, sillä se vastustaa työläisten „liiallisia“ vaatimuksia, ja se julistaa heidän kaikki tärkeät vaatimuksensa „liiallisiksi“.

Miljukovin puolue kannattaa sotilaiden lannistamista, sillä se on „rautaisen kurin“ kannalla, toisin sanoen sillä kannalla, että on palautettava päällikkökunnan valta sotilaisiin nähden.

Miljukovin puolue kannattaa rosvosotaa, joka on saattanut maan rappiotilan ja kurjuuden partaalle.

Miljukovin puolue kannattaa „päättäväisiä toimenpiteitä“ vallankumousta vastaan, se vastustaa „päättäväisesti“ kansan vapautta, vaikka nimittääkin itseään „kansan vapauden“ puolueeksi.

Voidaanko luottaa siihen, että tuollainen puolue uusii kaupungintalouden väestön köyhimpien kerrosten eduksi?

Voidaanko sille uskoa kaupungin kohtalo?

Ei koskaan! Ei missään tapauksessa!

Meidän tunnussanamme on: ei vähäisintäkään luottamusta Miljukovin puolueelle, ei ainoatakaan ääntä „kansan vapauden“ puolueelle!

* * *

Venäjän sosialidemokraattinen työväenpuolue (bolshevikit)

Meidän puolueemme on kadettipuolueen suoranainen vastakohta. Kadetit ovat vastavallankumouksellisten porvarien ja tilanherrojen puolue. Meidän puolueemme on kaupungin ja maaseudun vallankumouksellisten työläisten puolue. Nämä ovat kaksi keskenään sovittamatonta puoluetta, toisen voitto merkitsee toisen tappiota. Meidän vaatimuksemme ovat tunnettuja. Meidän tiemme on selvä.

Me vastustamme nykyistä sotaa, sillä se on rosvosotaa, anastussotaa.

Me kannatamme rauhaa, yleistä ja demokraattista rauhaa, sillä sellainen rauha on kaikkein varmin keino talouden ja elintarvikealan rappiotilasta selviytymiseksi.

Valitetaan leivän puutetta kaupungeissa. Mutta leipää ei ole siksi, että kylvöala on supistunut sotaan „ajetun“ työvoiman puutteessa. Leipää ei ole siksi, ettei voida kuljettaa edes niitä viljavarastoja, joita on olemassa, sillä rautatiet palvelevat sodan tarpeita. Lopettakaa sota, niin leipää tulee.

Valitetaan tavaran puutetta maaseudulla. Mutta tavaroita ei ole sen vuoksi, että suuri osa tehtaista palvelee sotaa. Lopettakaa sota, niin tavaraa tulee.

Me vastustamme nykyistä hallitusta, sillä kehoittaessaan hyökkäämään se pitkittää sotaa kärjistäen rappiotilaa ja nälänhätää.

Me vastustamme nykyistä hallitusta, sillä suojellessaan kapitalistien voittoja se ehkäisee työläisten

vallankumouksellista puuttumista maan talouselämään.

Me vastustamme nykyistä hallitusta, sillä estäessään Talonpoikaiskomiteoita määräämästä tilanherrain maista se ehkäisee maaseudun vapauttamista tilanherrain vallasta.

Me vastustamme nykyistä hallitusta, sillä aloitettuaan „asian“ vallankumouksellisten sotajoukkojen poisviemisellä Pietarista ja siirryttyään nyt vallankumouksellisten työläisten poisviemiseen (Pietarin tyhjentäminen liikaväestä!) se tuomitsee vallankumouksen voimattomuuteen.

Me vastustamme nykyistä hallitusta, sillä se ei yleensä pysty johtamaan maata pois kriisistä.

Me kannatamme kaiken vallan siirtämistä vallankumouksellisten työläisten, sotilaiden ja talonpoikain käsiin.

Vain sellainen valta pystyy tekemään lopun pitkittyneestä rosvosodasta. Vain sellainen valta pystyy käymään käsiksi kapitalistien ja tilanherrojen voittoihin viedäkseen eteenpäin vallankumousta ja suojatakseen maan täydelliseltä hävitykseltä.

Lopuksi, me vastustamme poliisilaitoksen, sen vanhan vihatun poliisilaitoksen palauttamista, joka on irrallaan kansasta ja ylhäältä nimitettyjen „virkamiesten“ käskynalainen.

Me kannatamme yleistä, valinnallista ja erotettavaa miliisiä, sillä vain sellainen miliisilaitos voi olla kansan etujen suojana.

Sellaisia ovat meidän lähimmät vaatimuksemme.

Me vakuutamme, että ilman näiden vaatimusten täyttämistä, ilman taistelua näiden vaatimusten puo-

lesta ei ainoakaan vakava kunnallisreformi eikä minkäänlainen kaupungintalouden demokratisointi ole mahdollista.

Ken haluaa turvata väestön leivällä, ken haluaa hävittää asuntopulan, ken haluaa sälyttää kaupunkiverot vain rikkaille, ken pyrkii siihen, että kaikki nämä reformit pantaisiin täytäntöön itse teoissa eikä ainoastaan sanoissa,— hänen on äänestettävä niitä, jotka vastustavat anastussotaa, vastustavat tilanherrojen ja kapitalistien hallitusta, vastustavat poliisilaitoksen palauttamista ja kannattavat demokraattista rauhaa, vallan siirtämistä itsensä kansan käsiin, kansan miliisiä ja kaupungintalouden todellista demokratisointia.

Ilman näitä ehtoja „perinpohjainen kunnallisreformi“ on pelkkää sanahelinää.

* * *

Puolustuskantaa ajavien vaaliliitto

Kadettien ja meidän puolueemme välillä on useita väliryhmiä, jotka häilyvät vallankumouksen ja vastavallankumouksen välillä. Sellaisia ovat: „Yhtenäisyys“ ryhmä, Bund, puolustuskannan ajajat menshevikkien ja eserrien joukosta, trudovikit[21] ja kansan „sosialistit“ [22]. Joissain piireissä ne esiintyvät erikseen, mutta toisissa taas ne tekevät keskenään liiton esittäen yhteisen ehdokaslistan. Ketä vastaan ne liittoutuvat? Sanoissa — kadetteja vastaan. Mutta niinköhän se on todellisuudessa?

Ennen kaikkea pistää silmään niiden vaaliliiton täydellinen periaatteettomuus. Mitä yhteistä on esi-

merkiksi trudovikkien radikaalis-porvarillisen ryhmän ja puolustuskannalla olevien menshevikkien ryhmän välillä, jotka pitävät itseään „marxilaisina“ ja „sosialisteina“? Mistä asti trudovikit, jotka saarnaavat sotaa voittoon saakka, ovat olleet „sodan hylkääviksi“ „zimmerwaldilaisiksi“ itseään nimittävien menshevikkien ja bundilaisten taistelukumppaneita? Entä Plehanovin „Yhtenäisyys“ ryhmä, sen saman Plehanovin, joka jo tsaarinvallan aikana kääri kokoon Internationalen lipun ja astui täydellisesti vieraan lipun alle, imperialismin keltaisen lipun alle, — mitä yhteistä on tuon kiihkeän chauvinistin ja sanokaamme „zimmerwaldilaisen“ Tseretelin, puolustuskantaisen menshevikkikonferenssin kunniapuheenjohtajan välillä? Kauanko siitä on, kun Plehanov kehoitti kannattamaan tsaarin hallitusta sodassa Saksaa vastaan, mutta „zimmerwaldilainen“ Tsereteli „löi“ sen vuoksi chauvinisti Plehanovia? Sota „Yhtenäisyyden“ ja „Rabotshaja Gazetan“ [23] välillä riehuu kuumimmillaan, mutta nuo herrat eivät ole huomaavinaan mitään, vaan alkavat jo „veljeillä“...

Eikö totta: noin kirjavakarvaisista aineksista on saattanut muodostua vain satunnainen ja periaatteeton vaaliliitto — vaaliliiton muodostamisessa niiden ohjeena ei ole ollut periaate, vaan epäonnistumisen pelko.

Edelleen pistää silmään se seikka, että kahdessa piirissä, Kasanin ja Spasskin piirissä (kts. „ehdokaslistoja“), „Yhtenäisyys“, Bund ja puolustuskannalla olevat menshevikit ja eserrät eivät aseta omia listojaan, mutta työväen ja sotilaiden edustajain piirineuvosto asettaa noissa piireissä — ja vain niissä —

oman listansa vastoin Toimeenpanevan komitean päätöstä. Meidän urhoolliset liittoutuneet ovat ilmeisesti vaalitappion pelossa katsoneet parhaaksi piiloutua piirineuvoston selän taakse päättäen käyttää hyväkseen sen arvovaltaa. On huvittavaa, että noilla jalosukuisilla gentlemanneilla, jotka pöyhkeilevät „vastuunalaisuudellaan", ei ole riittänyt uskallusta esiintyäkseen avoimesti, vaan he ovat katsoneet parhaaksi välttää pelkurimaisesti „vastuuta"...

Mikä sitten kuitenkin yhdisti kaikkia noita kirjavakarvaisia ryhmiä vaaliliitoksi?

Se, että ne yhtä epävarmasti, mutta hellittämättä laahustavat kadettien jälkiä ja että ne yhtä varmasti eivät pidä meidän puolueestamme.

Ne kaikki kannattavat sotaa, kuten kadetitkin, mutta ei anastusten vuoksi (herra paratkoon!), vaan... ilman aluevaltauksia ja sotakorvauksia solmittavan rauhan hyväksi. Sota rauhan hyväksi...

Ne kaikki kannattavat „rautaista kuria", kuten kadetitkin, mutta ei sotilaiden taltuttamiseksi (eipä tietenkään!), vaan... sotilaiden omien etujen vuoksi.

Ne kaikki kannattavat hyökkäystä, kuten kadetitkin, mutta ei englantilaisten ja ranskalaisten pankkiirien hyväksi (herra paratkoon!), vaan... „nuoren vapautemme" hyväksi.

Ne kaikki vastustavat, kuten kadetitkin, „työläisten anarkistisia pyrkimyksiä ottaa tehtaat haltuunsa" (kts. „Rabotshaja Gazeta" toukokuun 21 pltä), mutta ei kapitalistien etujen vuoksi (kauhistus!), vaan sitä varten, ettei pelästytettäisi kapitalisteja loittonemaan vallankumouksesta, siis... vallankumouksen etujen vuoksi.

Yleensä ne kaikki kannattavat vallankumousta, mutta sikäli (sikäli!), mikäli se ei ole peloittava kapitalisteille ja tilanherroille, mikäli se ei ole ristiriidassa viimemainittujen etujen kanssa.

Lyhyemmin sanoen: ne kaikki kannattavat samoja käytännöllisiä askeleita kuin kadetitkin, mutta varauksin ja sukkeluuksin „vapaudesta“ ja „vallankumouksesta“ y.m.

Ja koska sanat ja sukkeluudet jäävät kuitenkin vain sanoiksi, niin käy siten, että todellisuudessa ne noudattavat samaa kadettien linjaa.

Fraasit vapaudesta ja sosialismista vain verhoavat noiden ryhmien kadettilaista olemusta.

Ja juuri sen vuoksi niiden vaaliliitto ei ole suunnattu vastavallankumouksellisia kadetteja vastaan, vaan se on suunnattu vallankumouksellisia työläisiä vastaan, meidän puolueemme sekä „Väliryhmän“ [24] ja vallankumouksellisten menshevikkien vaaliliittoa vastaan.

Voidaanko kaiken sanotun jälkeen odottaa, että nuo miltei kadettilaiset gentlemannit pystyvät uusimaan ja kunnostamaan rappiollejoutuneen kaupungintalouden?

Miten heille voidaan uskoa väestön köyhimpien kerrosten kohtalo, kun he joka hetki polkevat tuon väestön etuja kannattamalla rosvosotaa sekä kapitalistien ja tilanherrojen hallitusta?

Kaupungintalouden demokratisoimiseksi, väestön turvaamiseksi elintarvikkeilla ja asunnoilla, köyhäliston vapauttamiseksi kaupunkiveroista ja koko verotaakan sälyttämiseksi omistavien kannettavaksi on luovuttava sovittelupolitiikasta ja käytävä käsiksi

kapitalistien ja talonomistajain voittoihin... Eikö ole selvää, että puolustuskantaa ajavien liiton maltilliset gentlemannit, jotka pelkäävät porvariston suuttumista, eivät pysty ottamaan sellaisia vallankumouksellisia askeleita?..

Nykyisessä Pietarin duumassa on niinsanottu „sosialistinen kunnallisryhmä", johon kuuluu etupäässä puolustuskannalla olevia eserriä ja menshevikkejä. Se on valinnut keskuudestaan „finanssivaliokunnan" suunnittelemaan „viipymättömiä toimenpiteitä" kaupungintalouden tervehdyttämiseksi. Ja miten siinä kävi? Noiden „uudistajain" mielestä kaupungintalouden demokratisoimiseksi' on välttämätöntä: 1) **„lisätä** vesimaksua", 2) **„lisätä** raitiotiemaksua". „Mutta kysymyksestä, onko sotilailta otettava raitiotiemaksu, päätettiin sopia työväen ja sotilaiden edustajain Neuvoston kanssa" (kts. „Novaja Zhizn"[25] № 26). Valiokunnan jäsenet ilmeisesti aikoivat ottaa maksun sotilailta, mutta eivät uskaltaneet tehdä sitä ilman sotilaiden suostumusta.

Sen sijaan, että olisi poistettu köyhälistöltä perittävät verot, kunnianarvoisat valiokunnan jäsenet päättivät lisätä niitä säälimättä edes sotilaitakaan!

Sellaisia ovat puolustuskantaa ajavien eserrien ja menshevikkien käytännöllisen kunnallistoiminnan näytteet.

Eikö totta: koreat korulauseet ja suuria lupaavat „kunnallisohjelmat" ovat puolustuskantaa ajavien viheliäisen kunnallistoiminnan verhona.

Niin on ollut ja niin tulee olemaan...

Ja mitä taitavammin he verhoavat itseään fraaseilla „vapaudesta" ja „vallankumouksesta", sitä päät-

täväisempää ja säälimättömämpää tulee olla taistelun heitä vastaan.

Sosialistisen naamion repiminen pois puolustuskantaa ajavien liitolta, tuon liiton porvarillis-kadettilaisen olemuksen paljastaminen — se on eräs tämän kamppailun lähimpiä tehtäviä.

Ei minkäänlaista kannatusta puolustuskantaa ajavien liitolle, ei vähäisintäkään luottamusta liiton herroille!

Työläisten on ymmärrettävä, että ken ei ole heidän puolellaan, se on heitä vastaan, että puolustuskantaa ajavien vaaliliitto ei ole heidän puolellaan — siis se on heitä vastaan.

* * *

„Puolueettomat“

Kaikista niistä porvarillisista ryhmistä, jotka ovat asettaneet omat ehdokaslistansa, ovat puolueettomat ryhmät epämääräisimmässä asemassa. Niitä on verrattain paljon, noita puolueettomia ryhmiä, niitä on kokonainen joukko, miltei 30 kappaletta. Keitäpä vain niiden joukossa ei olisi! „Yhdistyneet talokomiteat“ ja „kasvatuslaitosten henkilökunnan ryhmä“, „puolueeton liikemiesryhmä“ ja „puolueisiin kuulumattomien valitsijain ryhmä“, „talohallintojen ryhmä“ ja „asunnonomistajain yhdistys“, „puolueiden yläpuolella oleva tasavaltalainen ryhmä“ ja „naisten tasa-arvoisuuden liitto“, „insinöörien liiton ryhmä“ ja „kauppa- ja teollisuusliitto“, „rehellisyyden, tilivelvollisuuden ja oikeudenmukaisuuden ryhmä“ ja „demo-

kraattisen rakennustyön ryhmä", „vapauden ja järjestyksen ryhmä" ynnä muita ryhmiä — sellaisen kirjavan kuvan antaa puolueeton sekasotku.

Mitä ne ovat, mistä ne ovat tulleet ja minne ne ovat menossa?

Ne ovat kaikki porvarillisia ryhmiä. Niihin kuuluu enimmäkseen kauppiaita, teollisuudenharjoittajia, talonomistajia, „vapaan ammatin" harjoittajia, sivistyneistöä.

Niillä ei ole periaatteellisia ohjelmia. Niinpä valitsijat eivät saakaan tietää, mitä oikeastaan tavoittelevat nuo ryhmät, jotka kehoittavat pieneläjiä äänestämään niitä.

Niillä ei ole kunnallisohjelmia. Niinpä valitsijat eivät saakaan tietää, minkälaisia parannuksia ne vaativat kaupungintalouden alalla, minkä vuoksi oikeastaan pitäisi äänestää niitä.

Niillä ei ole omaa menneisyyttä, sillä niitä ei ole ollut menneisyydessä.

Niillä ei ole myöskään tulevaisuutta, sillä ne katoavat vaalien jälkeen kuin viimevuotinen lumi.

Ne ovat syntyneet vain vaalipäiviksi ja elävät vain tällä ajankohdalla, niin kauan kuin on vaalit: kunhan pääsisi kapuamaan jotenkin piiriduumaan, niin sen jälkeen sitten tapahtukoon mitä hyvänsä.

Ne ovat päivänvaloa ja totuutta pelkääviä porvariston ohjelmattomia ryhmiä, jotka yrittävät salakuljettaa piiriduumiin omia ehdokkaitaan.

Niiden tarkoitusperät ovat hämäriä. Niiden tie on hämärä.

Millä voitaisiin puolustella noiden ryhmien olemassaoloa?

Voidaan vielä ymmärtää puolueettomien ryhmien olemassaolo menneisyydessä, tsaarinvallan aikana, jolloin puoluekantaisuus, **vasemmistolainen** puoluekantaisuus, rangaistiin armotta „lailla“, jolloin monet joutuivat esiintymään puolueettomina välttääkseen vangitsemisia ja vainoja, jolloin puolueettomuus oli kilpenä tsaarin lainvalvojia vastaan. Mutta nyt, mitä suurimpain vapauksien oloissa, jolloin jokainen puolue voi esiintyä julkisesti ja vapaasti pelkäämättä joutuvansa vedetyksi edesvastuuseen, jolloin puoluekannan selvyydestä ja poliittisten puolueiden avoimesta taistelusta on tullut joukkojen poliittisen kasvatuksen sääntö ja ehto, — millä nyt voidaan puolustella puolueettomien ryhmien olemassaoloa? Mitä ne pelkäävät ja keneltä ne oikeastaan salaavat todellisen olemuksensa?

Epäilemätöntä on, että monet valitsijat kansanjoukoista eivät ole vielä päässeet selville poliittisten puolueiden ohjelmista, että poliittinen jähmettyneisyys ja takapajuisuus, jotka tsarismi jätti meille perinnöksi, estävät heidän tajuntansa nopeaa selkenemistä. Mutta eikö ole selvää, että puolueettomuus ja ohjelmattomuus vain vahvistavat ja laillistavat tuota takapajuisuutta ja jähmettyneisyyttä? Ken rohkenee kieltää sen, että poliittisten puolueiden avoin ja rehellinen taistelu on mitä tärkein keino joukkojen herättämiseksi ja niiden poliittisen aktiivisuuden kohottamiseksi?

Vielä kerran: mitä puolueettomat ryhmät pelkäävät, miksi ne eivät pidä valosta ja keneltä ne oikeastaan piiloutuvat? Missä piilee salaisuus?

Asia on niin, että Venäjällä nykyään vallitsevissa olosuhteissa, kun vallankumous kehittyy nopeasti, kun on enimmäismäärä vapauksia ja kun joukot kasvavat poliittisesti tunti tunnilta eikä vain päivä päivältä, — porvariston avoimet esiintymiset muodostuvat sille äärimmäisen uskalletuiksi. Verhoamattomien porvarillisten ohjelmien esittäminen tällaisissa olosuhteissa merkitsee itsensä varmaa huonoon valoon saattamista joukkojen silmissä. Ainoa keino „tilanteen pelastamiseksi" on laittaa kasvoilleen puolueettomuuden naamio ja tekeytyä sentapaiseksi kiltiksi ryhmäksi kuin „rehellisyyden, tilivelvollisuuden ja oikeudenmukaisuuden" ryhmä. Se on erittäin mukavaa voidakseen kalastella sameassa vedessä. Puolueettomien vaalilistojen lipun alla piilee epäilemättä kadettihenkisiä ja kadetinkaltaisia porvareita, jotka pelkäävät esiintyä avoimin kasvoin ja yrittävät pujahtaa piiriduumiin salateitse. On kuvaavaa, ettei niiden joukossa ole ainoatakaan proletaarista ryhmää, että kaikki nuo puolueettomat ryhmät värväävät väkensä porvariston riveistä ja yksinomaan sen riveistä. Ne voivatkin epäilemättä pyydystää verkkoihinsa melko paljon herkkäuskoisia, yksinkertaisia valitsijoita, elleivät ne saa asianvaatimaa vastaiskua vallankumouksellisilta aineksilta.

Siinä on koko salaisuus!

Sen vuoksi **„puolueeton" vaara** on eräs kaikkein todellisimmista vaaroista nykyisessä kunnallisvaalikamppailussa.

Sen vuoksi noilta herroilta on revittävä puolueettomuuden naamio ja pakoitettava heidät paljastamaan todellinen olemuksensa, jotta joukoille annettaisiin

mahdollisuus arvioida heitä asiaankuuluvalla tavalla,— se on meidän kamppailumme tärkeimpiä tehtäviä.

Pois puolueettomuuden naamio, eläköön poliittisen linjan selvyys ja täsmällisyys! — sellainen on meidän tunnussanamme.

* * *

Toverit! Huomenna on vaalit. Menkää järjestynein rivein vaaliuurnille ja äänestäkää yksimielisesti bolshevikkien ehdokaslistaa.

Ei yhtään ääntä kadeteille, Venäjän vallankumouksen vihollisille!

Ei yhtään ääntä puolustuskantaa ajaville, jotka kannattavat sopimusta kadettien kanssa!

Ei yhtään ääntä „puolueettomille“, teidän vihollistenne salaisille ystäville!

„Pravda“ № 63, 64 ja 66;
toukokuun 21, 24 ja 26 pnä 1917
Allekirjoitus: K. Stalin

EILEN JA TÄNÄÄN

(Vallankumouksen kriisi)

Gutshkov ja Miljukov asettivat kolme vaatimusta Väliaikaisesta hallituksesta eroamisensa edellä: 1) kurin **palauttaminen**, 2) **hyökkäyksen** julistaminen, 3) vallankumouksellisten internationalistien **lannistaminen**.

Armeija luhistuu, siinä ei ole enää järjestystä, palauttakaa kuri ja hillitkää rauhan propagandaa, muussa tapauksessa me eroamme hallituksesta, — „ilmoitti“ Gutshkov Toimeenpanevalle komitealle Marian palatsissa pidetyssä tunnetussa neuvottelukokouksessa (huhtikuun 20 pnä).

Me olemme sidottuja liittolaisiin, meiltä vaaditaan tukea rintaman eheyden hyväksi, kehoittakaa armeijaa hyökkäämään ja hillitkää sodan vastustajia, muussa tapauksessa me eroamme, — „ilmoitti“ Miljukov samassa neuvottelukokouksessa.

Se tapahtui „valtapulan“ päivinä.

Toimeenpanevan komitean menshevikit ja eserrät teeskentelivät olevansa peräänantamattomia.

Sitten Miljukov julkaisi „selittävän“ paperin „noottiinsa“, minkä johdosta Toimeenpanevan komitean suur-

puhujat julistivat „vallankumouksellisen demokratian“ saavuttaneen „voiton“, ja — „kiihko vaimeni“.

Mutta „voitto“ osoittautui näennäiseksi. Muutaman päivän kuluttua julistettiin uudelleen „pula“, Gutshkovin ja Miljukovin „piti“ erota, alettiin Toimeenpanevan komitean loppumattomat neuvottelut ministerien kanssa, ja — „pula ratkaistiin“ siten, että Toimeenpanevan komitean edustajia meni Väliaikaiseen hallitukseen.

Herkkäuskoiset katsojat huokasivat helpoituksesta. Vihdoinkin „voitettiin“ Gutshkov ja Miljukov! Vihdoinkin koittaa rauha, rauha „ilman aluevaltauksia ja sotakorvauksia“! Tulee loppu veljesmurhasodasta!

Entä miten kävi? Ei oltu vielä ehditty tehdä yhteenvetoja niinsanotun „demokratian“ „voitoista“, ei oltu vielä ehditty „haudata“ lepoonpoistuneita ministereitä, kun uudet ministerit, „sosialisti“-ministerit, alkoivat puhua Gutshkovia ja Miljukovia lohduttavaa kieltä.

Totta totisesti, „kuolleet ovat ottaneet valtoihinsa elävät“!

Päätelkää itse.

Jo ensimmäisessä puheessaan talonpoikain edustajakokouksessa [26] uusi sotaministeri, kansalainen Kerenski, lausui, että hän aikoo palauttaa armeijassa „rautaisen kurin“. Siitä, minkälaisesta kurista on kysymys, puhuu selvästi Kerenskin allekirjoittama „sotilaan oikeuksien julistus“ [27], jossa päälliköille annetaan „taistelutilanteen“ vallitessa „oikeus käyttää asevoimaa... niitä alaisiaan vastaan, jotka eivät täytä käskyjä“ (kts. „Julistuksen“ 14. pykälä).

Sen, mistä Gutshkov oli niin haavéillut, mutta ei ollut uskaltanut panna täytäntöön, Kerenski „vei läpi" yhdellä huitaisulla räiskyvien vapaus-, tasa-arvoisuus- ja oikeudenmukaisuusfraasien suojassa.

Mitä varten sitä, tuota kuria, tarvitaan?

Sen saattoi tiedoksemme ennen muita ministerejä ministeri Tsereteli. „Me pyrimme lopettamaan sodan", sanoi hän postilaitoksen työntekijöille, „mutta emme erikoisrauhan avulla, vaan saavuttamalla liittolaistemme kanssa yhteisen voiton vapauden vihollisista" (kts. „Vetshernjaja Birzhjovka"[28], toukokuun 8 pnä). Kun jätetään pois vapautta koskevat sanat, jotka on otettu tähän aivan asiaankuulumattomina, ja kun käännetään ministerimäisen hämärä puhe tavalliselle kielelle, niin tulos on tällainen: liitossa Englannin ja Ranskan kanssa on rauhan etujen hyväksi lyötävä murskaksi Saksa, mitä varten taas on tarpeen hyökkäys.

Hyökkäyksen valmistelu rintaman eheyden hyväksi ja yhteisen voiton saavuttamiseksi Saksasta, — juuri sitä varten tarvitaan „rautaista kuria".

Sen, mihin Miljukov oli pyrkinyt niin arasti, mutta väsymättömästi, ministeri Tsereteli julisti omaksi ohjelmakseen.

Tuo tapahtui jo ensimmäisinä päivinä pulan „ratkaisun" jälkeen. Mutta sitten „sosialisti"-ministerit kävivät rohkeammiksi ja suorasukaisemmiksi.

Toukokuun 12 päivänä annettiin Kerenskin „päiväkäsky" upseereille, sotamiehille ja matruuseille:

„...Te lähdette eteenpäin sinne, minne teitä vievät johtajat ja hallitus... te lähdette... velvollisuuskurin yhteentakomina... kansan tahdosta teidän on puhdistettava synnyinmaa ja maailma väkival-

lantekijöistä ja anastajista. Tähän urotyöhön kutsun minä teitä" (kts. „Retsh", toukokuun 14 pnä).

Eikö totta: Kerenskin päiväkäsky itse asiassa eroaa hyvin vähän tsaarin hallituksen tunnetuista imperialistisista päiväkäskyistä, sen tapaisista kuin se, että „meidän on käytävä sotaa voitokkaaseen loppuun asti, meidän on karkoitettava julkea vihollinen synnyinmaamme alueelta, meidän on vapautettava maailma Saksan militarismin ikeestä..." ja niin edelleen.

Ja koska hyökkäyksestä puhuminen on helpompaa kuin sen toteuttaminen käytännössä ja koska eräät rykmentit, esimerkiksi seitsemännessä armeijassa (neljä rykmenttiä), eivät pitäneet mahdollisena alistua „liikkeellelähtöä" koskevaan päiväkäskyyn, niin Väliaikainen hallitus yhdessä Kerenskin kanssa siirtyi sanoista „tekoihin" käskemällä heti hajoittaa „syyllistyneet" rykmentit ja uhkaamalla syyllisiä „pakkotöihin karkoituksella ja kaikkien omaisuusoikeuksien menettämisellä" (kts. „Vetsherneje Vremja", kesäkuun 1 pnä). Mutta koska kaikki tuo osoittautui kuitenkin riittämättömäksi, niin Kerenski pamautti uuden „päiväkäskyn", joka oli suunnattu erikoisesti veljeilyä vastaan ja jossa „syylliset" uhattiin jättää „oikeuden tuomittaviksi lain koko ankaruudella", s.o. samalla pakkotyöllä (kts. „Novaja Zhizn", kesäkuun 1 pnä). Lyhyemmin sanoen: hyökätkää viipymättä, hyökätkää hinnalla millä hyvänsä, tai muuten me otamme käytäntöön pakkotyöt ja ampumiset, — sellainen on Kerenskin „päiväkäskyjen" sisältö.

Ja tämä tehdään samaan aikaan, kun tsaarin solmimat sopimukset Englannin ja Ranskan porvariston kanssa pysyvät voimassa, kun noiden sopimusten poh-

jalla „meidät“ aivan selvästi velvoitetaan tukemaan aktiivisesti Englannin ja Ranskan anastuspolitiikkaa Mesopotamiassa, Kreikassa ja Elsass-Lothringenissa! Mutta entä rauha ilman aluevaltauksia ja sotakorvauksia, entä uuden Väliaikaisen hallituksen sitoumus rauhan aikaansaamisesta kaikin „päättäväisin toimenpitein“, — minne ovat joutuneet kaikki nuo lupaukset, jotka annettiin „valtapulan“ päivinä?

Oi, meidän ministerimme eivät unohda rauhaa, rauhaa ilman aluevaltauksia ja sotakorvauksia, he pu-hu-vat, pontevasti puhuvat ja kirjoittavat, kirjoittavat ja puhuvat. Eivätkä yksin vain meidän ministerimme. Vastaukseksi Väliaikaisen hallituksen esitykseen lausua mielipiteensä sodan tarkoitusperistä Englannin ja Ranskan hallitukset ilmoittivat jo muutama päivä sitten, että ne myöskin ovat aluevaltauksia vastaan, mutta... sikäli, mikäli se ei ole ristiriidassa sen kanssa, että Elsass-Lothringen, Mesopotamia y.m. liitetään näihin maihin. Vastaukseksi tällaiseen ilmoitukseen Väliaikainen hallitus lausui vuorostaan nootissaan toukokuun 31 päivältä, että „pysyen järkkymättömän uskollisena liittoutuneiden yhteiselle asialle“ se ehdottaa sodan tarkoitusperiä koskevan sopimuksen tarkistamiseksi kutsuttavaksi koolle „liittolaisvaltojen edustajain konferenssin, joka voitaisiin pitää lähiaikoina, kun muodostuvat sitä varten suotuisat olosuhteet“ (kts. „Rabotshaja Gazeta“ № 72). Mutta koska kukaan ei vielä tiedä, milloin nimenomaan „muodostuvat sitä varten suotuisat olosuhteet“ ja koska niinsanotut „lähiajat“ eivät tule missään tapauksessa kohta, niin käy siten, että teoissa „päättäväinen taistelu“ rauhan puolesta ilman alue-

valtauksia lykätään pitkäksi ajaksi ja se muuttuu tyhjänpäiväiseksi ja valheelliseksi sanahelinäksi rauhasta. Sitä vastoin hyökkäystä ei näköjään voida lykätä hetkeksikään, sillä sitä valmistellaan kaikin „päättäväisin toimenpitein" aina pakkotyö- ja ampumisuhkauksiin asti...

Epäilyksille ei ole sijaa. Sota on ollut imperialistista sotaa ja sellaiseksi jää. Puheet rauhasta ilman aluevaltauksia, **samalla kun** teoissa valmistellaan hyökkäystä, vain verhoavat sodan rosvoluonnetta. Väliaikainen hallitus on aivan selvästi lähtenyt kulkemaan **aktiivisen** imperialismin tietä. Se, mikä vielä eilen näytti mahdottomalta, on tänään tullut mahdolliseksi sen vuoksi, että „sosialistit" menivät Väliaikaiseen hallitukseen. Verhoamalla Väliaikaisen hallituksen imperialistista olemusta sosialistisilla fraaseilla he ovat lujittaneet ja laajentaneet nousevan vastavallankumouksen asemia.

„Sosialistisia" ministereitä, joita imperialistinen porvaristo käyttää menestyksellisesti vastavallankumouksellisiin tarkoituksiinsa, — sellainen on nyt tilanne.

Voitolle eivät päässeet naiivit „vallankumoukselliset demokraatit", vaan imperialismin vanhat tekijämiehet Gutshkov ja Miljukov.

Mutta ojennuksen oikeaan ulkopolitiikan asioissa täytyi kiertämättä johtaa samanlaiseen käänteeseen myöskin sisäpolitiikassa, sillä koko maailmaa käsittävän sodan oloissa ulkopolitiikka on kaiken muun politiikan perusta, koko valtiollisen elämän keskiö.

Ja todellakin, Väliaikainen hallitus lähtee yhä selvemmin vallankumousta vastaan tähdätyn „päättäväisen taistelun" tielle.

Vasta hiljattain se alkoi hyökkäyksen Kronstadtin matruuseja vastaan estäen samaan aikaan Pietarin kihlakunnan talonpoikia sekä Penzan, Voronezhin y.m. läänien talonpoikia toteuttamasta alkeellisia demokratismin periaatteita.

Sen jälkeen, muutama päivä sitten, hankkivat itselleen kuuluisuuden (Herostratoksen kuuluisuuden!) Skobelev ja Tsereteli karkoittamalla Venäjältä Robert Grimmin [29], tosin ilman oikeudenkäyntiä ja tutkimuksia, aito-santarmimaiseen tapaan, mutta sen sijaan Venäjän imperialistien riemuksi.

Mutta kaikkein kirkkaimmin on Väliaikaisen hallituksen uutta sisäpolitiikan suuntaa heijastanut ministeri Pereverzev („myöskin" sosialisti!). Hän ei vaadi sen enempää eikä vähempää kuin „valtiollista rauhallisuutta vastaan tehtyjä rikoksia koskevan lain pikaista voimaansaattamista". Tuon lain mukaan (129. pykälä)... „Syyllistä, joka on kehoittanut julkisesti tai levitetyissä tai julkisille paikoille asetetuissa painotuotteissa, kirjeissä tai kuvissa: 1) tekemään raskaan rikoksen, 2) toista väestön osaa ryhtymään väkivaltaisiin toimiin toista osaa vastaan, 3) olemaan alistumatta lakiin tai vastustamaan lakia tahi viranomaisten velvoittavaa päätöstä tai laillista määräystä, — rangaistaan vankeudella ojennuslaitoksessa aina kolmeen vuoteen saakka", mutta „sota-aikana... määräaikaisella pakkotyöllä" (kts. „Retsh", kesäkuun 4 pnä).

Sellainen on tuon, luvallanne sanoen, „sosialistisen" ministerin pakkotyölakiluomus.

Ilmeistä on, että Väliaikainen hallitus vierii vastustamattomasti vastavallankumouksen syliin.

Tämä käy ilmi myöskin siitä, että vastavallankumouksen vanha tekijämies Miljukov nauttii tämän johdosta jo ennakolta uuden voiton hedelmiä. „Jos Väliaikainen hallitus“, sanoo hän, „pitkän vitkastelun jälkeen käsittää, että hallitusvallan käsissä on muitakin keinoja kuin vakuuttelu, ne samat keinot, joita se on jo alkanut soveltaa, jos se lähtee sille tielle, niin silloin Venäjän vallankumouksen saavutukset (leikki pois!) tulevat lujitetuiksi“... „Väliaikainen hallituksemme on vanginnut Kolyshkon ja karkoittanut Grimmin. Mutta Lenin, Trotski ja heidän toverinsa ovat vapaalla jalalla... Toivokaamme, että Leninkin tovereineen tulee joskus lähetetyksi samaan paikkaan...“ (kts. „Retsh“, kesäkuun 4 pnä).

Sellaisia ovat Venäjän porvariston vanhan ketun herra Miljukovin „toivomukset“.

Täyttääkö Väliaikainen hallitus Miljukovin tuon ja muut samantapaiset „toivomukset“, Väliaikainen hallitus, joka yleensä kuuntelee herkästi Miljukovin ääntä, ja ovatko tuollaiset „toivomukset“ nykyään täytettävissä, — sen me näemme lähitulevaisuudessa. Mutta eräs seikka on kuitenkin varmaa: Väliaikaisen hallituksen sisäpolitiikka on alistettu kokonaan sen aktiivisen imperialistisen politiikan vaatimusten alaiseksi.

On vain yksi johtopäätös.

Vallankumouksemme kehitys on tullut kriisin vaiheeseen. Vallankumouksen uusi aste, joka tunkeutuu talouselämän kaikille aloille ja vallankumouksellistaa niitä alhaalta ylös asti, nostattaa jalkeille vanhan ja uuden maailman kaikki voimat. Sota ja siihen liittyvä rappiotila kärjistävät luokkaristiriitoja äärim-

milleen. Porvariston kanssa sovittelemisen politiikka, vallankumouksen ja vastavallankumouksen välillä luovimisen politiikka kärsii aivan ilmeisesti vararikon.

Joko tahi:

Joko eteenpäin porvaristoa vastaan vallan siirtämiseksi työtätekevien käsiin, sodan ja rappiotilan lopettamiseksi, tuotannon ja tuotteiden jaon järjestämiseksi;

Tai taaksepäin porvariston puolesta, hyökkäyksen ja sodan pitkittämisen puolesta, rappiotilan poistamiseen tähdättyjä päättäväisiä toimenpiteitä vastaan, tuotannon anarkian puolesta, avoimen vastavallankumouksellisen politiikan puolesta.

Väliaikainen hallitus lähtee selvästi peittelemättömän vastavallankumouksen polulle.

Vallankumouksellisten velvollisuus on liittyä entistä tiiviimmin yhteen ja viedä eteenpäin vallankumousta.

„Soldatskaja Pravda“ № 42,
kesäkuun 13 pnä 1917
Allekirjoitus: K. Stalin

HAJANAISIA MIELENOSOITUKSIA VASTAAN

Muutamia päiviä sitten Väliaikainen hallitus päätti häätää anarkistit Durnovon huvilasta. Tuo peräti väärä päätös synnytti suuttumuksen myrskyn työläisten keskuudessa. Epäilemättä työläiset pitivät tuota päätöstä kajoamisena jonkin järjestön olemassaolo-oikeuteen. Me olemme periaatteessa anarkisteja vastaan, mutta koska anarkistien mukana on vaikkapa pienikin osa työläisiä, niin heillä on samanlainen olemassaolo-oikeus kuin sanokaamme menshevikeillä ja eserrillä. Siinä mielessä työläiset olivat oikeassa pannessaan vastalauseensa Väliaikaisen hallituksen tekemää päällekarkausta vastaan. Ja sitäkin suuremmalla syyllä, kun anarkistien ohella huvilaa käyttävät vielä muutamat tehtaat ja ammattiliitot.

Lukijat tietävät, että vastalauseensa tuloksena työläiset saivat aikaan myönnytyksen Väliaikaiselta hallitukselta ja pidettyä huvilan itsellään.

Nyt osoittautuu, että Durnovon huvilalla „järjestetään" uutta työläisten esiintymistä. Meille tiedoitetaan, että Durnovon huvilalla pidetään tehdaskomiteain edustajain kokouksia anarkistien johdolla tarkoituk-

sella järjestää tänään mielenosoitus. **Jos se on totta,** niin me ilmoitamme, että **tuomitsemme** mitä päättäväisimmin kaikenlaiset hajanaiset, anarkistiset esiintymiset. Eri kaupunkipiirien ja rykmenttien mielenosoituksia, joita johtavat nykyhetken oloja ymmärtämättömät anarkistit, mielenosoituksia, joita järjestetään vastoin kaupunkipiirien ja rykmenttien enemmistön tahtoa, vastoin liittojen byroon ja tehdaskomiteain keskusneuvoston tahtoa ja vihdoin vastoin proletariaatin sosialistisen puolueen tahtoa,— sellaisia anarkistisia mielenosoituksia me pidämme **turmiollisina työväen vallankumouksen asialle.**

Järjestöjen, muun muassa myöskin anarkistien, olemassaolo-oikeutta voidaan ja pitää puolustaa, kun nämä aiotaan jättää taivasalle. Mutta liittyminen yhteen anarkistien kanssa ja ryhtyminen yhdessä heidän kanssaan jo etukäteen epäonnistumaan tuomittuihin harkitsemattomiin esiintymisiin,— se on valveutuneille työläisille sallimatonta ja rikollista.

Harkitkoot työläis- ja sotilastoverit tarkoin: keitä he ovat, sosialisteja vaiko anarkisteja, ja jos he ovat sosialisteja, niin ratkaiskoot, voivatko he mennä käsi kädessä anarkistien kanssa aivan ilmeisen harkitsemattomiin esiintymisiin vastoin meidän puolueemme päätöstä.

Toverit! Aikomuksellamme järjestää mielenosoitus kesäkuun 10 päiväksi me saimme aikaan sen, että Toimeenpaneva komitea ja Neuvostojen edustajakokous[30] tunnustivat mielenosoituksen välttämättömyyden. Te kaiketi tiedätte, että Neuvostojen edustajakokous määräsi yleisen mielenosoituksen kesäkuun 18 päiväksi julistaen ennakolta tunnusten vapauden.

Nyt meidän tehtävänämme on saada aikaan se, että kesäkuun 18 päivän mielenosoitus Pietarissa tapahtuisi meidän vallankumouksellisten tunnustemme alla.

Ja juuri sen vuoksi meidän on ehkäistävä jyrkästi kaikki anarkistiset esiintymiset voidaksemme sitä tarmokkaammin valmistautua kesäkuun 18 päivän mielenosoitukseen.

Hajanaisia esiintymisiä **vastaan**, kesäkuun 18 päivän yleisen mielenosoituksen puolesta — siihen me kutsumme teitä.

Toverit! Aika on kallista — älkää siis hukatko yhtään hetkeä! Valmistakoon jokainen tehdas, jokainen kaupunkipiiri, jokainen rykmentti ja komppania omat lippunsa, joissa on vallankumouksellisen proletariaatin tunnuksia. Kaikki työhön, toverit, kaikki valmistelemaan kesäkuun 18 päivän mielenosoitusta. Anarkistisia esiintymisiä vastaan, proletariaatin puolueen lipun alla pidettävän yleisen mielenosoituksen puolesta — sellainen on kutsumme.

„Pravda" № 81,
kesäkuun 14 pnä 1917
Allekirjoitus: K. Stalin

KUNNALLISVAALIEN TULOKSISTA PIETARISSA

Piiriduumien vaalit Pietarissa (12 kaupunkipiiriä) ovat jo päättyneet. Yleistä yhteenvetoa numero- y.m. ainehistosta ei ole vielä julkaistu; siitä huolimatta voidaan eräiden piireistä saatujen tietojen perusteella saada yleiskuva vaalien kulusta ja lopputuloksesta.

Yli miljoonasta valitsijasta käytti vaalioikeuttaan noin 800.000 henkilöä. Keskimäärin 70 prosenttia. Poisjääminen ei ole lainkaan „uhkaava". Vaalialueen ulkopuolelle jäivät proletaarisimmat osat sellaisista piireistä kuin Nevan ja Narvan piiri (esikaupunkeja), joita vielä toistaiseksi ei ole liitetty kaupunkiin.

Vaalitaistelua ei käyty paikallisten kunnallisvaatimusten ympärillä, niin kuin „tavallisesti" tehdään Euroopassa, vaan sitä käytiin poliittisten perusohjelmien pohjalla. Se onkin täysin ymmärrettävää. Sodan ja rappiotilan pulmallistaman tavattoman vallankumouksellisen järistyksen aikana, jolloin luokkaristiriidat ovat paljastuneet äärimmilleen, oli kerrassaan mahdotonta pysyttäytyä vaalitaistelussa paikallisten kysymysten puitteissa,— paikallisten kysymysten kat-

keamattoman yhteyden maan yleispoliittisen tilanteen kysymyksiin täytyi kiertämättä murtautua esiin.

Sen vuoksi vaaleissa esiintyi pääkilpailijoina kolme ehdokaslistaa, kolmen poliittisen perusohjelman luvun mukaan: kadettien, bolshevikkien ja puolustuskantaa ajavien (narodnikkien, menshevikkien ja „Yhtenäisyys“ ryhmän vaaliliitto). Puolueettomien ryhmien, jotka ilmaisevat poliittista epämääräisyyttä ja ohjelmattomuutta, täytyi tällaisen asiaintilan vallitessa kiertämättä jäädä mitättömiksi ja ne todella jäivätkin sellaisiksi.

Valitsijain oli tehtävä valintansa.

Joko taaksepäin, eroon proletariaatista, „päättäväisiin toimenpiteisiin“ vallankumousta vastaan (**kadetit**);

Tai eteenpäin, eroon porvaristosta, päättäväiseen taisteluun vastavallankumousta vastaan, vallankumouksen kehittämiseksi edelleen (**bolshevikit**);

Tai sovintoon porvariston kanssa, vallankumouksen ja vastavallankumouksen välillä luovimisen politiikan puolesta, s.o. ei taaksepäin eikä eteenpäin (**puolustuskantaa ajavien — menshevikkien ja eserrien vaaliliitto**).

Valitsija teki valintansa. 800.000 äänestä annettiin puolustuskannalla olevien vaaliliitolle yli 400.000 ääntä; kadeteille hiukan yli 160.000 ääntä, he eivät saaneet enemmistöä ainoassakaan piirissä; bolshevikeille yli 160.000 ääntä, ja bolshevikit saivat ehdottoman enemmistön pääkaupungin kaikkein proletaarisimmassa piirissä, Viipurin kaupunginosassa. Jälellejäänyt (**vähäinen**) äänimäärä jakautui „puolueettomien“ ja „puolueiden yläpuolella olevien“ ja kaikenlaisten mui-

den satunnaisten ryhmien ja muodostelmien kesken, joita oli kolmisenkymmentä.

Sellainen on valitsijan vastaus.

Mistä se puhuu?

Ensimmäinen, mikä pistää silmään, on puolueettomien ryhmien heikkous ja voimattomuus. Vaalit ovat paljastaneet lopullisesti tarun venäläisen pienelä jän puolueettomasta „luonnosta“. Puolueettomia ryhmiä ravitseva poliittinen takapajuisuus on ilmeisesti jäänyt menneisyyteen. Joukkoihin kuuluva valitsija on aivan selvästi lähtenyt kulkemaan **avoimen** poliittisen taistelun tietä.

Toinen erikoisuus on kadettien täydellinen tappio. Esittäköötpä kadetit minkälaisia verukkeita hyvänsä, niin heidän on kuitenkin myönnettävä, että ensimmäisessä avoimessa taistelussa **vaalivapauden** vallitessa he ovat tulleet perusteellisesti lyödyiksi saamatta haltuunsa **ainoatakaan** piiriduumaa. Vielä äskettäin kadetit pitivät Pietaria omana perintötilanaan. He kirjoittivat monesti julistuksissaan, että Pietari „antaa luottamuksen vain kansan vapauden puolueelle“, ja vetosivat tällöin kesäkuun 3 päivän lain pohjalla toimitettuihin Valtakunnanduuman vaaleihin. Nyt on käynyt lopullisesti ilmi, että kadetit olivat vallalla Pietarissa tsaarin ja hänen vaalilakinsa armosta. Ei tarvinnut muuta kuin vanhan valtakomennon poistua näyttämöltä, niin kadetit menettivät heti maaperän jalkojensa alta.

Lyhyemmin sanoen: joukkoihin kuuluva demokraattinen valitsija ei kannata kadetteja.

Kolmas erikoisuus on se, että on käynyt ilmi meidän voimiemme, meidän puolueemme voimien eittä-

mätön kasvu. Pietarissa on puolueemme jäseniä 23—25 tuhatta; „Pravdan" painos on 90—100 tuhatta ja siitä tulee 70.000 yksinomaan Pietarin osalle; vaaleissa taas me saimme ääniä yli 160.000, s.o. seitsemän kertaa enemmän kuin puolueen jäsenmäärä ja kaksi kertaa enemmän kuin Pietariin leviävä „Pravdan" painos. Ja tämä on tapahtunut sen helvetillisen bolshevikkeihin kohdistetun ulvonnan ja ajojahdin aikana, jolla miltei koko niinsanottu lehdistö „Birzhjovka" ja „Vetshjorka" nimisistä bulevardilehdistä ministerien „Volja Naroda" [31] ja „Rabotshaja Gazeta" äänenkannattajiin asti on terrorisoinut pieneläjää. Sanomattakin on selvää, että tuollaisen tilanteen vallitessa saattoivat puoluettamme äänestää vain kaikkein vankimmat, vallankumoukselliset ainekset, jotka eivät antaudu „kauhujen" valtaan. Sellaisia ovat ennen kaikkea vallankumouksen johtaja, proletariaatti, joka antoi meille hallitsevan aseman Viipurin kaupunginosan duumassa, ja sitten proletariaatin uskollisimmat liittolaiset, vallankumoukselliset rykmentit. Pitää vielä mainita, että vapaat vaalit toivat vaaliuurnille väestön laajoja vereksiä kerroksia, jotka eivät ole vielä harjaantuneet poliittiseen taisteluun. Näihin kuuluvat ennen kaikkea naiset ja sitten kymmenet tuhannet pikkuvirkailijat, joita ministeriöt ovat täynnään, ja sen jälkeen paljon „vähävaraista väkeä", käsiteollisuuden harjoittajia, puotimiehiä y.m. Me emme lainkaan perustaneet emmekä voineetkaan perustaa laskelmiamme siihen, että nuo kerrokset pystyisivät nyt heti katkaisemaan välinsä „vanhaan maailmaan" ja asettumaan päättäväisesti vallankumouksellisen proletariaatin kannalle. Mutta hehän oikeastaan ratkaisi-

vatkin vaalien kohtalon. Kun he pystyivät kääntämään selkänsä kadeteille — ja sen he tekivät,— niin se on jo suuri edistys.

Lyhyemmin sanoen: joukkoihin kuuluva valitsija on jo loitonnut kadeteista, mutta ei ole **vielä** tullut meidän puolueemme luo,— se on pysähtynyt puolitiehen. Sen sijaan puolueemme ympärille ovat **jo** yhtyneet päättäväisimmät ainekset: vallankumoukselliset proletaarit ja vallankumoukselliset sotilaat.

Joukkoihin kuuluva valitsija on pysähtynyt puolitiehen. Ja pysähdyttyään se on saanut siellä, puolitiessä, itselleen arvonmukaisen johtajan — menshevikkien ja sosialisti-vallankumouksellisten liiton. Pikkuporvarillinen valitsija, joka ei ole päässyt selville nykyisestä tilanteesta ja joka harhailee proletariaatin ja kapitalistien välillä, on kadetteihin uskonsa menetettyään luonnollisesti lähestynyt menshevikkejä ja sosialisti-vallankumouksellisia, jotka ovat lopullisesti sotkeutuneet ja luovivat avuttomasti vallankumouksen ja vastavallankumouksen välillä. Vakka kantensa valitsee! Siinä on puolustuskantaa ajavien vaaliliiton „loistavan voiton“ koko sisältö. Siinä on myöskin vaalien neljäs erikoisuus. Epäilemätöntä on, että vallankumouksen myöhemmän kasvun yhteydessä tuon liiton kirjava armeija tulee kiertämättä ehtymään: osa menee takaisinpäin, kadettien luo, osa eteenpäin, meidän puolueemme luo. Mutta toistaiseksi... toistaiseksi liiton johtajat voivat lohdutella itseään „voitolla“.

Lopuksi vaalien viides ja viimeinen erikoisuus — ei merkitykseltään viimeinen!— on se, että ne asettivat konkreettisesti kysymyksen vallasta maassa. Vaalit

toivat lopullisesti ilmi, että kadetteja on vähemmistö, sillä he saivat töin tuskin kootuksi 20% äänistä. Valtava enemmistö, yli 70%, kannattaa oikeisto- ja vasemmistosivustan sosialisteja, s.o. eserriä ja menshevikkejä sekä bolshevikkeja. Sanotaan, että Pietarin kunnallisvaalit ovat tulevien Perustavan kokouksen vaalien esikuva. Mutta jos se on totta, niin eikö ole hirvittävää, että kadeteilla, jotka ovat mitättömänä vähemmistönä maassa, on valtava enemmistö Väliaikaisessa hallituksessa? Miten voidaan sietää kadettien herruutta Väliaikaisessa hallituksessa, silloin kun väestön enemmistö osoittaa ilmeistä epäluottamusta kadetteihin? Eiköhän tuo epäsuhde ole syynä siihen kasvavaan tyytymättömyyteen Väliaikaista hallitusta kohtaan, joka purkautuu yhä useammin esiin maassa?

Eikö ole selvää, että tuon epäsuhteen säilyttäminen edelleen on sekä tyhmää että epädemokraattista?

„VSDTP:n Keskuskomitean Lehdistötoimiston bulletiini“ № 1,
kesäkuun 15 pnä 1917
Allekirjoitus: K. S t a l i n

KAIKILLE TYÖTÄTEKEVILLE, KAIKILLE PIETARIN TYÖLÄISILLE JA SOTILAILLE [32]

Toverit!

Venäjä kokee raskaita koettelemuksia.

Lukemattomia uhreja vievä sota jatkuu yhä vieläkin. Siitä rikastuvat **rosvot, verenimijä-pankkiirit,** pitkittävät sitä tahallaan.

Sodan aiheuttama teollisuuden rappiotila johtaa tehtaiden pysähtymiseen ja työttömyyteen. Satumaisia voittoja ahnehtivat **työnsulkija-kapitalistit** kärjistävät sitä tahallaan.

Sodan aiheuttama muonavarojen puute käy yhä uhkaavammaksi. Kalliit hinnat kuristavat kaupunkien köyhälistöä. Mutta hinnat yhä nousevat **keinottelija-sotarosvojen** tyydytykseksi.

Nälän ja kurjuuden pahaaennustava aave leijailee yllämme...

Samaan aikaan nousee vastavallankumouksen synkkiä pilviä.

Kesäkuun 3 päivän Duuma, joka auttoi tsaaria sortamaan kansaa, vaatii nyt viipymätöntä hyökkäystä rintamalla, — mitä varten? Sitä varten, että hankittu vapaus voitaisiin hukuttaa vereen „liittolais"- ja venäläisten rosvojen mieliksi.

Valtioneuvosto, joka antoi tsaarille hirttäjä-ministerejä, punoo hiljaisuudessa petossilmukkaa, — mitä varten? Sitä varten, että se voitaisiin sopivalla het-

kellä heittää kansan kaulaan „liittolais“- ja venäläisten sortajain mieliksi.

Ja Väliaikainen hallitus, joka on pantu tsaarin Duuman ja edustajain Neuvoston väliin ja johon kuuluu 10 porvaria, joutuu aivan selvästi tilanherrojen ja kapitalistien vaikutusvaltaan.

Sotilaiden oikeuksien turvaamisen asemesta annetaan Kerenskin „julistus“, joka rikkoo noita oikeuksia.

Niiden vapauksien varmistamisen asemesta, joita sotilaat saivat hankituksi vallankumouksen päivinä, annetaan uusia „päiväkäskyjä“, joissa uhataan pakkotyöllä ja joukko-osastojen hajoituksella.

Sen vapauden turvaamisen asemesta, jonka Venäjän kansalaiset saivat hankituksi, järjestetään poliittinen nuuskinta kasarmeissa, vangitsemisia ilman oikeudenkäyntiä ja tutkimuksia, uusia suunnitelmia 129. pykälästä, joka uhkaa pakkotyökarkoituksella.

Kansan aseistamisen asemesta uhkauksia työläisten ja sotilaiden aseistariisumisesta.

Sorrettujen kansojen vapautuksen asemesta aiheettomia syytöksiä Suomelle ja Ukrainalle, pelko antaa niille vapaus.

Päättäväisen taistelun asemesta vastavallankumousta vastaan sukoillaan vastavallankumouksellisten riehuntaa, jotka aseistautuvat julkisesti taistelua varten vallankumousta vastaan...

Ja sota on yhä käynnissä, eikä sen lopettamiseksi, oikeudenmukaisen rauhan ehdottamiseksi kaikille kansoille ole ryhdytty mihinkään tehokkaisiin ja vakaviin toimenpiteisiin.

Ja rappiotila kasvaa yhä, eikä sitä vastusteta mitenkään.

Ja nälänhätä käy yhä uhkaavammaksi, eikä sitä vastaan ole ryhdytty mihinkään tehokkaisiin toimenpiteisiin.

Onko sitten ihme, että vastavallankumoukselliset käyvät yhä julkeammiksi yllyttäen hallitusta uusiin vainotoimenpiteisiin työläisiä ja talonpoikia, sotilaita ja matruuseja vastaan.

Toverit! Tällaista komentoa ei voida enää vaieten sietää! Kaiken tämän jälkeen on vaikeneminen rikollista!

Te olette vapaita kansalaisia, teillä on oikeus panna vastalauseenne, ja teidän on käytettävä tuota oikeuttanne ennen kuin se on myöhäistä.

Muodostukoon huomispäivä (kesäkuun 18 päivä), rauhallisen mielenosoituksen päivä, vallankumouksellisen Pietarin ankaran vastalauseen päiväksi uudestisyntyvää sortoa ja mielivaltaa vastaan!

Hulmutkoot huomenna voitokkaat liput vapauden ja sosialismin vihollisten kauhuksi!

Raikukoon teidän kutsunne, vallankumoustaistelijain kutsu, ympäri koko maailmaa kaikkien sorrettujen ja orjuutettujen riemuksi!

Siellä, Lännessä, sotivissa maissa, häämöttää jo uuden elämän sarastus, suuren työväenvallankumouksen sarastus. Saakoot veljenne Lännessä tietää huomenna, että te tuotte lipuissanne heille rauhan ettekä sotaa, vapautuksen ettekä orjuutusta!

Työläiset! Sotilaat! Ojentakaa toisillenne veljenkäsi ja — eteenpäin sosialismin lipun alla!

Kaikki kaduille, toverit!

Liittykää sankoin joukoin lippujenne ympärille!

Marssikaa järjestynein rivein pitkin pääkaupungin katuja!

Julistakaa rauhallisesti ja varmasti tahtonne:

Alas vastavallankumous!

Alas tsaarin Duuma!

Alas Valtioneuvosto!

Alas kymmenen kapitalisti-ministeriä!

Kaikki valta työväen, sotilaiden ja talonpoikain edustajain Neuvostoille!

„Sotilaan oikeuksien julistus“ on muutettava!

„Päiväkäskyt“ sotilaita ja matruuseja vastaan on peruutettava!

Alas vallankumouksellisten työläisten aseistariisuminen!

Eläköön kansan miliisi!

Alas anarkia teollisuudessa ja työnsulkija-kapitalistit!

Eläköön tuotannon ja tuotteiden jaon valvonta ja järjestäminen!

Hyökkäyspolitiikkaa vastaan!

On aika lopettaa sota! Julistakoon edustajain Neuvosto oikeudenmukaiset rauhanehdot!

Ei erikoisrauhaa Wilhelmin kanssa eikä salaisia sopimuksia ranskalaisten ja englantilaisten kapitalistien kanssa!

Leipää! Rauhaa! Vapautta!

VSDTP:n Keskuskomitea
VSDTP:n Pietarin komitea
VSDTP:n Keskuskomitean Sotilasjärjestö
Pietarin tehdaskomiteain Keskusneuvosto
Bolshevikkien ryhmä työväen ja sotilaiden edustajain Pietarin Neuvostossa
„Pravdan“ toimitus
„Soldatskaja Pravdan“ toimitus

„Pravda“ № 84,
kesäkuun 17 pnä 1917

MIELENOSOITUKSESSA

Kirkas, aurinkoinen päivä. Loppumattomana jonona marssii mielenosoittajain kulkue Marskentälle aamusta iltaan asti. Loppumaton lippumeri. Kaikki tuotantolaitokset ja virastot on suljettu. Liikenne on pysäytetty. Hautojen ohi mielenosoittajat kulkevat alaslasketuin lipuin. „Marseljeesi" ja „Internationale" vaihtuvat suruhymniin „Te uhreina kaaduitte". Ilma raikuu huudahduksista. Tämän tästä kajahtaa: „Alas kymmenen kapitalisti-ministeriä!", „Kaikki valta työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostolle!". Vastaukseksi raikuu kaikilta tahoilta voimakas hyväksyvä „hurraa!".

Mikä pistää silmään mielenosoitusta katsellessa, niin se on porvariston ja mukanakulkijain puuttuminen. Eroitukseksi hautauspäivän kulkueesta, jolloin työläiset hukkuivat pieneläjäin ja pikkuporvarien mereen, kesäkuun 18 päivän mielenosoitus oli puhtaasti proletaarinen mielenosoitus, sillä sen perusosanottajina olivat työläiset ja sotilaat. Kadetit julistivat jo mielenosoituksen aattona boikotin ilmoittaen Keskuskomiteansa kautta, että „on pidättäydyttävä" osallistumasta mielenosoitukseen. Ja todellakin, por-

varit eivät olleet ainoastaan osallistumatta, vaan he kirjaimellisesti piiloutuivat. Tavallisesti väkirikas ja hälisevä Nevski oli tuona päivänä puti puhdas vakinaisista porvarillisista maleksijoistaan.

Lyhyemmin sanoen. Se oli vallankumouksellisten työläisten todella **proletaarinen** mielenosoitus, jossa työläiset veivät mukaansa vallankumoukselliset sotilaat.

Työläisten ja sotilaiden **liitto** paenneita porvareita **vastaan** pieneläjäin **ollessa** puolueettomana — sellainen oli kesäkuun 18 päivän mielenosoituskulkue ulkonäöltään.

Ei kulkue, vaan mielenosoitus

Kesäkuun 18 päivän kulkue ei ollut tavallinen kävelyretki, se ei ollut kulkue-paraati, jollainen ehdottomasti oli hautauspäivän kulkue. Se oli vastalausemielenosoitus, vallankumouksen elävien voimien mielenosoitus, joka perustui voimasuhteiden muuttumiseen. Erittäin kuvaavaa on, että mielenosoittajat eivät rajoittuneet vain tahtonsa pelkkään julistamiseen, vaan vaativat toveri Haustovin*, „Okopnaja Pravdan“ [33] entisen työntekijän, viipymätöntä vapauttamista. Me puhumme puolueemme sotilasjärjestöjen Yleisvenäläisestä konferenssista, tuosta mielenosoituksen osanottajasta, joka vaati Toimeenpanevaa komiteaa Tsheidzen persoonassa vapauttamaan toveri Haustovin, ja tällöin Tsheidze lupasi ryhtyä kaik-

* Vänrikki, bolshevikki-sosialidemokraatti, samanniminen kuin eräs sosialidemokraattinen työläismenshevikki, entinen IV Valtakunnanduuman jäsen.

kiin toimenpiteisiin hänen vapauttamisekseen „heti tänään".

Tunnusten koko luonne, joissa esitettiin vastalause Väliaikaisen hallituksen „päiväkäskyjä" vastaan ja koko sen politiikkaa vastaan, puhuu selvästi siitä, että „rauhallinen kulkue", josta haluttiin tehdä sävyisä kävelyretki, muuttui mahtavaksi painostamismielenosoitukseksi hallitusta vastaan.

Epäluottamus Väliaikaiselle hallitukselle

Silmiinpistävä erikoisuus: ei yksikään tehdas eikä yksikään rykmentti esittänyt tunnusta „Luottamus Väliaikaiselle hallitukselle". Vieläpä menshevikit ja eserrätkin **unohtivat** esittää tuon tunnuksen (pikemminkin eivät rohjenneet esittää sitä!). Heillä oli vaikka mitä: „Alas hajaannus", „Yhtenäisyyden puolesta", „Kannatus Neuvostolle", „Yleisen opetuksen puolesta" (ellei miellytä, niin älä kuuntele) — vain tärkeintä ei ollut—ei ollut **luottamusta** Väliaikaiselle hallitukselle, ei edes kierolla varauksella „sikäli mikäli". Vain kolme ryhmää rohkeni esittää luottamustunnuksen, mutta nekin joutuivat katumaan. Ne olivat kasakkain ryhmä, Bundin ryhmä ja plehanovilainen „Yhtenäisyys" ryhmä. „Pyhä kolminaisuus", vitsailivat työläiset Marskentällä. Työläiset ja sotilaat pakoittivat kahden ryhmän (Bund ja „Yhtenäisyys") käärimään lippunsa kokoon „alas"-huutojen raikuessa. Kasakoilta, jotka eivät suostuneet käärimään kokoon lippuaan, se revittiin riekaleiksi. Ja erään nimettömän „luottamus"-lipun, joka oli ripustettu „ilmaan" Marskentälle johtavan kadun ylle, ryhmä sotilaita ja työ-

läisiä tuhosi väkijoukon hyväksyvien huudahduksien raikuessa: „Luottamus Väliaikaiselle hallitukselle **roikkuu ilmassa**“.

Lyhyemmin sanoen. Mielenosoittajain valtavan enemmistön epäluottamus hallitukselle menshevikkien ja eserräin aivan selvästi pelätessä lähteä „vasten virtaa“ — sellainen oli mielenosoituksen yleinen sävy.

Sovittelupolitiikan romahdus

Kaikista tunnuksista olivat suosituimpia: „Kaikki valta Neuvostolle“, „Alas kymmenen kapitalisti-ministeriä“, „Ei erikoisrauhaa Wilhelmin kanssa eikä salaisia sopimuksia englantilaisten ja ranskalaisten kapitalistien kanssa“, „Eläköön tuotannon valvonta ja järjestäminen“, „Alas Duuma ja Valtioneuvosto“, „Peruutettava päiväkäskyt sotilaita vastaan“, „Julistakaa oikeudenmukaiset rauhanehdot“ j.n.e. Mielenosoittajain valtava enemmistö osoittautui olevan solidaarinen meidän puolueemme kanssa. Vieläpä sellaisetkin rykmentit kuin Volynin ja Käkisalmen rykmentit lähtivät liikkeelle tunnuksin: „Kaikki valta työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostolle!“. Toimeenpanevan komitean enemmistön jäsenet, jotka eivät ole tekemisissä sotamiesjoukon kanssa, vaan rykmenttikomiteain kanssa, olivat vilpittömästi hämmästyneitä tuosta „yllätyksestä“.

Lyhyemmin sanoen. Mielenosoittajain valtava enemmistö (kaikkiaan osanottajia 400—500 tuhatta) lausui suoranaisen epäluottamuksen porvariston kanssa sovittelemisen politiikalle — mielenosoitus tapahtui meidän puolueemme vallankumouksellisin tunnuksin.

Epäilyksille ei ole sijaa: taru bolshevikkien „salaliitosta" on paljastettu lopullisesti. Puolue, joka nauttii pääkaupungin työläisten ja sotilaiden valtavan enemmistön luottamusta, ei kaipaa „salaliittoja". Vain paha omatunto tai poliittinen sivistymättömyys on voinut sanella „korkeimman politiikan luojille" „ajatuksen" bolshevikkien „salaliitosta".

„Pravda" № 86,
kesäkuun 20 pnä 1917
Allekirjoitus: K. St.

RIVIT TIUKASTI YHTEEN

Heinäkuun 3—4 päivän tapahtumat olivat maassa vallitsevan yleisen kriisin seuraus. Pitkittyvä sota ja yleinen nääntymys, ennenkuulumattoman kalliit hinnat ja aliravitseminen, kasvava vastavallankumous ja taloudellinen rappiotila, rykmenttien hajoittaminen rintamalla ja maakysymyksen lykkääminen, yleinen rappiotila maassa ja Väliaikaisen hallituksen kyvyttömyys johtaa maa pois kriisistä — kaikki se ajoi joukot kadulle heinäkuun 3—4 päivänä.

Tuon esiintymisen selittäminen jonkin puolueen ilkeäjuonisesta agitatiosta johtuneeksi merkitsee ohranain kannalla olemista, jotka ovat taipuvaisia selittämään jokaisen joukkoliikkeen „alkuunpanijain“ ja „kiihoittajain“ yllytyksestä johtuneeksi.

Yksikään puolue — myös bolshevikit mukaan luettuina — ei kehoittanut esiintymään heinäkuun 3 päivänä. Enemmänkin. Pietarissa suurinta vaikutusvaltaa nauttiva bolshevikkien puolue kehoitti jo heinäkuun 3 päivänä työläisiä ja sotilaita pidättymään esiintymisestä. Mutta kun liike sittenkin alkoi, niin meidän

puolueemme, joka ei katsonut itsellään olevan oikeutta jäädä syrjästäkatsojaksi, teki kaiken voitavansa antaakseen liikkeelle rauhallisen ja järjestyneen luonteen.

Mutta vastavallankumous ei torkkunut. Se järjesti provokatoorisia laukauksia, se synkisti mielenosoituspäiviä verenvuodatuksella, ja eräisiin rintaman joukko-osastoihin nojautuen se lähti hyökkäykseen vallankumousta vastaan. Aivan kuin ennakolta aavistaen tämän kaiken vastavallankumouksen ydinjoukko, kadettipuolue, oli sitä ennen eronnut hallituksesta saaden kätensä vapaiksi. Mutta Toimeenpanevan komitean menshevikit ja eserrät, haluten säilyttää horjutetun asemansa, julistivat Neuvostojen täydellisen vallan puolesta syntyneen mielenosoituksen petollisesti kapinaksi Neuvostoja vastaan ja usuttivat vallankumouksellisen Pietarin kimppuun rintamalta kutsuttujen sotajoukko-osastojen tietämättömiä aineksia. Ryhmäkuntalaisfanatismin sokaisemina he eivät huomanneet, että antaessaan iskuja vallankumouksellisille työläisille ja sotilaille he siten heikontavat vallankumouksen koko rintamaa ja lisäävät vastavallankumouksen toiveita.

Seurauksena oli vastavallankumouksen riehunta ja sotilasdiktatuuri.

„Pravdan“ ja „Soldatskaja Pravdan“ [34] hävitys, „Trud“ kirjapainon [35] ja piirijärjestöjemme hävitys, pieksemiset ja murhat, vangitsemiset ilman oikeudenkäyntiä ja kokonainen joukko „omavaltaisia“ tihutöitä, halveksittujen poliisikyttien harjoittama puolueemme johtajain halpamainen parjaus ja lahjottavien sanomalehtien kynäilijärosvojen riehunta,

vallankumouksellisten työläisten aseistariisuminen ja rykmenttien hajoittaminen, kuolemanrangaistuksen palauttaminen — sellaista on sotilasdiktatuurin „toiminta".

Kaikkea tuota tehdään „vallankumouksen pelastamisen" lipun alla, Yleisvenäläisen Toimeenpanevan komitean tukeman Kerenskin — Tseretelin „ministeristön" „käskystä". Tämän lisäksi sotilasdiktatuurin pelästyttämät eserrien ja menshevikkien hallitsevat puolueet luovuttavat omantunnonvaivoitta vallankumouksen vihollisille proletaarisen puolueen johtajia, peittelevät hävityksiä ja pogromeja eivätkä vastusta „omavaltaisia" tihutöitä.

Väliaikaisen hallituksen vaitelias sopimus vastavallankumouksen esikunnan, kadettipuolueen kanssa Pietarin vallankumouksellisia työläisiä ja sotilaita vastaan Toimeenpanevan komitean aivan ilmeisesti salliessa sen — sellainen on nykyisin kuva.

Ja mitä myöntyvämpiä ovat hallitsevat puolueet, sitä julkeammiksi käyvät vastavallankumoukselliset. Rynnäköistä bolshevikkeja vastaan he siirtyvät jo rynnäkköön kaikkia neuvostopuolueita ja itse Neuvostoja vastaan. He hävittävät menshevikkien piirijärjestöjä Pietarinpuolella ja Ohtalla. He hävittävät metallimiesten liiton osaston Nevskin tullin takana. He murtautuvat Pietarin Neuvoston istuntoon ja vangitsevat sen jäseniä (edustaja Saharov). He järjestävät Nevskin kadulla erikoisia ryhmiä Toimeenpanevan komitean jäsenten kiinniottamiseksi. He puhuvat aivan suoraan Toimeenpanevan komitean hajoittamisesta. Me emme edes puhukaan „salaliitosta" eräitä Väli-

aikaisen hallituksen jäseniä ja Toimeenpanevan komitean johtajia vastaan.

Vastavallankumouksellisten julkeus ja ärsyttävä toimintatapa yltyy tunti tunnilta. Mutta Väliaikainen hallitus jatkaa vallankumouksellisten työläisten ja sotilaiden aseistariisumista „vallankumouksen pelastamisen“ hyväksi...

Maassa kehittyvän kriisin yhteydessä, nälänhädän ja rappiotilan yhteydessä, sodan ja siihen liittyvien yllätysten yhteydessä tämä kaikki kärjistää tilannetta entistä enemmän tehden uudet poliittiset kriisit kiertämättömiksi.

On oltava valmiita läheneviin taisteluihin, otettava ne vastaan ansiokkaasti ja järjestyneesti — sellainen on nyt tehtävä.

Tästä johtuu:

Ensimmäinen käsky — ei saa antautua vastavallankumouksellisten provokation valtaan, on varustauduttava kestävyydellä ja itsehillinnällä, on säästettävä voimia lähenevän taistelun varalle, ei ole sallittava minkäänlaisia ennenaikaisia esiintymisiä.

Toinen käsky — on yhdistyttävä entistä tiukemmin meidän puolueemme ympärille, liitettävä rivit tiukasti yhteen sotajalalle nousseita lukemattomia vihollisiamme vastaan, pidettävä lippua korkealla, rohkaistava heikkoja, koottava jälkeenjääneitä ja valistettava valveutumattomia.

Ei minkäänlaisia sopimuksia vastavallankumouksen kanssa!

Ei mitään yhtenäisyyttä vanginvartija-„sosialistien“ kanssa.

Vallankumouksellisten ainesten liiton puolesta vastavallankumousta ja sen sukoilijoita vastaan — sellainen on tunnussanamme.

„Proletarskoje Dielo“
(Kronstadt) № 2,
heinäkuun 15 pnä 1917

Allekirjoitus: Venäjän sos.-dem. TP:n
Keskuskomitean jäsen: K. Stalin

PUHEET VSDTP:n (BOLSHEVIKKIEN) PIETARIN JÄRJESTÖN YLIMÄÄRÄISESSÄ KONFERENSSISSA

heinäkuun 16—20 pnä 1917 [36]

1. KESKUSKOMITEAN TOIMINTASELOSTUS HEINÄKUUN TAPAHTUMISTA

heinäkuun 16 pnä

Toverit!

Meidän puoluettamme, etenkin puolueemme Keskuskomiteaa, syytetään siitä, että se aiheutti ja järjesti heinäkuun .3—4 päivän mielenosoituksen tarkoituksella pakoittaa Neuvostojen Toimeenpaneva keskuskomitea ottamaan vallan käsiinsä, ja ellei tämä halua ottaa valtaa, niin ottamaan sen itse.

Ennen kaikkea minun on kumottava nuo syytökset. Heinäkuun 3 päivänä kaksi konekivääärirykmentin edustajaa syöksyi bolshevikkien konferenssin istuntoon ja ilmoitti 1. konekivääärirykmentin liikkeellelähtemisestä. Te muistatte, miten me sanoimme edustajille, että puolueen jäsenet eivät voi toimia puolueensa päätöstä vastaan, ja kuinka rykmentin edustajat esittivät vastalauseensa ilmoittaen, että he eroavat ennen puolueesta kuin toimivat rykmentin päätöstä vastaan.

Puolueemme Keskuskomitea piti työläisten ja sotilaiden esiintymistä Pietarissa nykyisen tilanteen val-

litessa epätarkoituksenmukaisena. Keskuskomitea piti sitä epätarkoituksenmukaisena, sillä oli selvää, että hallituksen puuhaama hyökkäys rintamalla on seikkailua, että sotilaat, jotka eivät tiedä, minkälaisten tarkoitusperien puolesta heitä viedään hyökkäykseen, eivät lähde hyökkäämään, että jos me esiinnymme Pietarissa, niin vallankumouksen viholliset voivat vierittää meidän kontollemme edesvastuun hyökkäyksen epäonnistumisesta rintamalla. Me halusimme, että edesvastuu hyökkäyksen epäonnistumisesta rintamalla lankeaisi tuon seikkailun todellisille alkuunpanijoille.

Mutta liike alkoi. Konekiväärimiehet lähettivät edustajiaan tehtaisiin. Kuuteen mennessä olimme joutuneet sen tosiasian eteen, että valtavat työläis- ja sotamiesjoukot olivat lähteneet liikkeelle. Noin kello viiden aikaan minä ilmoitin virallisesti puolueen Keskuskomitean ja konferenssin nimessä Neuvostojen Toimeenpanevan keskuskomitean istunnossa, että me olimme päättäneet olla lähtemättä liikkeelle. Tämän jälkeen meidän syyttäminen mielenosoituksen järjestämisestä on valehtelemista, joka sopii julkeille parjaajille.

Mielenosoitus alkoi. Oliko puolueella oikeutta pestä kätensä ja jäädä sivuun? Ottaen huomioon vieläkin vakavampien selkkausten mahdollisuuden meillä ei ollut oikeutta jäädä syrjään — proletariaatin puolueena meidän oli puututtava mielenosoitukseen ja saatava se luonteeltaan rauhalliseksi ja järjestyneeksi asettamatta päämääräksi aseellista vallan valtaamista.

Muistutan mieleenne samanlaisia tapauksia meidän työväenliikkeemme historiasta. Tammikuun 9 päivänä 1905, jolloin Gapon vei joukkoja tsaarin luo, puolue

ei kieltäytynyt menemästä joukkojen kanssa, vaikka se tiesi, että ne olivat menossa hornan kattilaan. Nyt, kun liike ei ollut käynnissä Gaponin tunnuksin, vaan meidän tunnuksin, me emme sitä suuremmalla syyllä voineet jäädä syrjään liikkeestä. Meidän oli puututtava siihen säännöstelijänä, hillitsevänä puolueena suojataksemme liikettä mahdollisilta selkkauksilta. Menshevikit ja eserrät tavoittelevat työväenliikkeen johtoa, mutta he eivät ole sellaisten ihmisten kaltaisia, jotka pystyvät johtamaan työväenluokkaa. Heidän hyökkäilynsä bolshevikkeja vastaan paljastavat sen, etteivät he lainkaan ymmärrä työväenluokan puolueen velvollisuuksia. Työläisten viime esiintymisen johdosta he puhuvat aivan kuin sellaiset ihmiset, jotka ovat katkaisseet välinsä työväenluokan kanssa.

Yöllä puolueemme Keskuskomitea, Pietarin komitea ja Sotilasjärjestö päättivät puuttua tuohon sotilaiden ja työläisten vaistovaraiseen liikkeeseen. Kun menshevikit ja eserrät näkivät, että meidän mukaamme lähtee yli 400.000 sotilasta ja työläistä ja että maaperä luisuu pois heidän jalkojensa alta, niin he julistivat työläisten ja sotilaiden mielenosoituksen esiintymiseksi Neuvostoja vastaan. Minä väitän, että heinäkuun 4 päivän iltana, kun bolshevikit julistettiin vallankumouksen pettureiksi, menshevikit ja eserrät pettivät vallankumouksen, mursivat vallankumouksellisen yhteisrintaman ja solmivat liiton vastavallankumouksen kanssa. Antaessaan iskuja bolshevikeille he antoivat iskuja vallankumoukselle.

Heinäkuun 5 päivänä menshevikit ja eserrät julistivat sotatilan, järjestivät esikunnan ja luovuttivat

kaikki asiat sotilaskoplalle. Taistellessamme Neuvostojen täydellisen vallan puolesta me jouduimme täten Neuvostojen aseellisen vastustajan asemaan. Muodostui sellainen tilanne, jossa bolshevikkien sotajoukot saattoivat joutua vastatusten Neuvostojen sotajoukkojen kanssa. Taisteluun ryhtyminen tuollaisen tilanteen vallitessa olisi meidän taholtamme ollut mieletöntä. Me sanoimme Neuvostojen johtajille: kadetit ovat poistuneet, liittoutukaa työläisten kanssa, olkoon valta vastuussa Neuvostoille. Mutta he ottivat valapattoisen askeleen, he lähettivät meitä vastaan kasakoita, upseerikoululaisia, pogromimiehiä ja eräitä rintamalta tuotuja rykmenttejä valehtelemalla näille, että bolshevikit hyökkäävät muka Neuvostoja vastaan. On itsestään selvää, että tällaisten olosuhteiden vallitessa me emme voineet lähteä taisteluun, johon menshevikit ja eserrät meitä sysäsivät. Me päätimme perääntyä.

Heinäkuun 5 päivänä käytiin neuvotteluja Neuvostojen Toimeenpanevan keskuskomitean kanssa Lieberin persoonassa. Lieber asetti ehdon: me, s.o. bolshevikit, poistamme panssariautot Kshesinskajan palatsin luota ja matruusit lähtevät Pietari-Paavalin linnoituksesta Kronstadtiin. Me suostuimme sillä ehdolla, että Neuvostojen Toimeenpaneva keskuskomitea suojaa meidän puoluejärjestöjämme mahdolliselta hävitykseltä. Toimeenpanevan keskuskomitean nimessä Lieber vakuutti, että meidän ehtomme täytetään, että Kshesinskajan palatsi tulee olemaan meidän käytettävissämme siihen asti, kunnes meille annetaan vakituinen huoneisto. Me täytimme lupauksemme. Panssariautot vietiin pois ja kronstadtilaiset suostui-

vat lähtemään takaisin, mutta vain ase kädessä. Sitä vastoin Neuvostojen Toimeenpaneva keskuskomitea ei täyttänyt ainoatakaan sitoumustaan. Heinäkuun 6 päivänä eserrien sotilasedustaja Kuzmin esitti puhelimitse vaatimuksen, että Kshesinskajan palatsi ja Pietari-Paavalin linnoitus tyhjennettäisiin 3/4 tunnin sisällä, muussa tapauksessa Kuzmin uhkasi lähettää asevoimia. Puolueemme Keskuskomitea päätti kaikin voimin välttää verenvuodatusta. Keskuskomitea lähetti minut edustajanaan Pietari-Paavalin linnoitukseen, jossa matruuseista kokoonpantu varuskunta saatiin suostutetuksi olemaan ryhtymättä taisteluun, sillä tilanne oli kääntynyt sellaiseksi, että saatoimme joutua vastatusten Neuvostojen kanssa. Neuvostojen Toimeenpanevan keskuskomitean edustajana läksin menshevikki Bogdanovin kanssa Kuzminin luo. Kuzminilla oli kaikki valmiina taisteluun: tykistö, ratsuväki ja jalkaväki. Me suostuttelemme häntä olemaan käyttämättä asevoimaa. Kuzmin on tyytymätön siihen, että „siviilihenkilöt asiaan puuttumisellaan aina häiritsevät häntä“, ja suostuu vastahakoisesti alistumaan Neuvostojen Toimeenpanevan keskuskomitean vaatimukseen. Minusta on aivan ilmeistä, että sotilas-eserrät halusivat verta voidakseen antaa „opetuksen“ työläisille, sotilaille ja matruuseille. Me estimme heidät täyttämästä petollista suunnitelmaansa.

Sillä välin oli vastavallankumous lähtenyt hyökkäykseen: „Pravda“ ja „Trud“ lehtien hävitys, tovereittemme pieksemiset ja murhat, sanomalehtiemme lakkauttaminen j.n.e. Vastavallankumouksen johdossa on kadettipuolueen Keskuskomitea, sen mukana on armeijan esikunta ja päällikkökuntaan kuuluvia

henkilöitä — sen saman porvariston edustajat, joka tahtoo käydä sotaa hyötyäkseen siitä.

Vastavallankumous on lujittunut päivä päivältä. Joka kerta sen jälkeen, kun olemme pyytäneet Neuvostojen Toimeenpanevalta keskuskomitealta selityksiä, olemme tulleet vakuuttuneiksi siitä, että se ei pysty estämään päällekarkauksia, että valta ei ole Toimeenpanevan keskuskomitean käsissä, vaan se on kadettien sotilaskoplan käsissä, joka määrää vastavallankumouksen sävyn.

Ministerit vaihtuvat kuin nuket. Neuvostojen Toimeenpaneva keskuskomitea tahdotaan korvata Moskovassa kokoontuvalla erikoisneuvottelukokouksella[37], jossa Toimeenpanevan keskuskomitean 280 jäsentä hukkuu porvariston satojen julkisten edustajain joukkoon kuin kärpäset maitoon.

Bolshevismin kasvua pelästynyt Toimeenpaneva keskuskomitea solmii häpeällisen liiton vastavallankumouksen kanssa tyydyttäen sen vaatimukset: bolshevikkien luovuttaminen, Itämeren laivaston edustajiston[38] vangitseminen, vallankumouksellisten sotilaiden ja työläisten aseistariisuminen. Tämä kaikki järjestetään hyvin yksinkertaisesti: provokatooristen laukausten avulla puolustuskannalla olevien kopla luo aiheen aseistariisumiselle ja ryhtyy riisumaan aseista. Niin kävi esimerkiksi Siestarjoen työläisten suhteen[39], jotka eivät osallistuneet mielenosoitukseen.

Jokaisen vastavallankumouksen ensimmäisenä tunnusmerkkinä on työläisten ja vallankumouksellisten sotilaiden aseistariisuminen. Meillä tuo likainen vastavallankumouksellinen teko tehtiin Tseretelin ja Neuvostojen Toimeenpanevan keskuskomitean mui-

den „sosialisti-ministerien“ käsin. Siinä on koko vaara. „Vallankumouksen pelastamisen hallitus“ „lujittaa“ vallankumousta tukahduttamalla sitä.

Meidän tehtävämme on koota voimia, lujittaa jo olevia järjestöjä ja pidättää joukkoja ennenaikaisista esiintymisistä. Vastavallankumoukselle on edullista haastaa meidät nyt taisteluun, mutta me emme saa antaa provosoida itseämme, meidän on osoitettava mahdollisimman suurta vallankumouksellista lujuutta. Se on puolueemme Keskuskomitean taktillinen yleislinja.

Kysymyksessä, joka koskee johtajiimme kohdistuvaa inhoittavaa parjausta, että he muka toimivat saksalaisten rahoilla, puolueen Keskuskomitea on seuraavalla kannalla. Kaikissa porvarillisissa maissa on proletariaatin vallankumousjohtajia vastaan esitetty parjaavia syytöksiä petoksesta. Saksassa Liebknechtiä, Venäjällä Leniniä vastaan. Puolueen Keskuskomitea ei ihmettele sitä, että Venäjän porvarit turvautuvat koeteltuun taistelukeinoon „epämieluisia aineksia“ vastaan. Työläisten on sanottava avoimesti, että he pitävät johtajiaan moitteettomina, ovat solidaarisia heidän kanssaan ja pitävät itseään osallisina heidän asiaansa. Työläiset itse ovat vaatineet Pietarin komiteaa laatimaan vastalauseluonnoksen johtajiemme parjausta vastaan. Pietarin komitea on laatinut sellaisen luonnoksen, joka tulee täyteen työläisten allekirjoituksia.

Meidän vastustajamme, menshevikit ja eserrät, ovat unohtaneet, että tapahtumia eivät aiheuta yksilöt, vaan vallankumouksen maanalaiset voimat, ja siten he ovat asettuneet ohranan kannalle.

Te tiedätte, että „Pravda" on lakkautettu heinäkuun 6 päivästä, „Trud" lehden kirjapaino on sinetöity, ja vastavakoiluosasto vastaa, että kaiken todennäköisyyden mukaan se tullaan avaamaan, kun tutkimukset päättyvät. Seisausajalta on „Pravdan" ja kirjapainon latojille ja toimitsijoille maksettava noin 30.000 ruplaa.

Heinäkuun tapahtumien jälkeen, sen jälkeen, mitä tänä aikana on tapahtunut, me emme voi enää pitää eserriä ja menshevikkejä sosialisteina. Työläiset nimittävät heitä nykyään sosialivanginvartijoiksi.

Tämän jälkeen on rikollista puhua yhtenäisyydestä sosialivanginvartijain kanssa. On esitettävä toinen tunnus: yhtenäisyys heidän vasemmistosivustansa kanssa — internationalistien kanssa, joilla on vielä säilynyt vissi määrä vallankumouksellista rehellisyyttä ja jotka ovat valmiit taistelemaan vastavallankumousta vastaan.

Sellainen on puolueen Keskuskomitean linja.

2. SELOSTUS NYKYHETKEN TILANTEESTA

heinäkuun 16 pnä

Toverit!

Nykyhetken luonteenomaisena piirteenä on valtapula. Tämän kysymyksen ympärille ryhmittyvät muut, toisarvoiset kysymykset. Valtapula johtuu vallan epävakaisuudesta: on tultu ajankohtaan, jolloin hallitusvallan määräykset herättävät joko naurua tai välinpitämättömyyttä eikä kukaan halua noudattaa niitä. Epäluottamus hallitusvaltaa kohtaan valtaa laajat väestökerrokset. Valta horjuu. Siinä on valtapulan perusta.

Meillä on kolmas valtapula. Ensimmäinen pula oli tsaarinvallan pula, vallan, jota ei enää ole. Toinen pula oli ensimmäisen Väliaikaisen hallituksen pula, jonka seurauksena oli Miljukovin ja Gutshkovin eroaminen hallituksesta. Kolmas pula on kokoomushallituksen pula, jolloin vallan epävakaisuus on saavuttanut korkeimman asteensa. Sosialisti-ministerit luovuttavat salkkuja Kerenskille, mutta porvaristo lausuu Kerenskille epäluottamuksen. Muodostui hallitus, joka heti seuraavana päivänä joutui samanlaiseen epävakaaseen asemaan.

Marxilaisina meidän ei pidä ottaa valtapulaa yksinomaan muodolliselta näkökannalta, vaan ennen kaikkea luokkanäkökannalta. Valtapula on luokkien kiivasta, avointa taistelua vallasta. Ensimmäisen pulan seurauksena tilanherrain valta luovutti paikkansa porvariston vallalle, jota proletariaatin ja pikkuporvariston etuja „edustavat" Neuvostot kannattivat. Toisen pulan seurauksena tehtiin sovinto suurporvariston ja pikkuporvariston välillä kokoomushallituksen muodossa. Niin ensimmäisen kuin toisenkin pulan aikana hallitusvalta taisteli työläisten vallankumouksellisia esiintymisiä vastaan (helmikuun 27 päivänä ja huhtikuun 20—21 päivänä). Toinen pula ratkesi Neuvostojen „hyödyksi" siten, että Neuvostoista meni „sosialisteja" porvarilliseen hallitukseen. Kolmannen pulan aikana ovat sotilaat ja työläiset asettaneet avoimesti kysymyksen siitä, että työtätekevien — pikkuporvarillisen ja proletaarisen demokratian — on otettava valta syrjäyttämällä hallituksesta kaikki kapitalistiset ainekset.

Mikä on aiheuttanut kolmannen pulan?

Nyt vieritetään koko „syy“ bolshevikkien niskaan. Heinäkuun 3 ja 4 päivän mielenosoitus oli muka pulan kärjistymishetki. Jo K. Marx sanoi, että jokainen vallankumouksen askel eteenpäin aiheuttaa vastavallankumouksen vasta-askeleen taaksepäin. Pitäen heinäkuun 3 ja 4 päivän mielenosoitusta vallankumouksellisena askeleena bolshevikit ottavat itselleen eteenpäin tapahtuvan liikkeen esitaistelijain kunnian, jonka luopio-sosialistit heille antavat. Mutta tämä valtapula ei ole ratkennut työläisten hyödyksi. Kuka on siihen syypää? Jos menshevikit ja eserrät olisivat tukeneet työläisiä ja bolshevikkeja, olisi vastavallankumous voitettu, mutta he alkoivat iskeä bolshevikkeja, rikkoivat vallankumouksen yhteisrintaman, ja pula alkoi kehittyä edelleen oloissa, jotka olivat epäsuotuisia myöskin heille, eserrille ja menshevikeille, eikä vain bolshevikeille.

Tämä oli pulan kärjistymisen ensimmäinen tekijä.

Toisena tekijänä oli kadettien eroaminen hallituksesta. Kadetit vainusivat, että asia kehittyy tilanteen huononemiseen, että talouspula kasvaa yhä, rahavaroja on vähän, ja he päättivät livahtaa tiehensä. Heidän poistumisensa oli Konovalovin boikotin jatkoa. Paljastettuaan hallituksen epävakaisuuden kadetit ensimmäisinä poistuivat hallituksesta.

Kolmas tekijä, joka toi valtapulan esille ja kärjisti sitä, on sotajoukkojemme tappio rintamalla. Sotakysymys on nyt peruskysymys, jonka ympärillä pyörivät kaikki muut maan sisäisen ja ulkoisen elämän kysymykset. Ja tuossa peruskysymyksessä hallitus epäonnistui. Aivan alunperin oli selvää, että hyökkäys rintamalla on seikkailua. Liikkuu huhuja,

että me olemme jättäneet satoja tuhansia vangiksi ja että sotilaat pakenevat epäjärjestyksessä. Kun „rappiotila“ rintamalla yritetään selittää yksinomaan bolshevikkien agitatiosta johtuneeksi, niin sillä liioitellaan bolshevikkien vaikutusvaltaa. Se ei ole voimainmukaista yhdellekään puolueelle. Miten on selitettävissä, että meidän puolueemme, jossa on noin 200 tuhatta jäsentä, on voinut „turmella“ armeijan, mutta Neuvostojen Toimeenpaneva keskuskomitea, joka yhdistää 20 miljoonaa kansalaista, ei ole saanut pidetyksi armeijaa vaikutuksensa alaisena. Asia on niin, että sotilaat eivät halua sotia tietämättä, minkä puolesta he sotivat, he ovat väsyneet, heitä huolestuttaa kysymys maan jakamisesta j.n.e. Luottaminen siihen, että tällaisten olosuhteiden vallitessa voidaan sotilaat viedä sotaan, on samaa kuin ihmeeseen luottaminen. Neuvostojen Toimeenpanevalla keskuskomitealla on ollut mahdollisuus harjoittaa armeijan keskuudessa paljon voimakkaampaa agitatiota kuin meillä, ja se on harjoittanut sitä, mutta siitä huolimatta sodanvastaisen taistelun valtava luonnonvoima on ottanut omansa. Siihen emme ole syypäitä me, vaan „syypää“ on vallankumous, joka on antanut jokaiselle kansalaiselle oikeuden hakea vastausta kysymykseen: minkä takia sotaa käydään?

Valtapulan on näinollen aiheuttanut kolme tekijää:

1) työläisten ja sotilaiden tyytymättömyys hallitukseen, joille hallituksen politiikka on ollut liian oikeistolaista;

2) porvariston tyytymättömyys hallitukseen, sillä se on pitänyt hallituksen politiikkaa liian vasemmistolaisena, ja

3) vastoinkäymiset rintamalla.

Nämä ovat ne ulkopuoliset voimat, jotka aiheuttivat valtapulan.

Mutta kaiken perustana, pulan maanalaisena voimana on ollut sodan aiheuttama maan taloudellinen rappiotila. Vain tällä pohjalla syntyivät ne kolme tekijää, jotka horjuttivat kokoomushallituksen valtaa. Kun pula on luokkien taistelua vallasta, niin meidän on marxilaisina asetettava kysymys: mikä luokka nousee nyt valtaan? Tosiasiat puhuvat siitä, että valtaan nousee työväenluokka. On selvää, että porvariston luokka ei päästä sitä valtaan ilman taistelua. Venäjän väestön enemmistön muodostava pikkuporvaristo horjuu yhtyen milloin meihin, milloin kadetteihin, ja heittää siten vaakalaudalle viimeisen punnuksen. Sellainen on nykyisen valtapulan luokkasisältö.

Kuka sitten joutuu voitetuksi ja kuka voittaa tässä pulassa? Ilmeistä on, että tässä tapauksessa ottaa vallan porvaristo kadettien persoonassa. Yhdeksi hetkeksi, kun kadetit erosivat hallituksesta, valta joutui Neuvostojen Toimeenpanevan keskuskomitean käsiin, mutta se kieltäytyi vallasta antaen hallituksen jäsenten tehtäväksi muodostaa uuden hallituksen. Nyt on Toimeenpaneva keskuskomitea osoittautunut hallitusvallan lisäpainoksi, ministeristössä on hirveä mylläkkä, jälelle on jäänyt vain Kerenski. Joku sanelee tahtoaan, jota sekä ministerien että Neuvostojen Toimeenpanevan keskuskomitean on noudatettava. Se on ilmeisesti järjestyneen porvariston, ennen kaikkea kadettien tahto. Se sanelee ehtonsa: se vaatii, että vallassa olisi „toiminnanmiehiä“ eikä puolueen edus-

tajia, että Tshernovin agraariohjelma poistettaisiin, että hallituksen julistus heinäkuun 8 päivältä[40] muutettaisiin, että bolshevikit karkoitettaisiin kaikista valtaelimistä. Toimeenpaneva keskuskomitea peräänty porvariston edessä ja suostuu sen ehtoihin.

Miten saattoi tapahtua, että eilen vielä perääntynyt porvaristo antaa tänään määräyksiä Neuvostojen Toimeenpanevalle keskuskomitealle? Asia on niin, että rintamalla kärsityn tappion jälkeen on hallitusvallan luotto laskenut ulkomaisten pankkiirien silmissä. Eräiden tietojen mukaan, jotka ansaitsevat vakavaa huomiota, tässä näkyy Englannin lähettilään Buchananin ja pankkiirien käsi, jotka kieltäytyvät antamasta hallitukselle luottoa, ellei se luovu „sosialistisista" pyrkimyksistään.

Se on ensimmäinen syy.

Toinen syy sisältyy siihen, että porvariston rintama on järjestetty paremmin kuin vallankumouksen rintama. Kun menshevikit ja eserrät liittyivät yhteen porvariston kanssa ja alkoivat iskeä bolshevikkeja, niin vastavallankumous ymmärsi, että vallankumouksen yhteisrintama on rikottu. Kadettipuolueen Keskuskomitean johtamiksi sotilaskopliksi ja imperialistisiksi finanssikopliksi järjestynyt vastavallankumous esitti puolustuskannan ajajille kokonaisen joukon vaatimuksia. Valtansa puolesta vapisevat menshevikit ja eserrät kiiruhtivat täyttämään vastavallankumouksen vaatimukset.

Siinä on se tausta, jolla vastavallankumouksen voitto kehkeytyi.

On selvää, että tänä ajankohtana vastavallankumous voitti bolshevikit sen vuoksi, että menshevi-

kit ja eserrät olivat eristäneet ja kavaltaneet bolshevikit. Selvää on myöskin se, että on tuleva meille suotuisa hetki, jolloin me voimme ryhtyä porvaristoa vastaan ratkaisevaan taisteluun.

On olemassa kaksi vastavallankumouksen keskusta. Toinen keskus on järjestyneen porvariston puolue — kadetit, joiden verhona ovat puolustuskantaiset Neuvostot. Sen toimeenpanevana elimenä on huomattavien kenraalien johtama esikunta, jotka pitävät käsissään kaikkia päällikkökunnan johtamislankoja. Toinen keskus on imperialistinen finanssikopla, joka on yhteydessä Englantiin ja Ranskaan ja joka pitää käsissään kaikkia luoton lankoja. Ei ole sattuma, että Jefremov — luottoa käsissään pitävän parlamenttienvälisen toimiston jäsen — on otettu hallitukseen.

Luetellut seikat saivat aikaan vastavallankumouksen voiton vallankumouksesta.

Minkälaisia ovat näköalat? Niin kauan kun sota on käynnissä, — ja se tulee olemaan käynnissä; niin kauan kun teollisuuden rappiotilasta ei ole päästy,— ja siitä ei päästä, sillä sotilaisiin ja työläisiin kohdistetuilla vainotoimenpiteillä siitä ei voida päästä, ja sankarillisiin toimenpiteisiin eivät hallitsevat luokat voi ryhtyä; niin kauan kun talonpojat eivät saa maata, — ja he eivät sitä saa, sillä vieläpä Tshernovkin maltillisine ohjelmineen on osoittautunut sopimattomaksi hallituksen jäseneksi, — niin kauan kun tätä kaikkea on olemassa, ovat pulat kiertämättömiä, joukot lähtevät vielä monesti kadulle ja tullaan käymään ankaria taisteluja.

Vallankumouksen rauhallinen kehityskausi on päättynyt. On alkanut uusi kausi, kärkevien selkkausten,

kahakoiden ja yhteenottojen kausi. Elämä tulee myllertämään, pulat tulevat seuraamaan toisiaan. Sotilaat ja työläiset eivät tule olemaan vaiti. Vieläpä „Okopnaja Pravdan“ lakkauttamistakin vastaan esitti 20 rykmenttiä vastalauseensa. Pulasta ei ole vielä sillä päästy, että hallitukseen työnnettiin uusia ministerejä. Työväenluokka ei ole herpaantunut. Työväenluokka on osoittautunut järkevämmäksi kuin vastustajat luulivat: kun se ymmärsi, että Neuvostot olivat pettäneet, niin se ei ryhtynyt taisteluun heinäkuun 4 ja 5 päivänä. Agraarivallankumous taas on vasta kehkeytymässä.

Meidän on otettava edessäolevat taistelut vastaan ansiokkaasti ja järjestyneesti.

Perustehtävinämme on oltava:

1) työläisten, sotilaiden ja talonpoikain kehoittaminen kestävyyteen, järkkymättömyyteen ja järjestyneisyyteen;

2) järjestöjemme uudistaminen, lujittaminen ja laajentaminen;

3) olla ylenkatsomatta legaalisia mahdollisuuksia, sillä mikään vastavallankumous ei saa ajetuksi meitä vakavasti maanalaisuuteen.

Hillittömien hävitysten vaihe on mennyt, alkaa „laillisten“ vainotoimenpiteiden vaihe, ja meidän on käytävä kiinni jokaiseen legaaliseen mahdollisuuteen ja käytettävä sitä hyväksemme.

Sen johdosta, että bolshevikit ovat jääneet eristetyiksi, koska Neuvostojen Toimeenpanevan keskuskomitean enemmistö on kavaltanut meidät solmimalla liiton vastavallankumouksen kanssa, herää kysymys, miten meidän on suhtauduttava Neuvostoihin ja niiden

enemmistöön, menshevikkeihin ja eserriin? Toimeenpanevan keskuskomitean istunnossa Martov heitti syytöksen Gotsille ja Danille, että he esittivät päätöksiä, jotka oli jo hyväksytty mustasotnialaisten ja kadettien kokouksessa. Bolshevikkien vainoamisprosessi on osoittanut, että he ovat jääneet ilman liittolaisia. Tieto meidän johtajiemme vangitsemisesta ja sanomalehtiemme lakkauttamisesta otettiin menshevikkien ja eserrien keskuudessa vastaan suosionosoitusmyrskyllä. Jos tämän jälkeen puhutaan yhtenäisyydestä menshevikkien ja eserrien kanssa, niin se merkitsee käden ojentamista vastavallankumoukselle. Sanon tämän siksi, että paikka paikoin tehtaissa yritetään saada järjestetyksi menshevikkien ja eserrien liitto bolshevikkien kanssa. Se on naamioitu taistelumuoto vallankumousta vastaan, sillä liitolla puolustuskantaa ajavien kanssa voidaan saattaa vallankumous turmioon. Menshevikkien ja eserrien joukossa on aineksia, jotka ovat valmiit taistelemaan vastavallankumousta vastaan (eserrillä kamkovilaiset[41], menshevikeillä martovilaiset), ja heidän kanssaan me olemme valmiit liittymään vallankumoukselliseen yhteisrintamaan.

3. VASTAUKSET ESITETTYIHIN KIRJELAPPUIHIN

heinäkuun 16 pnä

1) **Maslovskin kirjelappu:** Missä määrin meidän puolueemme tulee tulevissa selkkauksissa ja ehkä aseellisissakin esiintymisissä edistämään niitä ja asettuuko se aseellisen vastalauseen johtoon?

Stalinin vastaus: Täytyy otaksua, että esiintymiset tulevat olemaan aseellisia, ja on oltava valmiit

kaikkeen. Vastaiset selkkaukset tulevat olemaan entistä kärkevämpiä, eikä puolue saa jäädä syrjään. Latvialaisen piirin nimessä Salns syytti puoluetta siitä, että se ei ottanut johtaakseen liikettä. Mutta se ei ole totta, sillä puolue juuri ottikin tehtäväkseen liikkeen suuntaamisen rauhalliseen uomaan. Meitä voidaan moittia siitä, että me emme pyrkineet ottamaan valtaa. Me olisimme voineet ottaa vallan heinäkuun 3 ja 4 päivänä ja olisimme voineet velvoittaa Neuvostojen Toimeenpanevan keskuskomitean hyväksymään valtamme. Mutta kysymys on siitä, olisimmeko me voineet pitää vallan? Meitä vastaan olisivat nousseet rintama, maan muut osat ja monet paikalliset Neuvostot. Maan kaikkiin osiin nojautumaton valta olisi jäänyt ilman perustaa. Sellaisten olosuhteiden vallitessa me olisimme vallan otolla saattaneet itsemme häpeään.

2) **Ivanovin kirjelappu:** Minkälainen on meidän suhteemme tunnukseen „Valta Neuvostoille!"? Eikö ole aika sanoa: „proletariaatin diktatuuri"?

Stalinin vastaus: Kun valtapula ratkeaa, niin se merkitsee, että määrätty luokka on tullut valtaan, tässä tapauksessa porvaristo. Voimmeko me säilyttää entisen tunnuksemme „Kaikki valta Neuvostoille!"? On itsestään selvää, ettemme voi. Vallan siirtäminen Neuvostoille, jotka itse asiassa kulkevat vaiteliaasti käsi kädessä porvariston kanssa, merkitsee toimimista vihollisten hyväksi. Jos me voitamme, niin me voimme antaa vallan vain työväenluokalle, jota maaseudun köyhimmät kerrokset kannattavat. Meidän on esitettävä työläisten ja talonpoikain edustajain Neuvostojen järjestämisen toinen, tarkoituksenmukaisempi muoto.

Vallan muoto pysyy entisenä, mutta me muutamme tuon tunnuksen luokkasisältöä, me puhumme luokkataistelun kieltä: kaikki valta työläisten ja köyhimpien talonpoikain käsiin, jotka toteuttavat vallankumouksellista politiikkaa.

8) **Tuntemattoman kirjelappu:** Miten meidän on meneteltävä, jos työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostojen Toimeenpaneva keskuskomitea ilmoittaa vähemmistön alistamisesta enemmistön tahtoon? Eroammeko me silloin Neuvostojen Toimeenpanevasta keskuskomiteasta vai emme?

Stalinin vastaus: On jo olemassa vastaava päätös. Bolshevikkien ryhmä piti neuvottelukokouksen, jossa laadittiin vastaus siinä hengessä, että me Neuvostojen Toimeenpanevan keskuskomitean jäseninä alistumme kaikkiin Toimeenpanevan keskuskomitean päätöksiin emmekä esiinny niitä vastaan, mutta puolueen jäseninä me voimme esiintyä itsenäisesti ollen varmoja siitä, että Neuvostojen olemassaolo ei syrjäytä puolueen itsenäistä olemassaoloa. Huomenna ilmoitetaan vastauksemme Toimeenpanevan keskuskomitean istunnossa.

4. LOPPULAUSUNTO

heinäkuun 16 pnä

Toverit!

Päätöslauselman laatimiseksi kysymyksestä, joka koskee suhtautumista Neuvostojen Toimeenpanevan keskuskomitean päätökseen bolshevikeista, valittiin valiokunta, jossa olin minäkin. Se laati päätöslauselman, joka kuuluu: Neuvostojen Toimeenpanevan keskuskomitean jäseninä me alistumme enemmistön tahtoon, mutta bolshevistisen puolueen jäseninä

voimme esiintyä itsenäisesti ja Neuvostojen Toimeenpanevan keskuskomitean päätöksiä vastaan.

Prohorov ymmärtää proletariaatin diktatuurilla meidän puolueemme diktatuuria. Me taas puhumme luokan diktatuurista, luokan, joka vie mukaansa talonpoikaiston köyhimmät kerrokset.

Epätarkkuutta puhujain puheissa: mikä meillä nyt on, taantumus vaiko vastavallankumous. Vallankumouksen aikana ei voi olla taantumusta. Kun vallassa tapahtuu luokkien vaihdos, niin se ei ole taantumusta, vaan vallankumousta tai vastavallankumousta.

Mitä tulee valtapulan aiheuttaneeseen neljänteen tekijään, josta Haritonov mainitsi, kansainväliseen tekijään, niin vain sota ja sotaan liittyvät ulkopolitiikan kysymykset vaikuttivat valtamme pulaan. Selostuksessani annoin sodalle päämerkityksen valtapulan aiheuttaneena tekijänä.

Mitä tulee pikkuporvaristoon, niin se ei ole enää mikään kokonaisuus, siinä tapahtuu nopea kerrostuminen (Pietarin varusväen talonpoikain edustajain Neuvosto, joka esiintyy talonpoikain edustajakokouksen Toimeenpanevaa komiteaa vastaan). Maaseudulla on käynnissä taistelu, ja jo olemassaolevien talonpoikain edustajain Neuvostojen rinnalle muodostetaan uusia, oma-aloitteisesti perustettuja Neuvostoja. Näiden, nousevien talonpoikaiston köyhimpien kerrosten, kannatukseen me perustammekin toivomme. Taloudellisen asemansa puolesta vain ne voivat kulkea meidän mukanamme. Ne talonpoikaiskerrokset, jotka ovat valinneet talonpoikain edustajakokouksen Toimeenpanevaan komiteaan sellaisia proletariaatin verta

janoavia miehiä kuin Avksentjevin, eivät lähde meidän mukaamme eivätkä horjahdakaan meidän puoleemme. Minä seurasin, kuinka nuo henkilöt osoittivat suosiotaan, kun Tsereteli luki toveri Leninin vangitsemismääräyksen.

Toverit, jotka sanovat, että proletariaatin diktatuuri on mahdotonta sen vuoksi, että proletariaatti muodostaa väestön vähemmistön, ymmärtävät enemmistön voiman kaavamaisesti. Edustavathan Neuvostotkin vain 20 miljoonaa järjestämäänsä ihmistä, mutta järjestyneisyytensä ansiosta ne vievät mukanaan koko väestön. Sellaisen järjestyneen voiman mukaan, joka pystyy murtamaan taloudellisen rappiotilan kahleet, lähtee koko väestö.

Toveri Volodarski tulkitsee konferenssin hyväksymää päätöslauselmaa toisin kuin minä, mutta on vaikea ymmärtää, minkälainen on hänen kantansa.

Toverit kysyvät, voimmeko me muuttaa tunnustamme? Neuvostojen valtaa koskeva tunnuksemme perustui vallankumouksen rauhalliseen kehityskauteen, jonka me olemme jo ylieläneet. Ei pidä unohtaa sitä seikkaa, että nyt on eräänä vallan siirtymisen ehtona kapinan avulla saavutettu voitto vastavallankumouksesta. Kun me esitimme Neuvostoja koskevan tunnuksemme, oli valta tosiasiallisesti Neuvostojen käsissä. Painostamalla Neuvostoja me saatoimme vaikuttaa muutoksiin hallituksen kokoonpanossa. Nyt on valta Väliaikaisen hallituksen käsissä. Me emme voi panna toiveitamme vallan rauhalliseen siirtymiseen työväenluokan käsiin painostamalla Neuvostoja. Marxilaisina meidän on sanottava: kysymys ei ole laitoksista, vaan siitä, minkä luokan politiikkaa tuo laitos

toteuttaa. Me kannatamme ehdottomasti niitä Neuvostoja, joissa meillä on enemmistö. Ja sellaisia Neuvostoja me pyrimme luomaan. Mutta me emme voi siirtää valtaa Neuvostoille, jotka ovat solmineet liiton vastavallankumouksen kanssa.

Yhteenvetona kaikesta edellämainitusta voidaan sanoa: liikkeen rauhallinen kehitystie on päättynyt, sillä liike on lähtenyt sosialistisen vallankumouksen tietä. Pikkuporvaristo, lukuunottamatta talonpoikaiston köyhimpiä kerroksia, kannattaa nyt vastavallankumousta. Sen vuoksi tunnus: „Kaikki valta Neuvostoille!“ on nykyistä ajankohtaa varten vanhentunut.

Ensi kerran julkaistu vuonna 1923
aikakauslehdessä „Krasnaja Letopis“ № 7

MITÄ ON TAPAHTUNUT?

Se oli heinäkuun 3—4 päivänä. Työläiset ja sotilaat marssivat yhdessä pitkin Pietarin katuja julistaen: „Kaikki valta työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostoille!“.

Mitä työläiset ja sotilaat silloin tahtoivat, mitä he pyrkivät saamaan aikaan?

Ehkä Neuvostojen kukistamisen?

Ei tietenkään!

Työläiset ja sotilaat pyrkivät silloin saamaan aikaan sen, että Neuvostot olisivat ottaneet käsiinsä kaiken vallan ja helpottaneet työläisten, talonpoikien, sotilaiden ja matruusien raskasta elämää.

He pyrkivät voimistamaan Neuvostoja eivätkä heikentämään ja tuhoamaan niitä.

He tahtoivat, että Neuvostot olisivat vallan otettuaan katkaisseet suhteensa tilanherroihin ja antaneet maat talonpojille nyt heti lykkäämättä asiaa määrättömäksi ajaksi.

He tahtoivat, että Neuvostot olisivat vallan otettuaan katkaisseet suhteensa kapitalisteihin ja luoneet tehtaissa paremmat työehdot ja työväenvalvonnan.

He tahtoivat, että Neuvostot olisivat julistaneet oikeudenmukaiset rauhanehdot ja vihdoinkin lopettaneet raskaan sodan, joka vie miljoonien nuorukaisten hengen.

Sen pyrkivät työläiset ja sotilaat silloin saamaan aikaan.

Mutta Toimeenpanevan komitean johtomiehet, menshevikit ja eserrät, eivät halunneet kulkea vallankumouksen tietä.

He pitivät parempana sovintoa tilanherrojen kanssa kuin liittoa vallankumouksellisen talonpoikaiston kanssa.

He pitivät parempana sovintoa kapitalistien kanssa kuin liittoa vallankumouksellisten työläisten kanssa.

He pitivät parempana liittoa upseerikoululaisten ja kasakkain kanssa kuin liittoa vallankumouksellisten sotilaiden ja matruusien kanssa.

Julistettuaan valapattoisesti bolshevistiset työläiset ja sotilaat vallankumouksen vihollisiksi he suuntasivat aseensa heitä vastaan vastavallankumouksen hyväksi.

Sokeat! He eivät huomanneet, että bolshevikkeja ampuessaan he ampuivat vallankumousta valmistellen vastavallankumouksen voittoa.

Juuri sen vuoksi ryömivätkin silloin esiin siihen asti lymypaikoissa piileksineet vastavallankumoukselliset.

Ja tähän aikaan alkanut rintaman murtuminen, joka paljasti puolustuskantaa ajavien politiikan turmiollisuuden, antoi yhä enemmän toiveita vastavallankumoukselle.

Eikä vastavallankumous jättänyt käyttämättä hyväkseen menshevikkien ja eserrien „virhettä“.

Säikäytettyään ja saatettuaan heidät pois tolaltaan, kesytettyään ja liitettyään heidät ympärilleen vastavallankumouksen päämiehet, herrat Miljukovit, aloittivat sotaretken vallankumousta vastaan. Sanomalehtien hävitys ja lakkauttaminen, työläisten ja sotilaiden aseistariisuminen, vangitsemiset ja pieksemiset, valhe ja parjaus, lahjottujen poliisikyttien harjoittama puolueemme johtajien inhoittava ja halpamainen parjaus — sellaisia ovat sovittelupolitiikan hedelmät.

Asia on mennyt niin pitkälle, että julkeiksi käyneet kadetit asettavat uhkavaatimuksia uhkaillen ja terrorisoiden, sättien ja parjaten Neuvostoja, ja pahoin pelästyneet menshevikit ja eserrät luovuttavat aseman toisensa jälkeen ja samalla urhoolliset ministerit lentävät paikoiltaan kuin lastut kadettien iskuista puhdistaen tietä Miljukovin käskyläisille vallankumouksen... „pelastamisen"... hyväksi.

Tarvitseeko tämän jälkeen ihmetellä sitä, että vastavallankumous juhlii voittoa?

Sellainen on nyt tilanne.

Mutta näin ei voi jatkua kauan.

Vastavallankumouksen voitto on tilanherrojen voitto. Mutta talonpojat eivät voi enää elää ilman maata. Sen vuoksi on ratkaiseva taistelu tilanherroja vastaan kiertämätön.

Vastavallankumouksen voitto on kapitalistien voitto. Mutta työläiset eivät voi rauhoittua, ellei heidän olojaan paranneta perusteellisesti. Sen vuoksi on ratkaiseva taistelu kapitalisteja vastaan kiertämätön.

Vastavallankumouksen voitto merkitsee sodan jatkamista, mutta sota ei voi jatkua kauan, sillä koko maa on menehtymäisillään sen taakan alla.

Tämän vuoksi vastavallankumouksen voitto on hatara ja tilapäinen.

Tulevaisuus kuuluu uudelle vallankumoukselle.

Vain täydellisen kansanvallan toteuttaminen voi antaa talonpojille maat, säännöstellä maan taloudellisen elämän ja turvata rauhan, joka on niin välttämätön Euroopan paljon kärsineille kansoille.

„Rabotshi i Soldat" № 1,
heinäkuun 23 pnä 1917
Artikkeli ilman allekirjoitusta

VASTAVALLANKUMOUKSEN VOITTO[42]

Vastavallankumous on järjestäytynyt. Se kasvaa ja hyökkää koko linjalla. Vastavallankumouksen johtajat, herrat kadetit, jotka vielä eilen boikotoivat hallitusta, ovat tänään valmiit palaamaan takaisin valtaan voidakseen isännöidä maassa.

Eserrien ja menshevikkien „hallitsevat" puolueet „vallankumouksen pelastamisen" hallituksineen perääntyvät täydessä epäjärjestyksessä. Ne ovat valmiit kaikkiin myönnytyksiin, ne ovat valmiit kaikkeen — antakaa vain käsky.

Onko bolshevikit ja heidän kannattajansa luovutettava?

— Olkaa hyvä, herrat kadetit, ottakaa bolshevikit.

Onko Kronstadtista tulleet Itämeren laivaston edustajisto ja bolshevikit luovutettava?

— Olemme valmiit teitä palvelemaan, herrat „vastavakoilijat", ottakaa edustajisto.

Onko kadeteille epämieluisat bolshevistiset työväen ja sotilaiden sanomalehdet lakkautettava?

— Ahkeruus on ilomme, herrat kadetit, lakkautamme.

Onko vallankumous aseistariisuttava, onko työläiset ja sotilaat aseistariisuttava?

— Mielihyvin, herrat tilanherrat ja kapitalistit. Pietarin työläisten lisäksi me riisumme aseista myöskin Siestarjoen työläiset, vaikka he eivät osallistuneetkaan heinäkuun 3—4 päivän tapahtumiin.

Onko rajoitettava sanan- ja kokoontumisvapautta, henkilöllistä ja asunnon koskemattomuutta, onko saatettava voimaan sensuuri ja ohranalaitos?

— Kaikki tulee tehdyksi, herrat mustat, kaikki aivan loppuun asti.

Onko saatettava jälleen voimaan kuolemanrangaistus rintamalla?

— Mielihyvin, herrat kyllästymättömät...

Onko hajoitettava Suomen eduskunta, joka kannattaa Neuvoston hyväksymää ohjelmaa?

— Tulee tehdyksi, herrat tilanherrat ja kapitalistit.

Onko hallituksen ohjelmaa muutettava?

— Ahkeruus on ilomme, herrat kadetit.

Ja menshevikit yhdessä eserrien kanssa ovat valmiit antamaan perään edelleenkin, kunhan vain pääsisivät sopimukseen kadettien kanssa, kunhan vain saisivat jotenkuten hierotuksi kaupat kiinni heidän kanssaan...

Mutta vastavallankumous käy entistään julkeammaksi vaatien uusia uhreja, saattaen Väliaikaisen hallituksen ja Toimeenpanevan komitean menemään häpeälliseen itsensä kieltämiseen asti. Kadettien mieliksi ehdotetaan kutsuttavaksi Moskovaan koolle „erikoiskokous“ lakkautetun Valtakunnanduuman jäsenistä ja muista sensusmiehistä, joiden yhteisessä

kuorossa Toimeenpaneva keskuskomitea jää mitä surkuteltavimmaksi vähemmistöksi. Tolaltaan pois joutuneet ministerit laskevat salkkunsa Kerenskin jalkojen eteen. Kadettien sanelun mukaan laaditaan hallituksen jäsenluetteloa.

Verellä hankitun vapauden hautaaminen tsaarin Duuman ja kadetti-petturien avulla — sellaiseen häpeään saattavat meitä poliittisen elämämme nykyiset perämiehet...

Ja sota on yhä käynnissä ja lisää onnettomuutta rintamalla, ja tällöin luullaan parannettavan tilannetta saattamalla kuolemanrangaistus jälleen voimaan rintamalla. Sokeat! He eivät näe, että hyökkäys voi saada osakseen joukkojen myötätunnon vain silloin, kun sodan tarkoitusperät ovat selviä ja läheisiä armeijalle, kun armeija tietää vuodattavansa vertaan oman asiansa hyväksi,— he eivät näe, että demokraattisella Venäjällä, jossa sotilaat pitävät vapaasti kokouksia, laajamittainen hyökkäys on mahdotonta ilman sellaista tietoisuutta.

Ja rappiotila yhä jatkuu uhaten nälänhädällä, työttömyydellä ja yleisellä kurjistumisella, ja tällöin luullaan voitavan ratkaista talouspula poliisitoimenpiteillä vallankumousta vastaan. Se on vastavallankumouksen tahto. Sokeat! He eivät näe, että ilman vallankumouksellisia toimenpiteitä porvaristoa vastaan on mahdotonta pelastaa maata rappiolta.

Vainottuja työläisiä, hävitettyjä järjestöjä, osattomaksi jätettyjä talonpoikia, vangittuja sotilaita ja matruuseja, parjattuja ja paneteltuja proletaarisen puolueen johtajia ja tämän rinnalla voittoa juhlivia, parjaavia ja julkeiksi käyneitä vastavallankumouksel-

lisia,— kaikki tuo vallankumouksen „pelastamisen" lipun alla,— niin pitkälle ovat meidät vieneet eserrien ja menshevikkien puolueet.

Ja maailmassa on vieläkin ihmisiä (kts. „Novaja Zhizn"), jotka kaiken tämän jälkeen ehdottavat meille yhtenäisyyttä noiden herrojen kanssa, jotka „pelastavat" vallankumousta tukahduttamalla sitä!

Minähän he oikeastaan meitä pitävät?!

Ei, herrat, meillä ei ole sama matka vallankumouksen petturien kanssa!

Työläiset eivät unohda koskaan, että heinäkuun päivien vaikeina hetkinä, jolloin riehaantunut vastavallankumous tulitti vallankumousta, bolshevikkien puolue oli ainoa, joka ei poistunut työläiskortteleista.

Työläiset eivät unohda koskaan, että noina vaikeina hetkinä eserrien ja menshevikkien „hallitsevat" puolueet olivat niiden leirissä, jotka löivät ja riisuivat aseista työläisiä, sotilaita ja matruuseja.

Työläiset muistavat tuon kaiken ja tekevät siitä vastaavat johtopäätökset.

„Rabotshi i Soldat" № 1,
heinäkuun 23 pnä 1917
Allekirjoitus: K. S t.

KADETTIEN VOITTO

Ministerimylläkkä ei ole nähtävästi vielä päättynyt. Kadettien kaupanhieronta Kerenskin kanssa jatkuu yhä vielä. Syntyy „yhdistelmä“ toisensa jälkeen.

Kadetit tulevat tietenkin hallitukseen, sillä kaikki tehdään heidän käskyjensä mukaan. On mahdollista, että Tshernov jää paikalleen. Tsereteliä nähtävästi „ei haluta“ enää. Tsereteliä „tarvittiin“ työläisten aseistariisumiseen. Työläisten tultua aseistariisutuiksi on hänen tehtävänsä päättynyt. „Mauri on tehnyt tehtävänsä, Mauri saa mennä“ [43]. Hänen tilalleen tulee Avksentjev.

Mutta tässä ei ole tietenkään kysymys henkilöistä. Tshernov, Tsereteli tai joku kolmas heidän kaltaisensa — eikö se ole samantekevää? Kukapa ei tietäisi, että nuo vale-zimmerwaldilaiset ovat palvelleet imperialismin asiaa yhtä hyvin kuin Hendersonit ja Thomasit [44]?

Toistan, että tässä ei ole kysymys henkilöistä.

Asia on niin, että kaikessa tuossa touhussa, jahdattaessa salkkuja ynnä muussa touhussa, jonka perustana on taistelu vallasta, on yliotteen saanut

kadettien linja, vastavallankumouksen linja sisäpolitiikassa ja „loppuun saakka käytävän sodan“ linja ulkopolitiikassa.

Kysymyshän on ollut tästä:

Joko sodan jatkaminen, ja silloin tulee täydellinen riippuvaisuus Englannin ja Amerikan rahamarkkinoista, kadettien herruus ja vallankumouksen nujertaminen, sillä kadetit, sen enempää kuin „liittolais“-pääomakaan, eivät voi olla myötätuntoisia Venäjän vallankumoukselle.

Tai vallan siirtäminen vallankumouksellisen luokan käsiin, liittolaispääoman finanssikahleiden murskaaminen, joilla Venäjä on kahlittu käsistä ja jaloista, rauhan ehtojen julistaminen, sekasortoon saatetun kansantalouden kunnostaminen tilanherrojen ja kapitalistien voittojen kustannuksella.

Kolmatta tietä ei ole, ja menshevikkien ja eserrien, jotka etsivät kolmatta tietä, täytyi kiertämättä epäonnistua.

Kadetit olivat näköjään tässä suhteessa selväjärkisempiä.

On välttämätöntä, että „hallitusvalta eroaa päättäväisesti zimmerwaldilaisuuden ja „utopistisen“ sosialismin turmiollisista suunnista“, kirjoittaa „Retsh“.

Toisin sanoen: sota ilman varauksia, sota loppuun saakka.

„On tehtävä lopullinen johtopäätös“, sanoo Nekrasov tunnetussa neuvottelukokouksessa: joko ottakaa itse valta (sanoo hän Neuvostolle) tai antakaa toisille mahdollisuus ottaa tuo valta.

Toisin sanoen: joko vallankumous tai vastavallankumous.

Menshevikit ja eserrät luopuivat vallankumouksellisesta tiestä, siis heidän täytyi kiertämättä joutua kadettien valtaan, vastavallankumouksen valtaan.

Sillä kadetit — se on taattu sisäinen laina.

Sillä kadetit — se on ystävyys liittolaispääoman kanssa, toisin sanoen taattu ulkomainen laina.

Ja rahaa tarvitaan niin kipeästi rappiotilan vuoksi selustassa ja etenkin rintamalla...

Siinä on „pulan" koko ydin.

Siinä on kadettien voiton koko sisältö.

Pitkäksikö aikaa tuota voittoa riittää, sen näyttää lähitulevaisuus.

„Rabotshi i Soldat" № 2,
heinäkuun 24 pnä 1917
Pääkirjoitus

KAIKILLE TYÖTÄTEKEVILLE, KAIKILLE PIETARIN TYÖLÄISILLE JA SOTILAILLE[45]

Toverit!

Venäjä elää raskaita päiviä.

Lukemattomia uhreja niellyt kolmivuotinen sota on saattanut maan näännyksiin.

Sekasorto kulkulaitoksessa ja rappiotila elintarvikeasioissa uhkaavat joukkomittaisella nälänhädällä.

Teollisuuden rappiotila ja tehtaiden pysähtyminen horjuttavat kansantalouden perustuksia.

Mutta sota jatkuu yhä kärjistäen yleistä pulaa ja saattaen maan täydelliseen rappiotilaan.

Väliaikainen hallitus, jonka piti „pelastaa" maa, on osoittautunut kykenemättömäksi täyttämään tehtäväänsä. Enemmänkin, se on entistä enemmän sotkenut asiaa aloittamalla hyökkäyksen rintamalla ja pitkittämällä siten sotaa, maassa vallitsevan yleisen pulan perussyytä.

Seurauksena on hallitusvallan täydellisen epävakaisuuden tila, vallan pula ja luhistuminen, josta kaikki huutavat, mutta jota vastaan ei ryhdytä mihinkään vakaviin toimenpiteisiin.

Kadettien eroaminen hallituksesta paljasti vieläkin kerran kokoomusministeristön koko keinotekoisuuden ja elinkyvyttömyyden.

Ja sotajoukkojemme perääntyminen rintamalla niiden tunnetun hyökkäyksen jälkeen, mikä paljasti hyökkäyspolitiikan koko turmiollisuuden, saattoi pulan äärimmäiseen huippuunsa, horjutti lopullisesti hallitusvallan arvovallan ja riisti siltä sekä „kotimaisen“ että „liittolaismaiden“ porvariston luoton.

Muodostui kriitillinen tilanne.

Vallankumouksen „pelastajien“ edessä oli kaksi tietä.

Joko sodan jatkaminen ja „hyökkääminen“ edelleen, ja silloin on kiertämätöntä vallan luovuttaminen vastavallankumoukselliselle porvaristolle, jotta voitaisiin hankkia rahaa sisäisten ja ulkomaisten lainojen avulla, sillä muussa tapauksessa porvaristo ei menisi hallitukseen, sisäisestä lainasta ei tulisi mitään, Englanti ja Amerikka kieltäytyisivät antamasta luottoa, ja maan „pelastaminen“ tällaisessa tapauksessa merkitsee sotamenojen peittämistä työläisten ja talonpoikain kustannuksella imperialismin venäläisten ja „liittolaismaiden“ haikalojen mieliksi.

Tai vallan siirtäminen työläisten ja vähäväkisten talonpoikien käsiin, demokraattisten rauhanehtojen julistaminen ja sodan lopettaminen, jotta vallankumousta edelleen viemällä voitaisiin antaa maat talonpojille, järjestää työväenvalvonta teollisuudessa ja saattaa rappiotilaan joutunut kansantalous järjestykseen kapitalistien ja tilanherrojen voittojen kustannuksella.

Ensimmäinen tie johtaa omistavien luokkien vallan lujittumiseen työtätekevien yli ja Venäjän muuttumiseen Englannin, Amerikan ja Ranskan siirtomaaksi.

Toinen tie aloittaa työväen vallankumouksen aikakauden Euroopassa, repii rikki Venäjää kietovat finanssipaulat, horjuttaa porvariston herruutta perustuksia myöten ja raivaa tietä Venäjän todelliselle vapautukselle.

Heinäkuun 3—4 päivän mielenosoitus oli sosialistisille puolueille esitetty työläis- ja sotamiesjoukkojen kehoitus lähteä kulkemaan toista tietä, vallankumouksen edelleen kehittämisen tietä.

Siinä on sen poliittinen sisältö ja mitä suurin historiallinen merkitys.

Mutta Väliaikainen hallitus sekä eserrien ja menshevikkien ministeripuolueet, jotka ammentavat voimansa sopimusyhdistelmistä kadettiporvariston kanssa eivätkä työläisten ja talonpoikien vallankumouksellisista teoista, pitivät parempana ensimmäistä tietä — vastavallankumoukseen mukautumisen tietä.

Sen sijaan, että olisivat ojentaneet kätensä mielenosoittajille ja otettuaan vallan haltuunsa alkaneet yhdessä näiden kanssa taistelun „liittolaismaiden“ ja „kotimaista“ imperialistista porvaristoa vastaan vallankumouksen todellisen pelastamisen puolesta, ne solmivat liiton vastavallankumouksellisen porvariston kanssa ja suuntasivat aseensa mielenosoittajia vastaan, työläisiä ja sotilaita vastaan, usuttaen upseerikoululaiset ja kasakat näiden kimppuun.

Siten ne pettivät vallankumouksen ja avasivat ovet selko selälleen vastavallankumoukselle.

Ja elämän pohjalta nousi musta pohjasakka, joka peitti lokaan kaiken rehellisen ja jalon.

Kotitarkastuksia ja hävityksiä, vangitsemisia ja pieksemisiä, kidutuksia ja murhia, sanomalehtien ja järjestöjen lakkauttamista, työläisten aseistariisumista ja rykmenttien hajoittamista, Suomen eduskunnan hajallelaskeminen, vapauksien supistaminen ja kuolemanrangaistuksen saattaminen jälleen voimaan, pogromimiesten ja vastavakoilijain riehunta, valhe ja iljettävä parjaus, joka kaikki tapahtuu eserrien ja menshevikkien vaiteliaalla suostumuksella, — sellaisia ovat vastavallankumouksen ensimmäiset askeleet.

Liittoutuneet ja venäläiset imperialistit yhdessä kadettipuolueen kanssa, ylin päällystö yhdessä upseerikoululaisten, kasakkain ja vastavakoilijain kanssa — siinä ne ovat, vastavallankumouksen voimat.

Noiden ryhmien sanelun mukaan laaditaan Väliaikaisen hallituksen jäsenluettelot, ja ministerit ilmestyvät ja katoavat kuin marionettinuket.

Noiden ryhmien käskystä tapahtuu bolshevikkien ja Tshernovin luovutus, rykmenttien ja laivamiehistöjen puhdistus, ampumiset ja joukko-osastojen hajoittamiset rintamalla, Väliaikaisen hallituksen muuttaminen leikkikaluksi Kerenskin käsissä, Neuvostojen Toimeenpanevan keskuskomitean muuttaminen tuon leikkikalun pelkäksi lisäkkeeksi, „vallankumouksellisen demokratian“ häpeällinen kieltäytyminen oikeuksistaan ja velvollisuuksistaan, äskettäin lakkautetun tsaarin Duuman palauttaminen oikeuksiinsa.

Asia menee niin pitkälle, että Talvipalatsissa pidetyssä „historiallisessa neuvottelukokouksessa“ [46] (hei-

näkuun 21 pnä) sovitaan (salaliitto!) aivan suoraan vallankumouksen nujertamisesta edelleen, mutta bolshevikkeja ei kutsuta neuvottelukokoukseen, koska pelätään heidän tekevän paljastuksia.

Ja edessä on luonnos „Moskovan neuvottelukokouksesta", jossa he aikovat lopullisesti haudata verellähankitun vapauden...

Kaikkeen tuohon osallistuvat menshevikit ja eserrät, jotka luovuttavat pelkurimaisesti aseman toisensa jälkeen, ruoskivat nöyrästi itseään ja omia järjestöjään, polkevat rikollisesti maahan vallankumouksen saavutuksia...

Demokratian „edustajat" eivät ole vielä milloinkaan käyttäytyneet niin halpamaisesti kuin nyt, näinä historiallisina päivinä!

He eivät ole vielä milloinkaan langenneet niin suureen häpeään kuin nyt!

Tarvitseeko kaiken tämän jälkeen ihmetellä sitä, että vastavallankumous on tullut röyhkeäksi ja peittää lokaan kaiken rehellisen ja vallankumouksellisen?

Tarvitseeko tämän jälkeen ihmetellä sitä, että lahjotut palkkakätyrit ja pelkurimaiset parjaajat rohkenevat julkisesti „syyttää" puolueemme johtajia „petoksesta", että porvarillisten sanomalehtien kynäilijärosvot värittelevät häikäilemättä tuota „syytöstä" ja niinsanottu prokuraattorivalta julkaisee avoimesti „Leninin jutun" niinsanotun aineiston j.n.e.?

Ilmeisesti nuo herrat luulevat voivansa saada meidän rivimme epäjärjestykseen, kylvää keskuuteemme epäilyksiä ja hämmennystä sekä synnyttää epäluottamusta johtajiamme kohtaan.

Kurjat! He eivät tiedä, että meidän johtajiemme nimet eivät ole vielä milloinkaan olleet työväenluokalle niin kalliit ja läheiset kuin nyt, jolloin röyhkeäksi käynyt porvarillinen roistoväki tahraa heitä lokaan! Lahjottavat! He eivät osaa edes arvatakaan, että mitä törkeämmin porvariston palkkakätyrit parjaavat, sitä enemmän työläiset pitävät johtajistaan, sitä rajattomampaa on heidän luottamuksensa näihin, sillä työläiset tietävät kokemuksestaan, että kun viholliset panettelevat proletariaatin johtajia, niin se on varma merkki siitä, että johtajat palvelevat rehellisesti proletariaattia.

Kunniattomien parjaajien häpeäleima — sellainen on meidän lahjamme teille, herrat Aleksinskit ja Burtsevit, Pereverzevit ja Dobronravovit. Ottakaa vastaan tuo häpeäleima lahjana Pietarin 32.000 järjestyneeltä työläiseltä, jotka ovat meidät valinneet, ja kantakaa sitä hautaan asti. Te olette sen ansainneet.

Ja te, herrat kapitalistit ja tilanherrat, pankkiirit ja keinottelijat, papit ja vastavakoilijat, kaikki te, jotka taotte kahleita kansoille, juhlitte liian aikaisin voittoa ja olette ryhtyneet liian aikaisin hautaamaan Venäjän Suurta Vallankumousta.

Vallankumous elää, ja se antaa vielä tietää itsestään, herrat haudankaivajat.

Sota ja rappiotila jatkuvat, eikä niiden aiheuttamia haavoja voida parantaa raakalaismaisilla rankaisutoimenpiteillä.

Vallankumouksen maanalaiset voimat ovat elossa, ja ne ahertavat uupumatta maan vallankumouksellistamiseksi.

Talonpojat eivät ole vielä saaneet maata. He tulevat taistelemaan, sillä he eivät voi elää ilman maata.

Työläiset eivät ole vielä saaneet aikaan omaa valvontaansa tehtaissa. He tulevat pyrkimään siihen, sillä teollisuuden rappiotila uhkaa heitä työttömyydellä.

Sotilaat ja matruusit tahdotaan sysätä taaksepäin, vanhaan kuriin. He tulevat taistelemaan vapauden puolesta, sillä he ovat ansainneet vapauden.

Ei, herrat vastavallankumoukselliset, vallankumous ei ole kuollut, se on vain kätkeytynyt rynnätäkseen uusia kannattajia koottuaan uudella voimalla vihollisia vastaan.

„Me elämme, meidän punainen veremme kiehuu käyttämättömien voimain tulesta!“ [47]

Ja siellä, Lännessä, Englannissa ja Saksassa, Ranskassa ja Itävallassa,— eikö sielläkin jo hulmua työväen vallankumouksen lippu, eikö sielläkin jo järjestetä työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostoja!

Tulee vielä taisteluja!

Tulee vielä voittoja!

Koko kysymys on siitä, että kohtaisimme lähenevät taistelut ansiokkaasti ja järjestyneesti.

Työläiset! Osaksenne on langennut Venäjän vallankumouksen johtajain kunniakas tehtävä. Liittäkää joukot ympärillenne ja kootkaa ne puolueemme lipun alle. Muistakaa, että heinäkuun päivien vaikeina hetkinä, jolloin kansan viholliset ampuivat vallankumousta, bolshevikkien puolue oli ainoa, joka ei poistunut työläiskortteleista. Muistakaa, että noina vaikeina päivinä menshevikit ja eserrät olivat niiden leirissä, jotka löivät ja riisuivat aseista työläisiä.

Rientäkää meidän lippumme alle, toverit!

Talonpojat! Teidän johtajanne eivät ole täyttäneet toiveitanne. He ovat lähteneet laahustamaan vastavallankumouksen perässä, ja te jäätte ilman maata, sillä niin kauan, kun vastavallankumous on vallassa, te ette saa tilanherrojen maita. Työläiset ovat teidän ainoat uskolliset liittolaisenne. Vain liitossa heidän kanssaan te saatte hankituksi maata ja vapauden. Liittykää siis lujasti työläisten ympärille!

Sotilaat! Vallankumouksen voima on kansan ja sotilaiden liitossa. Ministerit tulevat ja menevät, mutta kansa jää. Olkaa siis aina kansan mukana ja taistelkaa sen riveissä!

Alas vastavallankumous!

Eläköön vallankumous!

Eläköön sosialismi ja kansojen veljeys!

Venäjän sosialidemokraattisen työväenpuolueen (bolshevikkien) yleiskaupunkilainen Pietarin konferenssi

„Rabotshi i Soldat" № 2, heinäkuun 24 pnä 1917

KAKSI KONFERENSSIA[48]

Kaksi konferenssia. Molemmat ovat yleiskaupunkilaisia Pietarin konferensseja.

Toinen on menshevikkien. Toinen bolshevikkien.

Ensimmäinen edustaa kaikkiaan kahdeksaa tuhatta työläistä.

Toinen kolmeakymmentä kahta tuhatta.

Ensimmäisessä vallitsee kaaos ja hajaannus, sillä se on tuossa tuokiossa jakautumassa kahteen osaan.

Toisessa vallitsee yhtenäisyys ja lujuus.

Ensimmäinen ammentaa voimansa sopimuksista kadettiporvariston kanssa. Ja juuri tällä pohjalla se on jakautunut, sillä menshevikkien keskuudessa on vielä väkeä, joka ei ole menettänyt kunniantuntoaan eikä halua laahustaa porvariston perässä.

Sitä vastoin toinen ammentaa voimansa työläisten vallankumouksellisesta taistelusta kapitalisteja ja tilanherroja vastaan eikä yhdistelmistä porvariston kanssa.

Ensimmäinen näkee „maan pelastuksen“ bolshevismin hävittämisessä ja vallankumouksen kavaltamisessa.

Toinen näkee sen vastavallankumouksen lakaisemisessa pois sen „sosialistisine“ lisäkkeineen.

Sanotaan, että bolshevismi on hävitetty ja haudattu.

Liian aikaisin herrat haudankaivajat hautaavat meitä. Me olemme vielä elossa, ja porvaristo tulee vielä monasti vavahtamaan ja vapisemaan meidän äänemme voimasta.

32 tuhatta lujasti yhteenliittynyttä bolshevikkia, jotka ovat vallankumouksen kannalla, ja 8 tuhatta hajallaolevaa menshevikkiä, joista suurin osa on pettänyt vallankumouksen,—valitkaa, toverit työläiset!

„Rabotshi i Soldat“ № 2,
heinäkuun 24 pnä 1917
Artikkeli ilman allekirjoitusta

UUSI HALLITUS

Ministerimylläkkä on päättynyt. On muodostettu uusi hallitus. Kadetit, kadettimieliset, eserrät ja menshevikit—sellainen on hallituksen kokoonpano.

Kadettien puolue on tyydytetty. Kadettien perusvaatimukset on hyväksytty. Nuo vaatimukset on pantu uuden hallituksen toiminnan perustaksi.

Kadetit pyrkivät hallituksen voimistamiseen Neuvostojen kustannuksella, hallituksen riippumattomuuteen Neuvostoista. Neuvostot, joita johtivat eserriin ja menshevikkeihin kuuluvat „pahat paimenet", ovat tehneet tuon myönnytyksen ja allekirjoittaneet siten oman kuolemantuomionsa.

Väliaikainen hallitus ainoana valtana — sen ovat kadetit saaneet aikaan.

Kadetit vaativat „armeijan tervehdyttämistä", s.o. „rautaista kuria" armeijassa, armeijan alistamista vain välittömille päälliköille, jotka vuorostaan alistuvat vain hallituksen tahtoon. Eserrien ja menshevikkien johtamat Neuvostot ovat tehneet tuonkin myönnytyksen ja riisuneet siten itsensä aseista.

Ilman armeijaa jääneet Neuvostot, yksinomaan kadettimielisten ainesten hallituksen tahtoon alistettu armeija — sen ovat kadetit saaneet aikaan.

Kadetit vaativat ehdotonta yhtenäisyyttä liittolaisten kanssa. Neuvostot lähtivät „päättäväisesti" tuolle tielle... „maan puolustuksen" etujen hyväksi unohtaen „internationalistiset" julistuksensa. Niinsanottu heinäkuun 8 päivän ohjelma jäi tällöin riippumaan ilmaan.

Sota „ilman armoa", „sota loppuun saakka" — sen ovat kadetit saaneet aikaan.

Kuulkaahan itseään kadetteja:

„Kadettien vaatimukset ovat epäilemättä tulleet koko hallituksen toiminnan perustaksi... Juuri sen vuoksi, kun kerran kadettien perusvaatimukset on hyväksytty, puolue ei ole enää pitänyt mahdollisena jatkaa riitaa erikoisluontoisista puolue-erimielisyyksistä". Sillä kadetit tietävät, että nykyisten olosuhteiden vallitessa „heinäkuun 8 päivän kuuluisan ohjelman demokraattisille aineksille jää hyvin vähän aikaa ja mahdollisuuksia" (kts. „Retsh").

Lienee selvää.

Oli aika, jolloin Neuvostot loivat uutta elämää pannen toimeen vallankumouksellisia uudistuksia ja pakoittaen Väliaikaisen hallituksen vahvistamaan nuo uudistukset asetuksilla ja säädöksillä.

Se oli maalis- ja huhtikuussa.

Silloin Väliaikainen hallitus kulki Neuvostojen talutusnuorassa verhoten epävallankumouksellisella lipullaan Neuvostojen vallankumouksellisia toimenpiteitä.

Nyt on koittanut aika, jolloin Väliaikainen hallitus on kääntynyt taaksepäin pannen toimeen vastavallankumouksellisia „uudistuksia", ja tällöin Neuvostot ovat

näköjään „pakoitettuja“ vaieten vahvistamaan ne vesitetyissä päätöslauselmissaan.

Toimeenpaneva keskuskomitea, tuo kaikkien Neuvostojen edustaja, kulkee nyt Väliaikaisen hallituksen talutusnuorassa verhoten vallankumouksellisilla korulauseilla viimemainitun vastavallankumouksellista hahmoa.

Osat ovat ilmeisesti vaihtuneet, eivätkä ne ole vaihtuneet Neuvostojen eduksi.

Niin, kadeteilla on syytä olla „tyytyväisiä“.

Kuinka kauan, sen näyttää meille lähitulevaisuus.

„Rabotshi i Soldat“ № 3,
heinäkuun 26 pnä 1917
Pääkirjoitus

PERUSTAVAN KOKOUKSEN VAALEISTA[49]

Perustavan kokouksen vaalikamppailu on alkanut. Puolueet mobilisoivat jo voimiaan. Kadettien tulevat ehdokkaat matkustelevat jo ympäri Venäjää tarkastelemassa menestysmahdollisuuksia. Sosialisti-vallankumoukselliset ovat kutsuneet Pietariin koolle eri läänien talonpoikain edustajain neuvottelukokouksen vaalien „järjestämis"-tarkoituksessa. Narodnikkien toinen ryhmä kutsuu samassa tarkoituksessa koolle Moskovaan Yleisvenäläisen talonpoikaisliiton[50] edustajakokouksen. Samaan aikaan syntyy oma-aloitteisesti perustettuja puolueettomia „talonpoikain edustajain varuskunta-Neuvostoja" muun muassa siinä tarkoituksessa, että vaalit maaseudulla voitaisiin toimittaa menestyksellisesti. Samassa tarkoituksessa syntyy lukuisia työväen maakuntaseuroja, jotka lähettävät kirjallisuutta ja väkeä maaseudulle. Vihdoin eri tehtaat lähettävät maaseudulle erikoisia vaaliasiamiehiä vaaliagitatiota varten. Me emme edes puhukaan yksityisten „edustajain" lukemattomasta määrästä, etupäässä sotilaita ja matruuseja, jotka matkustelevat ympäri Venäjää ja kertovat talonpojille „uutisia kaupungista".

Ilmeisesti mitä laajimmat väestökerrokset tajuavat ajankohdan tärkeyden ja Perustavan kokouksen ratkaisevan merkityksen. Samalla kaikki tuntevat, että ratkaiseva merkitys on maaseudulla, joka edustaa väestön enemmistöä, että juuri sinne on lähetettävä kaikki vapaat voimat. Maataloustyöläisten — puolueemme maaseudulla olevan päätuen — hajanaisuuden ja järjestymättömyyden vuoksi tämä kaikki tekee tehtävämme maaseudulla huomattavasti pulmallisemmaksi. Eroitukseksi kaupunkien työläisistä, jotka ovat kaupunkiväestön kaikista kerroksista järjestyneimpiä, maaseudun työläiset ovat kaikkein järjestymättömintä joukkoa. Talonpoikain edustajain Neuvostoja järjestävät etupäässä talonpoikaiston keski- ja varakkaat kerrokset, jotka luonnollisesti ovat taipuvaisia sovintoon „vapaamielisen tilanherran ja kapitalistin kanssa". Ne vievät myös mukaansa maaseudun proletaariset ja puoliproletaariset ainekset saattaen nämä trudovikkien ja sosialisti-vallankumouksellisten sovittelijapuolueiden vaikutukseen. Maatalouskapitalismin ja luokkataistelun riittämätön kehitys maaseudulla muodostaa suotuisat olosuhteet tuollaiselle sovittelupolitiikalle.

Puolueemme lähimpänä tehtävänä on talonpoikaiston köyhimpien kerrosten vapauttaminen trudovikkien ja sosialisti-vallankumouksellisten vaikutuksesta ja niiden liittäminen samaan veljesperheeseen kaupunkityöläisten kanssa.

Itse elämä toimii tähän suuntaan paljastaen askel askeleelta sovittelupolitiikan kelvottomuuden. Puolueen työntekijäin tehtävänä on puuttua kaikin tavoin Perustavan kokouksen vaaleihin paljastaakseen tuon

politiikan koko turmiollisuuden ja helpoittaakseen siten talonpoikaiston köyhimpien kerrosten liittämistä kaupunkiproletariaatin ympärille.

Tätä varten on välttämätöntä perustaa maaseudulle nyt heti puolueemme ydinryhmiä sitoen ne tiukasti kaupunkien puoluekomiteoihin. Jokaiseen kuntaan, jokaiseen kihlakuntaan ja jokaiseen vaalipiiriin on järjestettävä meidän puolueryhmiämme köyhimmistä talonpojista ja talonpoikaisnaisista. Näiden ryhmien on oltava yhteydessä läänien teollisuuskeskuksissa toimiviin komiteoihimme. Komiteat ovat velvolliset lähettämään ryhmille välttämätöntä vaaliainehistoa, kirjallisuutta ja väkeä.

Vain tätä tietä ja itse kamppailun kulussa voidaan saada aikaan kaupungin ja maaseudun proletaarien todellinen yhtenäisyys.

Me vastustamme sopimusta kapitalistien ja tilanherrojen kanssa, sillä me tiedämme, että sellaisesta sopimuksesta kärsivät ainoastaan työläisten ja talonpoikain edut.

Mutta se ei vielä merkitse, että me vastustamme yleensä kaikkia sopimuksia.

Me kannatamme sopimusta niiden vähäväkisten talonpoikien puolueettomien ryhmien kanssa, joita itse elämä sysää tilanherraa ja kapitalistia vastaan käytävän vallankumouksellisen taistelun tielle.

Me kannatamme sopimusta sotilaiden ja matruusien sellaisten puolueettomien järjestöjen kanssa, jotka eivät tunne luottamusta pohattoihin, vaan köyhiin, ei porvariston hallitukseen, vaan kansaan ja ennenkaikkea työväenluokkaan. Tällaisten ryhmien ja järjestöjen työntäminen pois luotamme sen vuoksi,

että ne eivät voi tai eivät halua sulautua yhteen meidän puolueemme kanssa, olisi typerää ja vahingollista.

Sen vuoksi on löydettävä yhteinen kieli tuollaisten ryhmien ja järjestöjen kanssa, laadittava yhteinen vallankumouksellinen ohjelma ja laadittava niiden kanssa yhteiset ehdokaslistat kaikissa vaalipiireissä ottamalla noihin listoihin ei „professoreja“ ja „oppineita“, vaan talonpoikia, sotilaita ja matruuseja, jotka ovat valmiit puolustamaan päättäväisesti kansan vaatimuksia,— sellaiseen suuntaan on meidän vaalikamppailumme tapahduttava maaseudulla.

Vain täten voidaan maaseudun työtätekevän väestön laajat kerrokset liittää vallankumouksemme johtajan ympärille, proletariaatin ympärille.

Tuollaisia puolueettomia ryhmiä ei tarvitse etsiä kaukaa, sillä niitä syntyy kaikkialla ja joka päivä. Ja niitä tulee syntymään Väliaikaiseen hallitukseen kohdistuvan kasvavan epäluottamuksen pohjalla tuon hallituksen estäessä Talonpoikaiskomiteoita määräämästä tilanherrojen maista. Ne kasvavat ja tulevat kasvamaan tyytymättömyyden pohjalla talonpoikaisedustajain Yleisvenäläisen toimeenpanevan komitean politiikkaan, komitean, joka laahustaa Väliaikaisen hallituksen perässä. Esimerkkinä voi olla vaikkapa hiljattain muodostunut „Pietarin talonpoikaisedustajain Neuvosto“ [51], joka yhdistää kaupungin koko varusväen ja joka heti ensimmäisissä toiminta-askeleissaan törmäsi vastakkain Väliaikaisen hallituksen ja talonpoikaisedustajain Yleisvenäläisen toimeenpanevan komitean kanssa.

Ja tässä olisi myöskin malliohjelma, joka voi olla pohjana sopimuksille tuollaisten talonpoikain ja sotilaiden puolueettomien järjestöjen kanssa.

1. Me vastustamme tilanherroja ja kapitalisteja heidän „kansan vapauden puolueineen“, sillä he, ja vain he, ovat Venäjän kansan päävihollisia. Ei mitään luottamusta, ei mitään kannatusta pohatoille ja heidän hallitukselleen!

2. Me kannatamme luottamusta ja tukea työväenluokalle, rajattoman uhrautuvalle taistelijalle sosialismin puolesta, me kannatamme talonpoikain, sotilaiden ja matruusien liittoa ja sopimusta työläisten kanssa tilanherroja ja kapitalisteja vastaan.

3. Me vastustamme sotaa, sillä se on anastussotaa. Puheet rauhasta ilman aluevaltauksia jäävät pelkiksi puheiksi, niin kauan kun sotaa käydään niiden salaisten sopimusten pohjalla, joita tsaari solmi englantilaisten ja ranskalaisten kapitalistien kanssa.

4. Me kannatamme sodan mitä pikaisinta lopettamista kansojen päättäväisellä taistelulla imperialistisia hallituksiaan vastaan.

5. Me vastustamme kapitalistien kärjistämää anarkiaa teollisuudessa. Me kannatamme työväenvalvontaa teollisuudessa, me kannatamme teollisuuden järjestämistä demokraattisille perustoille siten, että asiaan puuttuvat itse työläiset ja heidän tunnustamansa valta.

6. Me kannatamme tuotteiden oikean vaihdon järjestämistä kaupungin ja maaseudun välillä, jotta kaupunkia varustettaisiin riittävällä määrällä tarvikkeitä ja maaseutua sokerilla, paloöljyllä, jalkineilla, kankailla, rautatuotteilla ja muilla välttämättömillä tavaroilla.

7. Me kannatamme sitä, että kaikki maa — perintötilojen, kruunun, keisariperheen, tilanherrojen, luostarien ja kirkon maat — siirtyisi lunastuksetta koko kansalle.

8. Me kannatamme sitä, että tilanherrain kaikki vapaat maat, kyntö- ja laidunmaat, siirtyisivät **viipymättä** demokraattisesti valittujen Talonpoikaiskomiteain haltuun.

9. Me kannatamme sitä, että kaikki vapaa työkarja ja maatalouskalusto, joka on tilanherroilla ja varastoissa, luovutettaisiin **viipymättä** Talonpoikaiskomiteain haltuun peltojen ja niittyjen hoitamista, elonkorjuuta y.m. varten.

10. Me kannatamme sitä, että kaikille invaliideille, jotka ovat menettäneet sodassa työkykynsä, sekä leskille ja orvoille annettaisiin niin suuri avustus, että se turvaa inhimillisen toimeentulon.

11. Me kannatamme kansantasavaltaa ilman vakinaista armeijaa, ilman virkavaltaa ja ilman poliisia.

12. Vakinaisen armeijan tilalle me vaadimme koko kansan nostoväkeä, jonka päälliköt valitaan.

13. Edesvastuuttomien virkamies-byrokraattien tilalle me vaadimme toimitsijain valinnallisuutta ja eroitettavuutta.

14. Kansaa holhoavan poliisin tilalle me vaadimme miliisiä, joka valitaan ja voidaan eroittaa.

15. Me kannatamme sotilaita ja matruuseja vastaan suunnattujen „päiväkäskyjen" peruuttamista.

16. Me vastustamme rykmenttien hajoittamista ja sotilaiden usuttamista toistensa kimppuun.

17. Me vastustamme työväen- ja sotilaslehdistön vainoamista; me vastustamme sanan- ja kokoontu-

misvapauden supistamista niin selustassa kuin rintamallakin; me vastustamme vangitsemisia ilman oikeudenkäyntiä ja tutkimuksia sekä työläisten aseistariisumista.

18. Me vastustamme kuolemanrangaistuksen saattamista jälleen voimaan.

19. Me kannatamme sitä, että Venäjän kaikille kansoille annettaisiin oikeus järjestää vapaasti elämänsä, että noita kansoja ei sorrettaisi.

20. Lopuksi me kannatamme sitä, että kaikki valta maassa siirrettäisiin työväen ja talonpoikain vallankumouksellisten Neuvostojen käsiin, sillä vain sellainen valta pystyy johtamaan maan ulos siitä umpikujasta, johon sen ovat syösseet sota, rappiotila, kallis aika sekä kansan puutteesta hyötyvät kapitalistit ja tilanherrat.

Sellainen on yleensä se ohjelma, joka voi muodostaa pohjan puoluejärjestöjemme sopimukselle talonpoikain ja sotilaiden puolueeseenkuulumattomien vallankumouksellisten ryhmien kanssa.

Toverit! Vaalien aika lähestyy. Puuttukaa asiaan ennen kuin on myöhäistä ja järjestäkää vaalikamppailu.

Muodostakaa työmiehistä ja työläisnaisista, sotilaista ja matruuseista paikasta toiseen siirtyviä agitaattorien ryhmiä ja järjestäkää lyhyitä esitelmiä ohjelmasta.

Hankkikaa noille ryhmille kirjallisuutta ja lähettäkää niitä Venäjän kaikille kulmille.

Herättäköön niiden ääni maaseudun edessäoleviin Perustavan kokouksen vaaleihin.

Perustakaa puolueryhmiä kuntiin ja kihlakuntiin ja liittäkää niiden ympärille talonpoikaisköyhälistön laajat kerrokset.

Järjestäkää neuvottelukokouksia kunnittain, kihlakunnittain ja lääneittäin vallankumouksellisten puolueyhteyksien lujittamiseksi ja ehdokkaiden suunnittelemiseksi Perustavaan kokoukseen.

Perustavan kokouksen merkitys on suuri. Mutta mittaamattomasti suurempi on niiden joukkojen merkitys, jotka jäävät Perustavan kokouksen ulkopuolelle. Voima ei ole itsessään Perustavassa kokouksessa, vaan niissä työläisissä ja talonpojissa, jotka luodessaan taistelullaan uutta vallankumouksellista oikeutta tulevat viemään eteenpäin Perustavaa kokousta.

Tietäkää, että mitä järjestyneempiä tulevat olemaan vallankumoukselliset joukot, sitä huomaavaisemmin tulee Perustava kokous kuuntelemaan niiden ääntä, sitä turvatummaksi tulee Venäjän vallankumouksen kohtalo.

Tämän vuoksi on päätehtävänä vaaleissa talonpoikaiston laajojen joukkojen liittäminen puolueemme ympärille.

Työhön käsiksi, toverit!

„Rabotshi i Soldat“ № 4,
heinäkuun 27 pnä 1917
Allekirjoitus: K. S t a l i n

PUHEET VSDTP:n (BOLSHEVIKKIEN) VI EDUSTAJAKOKOUKSESSA

heinäkuun 26—elokuun 3 pnä 1917[52]

1. KESKUSKOMITEAN TOIMINTASELOSTUS

heinäkuun 27 pnä

Toverit!

Keskuskomitean toimintaselostus käsittää Keskuskomitean toiminnan viimeisten kahden ja puolen kuukauden ajalta — touko- ja kesäkuu sekä heinäkuun ensi puolisko.

Keskuskomitean toiminta tapahtui **toukokuussa** kolmella suunnalla.

Ensinnäkin annettiin tunnus työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostojen uusintavaaleista. Keskuskomitea piti lähtökohtana sitä, että vallankumous kehittyy meillä rauhallista tietä, että toimittamalla työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostojen uusintavaalit voidaan muuttaa Neuvostojen kokoonpano ja siis myöskin hallituksen kokoonpano. Vastustajat syyttivät meitä vallananastamisyrityksestä. Se on parjausta. Meillä ei ollut sellaisia aikeita. Me sanoimme, että meillä on mahdollisuus Neuvostojen uusintavaalien avulla muuttaa Neuvostojen toiminnan luonnetta laajojen joukkojen toivomusten mukaisesti. Me tie-

simme, että tarvitaan yhden äänen enemmistö työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostoissa, niin vallan on lähdettävä kulkemaan toista tietä. Sen vuoksi koko toiminta toukokuussa tapahtui uusintavaalien lipun alla. Loppujen lopuksi me valtasimme noin puolet paikoista Neuvostojen työläisryhmässä ja noin $^1/_4$ sotilasryhmässä.

Toiseksi — agitatio sotaa vastaan. Me käytimme hyväksemme kuolemantuomion langettamista Fr. Adlerille[53] ja järjestimme useita vastalausekokouksia kuolemanrangaistusta ja sotaa vastaan. Sotilaat suhtautuivat hyvin tähän kamppailuun.

Keskuskomitean toiminnan kolmas puoli oli toukokuussa toimitetut kunnallisvaalit. Yhdessä Pietarin komitean kanssa Keskuskomitea ponnisti kaikki voimansa taistellakseen niin kadetteja, vastavallankumouksen perusvoimaa vastaan kuin myöskin menshevikkejä ja eserriä vastaan, jotka tahtoen tai tahtomattaan kulkivat kadettien perässä. 800.000 äänestä Pietarissa me saimme noin 20% kaikista äänistä ja Viipurin kaupunkipiirin duuman valloitimme kokonaisuudessaan. Erittäin suuren palveluksen tekivät puolueelle sotilas- ja matruusitoverit.

Siis toukokuu kului seuraavissa merkeissä: 1) kunnallisvaalit, 2) agitatio sotaa vastaan ja 3) työväen ja sotilaiden edustajain Neuvoston uusintavaalit.

Kesäkuu. Huhut hyökkäyksen valmistelusta rintamalla hermostuttivat sotilaita. Ilmestyi kokonainen joukko päiväkäskyjä, jotka tekivät olemattomiksi sotilaiden oikeudet. Se kaikki sähköisti joukkoja. Jokainen huhu levisi silmänräpäyksessä ympäri koko Pietarin ja aiheutti levottomuutta työläisten ja var-

sinkin sotilaiden keskuudessa. Huhut hyökkäyksestä; Kerenskin päiväkäskyt sotilaan oikeuksien julistuksineen; Pietarin vapauttaminen „tarpeettomista" aineksista, kuten viranomaiset sanoivat, jolloin oli selvää, että Pietari haluttiin vapauttaa vallankumouksellisista aineksista; rappiotila, joka oli tullut yhä selväpiirteisemmäksi,— kaikki tämä hermostutti työläisiä ja sotilaita. Tehtaissa järjestettiin kokouksia, ja tämän tästä eri rykmentit ja tehtaat ehdottivat meille mielenosoituksen järjestämistä. Kesäkuun 5 päiväksi oli suunniteltu mielenosoitusesiintyminen. Mutta Keskuskomitea päätti olla toistaiseksi ryhtymättä mielenosoitukseen ja kutsua kesäkuun 7 päivänä koolle piirien, tehtaiden ja rykmenttien edustajain kokouksen ja ratkaista siinä kysymyksen mielenosoituksesta. Sellainen kokous pidettiin, ja siinä oli läsnä noin 200 henkeä. Kävi ilmi, että erikoisesti sotilaat ovat levottomia. Valtavalla äänten enemmistöllä päätettiin lähteä liikkeelle. Asetettiin kysymys, mitä on tehtävä, jos siihen aikaan alkanut Neuvostojen edustajakokous asettuu mielenosoitusta vastaan. Valtava enemmistö puhuneista tovereista arveli, ettei mikään voima voi pysäyttää esiintymistä. Tämän jälkeen Keskuskomitea päätti ottaa järjestääkseen rauhallisen mielenosoituksen. Sotilaiden asettaman kysymyksen johdosta, eikö voitaisi lähteä aseistettuina, Keskuskomitea päätti: aseita ei saa ottaa mukaan. Sotilaat sanoivat kuitenkin, että on mahdotonta lähteä aseettomina, että ase on ainoa realinen tae porvariväen hyökkäyksiä vastaan, että he ottavat aseet vain itsepuolustusta varten.

Kesäkuun 9 päivänä Keskuskomitea, Pietarin komitea ja sotilasjärjestö järjestävät yhteisen istunnon.

Keskuskomitea asettaa kysymyksen: eikö mielenosoitus pitäisi lykätä, koska Neuvostojen edustajakokous ja kaikki „sosialistiset“ puolueet ovat asettuneet meidän mielenosoitustamme vastaan. Kaikki vastaavat kieltävästi.

Kesäkuun 9 päivänä kello 12 yöllä Neuvostojen edustajakokous julkaisee julistuksen, jossa se suuntaa koko arvovaltansa meitä vastaan. Keskuskomitea päättää olla järjestämättä mielenosoitusta kesäkuun 10 päivänä ja lykätä sen kesäkuun 18 päiväksi ottaen huomioon, että itse Neuvostojen edustajakokous määrää kesäkuun 18 päiväksi mielenosoituksen, jossa joukot voivat ilmaista tahtonsa. Työläiset ja sotilaat suhtautuvat hillityllä tyytymättömyydellä tuohon Keskuskomitean päätökseen, mutta he täyttävät sen. On kuvaavaa, toverit, että tuona päivänä, kesäkuun 10 päivän aamuna, kun kokonainen joukko Neuvostojen edustajakokouksen lähettämiä puhujia esiintyi tehtaissa „mielenosoituksen järjestämisyritysten lopettamiseksi“, työläisten valtava enemmistö suostui kuuntelemaan vain meidän puolueemme puhujia. Keskuskomitean onnistui saada sotilaat ja työläiset rauhoittumaan. Siinä tuli näkyviin meidän järjestyneisyytemme.

Määrätessään mielenosoituksen kesäkuun 18 päiväksi Neuvostojen edustajakokous ilmoitti samalla, että mielenosoitus saa tapahtua vapain tunnuksin. On selvää, että edustajakokous oli päättänyt haastaa puolueemme otteluun. Me otimme haasteen vastaan ja aloimme valmistella voimia edessäolevaan mielenosoitukseen.

Toverit tietävät, miten kesäkuun 18 päivän mielenosoitus sujui. Vieläpä porvarilehdetkin sanoivat,

että mielenosoittajain valtava enemmistö kulki bolshevikkien esittämien tunnusten alla. Perustunnuksena oli „Kaikki valta Neuvostoille!". Mielenosoittajia oli vähintään 400.000. Ainoastaan kolme pientä ryhmää — Bund, kasakat ja plehanovilaiset — rohkenivat esittää tunnuksen: „Luottamus Väliaikaiselle hallitukselle!", ja nekin saivat katua sitä, sillä ne pakoitettiin käärimään lippunsa kokoon. Neuvostojen edustajakokous tuli omin silmin vakuuttuneeksi, että meidän puolueemme voima ja vaikutus ovat valtavat. Kaikille muodostui sellainen vakaumus, että kesäkuun 18 päivän mielenosoitus, joka oli paljon vaikuttavampi kuin huhtikuun 21 päivän mielenosoitus, ei mene seurauksitta. Ja todellakin, sen ei pitänyt mennä ilman seurauksia. „Retsh" sanoi, että kaiken todennäköisyyden mukaan hallituksen kokoonpanossa tapahtuu vakavia muutoksia, sillä joukot eivät hyväksy Neuvostojen politiikkaa. Mutta juuri tuona päivänä alkoi sotajoukkojemme hyökkäys rintamalla, onnistunut hyökkäys, ja sen johdosta alkoi „mustien" kulkueita Nevskillä. Tuo seikka supisti mitättömiin bolshevikkien moraalisen voiton mielenosoituksessa. Olemattomiksi muuttuivat myöskin ne mahdolliset käytännölliset tulokset, joista puhuivat sekä „Retsh" että eserrien ja menshevikkien hallitsevien puolueiden viralliset edustajat.

Väliaikainen hallitus jäi valtaan. Onnistuneen hyökkäyksen tosiasia, Väliaikaisen hallituksen osittaiset menestykset ja kokonainen joukko suunnitelmia sotajoukkojen viemisestä pois Pietarista tekivät määrätynlaisen vaikutuksen sotilaisiin. Noiden tosiasiain pohjalla he tulivat vakuuttuneiksi, että passii-

vinen imperialismi on muuttumassa aktiiviseksi imperialismiksi. He käsittivät, että oli alkanut uusien uhrien vaihe.

Rintama reagoi omalla tavallaan aktiivisen imperialismin politiikkaan. Kiellosta huolimatta kokonainen joukko rykmenttejä aloitti äänestyksen siitä, oliko hyökättävä vai eikö. Ylin päällystö ei käsittänyt sitä, että Venäjän uusissa oloissa, ja kun sodan tarkoitusperät ovat epäselviä, on mahdotonta syöstä joukkoja suin päin hyökkäykseen. Tapahtui se, mitä olimme ennustelleet: hyökkäys osoittautui tuomituksi epäonnistumaan.

Kesäkuun loppu ja heinäkuun alku kuluvat hyökkäyspolitiikan merkeissä. Liikkuu huhuja kuolemanrangaistuksen saattamisesta jälleen voimaan, useiden rykmenttien hajoittamisesta ja pieksemisistä rintamalla. Rintamalta saapuu edustajia selostamaan heidän keskuudessaan toimeenpantuja vangitsemisia ja pieksemisiä. Samaa tiedoitetaan myöskin krenatööri- ja konekiväärirykmenteistä. Kaikki se valmisteli pohjaa työläisten ja sotilaiden uudelle esiintymiselle Pietarissa.

Siirryn heinäkuun 3—5 päivän tapahtumiin. Asia alkoi heinäkuun 3 päivänä kello 3 iltapäivällä Pietarin komitean huoneistossa.

Heinäkuun 3 päivä. Kello 3 päivällä. Puolueemme Pietarin yleiskaupunkilainen konferenssi pitää istuntoaan. Käsitellään mitä tavallisinta kysymystä kunnallisvaaleista. Saapuu kaksi edustajaa eräästä varusväen rykmentistä ja tekee väli-ilmoituksen siitä, että heidän rykmentissään „on päätetty lähteä liikkeelle tänä iltana“, että he „eivät voi enää vaieten sietää

sitä, kun rykmentti toisensa jälkeen hajoitetaan rintamalla", että he „ovat jo lähettäneet edustajiaan tehtaisiin ja rykmentteihin" ehdottamaan yhtymistä mielenosoitukseen. Vastaukseksi tähän konferenssin puhemiehistön edustaja toveri Volodarski lausuu, että „puolueella on päätös olla lähtemättä liikkeelle, että kyseessäolevan rykmentin puoluejäsenet eivät saa rikkoa puolueen päätöstä".

Kello 4 päivällä. Käsiteltyään kysymyksen puolueen Pietarin komitea, Sotilasjärjestö ja Keskuskomitea päättävät olla lähtemättä liikkeelle. Konferenssi hyväksyy tuon päätöksen, ja sen jäsenet lähtevät tehtaisiin ja rykmentteihin saadakseen toverit suostutetuiksi luopumaan esiintymisestä.

Kello 5 päivällä. Taurian palatsi. Neuvostojen toimeenpanevan keskuskomitean Byroon istunto. Puolueen Keskuskomitean toimeksiannosta toveri Stalin tekee Toimeenpanevan keskuskomitean Byroolle ilmoituksen kaikesta tapahtuneesta ja tiedoittaa samalla bolshevikkien päätöksestä olla lähtemättä liikkeelle.

Kello 7 illalla. Pietarin komitean huoneiston edustalla. Muutamia rykmenttejä marssii lippuineen. Tunnus „Kaikki valta Neuvostoille!". Ne pysähtyvät Pietarin komitean huoneiston edustalle ja pyytävät järjestömme jäseniä „sanomaan jotakin". Puhujat, bolshevikit Lashevitsh ja Kurajev, selittävät puheissaan nykyhetken poliittista tilannetta ja kehoittavat pidättäytymään mielenosoituksesta. Heille huudetaan „alas!". Silloin järjestömme jäsenet ehdottavat, että valitaan edustajisto, ilmoitetaan omat toivomukset Neuvostojen Toimeenpanevalle keskuskomitealle ja sitten hajaannutaan rykmentteihin. Vastaukseksi sii-

hen kajahtaa raikuva „hurraa!". Soittokunta soittaa „Marseljeesin"... Siihen mennessä leviää tieto kadettien eroamisesta hallituksesta ympäri koko Pietarin ja se kiihdyttää työläisiä. Sotilaiden jälkeen ilmestyy työläisten rivistöjä. Tunnukset ovat samat kuin sotilaillakin. Sotilaat samoin kuin työläisetkin lähtevät Taurian palatsille.

Kello 9 illalla. Pietarin komitean huoneisto. Tehtaista saapuneiden edustajistojen jonoja. Ne kaikki ehdottavat puolueemme järjestöille asiaan puuttumista ja mielenosoituksen johdon ottamista omiin käsiinsä. Muussa tapauksessa „tulee verenvuodatusta". Kuuluu ääniä, että on valittava tehtaista edustajistoja, jotta edustajistot ilmoittaisivat Neuvostojen Toimeenpanevalle keskuskomitealle mielenosoittajien tahdon, ja joukot, kuultuaan sitten edustajistojen selostukset, hajaantuisivat rauhallisesti.

Kello 10 illalla. Taurian palatsi. Työväen ja sotilaiden edustajain Pietarin Neuvoston työläisjaoston istunto. Alkaneesta mielenosoituksesta kuultujen työläisten selostusten johdosta jaoston enemmistö päättää päällekarkausten välttämiseksi puuttua mielenosoitukseen saadakseen sen luonteeltaan rauhalliseksi ja järjestyneeksi. Vähemmistö, joka ei hyväksynyt tuota päätöstä, poistuu istuntosalista. Enemmistö valitsee Byroon panemaan täytäntöön vasta hyväksytyn päätöksen.

Kello 11 yöllä. Puolueemme Keskuskomitean ja Pietarin komitean kokoontumispaikka siirretään Taurian palatsiin, jonne illasta lähtien on virrannut mielenosoittajia. Saapuu agitaattoreja piireistä ja tehtaiden edustajia. Pidetään puolueemme Keskuskomitean,

Pietarin komitean, Sotilasjärjestön, Väliryhmän komitean ja Pietarin Neuvoston työläisjaoston Byroon edustajain kokous. Piirien selostuksista käy ilmi, että:

1) työläisiä ja sotilaita ei voida pidättää lähtemästä huomenna mielenosoitukseen;

2) mielenosoittajat lähtevät liikkeelle aseineen yksinomaan itsepuolustustarkoituksessa, luodakseen siten todellisen takeen provokatoorisia laukauksia vastaan Nevskin kadulta: „aseistettuja kohti ei ole niinkään helppo ampua".

Kokous päättää: hetkellä, jolloin työläisten ja sotilaiden vallankumoukselliset joukot osoittavat mieltään tunnuksella „Kaikki valta Neuvostoille!", proletariaatin puolueella ei ole oikeutta jäädä syrjään ja mennä liikkeen ohi, se ei voi jättää joukkoja oman onnensa nojaan, sen on oltava yhdessä joukkojen kanssa saadakseen vaistovaraisen liikkeen luonteeltaan tietoiseksi ja järjestyneeksi. Kokous päättää ehdottaa työläisille ja sotilaille, että he valitsisivat edustajat rykmenteistä ja tehtaista ja ilmoittaisivat näiden kautta toivomuksensa Neuvostojen Toimeenpanevalle komitealle. Tuon päätöksen hengessä laaditaan julistus, jossa kehoitetaan „rauhalliseen ja järjestyneeseen mielenosoitukseen" [54].

Kello 12 yöllä. Yli 30 tuhatta putilovilaista saapuu Taurian palatsin luokse. Lippuja. Tunnus: „Kaikki valta Neuvostoille!". Edustajien vaalit. Edustajat ilmoittavat Toimeenpanevalle komitealle putilovilaisten vaatimukset. Taurian palatsin luona seisoneet sotilaat ja työläiset alkavat poistua eri suuntiin.

Heinäkuun 4 päivä. Päivällä. Työläisten ja sotilaiden kulkue. Lippuja. Tunnukset ovat bolshevistisia. Kulkue marssii Taurian palatsille. Kulkueen jälkijoukkona on tuhansia kronstadtilaisia matruuseja. Porvarillisten sanomalehtien („Birzhjovka") sanojen mukaan mielenosoittajia on vähintään 400 tuhatta. Kaduilla riemuitaan. Kaupunkilaisyleisö tervehtii mielenosoittajia riemukkailla „hurraa!" huudoilla. Iltapäivällä alkavat päällekarkaukset. Porvariskorttelien mustat voimat synkistävät työläisten mielenosoitusta rikollisilla provokatoorisilla laukauksilla. Ei edes „Birzhevyje Vedomosti" lehtikään rohkene kieltää sitä, että laukauksia alettiin ampua mielenosoittajien vastustajain taholta. „Täsmälleen kello kaksi päivällä", kirjoittaa „Birzhjovka" (heinäkuun 4 päivän iltanumero), „Sadovajan ja Nevskin kulmassa, kun aseistetut mielenosoittajat marssivat siitä ohi ja suurilukuinen paikalle kerääntynyt yleisö katseli heitä rauhallisesti, kajahti Sadovajan oikealta puolelta korviahuumaava laukaus, jonka jälkeen alkoi ammunta ryhmäyhteislaukauksin".

On selvää, että ammuntaa eivät aloittaneet mielenosoittajat, vaan „tuntemattomat henkilöt", ammuttiin mielenosoittajia eikä päinvastoin.

Ammuntaa jatkui samanaikaisesti porvarillisen kaupunginosan eri paikoissa. Provokaattorit eivät torkkuneet. Siitä huolimatta mielenosoittajat eivät astu välttämättömän itsepuolustuksen puitteiden yli. Salaliitosta tai kapinasta ei voi olla puhettakaan. Ei ollut havaittavissa ainoatakaan hallitusvirastojen tai julkisten laitosten valtaamistapausta, ei ainoatakaan sellaisen valtauksen yritystä, vaikka käytettävissään

olevilla suunnattomilla asevoimilla mielenosoittajat olisivat hyvin voineet vallata koko kaupungin eikä ainoastaan yksityisiä virastoja...

Kello 8 illalla. Taurian palatsi. Keskuskomitean, Väliryhmän komitean ja puolueemme muiden järjestöjen kokouksia. Päätettiin: sen jälkeen kun vallankumouksellisten työläisten ja sotilaiden tahto on tuotu ilmi, on esiintyminen lopetettava. Tuon päätöksen hengessä laaditaan julistus: „Mielenosoitus on päättynyt... Meidän tunnussanamme on: järkkymättömyys, kestävyys ja rauhallisuus“ (kts. julistusta, „Listok Pravdy“ [55]). Tuo julistus, joka oli lähetetty „Pravdalle“, ei voinut ilmestyä heinäkuun 5 päivänä, sillä upseerikoululaiset ja vastavakoilijat olivat yöllä (5 päivän vastaisena) hävittäneet „Pravdan“.

Kello 10—11 yöllä. Taurian palatsi. Neuvostojen Toimeenpanevan keskuskomitean istunto. Käsitellään valtakysymystä. Sen jälkeen kun kadetit ovat eronneet hallituksesta, käy eserrien ja menshevikkien asema erittäin kriitilliseksi: he „tarvitsevat“ liittoa porvariston kanssa, mutta ei ole liittoutumismahdollisuutta, sillä porvaristo ei halua enää sopimusta heidän kanssaan. Kadettien kanssa muodostettavan liiton ajatus menee myttyyn. Sen vuoksi asettuu suoraan kysymys vallan ottamisesta Neuvostojen haltuun.

Liikkuu tosin vielä tarkistamattomia, mutta levottomuutta aiheuttavia huhuja, että saksalaiset sotajoukot ovat murtaneet meidän rintamamme.

Liikkuu huhuja siitä, että huomenna ilmestyy lehdistössä tiedonanto, joka sisältää inhoittavan parjauksen toveri Leniniä vastaan.

Neuvostojen Toimeenpaneva keskuskomitea kutsuu volynilaiset (sotilaita) Taurian palatsille suojelemaan palatsia — keneltä? Kuulemma bolshevikeilta, jotka olivat tulleet palatsiin muka „vangitakseen“ Toimeenpanevan komitean ja „anastaakseen vallan“. Niin sanotaan bolshevikeista, jotka olivat taistelleet Neuvostojen lujittamiseksi ja kaiken vallan antamiseksi niille maassa!..

Kello 2—3 yöllä. Neuvostojen Toimeenpaneva keskuskomitea ei ota valtaa. Se antaa „sosialisti“-ministerien tehtäväksi muodostaa uuden hallituksen ja ottaa siihen vaikka yksityisiä porvareita. Ministerit varustetaan erikoisvaltuuksilla „taistelun käymiseksi anarkiaa vastaan“. Asia on selvä: Toimeenpaneva keskuskomitea, jonka eteen on noussut välttämättömyys tehdä päättäväinen pesäero porvaristosta, mitä se pelkää erikoisesti,— sillä tähän asti se on ammentanut voimansa erilaisista „yhdistelmistä“ porvariston kanssa,— vastaa päättäväisellä pesäerolla työläisistä ja bolshevikeista suunnatakseen porvariston kanssa yhdyttyään aseensa vallankumouksellisia työläisiä ja sotilaita vastaan. Siten alkaa sotaretki vallankumousta vastaan. Eserrät ja menshevikit alkavat tulittaa vallankumousta vastavallankumouksen riemuksi...

Heinäkuun 5 päivä. Sanomalehdissä (nimittäin „Zhivoje Slovo“ lehdessä[56]) julkaistaan tiedonanto, joka sisältää inhoittavan parjauksen toveri Leniniä vastaan. „Pravda“ ei ilmestynyt, sillä se oli hävitetty heinäkuun 5 päivän vastaisena yönä. Pystytetään kadettien kanssa liittoon pyrkivien „sosialististen“ ministerien diktatuuri. Menshevikit ja eserrät, jotka

eivät halunneet ottaa valtaa, tällä kerralla ottavat sen (lyhyeksi ajaksi) voidakseen tehdä selvän bolshevikeista... Kaduille ilmaantuu sotajoukkoja rintamalta. Upseerikoululaiset ja vastavallankumoukselliset rosvojoukkiot riehuvat, tekevät kotitarkastuksia ja ilkitekoja. Vastavallankumous käyttää perusteellisesti hyväkseen Aleksinskin — Pankratovin — Pereverzevin toimeenpanemaa Leninin ja bolshevikkien panettelua. Vastavallankumous kasvaa tunti tunnilta. Diktatuurin keskuksena on sotilasesikunta. Vastavakoilijat, upseerikoululaiset ja kasakat riehuvat. Vangitsemisia ja pieksemisiä. Neuvostojen Toimeenpanevan keskuskomitean avoin sotaretki bolshevistisia työläisiä ja sotilaita vastaan päästää valloilleen vastavallankumouksen voimat...

Vastaukseksi Aleksinskin ja kumpp. harjoittamaan parjaukseen ilmestyy puolueemme Keskuskomitean juliste — „Parjaajat oikeuteen!“ [57]. Ilmestyy Keskuskomitean erillinen julistus (joka ei ilmestynyt „Pravdassa“ sen hävittämisen takia) lakon ja mielenosoituksen lopettamisesta. Silmiinpistävää on se, ettei ole minkäänlaisia muiden „sosialististen“ puolueiden julistuksia. Bolshevikit ovat yksin. Heitä vastaan yhdistyvät vaieten kaikki bolshevikeista oikealla olevat ainekset — Suvorinista ja Miljukovista Daniin ja Tshernoviin asti.

Heinäkuun 6 päivä. Sillat on nostettu. Rankaisija Mazurenkon yhdistetty joukko-osasto. Kaduilla on sotajoukkoja, jotka rankaisevat tottelemattomia. Tosiasiallisesti vallitsee piiritystila. „Epäilyttäviä“ vangitaan ja viedään esikuntaan. Työläisiä, sotilaita ja matruuseja riisutaan aseista. Pietari on annettu soti-

laskoplan valtaan. Vaikka „vallanpitäjät“ haluavat ehdoin tahdoin saada aikaan niinsanotun „ottelun“, eivät työläiset eivätkä sotilaat anna provosoida itseään eivätkä „antaudu otteluun“. Pietari-Paavalin linnoitus avaa porttinsa aseistariisujille. Yhdistetty joukko-osasto miehittää Pietarin komitean huoneiston. Työläiskortteleissa tehdään kotitarkastuksia ja riisutaan aseista. Tseretelin ajatus työläisten ja sotilaiden aseistariisumisesta, joka lausuttiin ensimmäisen kerran arasti kesäkuun 11 päivänä, pannaan nyt täytäntöön. „Aseistariisumisministeri“, sanovat työläiset hänestä suuttumuksella...

„Trud“ kirjapaino on hävitetty. Ilmestyi „Listok Pravdy“. „Listokia“ levittäneen työmies Voinovin murha... Porvarillinen sanomalehdistö riehuu esittäen toveri Leniniin kohdistetun inhoittavan parjauksen totena, ja sitä paitsi rynnäköidessään vallankumousta vastaan se ei enää rajoitu bolshevikkeihin, vaan ulottaa rynnäköimisensä Neuvostoihin, menshevikkeihin ja eserriin.

Käy selväksi, että kavaltaessaan bolshevikit eserrät ja menshevikit kavalsivat myös itsensä, kavalsivat vallankumouksen, päästäen vastavallankumouksen voimat vapaaksi ja valloilleen. Vastavallankumouksellisen diktatuurin sotaretki vapauksia vastaan selustassa ja rintamalla on täydessä käynnissä. Sen perusteella, että kadettien ja liittolaisten lehdistö, joka vielä eilen moitti vallankumouksellista Venäjää, on yht'äkkiä tuntenut itsensä tyydytetyksi, voidaan tehdä sellainen johtopäätös, että tukahduttamis-„työ“ ei ole tapahtunut ilman kotimaisten ja liittolaisten rahasäkkien osallistumista sotaretkeen.

2. LOPPULAUSUNTO

heinäkuun 27 pnä

Toverit! Kuten keskustelusta näkyy, ei kukaan tovereista arvostellut Keskuskomitean poliittista linjaa eikä vastustanut puolueen Keskuskomitean tunnuksia. Keskuskomitea oli esittänyt kolme perustunnusta: kaikki valta Neuvostoille, tuotannon valvonta ja tilanherrain maiden pakkoluovutus. Nuo tunnukset ovat saaneet osakseen työläisjoukkojen ja sotilaiden kannatuksen. Nuo tunnukset ovat osoittautuneet oikeiksi, ja taistellessamme niiden pohjalla me olemme säilyttäneet joukot mukanamme. Pidän sitä perusseikkana, joka puhuu Keskuskomitean hyväksi. Kun Keskuskomitea antaa kaikkein vaikeimpina hetkinä oikeita tunnuksia, niin se on siis pääasiassa oikeassa.

Arvostelu ei koskenut perusasiaa, vaan toisarvoista asiaa. Siinä puhuttiin vain siitä, että Keskuskomitea ei ollut ottanut yhteyksiä maan muiden osien kanssa, vaan sen toiminta oli ilmennyt etupäässä Pietarissa. Moite, joka koskee irtautuneisuutta maan muista osista, ei ole aiheeton. Mutta ei ollut mitään mahdollisuutta ulottaa toimintaa koko maahan. Moite, että Keskuskomitea oli tosiasiallisesti muuttunut Pietarin komiteaksi, on osittain paikallaan. Se on niin. Mutta täällä, Pietarissa, taotaan Venäjän politiikkaa. Täällä ovat vallankumouksen johtavat voimat. Maan muut osat reagoivat siihen, mitä tehdään Pietarissa. Se on selitettävissä vihdoin sillä, että täällä on Väliaikainen hallitus, joka keskittää käsiinsä kaiken vallan, täällä on Toimeenpaneva keskuskomitea koko järjestyneen vallankumouksellisen demokra-

tian äänenä. Toisaalta, tapahtumat rientävät eteenpäin, on käynnissä avoin taistelu eikä ole mitään varmuutta siitä, etteikö nykyinen valta suistu jo heti huomenna. Tällaisten olosuhteiden vallitessa olisi ollut järjetöntä odottaa, milloin maan muissa osissa olevat ystävämme lausuvat mielipiteensä. On tunnettua, että Toimeenpaneva keskuskomitea ratkaisee vallankumouksen kysymyksiä odottamatta maan muita osia. Heillä on käsissään koko hallituskoneisto. Entä meillä? Meillä on Keskuskomitean koneisto. Mutta Keskuskomitean koneisto on tietenkin heikko. Ja sellaisen vaatimuksen esittäminen Keskuskomitealle, että se ei ottaisi mitään askeleita kysymättä ensin maan muiden osien mielipidettä, merkitsee sen vaatimista, että Keskuskomitea ei kulkisi tapahtumain edellä, vaan niiden jälessä. Mutta se ei olisi Keskuskomitea. Vain sellaisella menettelytavalla, jota me noudatimme, Keskuskomitea saattoi pysyä tilanteen tasalla.

Esitettiin yksityisluontoisia moitteita. Toverit puhuivat heinäkuun 3—5 päivän kapinan epäonnistumisesta. Niin, toverit, silloin epäonnistuttiin, mutta se ei ollut kapina, vaan mielenosoitus. Tuo epäonnistuminen johtui vallankumouksen rintaman murtumisesta, jonka oli aiheuttanut vallankumoukselle selkänsä kääntäneiden eserrien ja menshevikkien pikkuporvarillisten puolueiden petturimainen menettely.

Toveri Bezrabotnyi[58] puhui siitä, että Keskuskomitea ei pyrkinyt levittämään Pietariin ja maan muihin osiin suurissa määrin lentolehtisiä, joissa olisi selitetty heinäkuun 3—5 päivän tapahtumia. Mutta meidän kirjapainomme oli hävitetty, eikä ollut mitään

mahdollisuutta painattaa jotain muissa kirjapainoissa, sillä se olisi uhannut kirjapainoja hävityksellä.

Asianlaita ei kuitenkaan ollut tällä alalla niin huonosti: kun joissain kortteleissa meitä vangittiin, niin toisissa meidät otettiin vastaan tervehtien ja tavattomalla innostuksella. Nytkin on Pietarin työläisten mieliala erinomainen ja bolshevikkien arvovalta suuri.

Haluaisin asettaa joitain kysymyksiä.

Ensinnäkin, miten meidän on reagoitava johtajiimme kohdistuvaan parjaukseen. Viimeaikaisten tapahtumain johdosta on laadittava manifesti koko kansalle ja selitettävä siinä kaikki tosiasiat, ja sitä varten on valittava valiokunta. Ja ehdotan, että tuo sama valiokunta, jos te sen valitsette, julkaisee julistuksen Saksan, Englannin, Ranskan j.n.e. vallankumouksellisille työläisille ja sotilaille tiedoittamalla heinäkuun 3—5 päivän tapahtumista, ja siinä meidän on leimattava häpeällä parjaajat. Me olemme proletariaatin etummaisin osa, me kannamme edesvastuun vallankumouksesta, meidän on sanottava koko totuus tapahtumista ja paljastettava inhoittavat parjaajat.

Toiseksi, Leninin ja Zinovjevin kieltäytymisestä menemästä „oikeuteen". Tällä hetkellä on yhä vieläkin epäselvää, kenen käsissä on valta. Ei ole takeita siitä, että he eivät joudu raa'an väkivallan kohteeksi, jos he sinne menevät. Asia on toisin, jos oikeus järjestetään demokraattisesti ja annetaan takeet siitä, ettei väkivaltaa sallita. Tämän johdosta tekemäämme kysymykseen meille vastattiin Toimeenpanevassa keskuskomiteassa: „Me emme tiedä, mitä voi tapahtua". Siis niin kauan, kun tilanne on vielä epäselvä, kun

on vielä käynnissä epämääräinen taistelu virallisen vallan ja tosiasiallisen vallan välillä, tovereittemme ei ole lainkaan järkevää mennä „oikeuteen". Jos taas johdossa tulee olemaan sellainen valta, joka voi taata toverimme väkivaltaisuuksilta, niin he menevät sinne.

3. SELOSTUS POLIITTISESTA TILANTEESTA

heinäkuun 30 pnä

Toverit!

Kysymys Venäjän poliittisesta tilanteesta on kysymys meidän vallankumouksemme kohtaloista, sen voitoista ja tappioista imperialistisen sodan oloissa.

Jo helmikuussa kävi selväksi, että meidän vallankumouksemme perusvoimia ovat proletariaatti ja talonpoikaisto, joka sodan vuoksi on puettu sotilastakkiin. Kävi niin, että taistelussa tsarismia vastaan joutui näiden voimien kanssa samaan leiriin, ikäänkuin liittoutuneena niiden kanssa, vielä muita voimia — liberaalinen porvaristo ja liittolaispääoma.

Proletariaatti on ollut ja pysyy tsarismin veriviholIisena.

Talonpoikaisto uskoi proletariaattiin, ja nähdessään, että se ei saa maata ilman tsarismin kukistamista, se lähti proletariaatin mukaan.

Liberaalinen porvaristo pettyi tsarismin suhteen ja loittoni siitä, sillä tsarismi ei vain ollut valloittamatta sille uusia markkinoita, vaan ei kyennyt pitämään hallussaan edes entisiäkään,— se luovutti Saksalle 15 lääniä.

Liittolaispääoma, Nikolai II:n ystävä ja suosija, oli samoin „pakoitettu" hylkäämään tsarismin, sillä tsa-

rismi ei ainoastaan ollut turvaamatta sen haluamaa „rintaman yhtenäisyyttä“, vaan vieläpä aivan ilmeisesti valmisteli erikoisrauhaa Saksan kanssa.

Näin ollen tsarismi joutui eristetyksi.

Täten oikeastaan onkin selitettävissä se „hämmästyttävä“ tosiasia, että tsarismi „kuoli niin hiljaa ja äännähtämättä“.

Mutta noilla voimilla oli aivan kokonaan erilaiset tarkoitusperät.

Liberaalinen porvaristo sekä Englannin ja Ranskan kapitalistit halusivat panna toimeen Venäjällä **pienen** vallankumouksen, sen tapaisen kuin nuorturkkilainen, siinä tarkoituksessa, että saatuaan nostatetuksi kansanjoukkojen innostuksen voisivat käyttää sitä hyväkseen **suurta** sotaa varten, ja tällöin kapitalistien ja tilanherrojen valta jäisi perustoiltaan horjuttamattomaksi.

Pieni vallankumous suurta sotaa varten!

Työläiset ja talonpojat sitävastoin pyrkivät rikkomaan perusteellisesti vanhan yhteiskuntajärjestelmän, pyrkivät siihen, mitä meillä nimitetään suureksi vallankumoukseksi siinä tarkoituksessa, että syöstyään tilanherrat vallasta ja nujerrettuaan imperialistisen porvariston voisivat lopettaa sodan ja turvata rauhan.

Suuri vallankumous ja rauha!

Tästä perinpohjaisesta ristiriidasta tulikin meidän vallankumouksemme kehityksen perusta, kaikkien ja kaikenlaisten „valtapulien“ perusta.

Huhtikuun 20—21 päivän „pula“ oli tuon ristiriidan ensimmäinen avoin ilmaus. Kun näiden „pulien“ historiassa on menestys toistaiseksi ollut joka kerta

imperialistisen porvariston puolella, niin se ei johdu ainoastaan kadettipuolueen johtaman vastavallankumouksen rintaman järjestyneisyydestä, vaan ennen kaikkea siitä, että imperialismin puoleen horjahtelevat eserrien ja menshevikkien sovittelijapuolueet, jotka vielä toistaiseksi vievät mukanaan laajoja joukkoja, ovat joka kerta rikkoneet vallankumouksen rintaman, siirtyneet porvariston leiriin ja saaneet siten aikaan ylivoiman vastavallankumouksen rintaman hyväksi.

Niin oli huhtikuussa.

Niin oli heinäkuussa.

Menshevikkien ja eserrien esittämä „periaate“ kokoomuksesta imperialistisen porvariston kanssa osoittautui todellisuudessa siksi mitä turmiollisimmaksi keinoksi, jonka ansiosta kapitalistien ja tilanherrojen kadettipuolue, eristettyään bolshevikit, lujitti askel askeleelta asemiaan juuri noiden menshevikkien ja eserrien käsin...

Maalis-, huhti- ja toukokuussa vallinnutta hiljaisuutta rintamalla käytettiin vallankumouksen kehittämiseen edelleen. Maassa vallitsevan yleisen rappiotilan kannustamana ja sellaisten vapauksien olemassaolon innoittamana, joita ei ole ainoallakaan sotivalla maalla, vallankumous syveni yhä enemmän asettaen päiväjärjestykseen yhteiskunnallisia kysymyksiä. Se tunkeutuu taloudellisen elämän piiriin asettaen kysymyksiä työväenvalvonnasta teollisuudessa, maiden kansallistamisesta ja maatalouskaluston hankkimisesta varattomalle talonpoikaisväelle, oikean tavaranvaihdon järjestämisestä kaupungin ja maaseudun välillä, pankkien kansallistamisesta sekä lopuksi siitä, että

proletariaatti ja talonpoikaiston köyhimmät kerrokset ottavat vallan haltuunsa. Vallankumous oli mennyt niin pitkälle, että sosialistiset uudistukset kävivät välttämättömiksi.

Eräät toverit sanovat, että koska kapitalismi on meillä kehittynyt heikosti, niin on utopistista asettaa kysymys sosialistisesta vallankumouksesta. He olisivat oikeassa, ellei olisi sotaa, ellei olisi rappiotilaa, ellei kansantalouden kapitalistisen organisation perusteita olisi horjutettu. Kysymys puuttumisesta taloudelliseen elämään asetetaan kaikissa valtioissa välttämättömänä kysymyksenä sodan oloissa. Elämä on asettanut tuon kysymyksen myöskin Saksassa, ja siellä siitä selviydytään ilman joukkojen suoranaista ja aktiivista osanottoa. Toisin on asia meillä Venäjällä. Meillä on rappiotila saanut uhkaavammat mittasuhteet. Toisaalta, missään ei ole sodan oloissa olemassa sellaisia vapauksia kuin meillä. Edelleen, on otettava huomioon työläisten tavattoman suuri järjestyneisyys: meillä on esimerkiksi Pietarissa metallityöläisistä 66% järjestyneitä. Lopuksi, proletariaatilla ei ole ollut eikä ole missään niin laajoja järjestöjä kuin ovat työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostot. On ymmärrettävää, että maksimaalista vapautta ja järjestyneisyyttä nauttivat työläiset olisivat tehneet poliittisen itsemurhan, jos olisivat kieltäytyneet aktiivisesta puuttumisesta maan taloudelliseen elämään sosialististen uudistusten suuntaan. Olisi kelvotonta pedanttisuutta vaatia, että Venäjä „odottelisi“ sosialististen uudistusten toimeenpanemisessa, kunnes Eurooppa „aloittaa“. „Aloittaa“ se maa, jolla on enemmän mahdollisuuksia...

Koska vallankumous astui niin kauas eteenpäin, ei se voinut olla herättämättä vastavallankumouksellisten valppautta, sen täytyi kiihoittaa vastavallankumousta. Se oli vastavallankumouksen mobilisoinnin ensimmäinen tekijä.

Toinen tekijä oli seikkailu, joka alettiin hyökkäyspolitiikalla rintamalla, sekä kokonainen joukko rintamamurtumia, jotka riistivät Väliaikaiselta hallitukselta kaiken arvovallan ja antoivat pontta vastavallankumoukselle, joka aloitti rynnäkön hallitusta vastaan. Liikkuu huhuja, että meillä on alkanut laajakantoisten provokatioiden vaihe. Rintamalta saapuneet edustajat ovat sitä mieltä, että niin hyökkäys kuin perääntyminenkin, sanalla sanoen kaikki, mitä rintamalla on tapahtunut, oli valmisteltu vallankumouksen häpeään saattamisen ja Neuvostojen kaatamisen tarkoituksessa. En tiedä, onko noissa huhuissa perää vai ei, mutta merkillepantavaa on, että heinäkuun 2 päivänä kadetit erosivat hallituksesta, heinäkuun 3 päivänä alkoivat heinäkuun tapahtumat ja heinäkuun 4 päivänä saatiin tieto rintaman murtumisesta. Hämmästyttävä yhteensattuma! Ei voida sanoa, että kadetit erosivat Ukrainaa koskevan päätöksen takia, sillä kadetit eivät vastustaneet Ukrainan kysymyksen ratkaisemista. On olemassa toinenkin seikka, joka puhuu siitä, että todellakin on alkanut provokatioiden vaihe: puhun laukaustenvaihdosta Ukrainassa[59]. Näiden tosiasiain perusteella pitäisi tovereille olla selvää, että rintaman murtuminen oli vastavallankumouksen suunnitelmassa eräänä niistä tekijöistä, joiden piti saattaa häpeään vallankumouksen aate laajojen pikkuporvarillisten joukkojen silmissä.

On vielä kolmas tekijä, joka lisäsi vastavallankumouksen voimia Venäjällä: se on liittolaispääoma. Kun liittolaispääoma hylkäsi Nikolain hallituksen nähdessään, että tsarismi tekee erikoisrauhan, niin mikään ei estä sitä katkaisemasta välejään nykyisen hallituksen kanssa, jos tämä osoittautuu kykenemättömäksi säilyttämään „yhtenäistä" rintamaa. Miljukov sanoi eräässä istunnossa, että Venäjän arvo arvioidaan kansainvälisillä markkinoilla väenantajana, ja se saa siitä rahaa, mutta jos käy ilmi, että uusi valta Väliaikaisen hallituksen muodossa on kykenemätön pitämään yllä yhtenäistä hyökkäysrintamaa Saksaa vastaan, niin sellaista hallitusta ei kannata rahoittaakaan. Ja ilman rahaa, ilman luottoa hallituksen olisi täytynyt romahtaa. Siinä on sen salaisuus, että kadetit voimistuivat suuresti pulakaudella. Sitä vastoin Kerenski ja kaikki ministerit osoittautuivat nukeiksi kadettien käsissä. Kadettien voima on siinä, että heitä on tukenut liittolaispääoma.

Venäjän edessä oli kaksi tietä:

joko tehdään loppu sodasta, katkaistaan kaikki finanssiyhteydet imperialismin kanssa, viedään vallankumousta pitemmälle, horjutetaan porvarillisen maailman perustuksia ja aloitetaan työväen vallankumouksen aikakausi;

tahi toinen tie, sodan jatkaminen, hyökkäyksen jatkaminen rintamalla, alistuminen liittolaispääoman ja kadettien kaikkiin käskyihin, ja silloin meillä on täydellinen riippuvaisuus liittolaispääomasta (Taurian palatsissa liikkui itsepintaisia huhuja, että Amerikka antaa 8 miljardia ruplaa, antaa varoja talouden „kuntoonpalauttamiseen") ja vastavallankumouksen voitto.

Kolmatta tietä ei ole.

Eserrien ja menshevikkien yritys esittää heinäkuun 3—4 päivän tapahtumat aseelliseksi kapinaksi on suorastaan naurettava. Heinäkuun 3 päivänä me ehdotimme vallankumouksellisen rintaman yhtenäisyyttä vastavallankumousta vastaan. Tunnuksemme: „Kaikki valta Neuvostoille!“ merkitseekin yhtenäisen vallankumousrintaman muodostamista. Mutta menshevikit ja eserrät, jotka pelkäsivät irtaantua porvaristosta, käänsivät meille selkänsä, mikä rikkoi vallankumouksellisen rintaman vastavallankumouksellisten eduksi. Jos puhutaan vastavallankumouksen voittoon syyllisistä, niin syyllisiä ovat eserrät ja menshevikit. Meidän onnettomuutemme on siinä, että Venäjä on pikkuporvarillinen maa, joka vielä toistaiseksi kulkee eserrien ja menshevikkien mukana, jotka menevät sopimukseen kadettien kanssa. Ja siihen hetkeen asti, kunnes joukot vapautuvat porvariston kanssa sovittelemisen ajatuksesta, tulee vallankumous ontumaan ja kompastelemaan.

Nyt näemme edessämme imperialistisen porvariston ja vastavallankumouksellisen kenraaliston diktatuurin. Hallitus, joka ulkonaisesti taistelee tuota diktatuuria vastaan, todellisuudessa täyttää sen tahtoa, ollen vain verhona, joka suojaa sitä kansan raivolta. Voimattomiksi tehdyt ja häpeään saatetut Neuvostot loppumattomien myönnytystensä politiikalla vain täydentävät kuvaa, ja niitä ei hajoiteta vain siksi, että niitä „tarvitaan“ „välttämättömänä“ ja hyvin „sopivana“ verhona.

Näin ollen tilanne on muuttunut perin pohjin.

Myöskin meidän taktiikkamme täytyy muuttua.

Aikaisemmin me kannatimme vallan rauhallista siirtämistä Neuvostoille, ja tällöin oletettiin riittäväksi, että kun Neuvostojen Toimeenpanevassa keskuskomiteassa tehdään päätös vallan ottamisesta, niin porvaristo antaa rauhallisesti tietä. Ja todellakin, maalis-, huhti- ja toukokuussa pidettiin jokaista Neuvostojen päätöstä lakina, sillä sitä voitiin joka kerta tukea voimalla. Kun Neuvostot riisuttiin aseista ja painettiin (tosiasiallisesti) tavallisten „ammatillisten“ järjestöjen tasolle, niin tilanne muuttui. Nyt ei Neuvostojen päätöksistä välitetä. Nyt on vallan valtaamiseksi ensin kukistettava nykyinen diktatuuri.

Imperialistisen porvariston diktatuurin kukistaminen — sen on nyt oltava puolueen lähimpänä tunnuksena.

Vallankumouksen rauhallinen kausi on päättynyt. On alkanut ottelujen ja purkausten kausi.

Nykyisen diktatuurin kukistamista koskevan tunnuksen toteuttaminen on mahdollista vain sillä ehdolla, että alkaa uusi mahtava poliittinen nousu koko Venäjän mitassa. Sellaisen nousun kiertämättömyyden sanelee maan koko kehityskulku, sen sanelee se seikka, ettei vallankumouksen ainoatakaan peruskysymystä ole ratkaistu, sillä kysymykset maasta, työväenvalvonnasta, rauhasta ja vallasta ovat ratkaisematta.

Vainotoimenpiteet vain kärjistävät tilannetta ratkaisematta ainoatakaan vallankumouksen kysymystä. Uuden liikkeen perusvoimina tulevat olemaan kaupunkien proletariaatti ja talonpoikain köyhimmät kerrokset. Ne ottavatkin vallan käsiinsä voiton yhteydessä.

Ajankohdan luonteenomaisena piirteenä on se, että vastavallankumouksellisia toimenpiteitä pannaan täytäntöön „sosialistien“ käsin. Vain hankittuaan sellaisen verhon vastavallankumous voi pysyä pystyssä vielä kuukauden tai pari. Mutta koska vallankumouksen voimat kehittyvät, niin tulee olemaan purkauksia, ja koittaa hetki, jolloin työläiset nostattavat liikkeelle ja liittävät ympärilleen talonpoikaiston köyhät kerrokset, nostavat työväenvallankumouksen lipun ja aloittavat sosialistisen vallankumouksen aikakauden Euroopassa.

4. VASTAUKSET POLIITTISEN TILANNESELOSTUKSEN JOHDOSTA TEHTYIHIN KYSYMYKSIIN

heinäkuun 31 pnä

Ensimmäiseen kohtaan: „Minkälaisia taistelujärjestön muotoja selostaja ehdottaa työväen edustajain Neuvostojen tilalle“, minä vastaan, että tuollainen kysymyksen asettelu on väärä. Minä en puhunut Neuvostoja vastaan työväenluokan järjestömuotona, mutta tunnusta ei määrää vallankumouksellisen laitoksen järjestömuoto, vaan se sisältö, joka muodostaa tuon laitoksen lihan ja veren. Jos kadetit kuuluisivat Neuvostojen kokoonpanoon, niin me emme olisi milloinkaan esittäneet tunnusta vallan siirtämisestä niille. Nyt me nostamme tunnuksen vallan siirtämisestä proletariaatin ja köyhimmän talonpoikaiston käsiin. Kysymys ei siis ole muodosta, vaan siitä, mille **luokalle** valta siirretään, kysymys on Neuvostojen kokoonpanosta.

Neuvostot ovat työväenluokan valtataistelun mitä tarkoituksenmukaisin järjestömuoto, mutta Neuvostot

eivät ole vallankumouksellisen järjestön ainoa tyyppi. Se on aito venäläinen muoto. Ulkomailla me olemme nähneet tuossa tehtävässä kunnallishallituksia Ranskan suuren vallankumouksen aikana ja kansalliskaartin Keskuskomitean Kommuunin aikana. Ja meilläkin on ollut ajatuksia vallankumouskomiteasta. Ehkä työläisjaosto tulee olemaan kaikkein sopivin muoto valtataistelun käymiseksi.

Mutta on tehtävä itselleen täysin selväksi se, että järjestömuotoa koskeva kysymys ei ole ratkaiseva kysymys.

Ratkaiseva on itse asiassa se kysymys, onko työväenluokka kypsynyt diktatuuria varten, ja kaikki muu järjestyy, kaiken muun saa aikaan vallankumouksen luomisvoima.

Toiseen ja kolmanteen kohtaan — minkälaiseksi käytännössä muodostuu suhteemme nykyisiin Neuvostoihin — on vastaus aivan selvä. Mikäli on kysymys kaiken vallan siirtämisestä Neuvostojen Toimeenpanevalle keskuskomitealle, niin tuo tunnus on vanhentunut. Ja yksinomaan siitä on kysymys. Kysymys Neuvostojen kukistamisesta on keksitty. Täällä sitä ei ole asettanut kukaan. Kun me ehdotamme poistettavaksi tunnuksen: „Kaikki valta Neuvostoille!“, niin siitä ei vielä juonnu: „Alas Neuvostot!“. Ja mekin, jotka poistamme tuon tunnuksen, olemme samaan aikaan eroamatta edes Neuvostojen Toimeenpanevasta keskuskomiteastakaan huolimatta sen kerrassaan surkuteltavasta merkityksestä viime aikoina.

Paikallisilla Neuvostoilla saattaa vielä olla merkitystä, sillä niiden on puolustauduttava Väliaikaisen

hallituksen havitteluilta, ja tässä taistelussa me autamme niitä.

Siis, toistan: vallan siirtämistä Neuvostojen käsiin koskevan tunnuksen peruuttaminen ei merkitse „Alas Neuvostot!". „Meidän suhteemme niihin Neuvostoihin, joissa me olemme enemmistönä", on mitä myötätuntoisin. Eläkööt ja lujittukoot sellaiset Neuvostot. Mutta voima ei ole enää Neuvostoissa. Aikoinaan Väliaikainen hallitus saattoi julkaista asetuksen ja Neuvostojen Toimeenpaneva komitea vasta-asetuksen, ja tällöin vain viimemainittu sai lain voiman. Muistakaahan päiväkäskyn № 1[60] tapausta. Mutta nyt Väliaikainen hallitus ei piittaa Toimeenpanevasta keskuskomiteasta. Neuvostojen Toimeenpanevan keskuskomitean osallistumista heinäkuun 3—5 päivän tapahtumia tutkineeseen valiokuntaan Neuvostojen Toimeenpaneva keskuskomitea ei peruuttanut, vaan se oli osallistumatta Kerenskin käskystä. Kysymys ei ole nyt enemmistön valloittamisesta Neuvostoissa, mikä sinänsä on hyvin tärkeätä, vaan vastavallankumouksellisen diktatuurin kukistamisesta.

Neljänteen kohtaan—„köyhin talonpoikaisto" käsitteen konkreettisemmasta määrittelystä ja sen järjestämismuotojen osoittamisesta — minä vastaan, että sanonta „köyhin talonpoikaisto" ei ole uusi. Sen toi marxilaiseen kirjallisuuteen toveri Lenin vuonna 1905, ja siitä lähtien sitä on käytetty miltei jokaisessa „Pravdan" numerossa ja se esiintyy myös Huhtikuun konferenssin päätöslauselmissa.

Talonpoikaiston köyhimmät kerrokset ovat niitä, jotka eroavat mielipiteiltään talonpoikain huippukerroksista. Talonpoikain edustajain Neuvosto, joka

„edustaa“ muka 80 miljoonaa talonpoikaa (laskien mukaan naisetkin), on talonpoikain huippukerrosten järjestö. Talonpoikain pohjakerrokset käyvät kiivasta taistelua tuon Neuvoston politiikkaa vastaan. Samaan aikaan kun sosialisti-vallankumouksellisten puolueen päämies Tshernov sekä Avksentjev ja muut ehdottavat talonpojille, etteivät nämä ottaisi maita heti, vaan odottaisivat maakysymyksen yleistä ratkaisua Perustavassa kokouksessa, talonpojat vastaavat siihen ottamalla haltuunsa maat, kyntävät ne, ottavat itselleen maatalouskaluston j.n.e. Sellaisia tietoja me olemme saaneet Penzan, Voronezhin, Vitebskin, Kasanin ja monesta muusta läänistä. Yksistään tämä osoittaa selvästi maaseudun jakautumisen pohja- ja huippukerroksiin, osoittaa, että talonpoikaistoa ei enää ole olemassa yhtenä kokonaisuutena. Huippukerrokset kulkevat etupäässä sosialisti-vallankumouksellisten mukana, pohjakerrokset eivät voi elää ilman maata ja ovat oppositiossa Väliaikaiseen hallitukseen. Nämä ovat sellaisia, joilla on vähän maata, yksi hevonen tai ei yhtään hevosta j.n.e. Heitä lähellä ovat myöskin ne puoliproletaariset kerrokset, jotka on jätetty miltei maattomiksi.

Vallankumouskaudella olisi typerää olla pyrkimättä vissiin sopimukseen talonpoikaiston noiden kerrosten kanssa. Mutta samaan aikaan on järjestettävä erikseen talonpoikaiston batrakkikerrokset ja liitettävä ne proletaarien ympärille.

On vaikea sanoa ennakolta, minkälainen on oleva noiden kerrosten järjestömuoto. Nykyään talonpoikain pohjakerrokset järjestäytyvät joko oma-aloitteisesti perustettuihin Neuvostoihin tai pyrkivät valtaamaan

haltuunsa jo olevat Neuvostot. Niinpä Pietarissa muodostui puolisentoista kuukautta sitten Neuvosto köyhimmistä talonpojista (80 sotilasjoukko-osaston ja tehtaiden edustajista), joka käy kiivasta taistelua talonpoikain edustajain Neuvoston politiikkaa vastaan.

Yleensä Neuvostot ovat kaikkein tarkoituksenmukaisin joukkojen järjestömuoto, mutta meidän ei pidä puhua **laitosten** kielellä, vaan on osoitettava **luokkasisältö**, pyrittävä siihen, että myöskin joukot erottaisivat **muodon sisällöstä**.

Yleensä puhuen järjestömuotoja koskeva kysymys ei ole peruskysymys. Kun alkaa vallankumouksellinen nousu, niin syntyvät järjestömuodotkin. Älköön muotoja koskeva kysymys peittäkö peruskysymystä: **minkä luokan** käsiin vallan on siirryttävä.

Liitto puolustuskantaa ajavien kanssa on meille vastaisuudessa mahdoton. Puolustuskantaiset puolueet ovat sitoneet kohtalonsa yhteen porvariston kanssa, ja sosialisti-vallankumouksellisista bolshevikkeihin asti muodostettavan liiton ajatus on kärsinyt vararikon. Taistelu Neuvostojen huippukerroksia vastaan liitossa talonpoikaiston köyhimpien kerrosten kanssa ja vastavallankumouksen kukistaminen — se on nyt edessäoleva kysymys.

5. LOPPULAUSUNTO

heinäkuun 31 pnä

Toverit!

Ennen kaikkea minun on tehtävä muutamia tosiasioihin perustuvia oikaisuja.

Yrittäessään kumota minun väitettäni, että Venäjän proletariaatti on kaikkein järjestynein, toveri

Jaroslavski viittaa Itävallan proletariaattiin. Mutta, toverit, minä puhuin „punaisesta“, vallankumouksellisesta järjestyneisyydestä, ja sellaista järjestyneisyyttä ei ole missään maassa niin laajassa mitassa kuin Venäjän proletariaatilla.

Angarski on kerrassaan väärässä sanoessaan, että minä muka ajan kaikkien voimien yhteenliittämisen ajatusta. Mutta me emme voi olla näkemättä, että erilaisten syiden perusteella ei ainoastaan talonpoikaisto ja proletariaatti, vaan myöskin Venäjän porvaristo ja ulkomainen pääoma käänsivät selkänsä tsarismille. Se on tosiasia. Huono juttu, jos marxilaiset pelkäävät tosiasioita. Mutta sitten kaksi ensinmainittua voimaa lähti kulkemaan vallankumouksen edelleen kehittämisen tietä ja toiset kaksi vastavallankumouksen tietä.

Siirryn asian oleelliseen puoleen. Kaikkein kärkevimmin asetti kysymyksen Buharin, mutta hänkään ei vienyt sitä loppuun saakka. Buharin väittää, että imperialisti-porvari on solminut liiton talonpojan kanssa. Mutta minkälaisen talonpojan kanssa? Meillä on erilaisia talonpoikia. Oikeistolaisten talonpoikien kanssa on liitto solmittu, mutta meillä on pohjakerroksiin kuuluvia talonpoikia, vasemmistolaisia, jotka edustavat talonpoikaiston köyhimpiä kerroksia. Juuri heidänpä kanssaan ei tuota liittoa ole voinut olla. He eivät ole solmineet liittoa suurporvariston kanssa, vaan kulkevat sen perässä valveutumattomuutensa takia, heitä yksinkertaisesti petetään, viedään mukaan.

Ketä vastaan sitten tuo liitto on solmittu?

Sitä ei Buharin sanonut. Se on liittolaispääoman ja venäläisen pääoman, armeijan päällystön ja Tsher-

novin tyyppisten sosialisti-vallankumouksellisten edustamien talonpoikaiston huippukerrosten liitto. Tuo liitto on muodostunut talonpoikaiston pohjakerroksia ja työläisiä vastaan.

Minkälainen on Buharinin näköala? Hänen analyysinsä on perinpohjin väärä. Hänen mielestään ensimmäisessä vaiheessa me kuljemme talonpoikaisvallankumoukseen. Mutta sehän ei voi olla kohtaamatta, sattumatta yhteen työväen vallankumouksen kanssa. Ei voi olla niin, että työväenluokka, joka muodostaa vallankumouksen etujoukon, ei taistelisi samalla omien vaatimustensa puolesta. Sen vuoksi pidän Buharinin kaaviota harkitsemattomana.

Toinen vaihe Buharinin mukaan on proletaarinen vallankumous Länsi-Euroopan tukemana, ilman talonpoikia, jotka ovat saaneet maan ja ovat tyydytettyjä. Mutta ketä vastaan tuo vallankumous on suunnattu? Leikkikaaviossaan Buharin ei anna siihen vastausta. Muita käsityskantoja tapahtumain erittelemiseksi ei ole esitetty.

Poliittisesta tilanteesta. Nyt ei kukaan puhu enää kaksoisvallasta. Kun Neuvostot olivat aikaisemmin realinen voima, niin nykyään ne ovat vain joukkojen yhdistämiselimiä, joilla ei ole minkäänlaista valtaa. Nimenomaan sen vuoksi on mahdotonta „yksinkertaisesti“ siirtää niille valtaa. Toveri Lenin menee kirjasessaan[61] pitemmälle sanoen suoraan, että kaksoisvaltaa ei ole, sillä kaikki valta on siirtynyt pääoman käsiin, ja tunnuksen: „Kaikki valta Neuvostoille!“ esittäminen nykyään olisi don-quijotelaisuutta.

Kun aikaisemmin millään laeilla ei ollut voimaa ilman Neuvostojen Toimeenpanevan komitean vahvis-

tusta; niin nykyään ei edes puhutakaan kaksoisvallasta. Vaikka valtaisitte haltuunne kaikki Neuvostot, niin ei teillä kuitenkaan olisi valtaa!

Me teimme pilkkaa kadeteista piiriduumien vaalien yhteydessä, sillä he muodostivat kaikkein vaivaisimman ryhmän, joka sai 20% äänistä. Nyt he tekevät pilkkaa meistä. Mistä on kysymys? Siitä, että Neuvostojen Toimeenpanevan keskuskomitean myönnytellessä valta on siirtynyt porvariston käsiin.

Toverit hätäilevät vallan järjestämistä koskevan kysymyksen kanssa. Mutta eihän teillä ole vielä valtaakaan!

Päätehtävänä on propagoida nykyisen vallan **kukistamisen** välttämättömyyttä. Me emme ole vielä riittävästi valmistautuneita siihen. Mutta on valmistauduttava.

On välttämätöntä, että työläiset, talonpojat ja sotilaat ymmärtävät, että ilman nykyisen vallan kukistamista he eivät saa vapautta eivätkä maata!

Siis kysymys ei ole vallan järjestämisestä, vaan sen kukistamisesta, ja kun me otamme vallan käsiimme, niin me pystymme sen järjestämään.

Nyt muutama sana vastaukseksi Angarskille ja Noginille sen johdosta, että he vastustavat sosialistisia uudistuksia Venäjällä. Me sanoimme jo Huhtikuun konferenssissa, että on tullut aika ottaa askeleita sosialismia kohti (lukee Huhtikuun konferenssin „Nykyhetken tilanteesta" hyväksymän päätöslauselman lopun):

„Venäjän proletariaatti, joka toimii eräässä Euroopan takapajuisimmassa maassa, pientalonpoikaiston väestöjoukkojen keskuudessa, ei voi asettaa tehtäväkseen sosialististen uudistusten

viipymätöntä toteuttamista. Mutta olisi mitä suurin virhe ja käytännössä jopa täydellistä siirtymistä porvariston puolelle tehdä tästä sellainen johtopäätös, että työväenluokan on kannatettava porvaristoa tai rajoitettava toimintansa sellaisiin puitteisiin, jotka pikkuporvaristo voi hyväksyä, tai kieltäydyttävä proletariaatin johtotehtävästä sen selittämisessä kansalle, että monet käytännöllisesti kypsyneet askeleet sosialismia kohti eivät siedä lykkäystä".

Toverit ovat jääneet ajastaan jälkeen kolme kuukautta. Mitä sitten on tapahtunut näiden kolmen kuukauden aikana? Pikkuporvaristo on jakautunut kerroksiin, pohjakerrokset loittonevat huippukerroksista, proletariaatti järjestäytyy, rappiotila kasvaa asettaen entistä tiukemmin päiväjärjestykseen kysymyksen työväenvalvonnan toteuttamisesta (esimerkiksi Pietarissa, Donetsin alueella y.m.). Kaikki se tapahtuu niiden väittämien hyväksi, jotka hyväksyttiin jo huhtikuussa. Mutta toverit kiskovat meitä taaksepäin.

Neuvostoista. Sillä teolla, että me poistamme entisen tunnuksen Neuvostojen vallasta, me emme esiinny Neuvostoja vastaan. Päinvastoin, Neuvostoissa voidaan ja pitää toimia, vieläpä Neuvostojen Toimeenpanevassa keskuskomiteassakin — vastavallankumouksen verhoamiselimessä. Vaikka Neuvostot ovatkin nykyään vain joukkojen yhdistämiselimiä, niin me olemme kuitenkin aina joukkojen mukana emmekä poistu Neuvostoista niin kauan kun meitä ei niistä ajeta pois. Jäämmehän me tehdaskomiteoihinkin ja kunnallishallintoihin, vaikka niiden käsissä ei olekaan valtaa. Mutta jäädessämme Neuvostoihin me jatkamme sosialisti-vallankumouksellisten ja menshevikkien taktiikan paljastamista.

Sen jälkeen kun vastavallankumous oli aivan silminnähtävästi paljastanut meidän porvaristomme yhteyden liittolaispääomaan, kävi entistäkin ilmeisemmäksi, että vallankumouksellisessa taistelussamme meidän on nojauduttava kolmeen tekijään: Venäjän proletariaattiin, talonpoikaistoomme ja kansainväliseen proletariaattiin, sillä meidän vallankumouksemme kohtalo on sidottu kiinteästi Länsi-Euroopan liikkeeseen.

6. VASTAVÄITE PREOBRAZHENSKILLE „POLIITTISESTA TILANTEESTA" ESITETYN PÄÄTÖSLAUSELMAN 9:ttä KOHTAA KOSKEVASSA KYSYMYKSESSÄ

elokuun 3 pnä

Stalin lukee päätöslauselman 9:nnen kohdan:

9. „Näiden vallankumouksellisten luokkien tehtäväksi tulee silloin kaikkien voimien ponnistaminen valtiovallan valtaamiseksi omiin käsiinsä ja sen suuntaamiseksi liitossa edistyneimpien maiden vallankumouksellisen proletariaatin kanssa rauhaan ja yhteiskunnan sosialistiseen uudistamiseen".

Preobrazhenski. Ehdotan päätöslauselman lopun sanottavaksi toisin: „sen suuntaamiseksi rauhaan ja, jos Lännessä on puhjennut proletaarinen vallankumous, sosialismiin". Jos me hyväksymme valiokunnan esittämän sanamuodon, niin muodostuu ristiriita jo hyväksytyn Buharinin päätöslauselman kanssa.

Stalin. Vastustan tuota korjausta. Ei ole poissa mahdollisuus, että juuri Venäjä on se maa, joka raivaa tien sosialismiin. Tähän mennessä ei ainoakaan maa ole nauttinut sodan oloissa sellaista vapautta kuin Venäjä eikä ole yrittänyt toteuttaa työväenval-

vontaa tuotannossa. Sitä paitsi meidän vallankumouksemme perusta on laajempi kuin Länsi-Euroopassa, jossa proletariaatti on aivan yksin vastakkain porvariston kanssa. Meillä taas työläisiä tukevat talonpoikaiston köyhimmät kerrokset. Vihdoin Saksassa valtiovallan koneisto toimii verrattomasti paremmin kuin meidän porvaristomme puutteellinen koneisto, porvaristomme, joka itsekin on Euroopan pääoman veronmaksaja. On hylättävä aikansa elänyt käsitys, että vain Eurooppa voi näyttää meille tien. On olemassa dogmaattista marxilaisuutta ja luovaa marxilaisuutta. Minä olen viimemainitun kannalla.

Puheenjohtaja. Asetan äänestettäväksi Preobrazhenskin korjausehdotuksen. Hylätään *.

Ensi kerran julkaistu kirjassa:
VSDTP:n (bolshevikkien)
VI edustajakokouksen pöytäkirjat.
Kustannusl. „Kommunist", 1919

---

* „VSDTP(b):n VI edustajakokouksen pöytäkirjojen" lyhyyden ja ilmeisen puutteellisuuden vuoksi, ja kun ne sitä paitsi julkaistiin kahden vuoden kuluttua edustajakokouksen jälkeen, toimitus on katsonut välttämättömäksi toveri Stalinin VI edustajakokouksessa pitämien puheiden sanamuodon palauttamiseksi käyttää „Pöytäkirjojen" ohella hyväkseen myöskin niitä virallisia selostuksia toveri Stalinin puheista edustajakokouksessa, jotka julkaistiin vuoden 1917 heinä—elokuussa sanomalehdissä: „Rabotshi i Soldat" numerot 7 ja 14 sekä „Proletari" № 3.

MITÄ KAPITALISTIT TAHTOVAT?

Muutama päivä sitten alkoi Moskovassa kauppiaiden ja teollisuudenharjoittajain toinen Yleisvenäläinen edustajakokous. Edustajakokous avattiin natsionalistien johtajan miljonääri Rjabushinskin ohjelmapuheella.

Mistä Rjabushinski puhui?

Minkälainen on kapitalistien ohjelma?

Työläisten on tiedettävä se, varsinkin nyt, kun kapitalistit ovat hallitusvallan määrääjiä ja menshevikit ja eserrät liehittelevät heitä „elävinä voimina".

Sillä kapitalistit ovat työläisten vannoutuneita vihollisia, ja jotta viholliset voitaisiin voittaa, on heidät ennen kaikkea tunnettava.

Siis mitä kapitalistit tahtovat?

* * *

Kenen käsissä on valta?

Kapitalistit eivät ole tyhjänpäiväisiä jaarittelijoita. He ovat toiminnan miehiä. He tietävät, että vallankumouksen ja vastavallankumouksen peruskysymys

on valtakysymys. Sen vuoksi ei ole ihmeteltävää, että Rjabushinski aloittaa puheensa tuosta peruskysymyksestä.

„Väliaikainen hallituksemme“, sanoo hän, „joka on edustanut jonkinlaista näennäistä valtaa, on ollut sivullisten ihmisten painostuksen alaisena. Tosiasiallisesti meillä nousi valtaan poliittisten huijarien joukkio. Neuvostossa olevat kansan valejohtajat ovat suunnanneet sitä turmion tielle, ja niinpä koko Venäjän valtakunta on joutunut ammottavan kuilun partaalle“ („Retsh“).

Se, että „tosiasiallisesti meillä nousi valtaan poliittisten huijarien joukkio“, on tietenkin totta. Mutta yhtä totta on myöskin se, että noita „huijareita“ ei pidä etsiä „neuvostojohtajain“ keskuudesta, vaan Rjabushinskien omasta keskuudesta, Rjabushinskin niiden ystävien keskuudesta, jotka heinäkuun 2 päivänä erosivat Väliaikaisesta hallituksesta, hieroivat viikkokaupalla kauppoja ministerinsalkuista, harjoittivat eserräläis-menshevistisiin tomppeleihin nähden kiristystä uhkaamalla jättää hallituksen vaille luottoa ja saavuttivat vihdoin päämääränsä pakoitettuaan nämä tanssimaan oman pillinsä mukaan.

Sillä he, nuo „huijarit“, eivätkä „neuvostojohtajat“, sanelivat hallitukselle vangitsemisia ja hävityksiä, ampumisia ja kuolemanrangaistuksia.

Sillä he, nuo „huijarit“, „painostavat“ hallitusta muuttaen sen verhoksi, joka suojelee heitä kansan raivolta.

Sillä he, nuo „huijarit“, eivätkä valtaa vailla olevat „neuvostojohtajat“, ovat „nousseet nyt tosiasiallisesti valtaan“ Venäjällä.

Mutta kysymys ei tietenkään ole tästä. Kysymys on ainoastaan siitä, että Neuvostot, joiden edessä

kapitalistit vielä eilen makeilivat ja jotka nyt on lyöty hajalle, ovat vielä säilyttäneet hituisen valtaa, ja nyt kapitalistit tahtovat riistää Neuvostoilta nuo viimeisetkin muruset lujittaakseen sitä perusteellisemmin omaa valtaansa.

Ennen kaikkea siitä puhuu herra Rjabushinski. Te haluatte tietää, mitä kapitalistit tahtovat? **Kaikki valta kapitalisteille** — sitä he tahtovat.

* * *

Kuka saattaa Venäjän turmioon?

Rjabushinski ei puhu ainoastaan nykyisyydestä. Hän suostuu „luomaan silmäyksen myöskin edellisiin kuukausiin". Ja kuinka käy? „Johtopäätöksiä tehtäessä" hän näkee muun muassa, että „me olemme joutuneet jonkinlaiseen umpikujaan, josta emme voi päästä ulos... Elintarvikekysymys on mennyt lopullisesti rempalleen, Venäjän taloudellinen ja finanssielämä on joutunut epäjärjestykseen j.n.e.".

Syypäitä siihen ovat kuulemma ne samaiset „toverit" Neuvostoista, ne „tuhlaajat", jotka on „pantava holhouksen alle".

„Venäjänmaa vaikeroi heidän toverillisessa syleilyssään, kansa ei vielä toistaiseksi ymmärrä heitä, mutta heti kun se ymmärtää, niin se sanoo: „kansan pettäjät!"".

Se, että Venäjä on ajettu umpikujaan, että se on syvällisen kriisin kourissa, että se on tuhon partaalla, on tietenkin totta.

Mutta eikö ole kummallista, että:

1) Venäjällä oli ennen sotaa viljaa yli tarpeiden, ja me veimme sitä ulkomaille vuosittain 400—500

miljoonaa puutaa, mutta nyt, sodan aikana, meillä ei riitä viljaa, meidän on pakko nähdä nälkää.

2) Venäjällä ennen sotaa valtiovelka teki 9 miljardia, ja tällöin koron maksamiseen tarvittiin kaikkiaan 400 miljoonaa ruplaa vuodessa, kun taas kolmena sotavuonna on velka noussut 60 miljardiin vaatien yksistään vain korkoon vuosittain 3 miljardia ruplaa.

Eikö ole selvää, että sota ja yksinomaan sota on saattanut Venäjän umpikujaan?

Mutta kuka työnsi Venäjän lähtemään sodan tielle, kuka työntää sitä nyt sodan jatkamisen tielle, elleivät nuo samaiset Rjabushinskit ja Konovalovit, Miljukovit ja Vinaverit?

Venäjällä on paljon „tuhlaajia“ ja he saattavat Venäjän turmioon — siitä ei voi olla epäilystäkään. Mutta heitä ei pidä etsiä „toverien“ keskuudesta, vaan niiden samaisten Rjabushinskien ja Konovalovien, kapitalistien ja pankkiirien keskuudesta, jotka hyötyvät miljoonia sotatilauksista ja valtionlainoista.

Ja kun Venäjän kansa ymmärtää heidät joskus, niin se tekee heistä nopeasti selvän,— siitä he voivat olla varmoja.

Mutta tässä ei ole tietenkään kysymys siitä. Kysymys on siitä, että kapitalistit janoavat heille voittoa tuottavaa „sotaa loppuun saakka“, mutta pelkäävät vastata sen seurauksista, ja sen vuoksi he yrittävät vierittää syyn „toverien“ niskoille voidakseen sitä helpommin hukuttaa vallankumouksen sodan aaltoihin.

Siihen tähtää herra Rjabushinskin puhe.

Te haluatte tietää, mitä kapitalistit tahtovat? **Sotaa täydelliseen voittoon vallankumouksesta** — sitä he tahtovat.

* * *

Kuka pettää Venäjän?

Kuvattuaan Venäjän kriitillisen aseman Rjabushinski esittää myöskin „ulospääsyn tilanteesta". Mutta kuulkaahan, minkälainen „ulospääsy" se on:

„Valtio ei ole antanut väestölle leipää, ei kivihiiltä eikä kankaita... Ehkä tilanteesta pääsemiseksi tarvitaan nälän luista kättä, kansan kurjuutta, joka tarttuisi kansan valeystävien, demokraattisten Neuvostojen ja komiteoiden kurkkuun".

Kuuletteko: „**tarvitaan** nälän luista kättä, kansan kurjuutta"...

Herrat Rjabushinskit ovat näköjään valmiit palkitsemaan Venäjän „nälällä" ja „kurjuudella" voidakseen „tarttua demokraattisten Neuvostojen ja komiteoiden kurkkuun".

He ovat näköjään valmiit sulkemaan tehtaat ja saamaan aikaan työttömyyden ja nälänhädän aiheuttaakseen kansan ennenaikaisen taistelun ja tehdäkseen menestyksellisemmin selvän työläisistä ja talonpojista.

Sellaisia ovat maan „elävät voimat" „Rabotshaja Gazetan" ja „Dielo Narodan" antaman todistuksen mukaan.

Siinä ovat Venäjän todelliset petturit ja kavaltajat.

Venäjällä puhutaan nykyään paljon petturuudesta. Entiset santarmit ja nykyiset vastavakoilijat, lahjat-

tomat palkkakätyrit ja irstailevat katunaisten elätit — kaikki kirjoittavat nyt petturuudesta viittaillen „demokraattisiin Neuvostoihin ja komiteoihin“. Tietäkööt työläiset, että valheelliset puheet pettureista vain verhoavat paljon kärsineen Venäjän todellisia pettäjiä!

Te haluatte tietää, mitä kapitalistit tahtovat?

Oman kukkaronsa etujen voittoa, vaikkapa Venäjän tuhon hinnalla, — sitä he tahtovat.

„Rabotshi i Soldat“ № 13,
elokuun 6 pnä 1917
Pääkirjoitus

MOSKOVAN NEUVOTTELUKOKOUSTA VASTAAN[62]

Vastavallankumouksen kehitys astuu uuteen vaiheeseen. Hävityksistä ja hajoittamisista se siirtyy lujittamaan valtaamiaan asemia. Riehunnasta ja nyrkkivallasta se siirtyy „perustuslaillisen rakennustyön" „lailliseen uomaan".

Vallankumous voidaan ja pitää voittaa, sanovat vastavallankumoukselliset. Mutta se ei riitä. Siihen on vielä saatava hyväksyminen. Asia on järjestettävä sitä paitsi niin, että hyväksymisen antaisi itse „kansa", „kansakunta", eikä yksinomaan Pietarissa tai rintamalla, vaan koko Venäjällä. Silloin voitto on vankka. Silloin voivat hankitut saavutukset olla pohjana vastavallankumouksen tuleville uusille voitoille.

Mutta miten se voidaan järjestää?

Voitaisiin jouduttaa Perustavan kokouksen, koko Venäjän kansan ainoan edustajan, koollekutsumista ja pyytää siltä sota- ja kurjistamispolitiikan, hävitys- ja vangitsemispolitiikan, pieksemis- ja ampumispolitiikan hyväksymistä.

Mutta porvaristo ei tee sitä. Se tietää, että Perustavalta kokoukselta, jossa enemmistön muodostavat

talonpojat, se ei saa vastavallankumouksen politiikalle tunnustamista eikä hyväksymistä.

Sen vuoksi se pyrkii saamaan aikaan (on jo saanut aikaan!) Perustavan kokouksen lykkäämisen. Se tulee luultavasti lykkäämään sitä vieläkin enemmän saadakseen lopuksi aikaan sen täydellisen tyhjäksitekemisen.

Mutta missä sitten on „ulospääsy“?

„Ulospääsy“ on siinä, että Perustava kokous korvataan „Moskovan neuvottelukokouksella“.

„Ulospääsy“ on siinä, että kansan tahto korvataan porvariston ja tilanherrain huippukerrosten tahdolla vaihtamalla Perustava kokous „Moskovan neuvottelukokoukseen“.

Kauppiaiden ja teollisuudenharjoittajain, tilanherrojen ja pankkiirien, tsaarin Duuman jäsenten ja jo kesytettyjen menshevikkien ja eserrien neuvottelukokouksen koollekutsuminen siinä tarkoituksessa, että tuo neuvottelukokous julistetaan „yleiskansalliseksi kokoukseksi“ ja hankitaan siltä hyväksyminen imperialismin ja vastavallankumouksen politiikalle, sodan rasitusten sälyttämiselle työläisten ja talonpoikain harteille,—siinä on „ulospääsy“ vastavallankumoukselle.

Vastavallankumous tarvitsee oman parlamentin, oman keskuksen, ja se muodostaa sitä.

Vastavallankumous tarvitsee „yleisen mielipiteen“ luottamuksen, ja se luo sitä.

Siinä on koko asian ydin.

Tässä suhteessa vastavallankumous kulkee samaa tietä kuin vallankumouskin. Se ottaa oppia vallankumoukselta.

Vallankumouksella oli oma parlamentti, oma todellinen keskus, ja se tunsi olevansa järjestynyt.

Nyt vastavallankumous yrittää muodostaa oman parlamentin, ja se muodostaa sitä aivan Venäjän sydämeen, Moskovaan, ja — kohtalon ivaa! — eserrien ja menshevikkien käsin.

Ja tämä tapahtuu samaan aikaan, kun vallankumouksen parlamentti on alennettu imperialistis-porvarillisen vastavallankumouksen pelkän lisäkkeen asemaan, kun työväen, talonpoikain ja sotilaiden Neuvostoille ja Komiteoille on julistettu sota elämästä ja kuolemasta!

On helppo käsittää, että tällaisten olosuhteiden vallitessa neuvottelukokous, joka kutsutaan koolle Moskovaan elokuun 12 päivänä, muodostuu kiertämättä vastavallankumouksen salaliiton elimeksi työläisiä vastaan, joita uhataan työnsuluilla ja työttömyydellä, talonpoikia vastaan, joille „ei anneta" maata, sotilaita vastaan, joilta riistetään vallankumouksen päivinä hankitut vapaudet, — salaliiton elimeksi, jota verhoavat tuota neuvottelukokousta kannattavien eserrien ja menshevikkien „sosialistiset korulauseet".

Tästä johtuu eturivin työläisten tehtävä:

1) Neuvottelukokoukselta on repäistävä pois kansan edustajan naamio ja tuotava päivänvaloon sen vastavallankumouksellinen, kansanvastainen olemus.

2) On paljastettava menshevikit ja eserrät, jotka verhoavat tuota neuvottelukokousta „vallankumouksen pelastamisen" lipulla ja johdattavat Venäjän kansoja harhaan.

3) On järjestettävä joukkojen vastalausekokouksia tuota „pelastajien“ vastavallankumouksellista vehkeilyä vastaan, jotka pelastavat... tilanherrojen ja kapitalistien voittoja.

Tietäkööt vallankumouksen viholliset, että työläiset eivät anna pettää itseään, että he eivät laske käsistään vallankumouksen taistelulippua.

„Rabotshi i Soldat“ № 14,
elokuun 8 pnä 1917
Pääkirjoitus

VIELÄ TUKHOLMASTA[63]

Sota on käynnissä. Sen veriset vaunut vyöryvät uhkaavasti ja järkkymättömästi eteenpäin. Euroopan sodasta se muuttuu askel askeleelta maailmansodaksi vetäen mukaan likaiseen asiaansa yhä uusia ja uusia valtioita.

Samalla Tukholman konferenssi luhistuu ja menettää merkityksensä.

Sovittelijain julistama „taistelu rauhan puolesta“ ja imperialistisiin hallituksiin harjoitettavan „painostuksen“ taktiikka ovat muuttuneet „tyhjänpäiväiseksi hälinäksi“.

Sovittelijain yritykset jouduttaa sodan päättymistä ja nostaa jälleen pystyyn työväen Internationale tekemällä sopimuksen eri maiden „puolustuskannalla olevien enemmistöjen“ välillä ovat epäonnistuneet täydellisesti.

Menshevikkien ja eserrien Tukholman hanke, jonka ympärille kudotaan imperialististen juonien tiheää verkkoa, on kiertämättä muodostuva joko voimattomaksi paraatiksi tai leikkikaluksi imperialististen hallitusten käsissä.

Nyt on kaikille selvää, että Neuvostojen Yleisvenäläisen edustajakokouksen edustajain matkat Euroopassa[64] ja puolustuskannan ajajain „sosialistinen" diplomatia juhla-aamiaisineen Englannin ja Ranskan sosiali-imperialismin edustajain kanssa — ei ole tie työläisten kansainvälisen veljeyden palauttamiseen.

Meidän puolueemme oli oikeassa sanoutuessaan irti Tukholmasta jo Huhtikuun konferenssissa.

Sodan kehitys ja koko maailman tilanne kärjistävät kiertämättä luokkaristiriitoja johtaen valtavien yhteiskunnallisten yhteenottojen aikakauteen.

Siitä, ja vain siitä, on etsittävä demokraattisia teitä sodan lopettamiseksi.

Puhutaan „kehityksestä" Englannin ja Ranskan sosiali-patrioottien katsantokannoissa, heidän päätöksestään matkustaa Tukholmaan y.m.

Mutta muuttaako se asiaa? Eivätkö Venäjän sekä Saksan ja Itävallan sosiali-patriootit myöskin päättäneet (jo ennen kuin englantilaiset ja ranskalaiset!) osallistua Tukholman konferenssiin? Kuka voi väittää, että tuo heidän päätöksensä on jouduttanut sodan lopettamista?

Onko Scheidemannin puolue, joka osallistuu Tukholman konferenssiin, lakannut kannattamasta hallitustaan, joka hyökkää ja anastaa haltuunsa Galitsian ja Romanian?

Eivätkö Renaudelin ja Hendersonin puolueet, jotka puhuvat „taistelusta rauhan puolesta" ja Tukholmasta, kannata samaan aikaan omia hallituksiaan, jotka anastavat haltuunsa Mesopotamian ja Kreikan?

Mitä merkitystä voi olla sodan lopettamiselle heidän puheillaan Tukholmassa noiden tosiasiain rinnalla?

Kauniit sanat rauhasta, jotka verhoavat sota- ja anastuspolitiikan päättäväistä kannattamista, — kukapa ei tuntisi noita perin vanhoja otteita, joilla imperialistit pettävät joukkoja?

Sanotaan, että asiaintila on nyt muuttunut entiseen verrattuna, että sen takia sietäisi myöskin muuttaa suhdettaan Tukholmaan.

Niin, asiaintila on muuttunut, mutta se ei ole muuttunut Tukholman hyväksi, vaan yksinomaan sitä vastaan.

Ennen kaikkea on muuttunut se, että Euroopan sodasta on tullut maailmansota, mikä on laajentanut ja syventänyt yleistä kriisiä aivan äärimmäisyyteen asti.

Sen vuoksi imperialistisen rauhan ja hallituksiin harjoitettavan „painostuksen" politiikan mahdollisuudet ovat laskeneet äärimmäisen vähiin.

Toiseksi on muuttunut se, että Venäjä on lähtenyt hyökkäämään rintamalla mukauttaen maan sisäisen elämän hyökkäyspolitiikan vaatimuksiin vapauksien rajoittamisen mielessä. Sillä onhan vihdoinkin ymmärrettävä, että hyökkäyspolitiikka ei sovi yhteen „laajimpien vapauksien" kanssa, että käännekohta meidän vallankumouksemme kehityksessä alkoi jo kesäkuussa. Tällöin bolshevikit „joutuivat istumaan" vankityrmiin ja hyökkäyksen kannattajiksi muuttuneet puolustuskannan ajajat esiintyvät vanginvartijain osassa.

Tämän vuoksi niiden asema, jotka kannattivat „taistelua rauhan puolesta", kävi sietämättömäksi, sillä kun aikaisemmin saattoi puhua rauhasta pelkäämättä joutuvansa kiinni valheesta, niin nyt, „puolustus-

kannalla olevien" kannattaman hyökkäyspolitiikan jälkeen, rauhasta lausutut sanat kaikuvat pilkanteolta „puolustuskannalla olevien" huulilla.

Mistä sitten tämä kaikki puhuu?

Siitä, että „toverilliset" **puheet** rauhasta Tukholmassa ja veriset **teot** rintamilla ovat osoittautuneet kerrassaan yhteensoveltumattomiksi, että niiden välinen ristiriita on tullut huutavaksi, päivänselväksi.

Siitä johtuu Tukholman konferenssin epäonnistumisen kiertämättömyys.

Tämän johdosta on jonkun verran muuttunut myöskin meidän suhteemme Tukholmaan.

Ennen me paljastimme Tukholma-hanketta. Nyt sitä tuskin kannattanee paljastaa, sillä se paljastaa itse itsensä.

Ennen se piti leimata häpeällä, rauhalla leikkimiseksi, joka johtaa joukkoja harhaan. Nyt sitä tuskin kannattanee leimata häpeällä, sillä maassa makaavaa ei lyödä.

Mutta tästä seuraa, että tie Tukholmaan ei ole tie rauhaan.

Tie rauhaan kulkee Tukholman ohi työläisten vallankumouksellisen taistelun kautta imperialismia vastaan.

„Rabotshi i Soldat" № 15,
elokuun 9 pnä 1917
Pääkirjoitus

MINNE MOSKOVAN NEUVOTTELUKOKOUS JOHTAA?

Pako Pietarista

Moskovan neuvottelukokous on alkanut. Se ei alkanut Pietarissa, vallankumouksen keskuksessa, vaan loitommalla siitä, „Moskovan hiljaisuudessa“.

Vallankumouksen päivinä pidettiin tärkeät neuvottelut tavallisesti Pietarissa, vallankumouksen linnoituksessa, joka oli kukistanut tsarismin. Silloin ei Pietaria pelätty, silloin riennettiin sinne. Mutta nyt ovat vallankumouksen päivät vaihtuneet vastavallankumouksen hämäräksi. Nyt on Pietari vaarallinen, nyt sitä pelätään kuin ruttoa, ja... paetaan sitä kuin piru suitsutussavua, mahdollisimman loitolle siitä, Moskovaan, „jossa ei ole niin levotonta“ ja jossa vastavallankumouksellisten mielestä heidän on kaikkein helpointa tehdä likaiset tekonsa.

„Neuvottelukokous tapahtuu Moskovan lipun alla, Moskovan aatteet ja Moskovan mielialat ovat loitolla mädästä Pietarista — tuosta mätäpaiseesta, joka saastuttaa Venäjää“ („Vetsherneje Vremja“, elokuun 11 pnä).

Niin sanovat vastavallankumoukselliset.

„Puolustuskantaa ajavat“ ovat heidän kanssaan aivan samaa mieltä.

— Moskovaan, Moskovaan! kuiskivat „maan pelastajat“ lähtiessään karkuun Pietarista.

— Onnea matkalle, vastaa vallankumouksellinen Pietari heille.

— Boikotti teidän neuvottelukokouksellenne, huudahtavat Pietarin työläiset heidän peräänsä.

Entä Moskova? Täyttääkö se vastavallankumouksellisten toiveet?

Ei oikein näytä siltä. Sanomalehdet ovat täynnä tiedonantoja yleislakosta Moskovassa. Lakon ovat julistaneet Moskovan työläiset. Moskovan työläiset, samoin kuin Pietarinkin työläiset, boikotoivat neuvottelukokousta. Moskova ei jää jälkeen Pietarista.

Eläköön Moskovan työläiset!

Mitäs nyt, pitääkö taas paeta?

Pietarista Moskovaan ja Moskovasta — minne?

Ehkä Tsarjovokokshaiskiin?

Huonosti, huonosti ovat herrojen versaillesilaisten asiat...

* * *

Neuvottelukokouksesta „pitkään parlamenttiin“ [65]

Moskovan neuvottelukokousta valmistellessaan herrat „pelastajat“ olivat kutsuvinaan koolle „tavallisen neuvottelukokouksen“, joka ei ratkaise mitään eikä velvoita mihinkään. Mutta „tavallinen neuvottelukokous“ alkoi vähin erin muuttua „valtiolliseksi“ ja sitten „suureksi kokoukseksi“, ja nyt puhutaan aivan suoraan neuvottelukokouksen muuttamisesta „pitkäksi parlamentiksi“, joka ratkaisee elämämme tärkeimmät kysymykset.

„Ellei Moskovan neuvottelukokouksessa“, sanoo Terekin kasakkajoukkojen atamaani Karaulov, „kristallisoidu maata yhdistävä keskus, niin Venäjän tulevaisuus kangastaa murheellisena. Luulen kuitenkin, että tuollainen keskus muodostetaan... ja jos... tuollainen tukipaikka ilmaantuu, niin Moskovan neuvottelukokous osoittautuu ei ainoastaan elinkykyiseksi elimeksi, vaan sillä on myös mahdollisuudet hyvin pitkäaikaiseen ja loistavaan olemassaoloon Cromwellin ajan **„pitkän parlamentin“** tapaan. Kasakkaväen edustajana minä yritän omasta puolestani kaikin keinoin edistää tuollaisen yhdistävän keskuksen muodostamista“ („Russkije Vedomosti“, iltanumero, elokuun 11 pnä).

Niin sanoo „kasakkaväen edustaja“.

Moskovan neuvottelukokous vastavallankumouksen „yhdistämisen keskukseksi“—sellainen on Karaulovin pitkän puheen lyhyt sisältö.

Aivan samaa sanoo Donin kasakkaväki evästyksessään edustajilleen:

„Hallitus on järjestettävä Moskovan neuvottelukokouksen tai Valtakunnanduuman Väliaikaisen komitean toimesta eikä jonkun puolueen toimesta, niinkuin tähän asti. Tälle hallitukselle on annettava kaikki valta ja täydellinen riippumattomuus“.

Niin sanoo Donin kasakkaväen kasakkakokous.

Kukapa ei nyt tietäisi, että „kasakat ovat voima“?

Epäilykset ovat mahdottomia: joko neuvottelukokousta ei pidetä tai se muuttuu kiertämättä vastavallankumouksen „pitkäksi parlamentiksi“.

Neuvottelukokouksen koollekutsuneet menshevikit ja eserrät ovat helpoittaneet vastavallankumouksen järjestämisen asiaa, saman tekevää, ovatko he sitä halunneet vai eivät ole.

Sellainen on tosiasia.

* * *

Keitä he ovat?

Keitä he ovat, nuo vastavallankumouksen johtomiehet?

He ovat ennen kaikkea sotilashenkilöitä, päällystön huippukerroksia, joiden mukana kulkevat kasakkaväen ja Yrjön Ristin ritarien vissit piirit.

Toiseksi heihin kuuluu meidän teollisuusporvaristomme Rjabushinskin johdolla, sen samaisen Rjabushinskin, joka uhkaa kansaa „nälällä" ja „kurjuudella", ellei se luovu vaatimuksistaan.

Heihin kuuluu lopuksi Miljukovin puolue, joka liittää yhteen kenraalit ja teollisuudenharjoittajat Venäjän kansaa vastaan, vallankumousta vastaan.

Tämä kaikki kävi kyllin hyvin selville kenraalien, teollisuudenharjoittajain ja kadettien „ennakkoneuvottelussa" [66] elokuun 8—10 päivänä.

„Kaikilla on huulillaan kenraali Kornilovin nimi", kirjoittaa „Birzhjovka". **„Neuvottelussa on määräävä vaikutus kenraali Aleksejevin johtaman niinsanotun sotilaspuolueen edustajilla ja kasakkaväen liiton edustajilla.** Kenraali Aleksejevin puhe, jonka hän piti ensimmäisessä istunnossa ja jonka neuvottelukokous hyväksyi myrskyisillä suosionosoituksilla, tullaan toistamaan Moskovan valtiollisessa neuvottelukokouksessa" („Vetshernjaja Birzhjovka", elokuun 11 pnä).

Se on se sama puhe, jonka Miljukov ehdotti julkaistavaksi erillisenä lentolehtisenä.

Edelleen:

„Suurta huomiota saa osakseen kenraali Kaledin. Häntä katsellaan ja kuunnellaan erikoisesti. Koko sotilasosa ryhmittyy hänen ympärilleen" („Vetsherneje Vremja", elokuun 11 pnä).

Lopuksi, kaikki tuntevat näiden samaisten kukistettujen ja vielä kukistamattomien kenraalien johtamien Yrjön Ristin ritarien ja kasakkaväen liittojen uhkavaatimukset.

Ja uhkavaatimukset täytetään viipymättä. Sillä sotilashenkilöt eivät pidä „turhasta jaarittelemisesta“.

Epäilyksille ei ole sijaa: asia on menossa sotilasdiktatuurin vahvistamiseen ja muodostamiseen.

Kotimainen ja liittolaismaiden porvaristo tulee sitä „vain“ rahoittamaan.

Eipä suotta „sir Buchanan ole niin kiinnostunut neuvottelukokouksesta“ (kts. „Birzhjovka“), ja hän aikoo kuulemma myöskin matkustaa Moskovaan.

Eivätpä suotta herra Miljukovin urhot juhli voittoa.

Eipä suotta Rjabushinski kuvittele olevansa Minin, „pelastaja“ j.n.e.

* * *

Mitä he haluavat?

He haluavat vastavallankumouksen täydellistä voittoa. Kuulkaahan ennakkoneuvottelun päätöslauselmaa.

„Palautettakoon sotajoukoissa kuri, ja siirtyköön valta päällystölle“.

Toisin sanoen: lannista sotamiehet!

„Tehköön yhtenäinen ja voimakas keskusvalta lopun kollegiaalisten laitosten edesvastuuttoman isännöimisen järjestelmästä“.

Toisin sanoen: alas työväen ja talonpoikain Neuvostot!

Tehköön hallitus „päättäväisesti lopun kaikista niistä riippuvaisuutensa rippeistäkin, jotka ovat sitoneet sitä kaikenlaisiin komiteoihin, Neuvostoihin ja muihin samantapaisiin järjestöihin".

Toisin sanoen: olkoon hallitus riippuvainen ainoastaan kasakkain „neuvostoista" ja Yrjön Ristin ritarien „konferenssimiehistä".

Päätöslauselmassa vakuutellaan, että vain tätä tietä voidaan „pelastaa Venäjä".

On kai selvää.

Mikäs siinä, mutta, herrat sovittelijat, eserrät ja menshevikit, suostutteko te järjestämään sopimuksen „elävien voimien" edustajain kanssa?

Tai ehkä olette muuttaneet mieltänne?

Onnettomat sovittelijat...

* * *

Moskovan ääni

Mutta Moskova panee toimeen vallankumouksellisia tekoja. Sanomalehdet tiedoittavat, että bolshevikkien kehoituksesta on Moskovassa jo alkanut yleislakko vastoin Yleisvenäläisen toimeenpanevan komitean päätöstä, komitean, joka yhä vieläkin laahustaa kansan vihollisten perässä.

Häpeä Toimeenpanevalle komitealle!

Eläköön Moskovan vallankumouksellinen proletariaatti!

Raikukoon voimakkaammin toveriemme ääni Moskovassa kaikkien sorrettujen ja orjuutettujen riemuksi!

Saakoon koko Venäjä tietää, että maailmassa on vielä ihmisiä, jotka ovat valmiit puolustamaan miehuullisesti vallankumouksen asiaa.

Moskova on lakossa. Eläköön Moskova!

„Proletari" № 1,
elokuun 13 pnä 1917
Pääkirjoitus

VASTAVALLANKUMOUS JA VENÄJÄN KANSAT

Vallankumouksen ja demokraattisten uudistusten päivinä liike tapahtui vapautuksen lipun alla.

Talonpojat vapautuivat tilanherrain kaikkivallasta. Työläiset vapautuivat tehdashallintojen oikutteluista. Sotilaat vapautuivat kenraalien mielivallasta...

Vapautumisprosessi ei voinut olla kajoamatta myöskään Venäjän kansoihin, joita tsarismi oli sortanut vuosisatoja.

Asetus kansojen „tasa-arvoisuudesta" ja kansallisten rajoitusten tosiasiallinen hävittäminen, ukrainalaisten, suomalaisten ja bielovenäläisten edustajakokoukset sekä kysymys federatiivisesta tasavallasta, kansojen itsemääräämisoikeuden juhlallinen julistaminen ja viralliset lupaukset „olla panematta esteitä" — kaikki tämä puhui Venäjän kansojen suuresta vapausliikkeestä.

Niin oli vallankumouksen päivinä, jolloin tilanherrat olivat poistuneet näyttämöltä ja imperialistinen porvaristo oli demokratian rynnistyksen puristuksessa.

Tilanherrojen (kenraalit!) palattua jälleen valtaan ja vastavallankumouksellisen porvariston päästyä voitolle kuva muuttuu kokonaan toiseksi.

„Suuret sanat“ itsemääräämisestä ja juhlalliset lupaukset „olla panematta esteitä“ painetaan unholaan. Asetetaan mitä uskomattomimpia esteitä, jopa suorastaan puututaan kansojen sisäiseen elämään. Suomen eduskunta hajoitetaan[67] ja uhataan „julistaa Suomi piiritystilaan, jos tarvitaan“ („Vetsherneje Vremja“, elokuun 9 pnä). Aloitetaan hyökkäys Ukrainan Radaa ja Sihteeristöä vastaan[68] siinä ilmeisessä aikomuksessa, että Ukrainan autonomialta riistetään johto. Samalla pulpahtaa esiin vanhoja, inhoittavia menetelmiä kansallisten yhteentörmäysten provosoimiseksi ja „petoksesta“ epäilynalaiseksi saattamiseksi siinä tarkoituksessa, että päästämällä vastavallankumoukselliset chauvinistiset voimat valloilleen, voitaisiin hukuttaa verivirtoihin itse kansallisen vapautuksen aate, kaivaa kuilu Venäjän kansojen välille ja kylvää niiden välille vihaa vallankumouksen vihollisten riemuksi.

Siten annetaan surmanisku noiden kansojen yhtenäiseksi veljesperheeksi yhdistämisen asialle.

Sillä on itsestään selvää, että kansallisten „riidanaiheiden“ politiikka ei yhdistä kansoja toisiinsa, vaan erottaa niitä toisistaan voimistaen niiden keskuudessa „separatistisia“ pyrkimyksiä.

Sillä on itsestään selvää, että vastavallankumouksellisen porvariston harjoittama kansallisen sorron politiikka uhkaa sillä samalla Venäjän „hajoamisella“, jota vastaan porvarillinen sanomalehdistö niin valheellisesti ja tekopyhästi ulvoo.

Sillä on itsestään selvää, että kansallisuuksien usuttamispolitiikka on sitä samaa inhoittavaa politiikkaa, joka kansojen keskinäistä epäluottamusta ja vihaa

syventämällä hajoittaa koko Venäjän proletariaatin voimia kaivaen maata aivan vallankumouksen perustusten alta.

Juuri sen vuoksi on koko myötätuntomme vajaaoikeudellisten ja sorrettujen kansojen puolella, jotka luonnollisesti taistelevat tuollaista politiikkaa vastaan.

Juuri sen vuoksi me suuntaamme aseemme kärjen niitä vastaan, jotka kansan „itsemääräämisen“ varjolla harjoittavat imperialististen aluevaltausten ja väkivaltaisen „yhdistämisen“ politiikkaa.

Me emme lainkaan vastusta kansojen yhdistymistä yhdeksi valtiolliseksi kokonaisuudeksi. Me emme suinkaan kannata suurten valtioiden pirstomista pieniksi. Sillä on itsestään selvää, että pienten valtioiden yhdistyminen suuriksi on eräs niistä ehdoista, jotka helpoittavat sosialismin toteuttamista.

Mutta me olemme ehdottomasti sillä kannalla, että tämän yhdistymisen täytyy olla vapaaehtoista, sillä vain sellainen yhdistyminen on todellista ja vankkaa.

Mutta sitä varten on ennen kaikkea tunnustettava Venäjän kansojen täydellinen ja ehdoton itsemääräämisoikeus aina niiden Venäjästä eroamiseen asti.

Edelleen, tämä sanallinen tunnustaminen on vahvistettava teoilla antamalla kansojen määrätä nyt heti alueensa ja valtiollisen rakenteensa muodot perustavissa kokouksissaan.

Vain tällainen politiikka voi lujittaa kansojen luottamusta ja ystävyyttä.

Vain tällainen politiikka voi raivata tien kansojen todelliselle yhdistymiselle.

Epäilemättä Venäjän kansat eivät ole hairahtumattomia ja ne saattavat tehdä joitain virheitä elä-

mänsä järjestelyssä. Venäläisten marxilaisten velvollisuus on osoittaa niille ja ennen kaikkea niiden proletaareille nuo virheet pyrkien saamaan aikaan virheiden korjaamisen arvostelun avulla, vakuuttamisen avulla. Mutta **kenelläkään** ei ole oikeutta puuttua **väkivaltaisesti** kansakuntien sisäiseen elämään ja „korjata" **väkivalloin** niiden virheitä. Kansakunnat ovat täysivaltaisia sisäisen elämänsä asioissa, ja niillä on oikeus järjestää asiansa oman tahtonsa mukaan.

Sellaiset ovat Venäjän kansojen perusvaatimukset, jotka vallankumous on julistanut ja joita vastavallankumous nyt polkee maahan.

Näiden vaatimusten toteuttaminen on mahdotonta, niin kauan kun vastavallankumous on vallassa.

Vallankumouksen voitto — se on ainoa tie Venäjän kansojen vapautumiselle kansallisuussorrosta.

On vain yksi johtopäätös: kansallisuussorrosta vapautumista koskeva kysymys on valtakysymys. Kansallisuussorron juuret piilevät tilanherrojen ja imperialistisen porvariston herruudessa. Vallan siirtäminen proletariaatin ja vallankumouksellisten talonpoikain käsiin — juuri se merkitseekin Venäjän kansojen täydellisen kansallisuussorrosta vapautumisen saavuttamista.

Joko Venäjän kansat tukevat työläisten vallankumouksellista taistelua vallasta, ja silloin ne saavuttavat vapautuksen, tai ne eivät tue sitä, ja silloin vapautus jää niiltä varmasti näkemättä.

„Proletari" № 1,
elokuun 13 pnä 1917
Artikkeli ilman allekirjoitusta

KAKSI TIETÄ

Nykyisen tilanteen peruskysymys on kysymys sodasta. Taloudellinen rappiotila ja elintarvikeasiat, maakysymys ja poliittinen vapaus — kaikki ne ovat sotaa koskevan yleiskysymyksen osakysymyksiä.

Mikä on aiheuttanut elintarvikeasiain rappiotilan?

— Pitkittynyt sota, joka on saattanut kulkulaitoksen sekasortoon ja jättänyt kaupungit leivättä.

Mikä on aiheuttanut finanssien ja talouden rappiotilan?

— Loppumaton sota, joka on imenyt Venäjästä kaikki voimat ja varat.

Mikä on aiheuttanut vainotoimenpiteet rintamalla ja selustassa?

— Sota ja hyökkäyspolitiikka, joka vaatii „rautaista kuria".

Mikä on aiheuttanut porvarillisen vastavallankumouksen voiton?

— Sodan koko kulku, joka vaatii uusia miljardeja, ja tällöin liittolaismaiden porvariston tukema kotimainen porvaristo kieltäytyy antamasta luottoa, ellei ensin hävitetä vallankumouksen perussaavutuksia.

Ja niin edelleen, ynnä muuta sellaista.

Tämän vuoksi sotakysymyksen ratkaiseminen juuri merkitseekin kaikkien ja kaikenlaisten „pulien“ ratkaisemista, jotka nykyään kuristavat maata.

Ja miten se on tehtävä?

Venäjän edessä on kaksi tietä.

Joko jatketaan sotaa ja „hyökätään“ rintamalla edelleenkin, ja silloin valta annetaan kiertämättä vastavallankumouksellisen porvariston käsiin, jotta saataisiin hankituksi rahavaroja sisäisten ja ulkomaisten lainojen avulla.

Tässä tapauksessa maan „pelastaminen“ merkitsee sotamenojen peittämistä työläisten ja talonpoikain kustannuksella (välilliset verot!) imperialismin venäläisten ja liittolaismaiden haikalojen mieliksi.

Tai valta siirretään työläisten ja talonpoikain käsiin, julistetaan demokraattiset rauhanehdot ja lopetetaan sota siinä tarkoituksessa, että kun vallankumousta on viety eteenpäin, niin annetaan maat talonpojille, järjestetään työväenvalvonta teollisuudessa ja saatetaan järjestykseen rappiolle joutunut kansantalous kapitalistien ja tilanherrojen voittojen kustannuksella.

Tässä tapauksessa maan pelastaminen merkitsee työläisten ja talonpoikain vapauttamista sodan finanssirasituksista imperialismin haikalojen vahingoksi.

Ensimmäinen tie johtaa tilanherrojen ja kapitalistien diktatuuriin työtätekevien yli, maan verottamiseen mitä raskaimmilla veroilla, Venäjän myymiseen vähin erin ulkomaisille kapitalisteille (toimiluvat!) ja Venäjän muuttamiseen Englannin, Amerikan ja Ranskan siirtomaaksi.

Toinen tie aloittaa työväen vallankumouksen aikakauden Euroopassa, repii rikki Venäjää kietovat finanssipaulat, horjuttaa porvariston herruuden perustuksia ja raivaa tietä Venäjän todelliselle vapautukselle.

Sellaiset ovat ne kaksi tietä, jotka ilmaisevat kahden vastakkaisen luokan — imperialistisen porvariston ja sosialistisen proletariaatin — etuja.

Kolmatta tietä ei ole.

Näiden kahden tien sovittaminen on yhtä mahdotonta kuin imperialismin ja sosialismin sovittaminen.

Porvariston kanssa sovittelemisen (kokoomuksen) tie on tuomittu kiertämättömään romahdukseen.

„Kokoomus demokraattisen ohjelman pohjalla — se on ulospääsy", kirjoittavat herrat puolustuksen kannattajat Moskovan neuvottelukokouksen johdosta („Izvestija" [69]).

— Se on vale, herrat sovittelijat!

Te olette järjestäneet kolme kertaa kokoomuksen porvariston kanssa ja joka kerta törmänneet uuteen „valtapulaan".

Miksi?

Siksi, että porvariston kanssa muodostetun kokoomuksen tie on petollinen tie, joka verhoaa nykyisen tilanteen mätäpaiseita.

Siksi, että kokoomus on joko tyhjänpäiväistä hälinää tai imperialistisen porvariston käsissä oleva keino valtansa lujittamiseksi „sosialistien" käsin.

Eikö nykyinen kokoomushallitus, joka yritti asettua kahden leirin väliin, siirtynyt sitten imperialismin puolelle?

Mitä varten on kutsuttu koolle „Moskovan neuvottelukokous“, ellei sitä varten, että sen jälkeen kun vastavallankumouksen asemat on lujitettu, saataisiin vahvistus (ja luottoa!) tälle askeleelle „maan väeltä“?

Mitä tarkoittaa „neuvottelukokouksessa“ Kerenskin pitämä puhe, jossa hän kehoitti „uhrauksiin“ ja „luokkien itserajoituksiin“ tietenkin „synnyinmaan“ ja „sodan“ etujen hyväksi, ellei imperialismin lujittamista?

Entä Prokopovitshin lausunto siitä, että hallitus „ei salli työläisten puuttumista (työväenvalvonta!) tuotantolaitosten johtoon“?

Entä saman ministerin lausunto siitä, että „hallitus ei pane toimeen mitään perinpohjaisia uudistuksia maakysymyksen alalla“?

Entä Nekrasovin lausunto siitä, että „hallitus ei suostu yksityisomaisuuden pakkoluovutukseen“?

Mitä tuo on, ellei imperialistisen porvariston suoranaista palvelemista?

Eikö ole selvää, että kokoomus on vain naamio, joka on sopiva ja edullinen Miljukoveille ja Rjabushinskeille?

Eikö ole selvää, että sovittelun ja luokkien välillä luovimisen tie on joukkojen pettämisen ja harhaan johtamisen tie?

Ei, herrat sovittelijat! On koittanut hetki, jolloin horjumisilla ja sovittelemisilla ei enää saa olla sijaa. Moskovassa puhutaan jo suoraan vastavallankumouksellisten „salaliitosta“. Porvarillinen sanomalehdistö kokeilee koeteltua kiristysmenetelmää levittämällä huhuja „Riian luovuttamisesta“ [70]. Tällaisella hetkellä on tehtävä valinta.

Joko proletariaatin puolesta tai sitä vastaan.

„Neuvottelukokousta“ boikotoidessaan Pietarin ja Moskovan proletariaatti kutsuu lähtemään vallankumouksen todellisen pelastamisen tietä.

Kuunnelkaa sen ääntä tai menkää pois tieltä.

„Proletari“ № 2,
elokuun 15 pnä 1917
Pääkirjoitus

MOSKOVAN NEUVOTTELUKOKOUKSEN TULOKSET

Moskovan neuvottelukokous on päättynyt.

„Kahden vastakkaisen leirin kireän yhteentörmäyksen“ jälkeen, Miljukovien ja Tseretelien välisen „verisen ottelun“ jälkeen, sen jälkeen, kun „taistelu“ on päättynyt ja haavoittuneet korjattu pois, — on luvallista kysyä: miten päättyi Moskovan „ottelu“, kuka voitti ja kuka hävisi?

Kadetit ovat tyytyväisiä ja hieroskelevat käsiään. „Kansan vapauden puolue voi olla ylpeä siitä, sanovat he, että sen tunnukset... on tunnustettu... yleiskansallisiksi“ („Retsh“).

Myöskin puolustuskantaa ajavat ovat tyytyväisiä, sillä he puhuvat „demokratian (lue: puolustuskantaa ajavien!) voitosta“ vakuutellen, että „demokratia lähtee lujittuneena Moskovan neuvottelukokouksesta“ („Izvestija“).

„Bolshevismi on tuhottava“, sanoo Miljukov neuvottelukokouksessa „elävien voimien“ edustajain osoittaessa myrskyisästi suosiotaan.

Me teemme sen, vastaa Tsereteli, sillä „on jo saatettu voimaan poikkeuslaki“ bolshevismia vastaan.

Mutta „vallankumous (lue: vastavallankumous!) on vielä kokematon taistelussa vasemmistovaaraa vastaan", — antakaahan siis meidän hankkia kokemusta.

Ja kadetit ovat samaa mieltä siitä, että on parempi tuhota bolshevismi vähitellen kuin kerralla ja sitä paitsi välillisesti, ei omin käsin, vaan vierain käsin, noiden samaisten puolustus-„sosialistien" käsin.

On „lakkautettava Komiteat ja Neuvostot", sanoo kenraali Kaledin „elävien voimien" edustajain osoittaessa suosiota.

Oikein, vastaa Tsereteli hänelle, mutta se on vielä aikaista, sillä „noita rakennustelineitä ei saa vielä poistaa, kun vapaan vallankumouksen (lue: vastavallankumouksen!) rakennus ei ole vielä rakennettu valmiiksi". Antakaa „rakentaa valmiiksi", ja sitten poistetaan sekä Neuvostot että Komiteat!

Ja kadetit ovat samaa mieltä siitä, että on parempi alentaa Komiteat ja Neuvostot imperialistisen koneiston pelkkien lisäkkeiden tehtävään kuin hävittää ne kerralla.

Tuloksena on „yleinen juhla" ja „tyytyväisyys". Eipä suotta sanomalehdissä kirjoiteta, että „sosialistiministerien ja kadettiministerien kesken on muodostunut läheisempi yhtenäisyys kuin mitä se oli ennen neuvottelukokousta" („Novaja Zhizn").

Kuka voitti, kysytte te?

Kapitalistit voittivat, sillä hallitus sitoutui neuvottelukokouksessa „olemaan sallimatta työläisten puuttumista (valvonta!) tuotantolaitosten johtoon".

Tilanherrat voittivat, sillä hallitus sitoutui neuvottelukokouksessa „olemaan panematta toimeen mitään perinpohjaisia uudistuksia maakysymyksen alalla".

Vastavallankumoukselliset kenraalit voittivat, sillä kuolemanrangaistus sai hyväksymisen Moskovan neuvottelukokouksessa.

Kuka voitti, kysytte te?

Vastavallankumous voitti, sillä se järjestäytyi koko Venäjän mitassa liittäen ympärilleen maan kaikki sellaiset „elävät voimat" kuin Rjabushinskit ja Miljukovit, Tseretelit ja Danit, Aleksejevit ja Kaledinit.

Vastavallankumous voitti, sillä se sai käytettäväkseen niinsanotun „vallankumouksellisen demokratian" sopivaksi suojaksi kansan suuttumusta vastaan.

Nyt eivät vastavallankumoukselliset ole yksin. Nyt koko „vallankumouksellinen demokratia" toimii heidän hyväkseen. Nyt heidän käytettävänään on „Venäjänmaan" „yleinen mielipide", jota herrat puolustuskannan ajajat tulevat muokkaamaan „järkkymättä".

Vastavallankumouksen kruunaus — se on Moskovan neuvottelukokouksen tulos.

Puolustuskannan ajajat, jotka nykyään jaarittelevat „demokratian voitosta", eivät edes aavistakaan sitä, että heidät on yksinkertaisesti otettu lakeijoiksi palvelemaan voittoa juhlivia vastavallankumouksellisia.

Sellainen ja vain sellainen on sen „rehellisen kokoomuksen" poliittinen sisältö, josta herra Tsereteli puhui „rukoillen" ja jota vastaan herroilla Miljukoveilla ei ole mitään sanomista.

Puolustuskannan ajajain „kokoomus" imperialistiseen porvaristoon kuuluvien „elävien voimien" kanssa vallankumouksellista proletariaattia ja talonpoikais-

köyhälistöä vastaan — sellaisia ovat Moskovan neuvottelukokouksen tulokset.

Kuinka pitkäksi ajaksi puolustuskannan ajajille riittää tuota vastavallankumouksellista „kokoomusta" — sen näyttää lähitulevaisuus.

„Proletari" № 4,
elokuun 17 pnä 1917
Pääkirjoitus

TOTUUS TAPPIOSTAMME RINTAMALLA

Alempana julkaisemme otteita kahdesta asiakirjaluontoisesta artikkelista sotajoukkojemme heinäkuun tappion syistä rintamalla.

Kumpikin artikkeli, sekä Arseni Meritshin artikkeli (sanomalehdessä „Dielo Naroda“) että V. Borisovin artikkeli (sanomalehdessä „Novoje Vremja“[71]), pyrkii tutkimaan puolueettomasti heinäkuun tappiota jättäen syrjään halpamaisten ihmisten arvottomat syytökset, joita lasketaan liikkeelle bolshevikkeja vastaan.

Se tekee heidän tunnustuksensa ja lausuntonsa sitä arvokkaammiksi.

A. Meritshin artikkelissa puhutaan etupäässä tappioon **syyllisistä.** Syyllisiä ovat kuulemma „entiset poliisit ja santarmit“ ja ennen kaikkea joidenkin „jonkinlaiset autot“, jotka Tarnopolia ja Tshernovitsyä puolustaneen armeijan keskuudessa kiertäessään antoivat sotilaille perääntymiskäskyn. Mitä autoja ne olivat ja miten päälliköt saattoivat sallia tuon ilmeisen provokation tapahtua, — siitä kirjoittaja valitettavasti vaikenee. Mutta hän puhuu selvästi ja suoraan **„provosoidusta perääntymisestä“, „kavalluksesta, joka pan-**

tiin toimeen ennakolta harkitun, laskelmiin perustuvan suunnitelman pohjalla", ja siitä, että tutkimukset ovat käynnissä ja pian „salaisuus tulee julki".

Entä bolshevikit? Entä „bolshevismin petos"?

Siitä ei A. Meritshin artikkelissa ole riviäkään, ei sanaakaan!

Vieläkin mielenkiintoisempi on V. Borisovin artikkeli „Novoje Vremjassa". Se ei puhu niin paljon tappioon syyllisistä kuin tappion **syistä.**

Se sanoo suoraan, että se **„vapauttaa bolshevismin sitä vastaan esitetystä ylimalkaisesta syytöksestä tappioomme"**, että kysymys ei ole bolshevismista, vaan „syvällisemmistä syistä", jotka on otettava selville ja poistettava. Mutta mitä ovat nuo syyt? Niitä on ennen kaikkea hyökkäystaktiikan kelpaamattomuus meille, kun „kenraalimme ovat kypsymättömiä", kun sotajoukkojemme „aseistus" on heikko ja kun sotilaat ovat järjestymättömiä. Sitten se, että asioihin puuttuivat „harrastelevat" (kokemattomat) ainekset, jotka kesäkuussa vaativat hyökkäystä ja saivat ajetuksi vaatimuksensa lävitse. Lopuksi hallituksen liian suuri valmeus täyttää liittolaisten neuvot hyökkäyksen välttämättömyydestä välittämättä rintamalla vallinneesta todellisesta tilanteesta.

Lyhyemmin sanoen: „meidän" yleinen valmistautumattomuutemme hyökkäykseen, minkä vuoksi tuo hyökkäys muuttui veriseksi seikkailuksi.

Siis tulee vahvistetuksi todeksi kaikki se, josta bolshevikit ja „Pravda" monesti varoittivat ja josta heitä parjasi jokainen, joka vain viitsi.

Näin puhuvat nyt ne, jotka vielä eilen syyttivät meitä tappiosta rintamalla.

Me olemme kaukana siitä, että rauhoittuisimme „Novoje Vremjan“ strategisten ja muiden paljastusten sekä näkökantojen johdosta sen pitäessä nyt tarpeellisena „vapauttaa bolshevikit heitä vastaan esitetystä ylimalkaisesta syytöksestä tappioomme“.

Me olemme kaukana myöskin siitä, että pitäisimme A. Meritshin tiedonantoja tyhjentävinä.

Mutta me emme voi olla panematta merkille, että kun ministerien sanomalehti „Dielo Naroda“ ei katso enää mahdolliseksi vaieta todellisista tappioon syyllisistä, kun vieläpä (vieläpä!) suvorinilainen „Novoje Vremjakin“, joka vielä eilen syytti bolshevikkeja tappiosta, pitää tänään tarpeellisena „vapauttaa bolshevikit“ tuosta syytöksestä, niin se puhuu siitä, että naskalia ei voi piiloittaa säkkiin, että liian voimakkaasti pistää silmään totuus tappiosta, jotta siitä voitaisiin vaieta, että totuus tappioon syyllisistä, jonka sotilaat itse ovat tuoneet päivänvaloon, on juuri läimähtämässä päin syyttäjien kasvoja, että edelleen vaikeneminen merkitsee onnettomuuden vetämistä niskaansa...

„Novoje Vremjan“ herrojen kaltaisten vallankumouksen vihollisten kokoonkyhäämä ja „Dielo Narodan“ herrojen kaltaisten vallankumouksen „ystävien“ kannattama syytös bolshevikkeja vastaan, että he ovat syypäitä tappioon, on ilmeisesti **mennyt myttyyn peruuttamattomasti.**

Sen vuoksi, ja vain sen vuoksi, nuo herrat ovat nyt päättäneet ryhtyä puhumaan **todellisista** tappioon syyllisistä.

Eikö totta: nuo herrat muistuttavat hyvin paljon niitä järkeviä rottia, jotka ensimmäisinä hyppäävät pois tuhoon tuomitusta laivasta...

Minkälaisia johtopäätöksiä tästä seuraa?

Meille puhutaan rintamatappio-asian tutkimisesta, ja lisäksi vakuutellaan, että pian „salaisuus tulee julki". Mutta mikä takaa sen, ettei tutkimuksen tuloksia paineta villaisella, että tutkimus toimitetaan objektiivisesti, että syylliset saavat ansaitsemansa rangaistuksen?

Sen vuoksi meidän ensimmäinen ehdotuksemme kuuluu: **on saatava aikaan itse sotilaiden edustajain osanotto tutkimusvaliokuntaan.**

Vain sellainen osanotto voi taata „provosoituun perääntymiseen" syyllisten todellisen paljastamisen!

Sellainen on ensimmäinen johtopäätös.

Meille puhutaan tappion syistä ja kehoitetaan olemaan toistamatta vanhoja „virheitä". Mutta mitä takeita on siitä, että „virheet" ovat todella virheitä eivätkä „ennakolta harkittu suunnitelma"? Kuka voi mennä takuuseen siitä, että sen jälkeen, kun „provosoitiin" Tarnopolin luovutus, ei „provosoida" vielä Riian ja Pietarin luovutusta siinä tarkoituksessa, että kun vallankumouksen arvovalta on murrettu, niin sitten sen raunioille pystytetään vihattu vanha järjestelmä?

Sen vuoksi meidän toinen ehdotuksemme kuuluu: **on järjestettävä itsensä sotilaiden edustajain kontrolli päällikköjensä tekoihin nähden ja poistettava viipymättä kaikki epäilyttävät.**

Vain sellainen kontrolli voi suojata vallankumouksen rikollisilta provokatioilta laajassa mitassa.

Sellainen on toinen johtopäätös.

„Proletari" № 5,
elokuun 18 pnä 1917
Artikkeli ilman allekirjoitusta

HEINÄKUUN TAPPION SYISTÄ RINTAMALLA

Kaikki muistavat sen ilkeämielisen panettelun bolshevismia vastaan, jota syytettiin umpimähkään tappiosta rintamalla. Porvarillinen lehdistö ja „Dielo Naroda“, „Birzhjovkan“ provokaattorit ja „Rabotshaja Gazeta“, „Novoje Vremjassa“ toimivat entiset tsaarin rengit ja „Izvestija“ — kaikki ne huusivat yhteen ääneen ukkosta ja salamoita bolshevikkien niskaan, jotka oli julistettu syypäiksi tappioon.

Nyt käy ilmi, että **syyllisiä** ei pidä etsiä bolshevikkien keskuudesta, vaan niiden keskuudesta, jotka lähettivät liikkeelle perääntymään kehoittaneet ja sotilaiden keskuudessa pakokauhua aiheuttaneet „salaperäiset autot“ (kts. „Dielo Naroda“, elokuun 16 pnä). Mitä „autoja“ ne olivat ja **missä olivat komentajat**, jotka sallivat noiden salaperäisten autojen puikkelehtimisen, — siitä „Dielo Narodan“ kirjeenvaihtaja valitettavasti vaikenee.

Nyt käy ilmi, että tappion **syitä** ei pidä etsiä bolshevismista, vaan „syvällisemmistä syistä“, hyökkäystaktiikan kelpaamattomuudesta meille, meidän valmentumattomuudestamme hyökkäykseen, „kenraa-

liemme kypsymättömyydestä" y.m.s. (kts. „Novoje Vremja", elokuun 15 pnä).

Lukekoot työläiset ja sotilaat mainitut „Dielo Narodan" ja „Novoje Vremjan" numerot yhä uudelleen, lukekoot ja pääsköőt varmuuteen siitä:

1) miten oikeassa bolshevikit olivat varoittaessaan jo toukokuun lopulla hyökkäyksestä rintamalla (kts. „Pravdan" numeroita);

2) miten rikollisesti menettelivät menshevikkien ja eserrien johtajat, jotka harjoittivat agitatiota hyökkäyksen puolesta ja saivat hylätyksi kesäkuun alussa Neuvostojen edustajakokouksessa bolshevikkien ehdotuksen hyökkäystä vastaan;

3) että edesvastuu heinäkuun tappiosta lankeaa ennen kaikkea Miljukoveille ja Maklakoveille, Shulgineille ja Rodzjankoille, jotka „vaativat" Valtakunnanduuman nimessä „viipymätöntä hyökkäystä" rintamalla jo kesäkuun alussa.

Tässä on otteita mainituista artikkeleista.

1) Otteita Arseni Meritshin tiedonannosta („Dielo Naroda", elokuun 16 pnä):

„Minkä takia? Minkä takia sattui tuo onnettomuus ja miltei samanaikaisesti kahdella taholla — Tarnopolin luona ja Tshernovitsyn luona? Minkä takia siellä seisoneissa rykmenteissä yht'äkkiä laski taisteluhenki? Mitä oli tapahtunut? Mistä johtui tuo odottamaton mielialan muutos?

Upseerit ja sotamiehet vastaavat mielellään. Vastaukset ovat miltei sanalleen samanlaisia, ja kukin erikseen täydentää räikein värein tuota synkkää kuvaa...

Pakokauhun ja etulinjan asemista lähtemisen pääaiheuttajina rintamamiehet pitävät **entisiä poliiseja ja santarmeja.**

Toimivatko he järjestyneesti?

— On vaikea sanoa, vastaa talonpoikaissyntyperää oleva intelligentti vänrikki, puoluehenkilö, sosialisti-vallankumouksellinen,

paikallisen sotilaiden ja työväen edustajain Neuvoston Toimeenpanevan komitean jäsen.— Mutta poikkeuksetta joka kerta kävi ilmi, että **vain entiset „faaraot“*** olivat kylväneet kauhua, levitelleet valheellisia tietoja vihollisen lähestymisestä ja lukuisuudesta sekä siitä, että parin tunnin kuluttua lasketaan meitä vastaan myrkkykaasuja... Monet meistä otaksuvat niin, että entiset poliisit ja santarmit eivät edes ole **tietoisia pettureita, vaan yksinkertaisesti „oman nahkansa säilyttäjiä“, yksinkertaisesti pelkureita.** Mutta tavoittamattomat vakoilijat ja provokaattorit löytävät erikoisella vaistollaan heistä itselleen varmaa väkeä...

Ymmärtäväisten ja havaintokykyisten ihmisten kertoman mukaan tapahtui sotajoukkojemme häpeällinen perääntyminen seuraavalla tavalla...

Marssitaan komppanioittain. Tie on leveä... Komppanioiden välillä on pienet välimatkat...

Ja yht'äkkiä pöllähtää tomupilviä... Edessä on tungos, jonka syytä ei kukaan voi selittää... Komppaniat pysähtyvät, tarpovat paikoillaan ja alkavat keskustella... Kurkoitellaan, jotta voitaisiin nähdä, mitä edessä tapahtuu ja mitä on noissa lähenevissä tomupilvissä... Sieltä kiitää toitottavia autoja; nyt ne ovat aivan lähellä ja kuuluu huutoja: „takaisin... takaisin... itävaltalaisia“. Autot kiitävät niin, ettei voi nähdä, kuka huutaa ja keitä on autoissa. Joskus näit hädin tuskin, että joku oli sotilaspuserossa tai millaiset olkalaput hänellä oli, mutta toisinaan et ehtinyt näkemään mitään... Muutapa ei tarvinnutkaan — kukaan ei ollut vielä selvillä siitä, missä itävaltalaiset olivat ja kuka oli varoittanut, mutta jo paineltiin takaisin... Eikä oltu vielä ehditty tointua hämmästyksestä, kun tulee toinen auto. Taaskin huutoja: „Itävaltalaisia!!! itävaltalaisia!!! Taisteluasemat... on luovutettu... Kaasuja. Nopeasti, nopeasti... takaisin... takaisin...“

Se oli pakokauhua, joka valtasi kaikki kuin salamannopea kulkutauti... Se oli petos, joka pantiin toimeen kuin nuottien mukaan, hämmästyttävän kätevästi ja ilmeisesti ennakolta harkitun, laskelmiin perustuvan suunnitelman mukaan... Me laskimme noin parikymmentä tuollaista numerotonta autoa... Seitsemän saatiin kaapatuksi kiinni, ja niissä osoittautui tietenkin olevan

* „Faarao“ — pilkkanimitys tsaarinaikaisesta poliisista. *Suom.*

meidän rykmenteille aivan vierasta, sivullista väkeä... Mutta noin kahdeksantoista pääsi pujahtamaan karkuun. Huudoista ja etumaisten rivien takaisin kääntymisestä hölmistyneet komppaniat tekivät käännöksen ja lähtivät karkuun... Itävaltalaiset marssivat autioon kaupunkiin ja autioon esikaupunkiin ja jatkoivat matkaansa edelleen, syvemmälle maahamme ollen kuin sunnuntaikävelyllä — kukaan ei heitä häirinnyt...

Toisen ryhmän luo tulee pari Tarnopolista tullutta sotamiestä ja pari kolme miestä, joilla on ylioppilasmerkki. Ja he kaikki täydentävät kuvaa **provosoidusta perääntymisestä.** Perääntymisen sankareja olivat veijarit, vakoilijat ja petturit... Keitä he ovat? **Siihen antaa vastauksen lähitulevaisuus.** Minne hävisivät ne muut, joita tähän mennessä ei ole onnistuttu saamaan kiinni ja joiden jäljille ei ole päästy? Minkä lipun alla ne toimivat? Millaisilla tunnuksilla he verhoavat nyt rikollisia tekojaan? Miehet, jotka ovat nähneet Tarnopolin perääntymisen kauhut, rintamamiehet uskovat, että kaikki se, mikä tähän asti on ollut salassa, tulee pian tiedoksi kaikille, ja häpeällisen salaisuuden paljastumisen yhteydessä katoaa myöskin häpeäleima Tarnopolin edustalla toimineelta armeijalta — mitä inhoittavimman kavalluksen ja petoksen uhrilta".

2) Otteita Borisovin artikkelista „Bolshevismi ja meidän tappiomme" („Novoje Vremja", elokuun 15 pnä):

„Me haluamme vapauttaa bolshevismin sitä vastaan esitetystä ylimalkaisesta syytöksestä meidän tappioomme. Me haluamme selvittää tappiomme todelliset syyt, sillä **vasta silloin me pystymme välttämään onnettomuutemme toistumisen.** Sotataidolle ei ole mikään sen turmiollisempaa kuin se, että sotilaallisen onnettomuuden syytä ei etsitä sieltä, missä se on. Heinäkuun tappio ei johtunut yksistään bolshevismista, se oli paljoa mutkallisempien syiden seuraus, sillä muussa tapauksessa tappion suunnattomuus viittaisi bolshevismin aatteiden valtavaan, tavattoman suureen merkitykseen armeijamme keskuudessa, mitä tietenkään ei ole ollut eikä voi olla. Luultavasti itse bolshevikitkin ovat hämmästyneet propagandansa äärettömiä seurauksia. Mutta Venäjän armeijan onnettomuutta voitaisiin nyt pitää päättyneenä, jos

koko asia olisi johtunut bolshevikeista. Valitettavasti tappion olemus on paljon pulmallisempi: sotataidon spesialistit näkivät sen jo ennakolta ennen kesäkuun 18 päivän hyökkäyksen alkamista; „juhlallisissa" julistuksissa kesäkuun 18 päivän „vallankumouksellisista" rykmenteistä, „punaisissa" lipuissa y.m.s. kuulsi uhkaava vaara.

Kun Päämajaan saatiin operatiiviset sähkösanomat kesäkuun 18 päivän muka loistavista tuloksista, niin me, käsittäessämme, ettei oikeastaan mitään loistavaa ollut tapahtunut, sillä me olimme valloittaneet vain varustuksia, jotka vihollisen on nykyisessä taistelussa pakko uhrata taatakseen itselleen voiton, sanoimme: „on suuri onni meille, jos saksalaiset eivät anna vastaiskua". Mutta vastaisku tuli, ja Venäjän armeija, aivan samoin kuin Ranskan armeija vuonna 1815, muuttui heti pakokauhuun joutuneiden ihmisten laumaksi. On selvää, ettei katastrofi johtunut yksinomaan bolshevismista, vaan jostain muusta syystä, joka on syvällä **armeijan elimistössä ja jota ylipäällystö ei ollut kyennyt arvaamaan eikä käsittämään.** Juuri tuon bolshevismia tärkeämmän tappiomme syyn me tahtoisimmekin panna merkille, mikäli se on mahdollista sanomalehtiartikkelissa, sillä aika ei siedä viivyttelyä.

Saksan „militarismi" on säätänyt sotatieteellisen määritelmän: **„hyökkäys on voimakkain toimintamuoto".** Aivan sodan alusta lähtien (Samsonovin ja Rennenkampfin suunnattomat tappiot) saksalainen määritelmä osoittautui kelpaamattomaksi meille: kypsymättömät kenraalit ja kypsymättömät sotamiehet pystyvät vain puolustustaisteluun sivustojen ollessa turvattuja. Sodassa tapahtuvan luonnollisen mieshukan vuoksi niin kenraalien ja upseerien kuin myöskin aliupseerien ja miehistön kokoonpano huononi, ja puolustuksesta tuli meille edullisin toimintamuoto. Kun tähän liitetään asemasodan kehitys ja **huutavat puutteellisuudet aseistuksessa,** niin „hyökkäystä" karttaakseen ei tarvitse olla bolshevikki, vaan on ainoastaan ymmärrettävä asiain luonne. Sanomalehti „Narodnoje Slovo" sanoo, että B. V. Savinkovin sanojen mukaan bolshevistisen agitation vaikutuksesta sotamiesjoukko alkoi uskoa, että rintamakarkurit eivät ole synnyinmaan pettureita, vaan „kansainvälisen sosialismin" kannattajia. Jokainen vanha upseeri, joka tuntee meidän sotamiesaineksemme paremmin kuin sen tunte-

vat „komiteat", sanoo, että tuollainen ajatus merkitsee meidän mainehikkaan ja täysin ymmärtäväisen aliupseeristomme ja miehistömme liiallista aliarvioimista. Ne ovat täysin tervejärkisiä; niillä on täydellinen ja selvä käsitys valtiosta; ne käsittävät täydellisesti, että kenraalit ja upseerit ovat myöskin sotilaita; ne nauravat sille uutuudelle, että miehistönimitys vaihdettiin (järjettömästi) yleiseen sotilasnimitykseen, mikä vähensi tuon kunniakkaan nimityksen arvoa, sillä nyt kaikkein syvimmässä selustassa oleva räätäliosasto on kokoonpantu „sotilaista", ja ymmärtävät täydellisesti, että „rintamakarkuri" on rintamakarkuri, s.o. halpamainen pakoilija. Ja kun tämä armeijamme ymmärtäväinen miehistö alkoi täyttää bolshevikkien propagoimaa „hyökkäyksestä kieltäytymisen" ajatusta, niin se tapahtui yksinomaan siksi, että se juontui loogillisesti asiain luonteesta, koko meidän sotakokemuksestamme. On kaksi eri asiaa puhua hyökkäyksestä, iskusta englantilaiselle ja ranskalaiselle tai puhua siitä samasta venäläiselle. He istuvat erinomaisissa, kaikin puolin mukavissa suojissa ja odottavat, milloin heidän mahtava tykistönsä on pyyhkäissyt kaikki pois, ja vasta sitten hyökkää heidän jalkaväkensä. Mutta me sitävastoin olemme aina ja **kaikkialla antaneet iskumme miesmassalla, me olemme saattaneet tuhoon kokonaisia parhaita rykmenttejä.** Missä on meidän kaartimme, missä ovat tarkka-ampujamme? Rykmentti, joka on tuhottu kahteen ja kolmeen kertaan ja joka olisi yhtä monta kertaa täydennetty vieläpä paremmillakin aineksilla kuin se todellisuudessa tehdään, tuskin tulee pitämään „hyökkäystä voimakkaimpana toimintamuotona", etenkin, kun lisäämme, etteivät tulokset oikeuta noita valtavia menetyksiä. Pitäen lähtökohtana tätä kokemusta entinen ylipäällystö suostui iskuihin vain äärimmäisen välttämättömyyden pakosta; siten annettiin Brusiloville lupa iskuun Galitsiassa vuoden 1916 toukokuussa. Tuo isku, joka oli tuloksiltaan heikko, vain vahvisti kokemuksen perusteella tehdyt johtopäätökset. On täysin mahdollista, että entisen ylipäällystön aikana „hyökkäys" olisi ollut olemassa toimintaohjeissa vain taisteluhenkeä nostattavana aatteena, mutta sitä ei olisi toteutettu vielä tähänkään mennessä. Mutta yht'äkkiä tapahtui jotain, joka ei kuulu sotataidon alalle, „harrastelu" otti johdon käsiinsä, ja kaikki alkoivat huutaa „hyökkäyksestä", muka sen äärimmäisestä välttämättö-

myydestä, alkoivat uskoa siihen, minkä terve sotilaallinen teoria hylkää,— alkoivat uskoa erikoisiin „vallankumouksellisiin“ pataljooniin, „kuoleman“ pataljooniin ja „isku“-pataljooniin ymmärtämättä sitä, että ne kaikki ovat tavattoman kypsymätöntä ainesta ja sen lisäksi ne ehkä riistävät kaikkein intomielisimmän väen rykmenteiltä, jotka jo silloin olivat muuttumassa kerrassaan „roska- ja täydennysväeksi“. Meille sanotaan, että liittolaiset vaativat „hyökkäystä“, että he nimittivät meitä „pettureiksi“. Me kunnioitamme liian suuresti lahjakasta ja työteliästä Ranskan yleisesikuntaa voidaksemme uskoa, että sen mielipide olisi ollut sama kuin sotataidon alalla esiintyneiden harrastelijain niinsanottu yleinen mielipide. Tietenkin sellaisen sotatilanteen vallitessa, jolloin vihollinen on keskiössä ja me liittolaisinemme sen ympärillä, jokainen meidän iskumme viholliselle, vieläpä sellainenkin, joka aiheuttaa meille aivan suunnatonta ja tuloksiin verrattuna kerrassaan liiallista mieshukkaa, on aina edullinen meidän liittolaisillemme, sillä se vetää vihollisen voimia pois heitä vastasta. Se on asiaan kuuluvaa eikä liittolaisten kovasydämisyyttä. Mutta siihen on suhtauduttava järkevästi, oltava kohtuullisia eikä pidä heittäytyä tapattamaan kansaansa vain sen vuoksi, että sitä vaatii liittolainen. Sotataito ei siedä minkäänlaisia päähänpistoja, vaan rankaisee heti niiden täytäntöönpanemisen yrityksistä. Vihollinen, jolla on hyvin kouluuntunut yleisesikunta, pitää sellaista silmällä“.

„Proletari“ № 5,
elokuun 18 pnä 1917
Artikkeli ilman allekirjoitusta

KUKA ON SYYLLINEN TAPPIOON RINTAMALLA?

Jokainen päivä tulee nyt tuomaan uutta aineistoa vastaukseksi tähän kysymykseen. Ja jokainen päivä tulee todistamaan, miten halpamaisesti, miten katalasti olivat toimineet ne, jotka pyrkivät vierittämään bolshevikkien niskoille edesvastuun heinäkuun tappiosta rintamalla.

Neuvostojen virallisessa äänenkannattajassa — „Izvestijassa" № 147 — on julkaistu artikkeli „Totuus Mlynovskin rykmentistä". Tuo asiakirja on poliittisesti ensiluokkaisen tärkeä.

Heinäkuun 7 päivänä Pietarin tapahtumain melskeen keskellä ilmestyy kaikkien yllätykseksi sanomalehdistössä Päämajan sähkösanoma, jossa tiedoitetaan siitä, että 607. Mlynovskin rykmentti „on omavaltaisesti poistunut juoksuhaudoista", että se antoi saksalaisille mahdollisuuden murtautua meidän alueellemme ja että koko tämä onnettomuus „johtuu huomattavassa määrin **bolshevikkien agitation vaikutuksesta...**" Ilmankin parjattujen bolshevikkien niskaan sinkoaa syytös toisensa jälkeen. Viha bolshevikkeja kohtaan on rajaton. Koko „patrioottinen" sanomalehdistö valaa

joka päivä öljyä tuleen. Parjaus saa yhä räikeämmät värit.

Niin oli vielä aivan äskettäin.

Entä mitä saamme nyt tietää?

Osoittautuu, että jo ensimmäinen Päämajan perustiedonanto, joka oli lähtökohtana koko parjauskamppailulle, oli läpeensä **valheellinen**. 607. Mlynovskin rykmentin rykmenttikomitea on nyt antanut lausunnon, jossa se sanoo parjaajille:

„Olitteko te taistelussa heinäkuun 6 päivänä?

Tiedättekö te, että rykmentti, jossa oli 798 sotamiestä ja 54 upseeria, puolusti 2½ virstan pituista rintamalinjaa? Tiedättekö te, että taistelusta selvisi hengissä 12 upseeria ja 114 sotamiestä, mutta muut kaatuivat synnyinmaan puolesta (mieshukka 75%)? Tiedättekö te, että 607. rykmentti oli ennenkuulumattoman helvetillisen hirmutulen alla 7 tuntia ja että, huolimatta siitä, että oli annettu käsky peräänty klo 8.30 tukikohtiin, se piti puoliaan klo 11 asti päivällä (klo 3.30 lähtien aamulla)?

Tuskinpa te tiedätte, minkälaisissa juoksuhaudoissa me olimme ja minkälaiset teknilliset välineet meillä oli puolustusta varten?..“

Mutta tämä on vielä vähän. „Izvestija“ esittää **virallisen tutkimuksen** asiakirjoja, joihin ovat panneet allekirjoituksensa kenraalimajurit Goshtoft ja Gavrilov, virkaatekevä esikuntapäällikkö Kolesnikov y.m., ja noissa asiakirjoissa sanotaan:

„Tutkimuksen tulosten perusteella... 607. Mlynovskin jalkaväkirykmenttiä ja koko 6. Krenatööridivisioonaa **ei voida** syyttää petoksesta, kavalluksesta eikä omavaltaisesta asemista poistumisesta. **Heinäkuun 6 päivänä divisioona taisteli ja tuhoutui...** Divisioonan lakaisi pois vihollisen tykistötuli yli 200 tykistä, kun sillä itsellään oli vain 16 tykkiä“.

Eikä **sanaakaan** vahingollisesta bolshevistisesta agitatiosta.

Sellaisia ovat tosiasiat.

Vieläpä „Izvestijakin“—tuo sanomalehti, joka on valmis tekemään tikusta asian parjatakseen bolshevikkeja,—kirjoittaa tämän johdosta:

„Tappioon ei *tietenkään* ole syyssä vallankumouksellinen järjestys armeijassa. **Mutta tuon järjestyksen parjaaminen antoi mahdollisuuden sälyttää koko edesvastuun tappiosta bolshevistiselle propagandalle** ja sitä suosiville komiteoille“.

Kas vaan, „Izvestijan“ herrat! Mutta sallikaa kysyä, ettekö te itse tehneet aivan samoin? Ettekö te itse julkaisseet koko mustasotnialaisen roistojoukon perässä iljettäviä parjauksia ja inhoittavia kanteluja bolshevikkeja vastaan? Ettekö te itse huutaneet: ristiinnaulitkaa, ristiinnaulitkaa bolshevikki, juuri hän on syypää kaikkeen?..

Mutta kuulkaahan edelleen:

„Ja tuo parjaus (joka kyhättiin kokoon Päämajassa) ei ole satunnaista, vaan se on järjestelmä!“, jatkaa virallinen „Izvestija“. „Aivan samoin Päämajan virallisissa tiedonannoissa puhuttiin kaartin armeijakunnan petoksesta... Me taas olemme omin silmin nähneet, miten lahjattomat **vastavallankumoukselliset kenraalit** ovat yrittäneet vierittää edesvastuun tuhansia ihmishenkiä maksaneesta lahjattomuudestaan armeijajärjestöjen niskaan... Niin tapahtui pienessä mitassa Stohodin edustalla ja niin toistuu nyt valtavassa mitassa... Sillä lähettäessään parjaavia tiedonantoja vastavallankumoukselliset esikunnat saattoivat vaatia rykmenttien hajoittamista ja komiteoiden lakkauttamista. Parjauksen avulla ne saattoivat ammututtaa satoja miehiä sekä **täyttää autioituneet vankilat uudelleen.** Hävitettyään armeijan vallankumoukselliset järjestöt he olisivat voineet tehdä siitä uudelleen oman aseensa ja olisivat saattaneet **syöstä sen vallankumousta vastaan“.**

Niin pitkälle on meillä menty! Vieläpä „Izvestijassa“ olevat kiihkeimmät vastustajammekin ovat

pakotettuja myöntämään, että parjauksen avulla vastavallankumoukselliset kenraalit ahtoivat autioituneet vankilat jälleen täyteen. Keitä sinne ahdettiin, herrat? Bolshevikkeja, internationalisteja! Entä te, „Izvestijan“ herrat, mitä te teitte siihen aikaan, kun meidän tovereitamme ahdettiin vankiloihin? Te huusitte yhdessä vastavallankumouksellisten kenraalien kanssa meidän peräämme: us, us, ota kiinni heidät! Yhdessä vallankumouksen pahimpien vihollisten kanssa te ristiinnaulitsitte vanhoja vallankumousmiehiä, jotka olivat vuosikymmeniä jatkuneella uhrautuvaisella taistelullaan todistaneet uskollisuutensa vallankumoukselle. Yhdessä Kaledinien, Aleksinskien, Karinskien, Pereverzevien, Miljukovien ja Burtsevien kanssa te työnsitte bolshevikkeja vankiloihin ja sallitte levittää parjausta „bolshevikkien saamista saksalaisista rahoista“!..

Avomielisyyden puuskassa „Izvestija“ jatkaa:

„Tietenkin he (s.o. vastavallankumoukselliset kenraalit) tiesivät, että ne valheelliset tiedonannot, joiden mukaan muka rykmentti toisensa jälkeen pakeni taisteluasemista, synnyttivät kaikissa joukko-osastoissa epävarmuutta: saavatkohan he tukea naapureiltaan ja selustalta, ehkäpä heidän naapurinsa ovat jo lähteneet, ehkäpä he joutuvat yksinkertaisesti vihollisen käsiin, jos jäävät paikoilleen?

He tiesivät kaiken tuon, mutta viha vallankumousta kohtaan sumensi heidän näkönsä.

Ja silloin oli luonnollista, että rykmentit jättivät taisteluasemansa, että rykmentit tottelivat niitä, jotka niille olivat sitä neuvoneet, ja että ne käsittelivät kokouksissa, oliko käsky täytettävä vai ei. Pakokauhu kasvoi. Armeija muuttui mielettömän pelon vallassa olevaksi laumaksi... Ja sitten alkoivat rankaisutoimenpiteet. Sotilaat tiesivät, minkälainen oli heidän syyllisyytensä ja minkälainen päällystön syyllisyys. Sadoissa kirjeissä he

esittävät joka päivä vastalauseita: **meitä myytiin tsaarin aikana, meidät myytiin nytkin, ja meitä siitä vielä rangaistaan!"** („Izvestija" № 147).

Käsittääkö „Izvestija", mitä se on tunnustanut noilla sanoillaan? Käsittääkö se, että nuo sanat todistavat täysin oikeaksi bolshevikkien taktiikan ja tuomitsevat täydellisesti eserrien ja menshevikkien koko kannan?

Kuinka! Te myönnätte itse, että sotilaita myydään aivan samoin kuin tsaarin aikana, te myönnätte itse, että sotilaita vastaan harjoitetaan katalaa vainoa,— mutta te itse hyväksytte tuon vainon (äänestätte kuolemanrangaistuksen puolesta), siunaatte sen ja autatte sitä? Minkälaisella nimellä pitäisi tuollaiset ihmiset leimata?!

Kuinka! Te myönnätte itse, että kenraalit, joista riippuu satojen tuhansien sotilaidemme henki, pitävät toimenpiteidensä ohjeena vihaa vallankumousta kohtaan. Mutta tehän luovutatte miljoonat sotilaat noiden kenraalien käsiin, tehän siunaatte hyökkäyksen, tehän veljeilette noiden kenraalien kanssa Moskovan neuvottelukokouksessa?!

Mutta tuolla te itse allekirjoitatte oman tuomionne, herrat! Missä on lankeemuksenne raja?

Olemme kuulleet „Izvestijan" herrojen antamat todistajanlausunnot. Ja me kysymme: jos Päämaja „Izvestijan" sanojen mukaan panetteli Mlynovskin rykmenttiä, jos se pelasi likaista peliä Stohodin suhteen, jos se ei pidä ohjeenaan isänmaan puolustuksen näkökantoja, vaan taistelun näkökantoja vallankumousta vastaan,—jos se kaikki on siten, niin mitä takeita meillä on siitä, etteivät nykyisetkin tiedot

Romanian rintaman tapahtumista ole vääristeltyjä? Mitä takeita on siitä, ettei taantumus ennakolta harkiten ja tietoisesti järjestä rintamalla tappiota toisensa jälkeen?

Kirjanen „Kuka on syyllinen tappioon rintamalla?"
Kustannusliike „Priboi", Pietari, 1917

AMERIKKALAISET MILJARDIT

Moskovan neuvottelukokouksen tulokset alkavat selvitä.

„Russkije Vedomostin“ [72] (elokuun 17 päivän iltanumero) tiedonannon mukaan:

„Eilen pidettiin kansan vapauden puolueen Keskuskomitean istunto. Selostuksen piti Miljukov, joka kehoitti Keskuskomitean jäseniä vaihtamaan mielipiteitään Moskovan neuvottelukokouksen tuloksia koskevasta kysymyksestä. Puhujat esiintyivät yksimielisesti kokoomusperiaatteen puolesta. Enemmistö istuntoon osallistuneista oli sitä mieltä, että Moskovan neuvottelukokous antoi mahdollisimman paljon siitä, mitä siltä oli voitu odottaa“.

Herra Miljukovin puolue on siis tyydytetty. Se kannattaa kokoomusta.

„Moskovan neuvottelukokous“, kirjoittavat puolustuskannalla olevat, „oli demokratian (s.o. puolustuskannalla olevien?) voitto, demokratian, joka pystyi nykyisinä traagillisina hetkinä esiintymään todellisena valtiollisena voimana, jonka ympärille liittyi kaikki (!), mikä Venäjällä on edistyksellistä“ („Izvestija“ № 146).

Ilmeisesti puolustuskantaa ajavien puolue on myöskin tyydytetty. Ainakin se on olevinaan tyydytetty, sillä se myöskin kannattaa kokoomusta.

Entä hallitus? Miten se arvioi Moskovan neuvottelukokouksen?

„Izvestijan“ (№ 146) tiedonannon mukaan „Väliaikaisen hallituksen jäsenten yleinen vaikutelma“ on sellainen, että:

„Neuvottelukokous oli sanan varsinaisessa merkityksessä valtiollinen neuvottelukokous. **Yleensä hyväksyttiin hallituksen sekä ulko- että sisäpolitiikan linja.** Hallituksen taloudellinen ohjelma ei kohdannut vastaväitteitä. Oikeastaan ei ollut hyökkäyksiä myöskään hallituksen maapolitiikkaa vastaan“.

Sanalla sanoen myöskin hallitus on tyytyväinen neuvottelukokoukseen, sillä sekin osoittautuu kannattavan kokoomusta.

Asia on selvä. On muodostumassa kolmen voiman kokoomus: hallituksen, kadettien ja puolustuskantaa ajavien.

Toistaiseksi voidaan „rehellistä kokoomusta“ Kerenskin — Miljukovin — Tseretelin toiminimellä pitää taattuna.

Sellainen on Moskovan neuvottelukokouksen ensimmäinen tulos.

Kapitalismin oloissa ei ainoakaan liikeyritys voi tulla toimeen pääomatta. Nyt muodostunut kokoomus, jonka johdossa on hallitus, on Venäjän kaikkein suurin liikeyritys. Se ei voi tulla toimeen yhtään ainoata tuntia, ei yhtään ainoata minuuttia ilman vastaavia pääomia. Etenkin nyt, sodan oloissa, joka vaatii äärettömän paljon varoja. Herää kysymys:

Millä pääomilla aikoo uusi (aivan uusi!) kokoomus tulla toimeen?

Kuulkaahan „Birzhjovkaa“ (iltanumero, elokuun 17 pnä):

„Moskovan neuvottelukokouksen työn lähimpänä tuloksena, varsinkin sen myötätunnon tuloksena, jota amerikkalaiset ilmaisivat tätä neuvottelukokousta kohtaan, oli tiedoitusten mukaan se, että tarjoutui tilaisuus **viiden miljardin valtionlainan** solmimiseen ulkomaisilla markkinoilla. Laina realisoidaan **Amerikan markkinoilla.** Tämän lainan ansiosta toteutetaan Väliaikaisen hallituksen pieni finanssiohjelma".

Vastaus on selvä. Kokoomus tulee toimimaan amerikkalaisilla miljardeilla, joiden vuoksi Venäjän työläiset ja talonpojat joutuvat sitten kärsimään.

Amerikan imperialistinen porvaristo, joka **rahoittaa** Venäjän imperialistisen porvariston (Miljukov!), sotilaskoplan (Kerenski!) ja Venäjän „eläviä voimia" lakeijamaisesti palvelevien pikkuporvarillisten huippukerrosten (Tsereteli!) kokoomusta—sellainen on nykyisen tilanteen luoma kuva.

Amerikan pääoman „myötätunto" Moskovan neuvottelukokousta kohtaan, mikä vahvistetaan viiden miljardin lainalla, — eivätköhän ne herrat, jotka kutsuivat neuvottelukokouksen koolle, tavoitelleet juuri sitä?..

Venäjällä sanottiin aikoinaan, että sosialismin valo tulee Lännestä. Ja se oli totta. Sillä siellä, Lännessä, me opiskelimme vallankumousta ja sosialismia.

Vallankumouksellisen liikkeen alettua Venäjällä on tilanne jonkinverran muuttunut.

Vuonna 1906, kun vallankumous oli vielä nousussa Venäjällä, Länsi auttoi tsaarin taantumusta toipumaan lainaamalla sille 2 miljardia ruplaa. Ja tsarismi todellakin lujittui silloin sen hinnalla, että Venäjä joutui Lännen uuteen finanssiorjuuteen.

Tämän johdosta huomautettiin silloin, että Länsi tuo Venäjälle paitsi sosialismia myöskin taantumusta miljardien muodossa.

Nyt avautuu eteemme vielä kaunopuheisempi kuva. Hetkellä, jolloin Venäjän vallankumous ponnistaa voimansa suojatakseen saavutuksensa ja imperialismi yrittää lyödä sen lopullisesti, Amerikan pääoma varustaa Kerenskin—Miljukovin—Tseretelin kokoomusta miljardeilla siinä tarkoituksessa, että nujerrettuaan lopultakin Venäjän vallankumouksen voisi murtaa Lännessä kasvavan vallankumouksellisen liikkeen.

Sellainen on tosiasia.

Eikö totta: Länsi ei tuo Venäjälle niinkään paljon sosialismia ja vapautusta kuin orjuutta ja vastavallankumousta.

Mutta kokoomus on liitto. Ketä vastaan sitten on suunnattu Kerenskin—Miljukovin—Tseretelin liitto?

Ilmeisesti niitä vastaan, joita ei ollut Moskovan neuvottelukokouksessa, jotka boikotoivat tuota neuvottelukokousta ja taistelivat neuvottelukokousta vastaan, s.o. Venäjän vallankumouksellisia työläisiä vastaan.

Amerikan kapitalistien rahoittama Kerenskin — Miljukovin—Tseretelin „rehellinen kokoomus“ Venäjän vallankumouksellisia työläisiä vastaan — eikö niin, herrat puolustuskannan ajajat?

Siten kirjoitammekin sen muistiin.

„Proletari“ № 6,
elokuun 19 pnä 1917
Pääkirjoitus

TÄNÄÄN ON VAALIT

Tänään on Pietarin kaupunkiduuman vaalit. Niiden lopputulos riippuu teistä, toverit työläiset ja toverit sotilaat. Vaalit ovat yleiset ja yhtäläiset. Jokaisen sotilaan, jokaisen työmiehen ja jokaisen työläisnaisen ääni on saman arvoinen kuin kapitalistin, talonomistajan, professorin tai virkamiehen ääni. Teille, toverit, ja vain teille lankeaa syy, ellette te pysty käyttämään hyväksenne tätä oikeutta.

Te osasitte taistella kaduilla tsaarin faaraoita vastaan — osatkaa myöskin nyt taistella omien etujenne puolesta antamalla äänenne meidän puolueellemme.

Te olette osanneet puolustaa oikeuksianne vastavallankumousta vastaan — osatkaa myöskin nyt kieltää siltä luottamuksenne tämänpäiväisissä vaaleissa!

Te osasitte repäistä pois naamion vallankumouksen pettureilta — osatkaa myöskin nyt huutaa heille: „Kädet irti!".

Edessänne esiintyy ennen kaikkea **Miljukovin puolue, kansan vapauden puolue.** Tuo puolue puolustaa tilanherrojen ja kapitalistien etuja. Tuo puolue on työläisiä, talonpoikia ja sotilaita vastaan, sillä se

vastustaa työväenvalvontaa teollisuudessa, se vastustaa tilanherrain maiden antamista talonpojille, se kannattaa kuolemanrangaistusta sotilaille rintamalla. Juuri se, tuo kadettien puolue, vaati jo kesäkuun alussa viipymätöntä hyökkäystä rintamalla, mikä maksoi maalle satoja tuhansia ihmishenkiä. Juuri se, tuo kadettien puolue, pyrki saamaan aikaan ja vihdoin saikin aikaan vastavallankumouksen voiton, pogromit työläisiä, sotilaita ja matruuseja vastaan. Miljukovin puolueen puolesta äänestäminen merkitsee itsensä, vaimonsa ja lastensa sekä selustassa ja rintamalla olevien veljiensä pettämistä.

Toverit! **Ei ainoatakaan ääntä kansan vapauden puolueelle!**

Edessänne esiintyvät edelleen **puolustuskannan ajajat, menshevikkien ja sosialisti-vallankumouksellisten puolueet.** Nuo puolueet puolustavat kaupungin ja maaseudun vakavaraisten pikkuisäntien etuja. Sen vuoksi joka kerta, kun luokkataistelu käy luonteeltaan päättäväiseksi, ne osoittautuvat olevan samassa leirissä tilanherrojen ja kapitalistien kanssa työläisiä, talonpoikia ja sotilaita vastaan. Niin oli heinäkuun päivinä, jolloin menshevikkien ja eserrien puolueet liitossa porvariston kanssa riisuivat aseista ja nujersivat työläisiä ja sotilaita. Niin oli Moskovan neuvottelukokouksen päivinä, jolloin nuo puolueet liitossa porvariston kanssa vahvistivat vainotoimenpiteet ja kuolemanrangaistuksen työläisiä vastaan ja sotilaita vastaan rintamalla.

Kun vastavallankumous on päässyt voitolle, niin se on tapahtunut muun muassa siksi, että eserrien ja menshevikkien puolueet auttoivat sitä vallankumouk-

sen lannistamisessa solmimalla sopimuksen tilanherrojen ja kapitalistien kanssa.

Kun vastavallankumous nyt lujittuu, niin se tapahtuu muun muassa siksi, että eserrien ja menshevikkien puolueet suojelevat sitä kansan raivolta täyttämällä sen käskyjä vallankumouksen lipun suojassa.

Noiden puolueiden puolesta äänestäminen merkitsee äänestämistä vastavallankumouksen kanssa solmitun liiton puolesta työläisiä ja köyhimpiä talonpoikia vastaan.

Noiden puolueiden puolesta äänestäminen merkitsee äänestämistä vangitsemisten vahvistamiseksi selustassa ja kuolemanrangaistuksen vahvistamiseksi rintamalla.

Toverit! **Ei ainoatakaan ääntä puolustuskannan ajajille, menshevikeille ja sosialisti-vallankumouksellisille!**

Edessänne esiintyy vihdoin **„Novaja Zhiznin“ ryhmä**, jonka numero on 12. Tämä ryhmä heijastaa elämästä ja liikkeestä irrallisten, maaperää vailla olevien intelligenttien mielialoja. Siksi se horjuu alituisesti vallankumouksen ja vastavallankumouksen välillä, sodan ja rauhan välillä, työläisten ja kapitalistien välillä, tilanherrojen ja talonpoikien välillä.

Toisaalta se kannattaa työläisiä, mutta toisaalta se ei halua katkaista suhteitaan myöskään kapitalisteihin — sen vuoksi se niin häpeällisesti tuomitsee työläisten ja sotilaiden heinäkuun mielenosoituksen.

Toisaalta se kannattaa talonpoikia, mutta toisaalta se ei katkaise suhteitaan myöskään tilanherroihin — sen vuoksi se vastustaa tilanherrojen maiden viipymätöntä antamista talonpojille kehoittaen odottamaan

Perustavaa kokousta, jonka koollekutsuminen on lykätty ehkä ainiaaksi.

Sanoissa „Novaja Zhiznin“ ryhmä kannattaa rauhaa, mutta teoissa se on rauhaa vastaan, sillä se **kehoittaa kannattamaan** „vapauden lainaa“, jonka tarkoituksena on imperialistisen sodan jatkaminen.

Mutta ken kannattaa „vapauden lainaa“, hän edistää sodan pitkittymistä, auttaa imperialisteja ja taistelee teoissa internationalismia vastaan.

Sanoissa „Novaja Zhiznin“ ryhmä vastustaa vainotoimenpiteitä ja vankiloita, mutta teoissa se kannattaa vainotoimenpiteitä ja vankiloita, sillä se on tehnyt liiton puolustuskannalla olevien kanssa, jotka kannattavat sekä vainotoimenpiteitä että vankiloita.

Mutta ken solmii liiton puolustuskannalla olevien kanssa, hän auttaa vastavallankumousta ja taistelee teoissa vallankumousta vastaan!

Oppikaa, toverit, tuntemaan ihmiset heidän tekojensa eikä heidän sanojensa perusteella!

Oppikaa arvioimaan puolueita ja ryhmiä niiden menettelyjen eikä lupausten perusteella!

Kun „Novaja Zhiznin“ ryhmä ehdottaessaan taistelua **rauhan** puolesta samaan aikaan kehoittaa kannattamaan „vapauden lainaa“, niin tietäkää, että se valaa vettä imperialistien myllyyn.

Kun „Novaja Zhiznin“ ryhmä joskus liehittelee bolshevikkeja, mutta kannattaa samaan aikaan puolustuskantaa ajavia, niin tietäkää, että se valaa vettä vastavallankumouksen myllyyn.

Tuon kaksinaamaisen ryhmän puolesta äänestäminen, ehdokaslistan № 12 puolesta äänestäminen, mer-

kitsee menemistä puolustuskantaa ajavien palvelukseen, jotka vuorostaan palvelevat vastavallankumousta.

Toverit! **Ei ainoatakaan ääntä „Novaja Zhiznin“ ryhmälle.**

Meidän puolueemme on kaupungin ja maaseudun työläisten puolue, köyhimpien talonpoikain puolue, sorrettujen ja riistettyjen puolue.

Kaikki porvarilliset puolueet, kaikki porvarilliset sanomalehdet, kaikki horjuvat ja epämääräiset ryhmät vihaavat ja parjaavat meidän puoluettamme.

Miksi?

Siksi, että:

Vain meidän puolueemme kannattaa vallankumouksellista taistelua tilanherroja ja kapitalisteja vastaan;

Vain meidän puolueemme kannattaa tilanherrojen maiden viipymätöntä antamista Talonpoikaiskomiteain käsiin;

Vain meidän puolueemme kannattaa työväenvalvontaa teollisuudessa kaikkia kapitalisteja vastaan;

Vain meidän puolueemme kannattaa kaupungin ja maaseudun välisen vaihdon demokraattista järjestelyä keinottelijoita ja sotarosvoja vastaan;

Vain meidän puolueemme kannattaa vastavallankumouksen täydellistä likvidoimista selustassa ja rintamalla;

Vain meidän puolueemme puolustaa horjumatta työläisten, talonpoikien ja sotilaiden vallankumouksellisia järjestöjä;

Vain meidän puolueemme taistelee päättäväisesti ja vallankumouksellisesti rauhan ja kansojen veljeyden puolesta;

Vain meidän puolueemme taistelee päättäväisesti ja horjumatta sen puolesta, että työläiset ja talonpoikaisköyhälistö ottaisivat vallan käsiinsä;

Vain meidän puolueemme ja vain se ei ole tahrannut itseään sillä häpeällä, että olisi kannattanut kuolemanrangaistusta rintamalla.

Juuri sen vuoksi porvarit ja tilanherrat vihaavat niin kovin meidän puoluettamme.

Juuri sen vuoksi teidän pitää tänään äänestää meidän puolueemme puolesta.

Työmiehet, sotilaat ja työläisnaiset!

Äänestäkää meidän puolueemme puolesta, ehdokaslistaa № 6!

„Proletari" № 7,
elokuun 20 pnä 1917
Pääkirjoitus

PROVOKATIOIDEN VAIHE

Provokatio on vastavallankumouksen koeteltu keino.

Vuoden 1848 kesäkuun verilöylyt, Pariisin luovutus vuonna 1871, provokatio selustassa ja rintamalla vallankumousta vastaan käytävän taistelun tarkoituksessa — kukapa ei tuntisi noita porvariston valapattoisia otteita?

Mutta porvaristo ei ole missään koko maailmassa käyttänyt tuota myrkyllistä keinoa niin julkeasti ja rajattomasti kuin meillä Venäjällä.

Eikö Rjabushinski uhannut äskettäin julkisesti ja koko kansan kuullen, että äärimmäisessä tapauksessa porvaristo ei kavahda turvautumista „nälän ja kurjuuden luisen käden“ apuun masentaakseen työläiset ja talonpojat?

Ja eikö porvaristo ole jo siirtynyt sanoista tekoihin saaden aikaan tehtaiden sulkemisen ja heittäen kadulle kymmeniä tuhansia työläisiä?

Kuka rohkenee sanoa, että tuo on sattuma eikä suunnitelma, jonka tarkoituksena on provosoida verilöyly ja hukuttaa vallankumous vereen?

Mutta provokation tärkeimpänä toimintapiirinä ei ole selusta, vaan rintama.

Jo maaliskuussa puhuttiin joidenkin kenraalien suunnitelmasta luovuttaa Riika, mutta silloin se ei heille onnistunut „heistä riippumattomista syistä“.

Tämän vuoden heinäkuussa venäläiset sotajoukot poistuivat Tarnopolista ja Tshernovitsysta. Porvarillisen sanomalehdistön palkkakätyrit syyttivät yhteen ääneen silloin sotilaita ja meidän puoluettamme. Entä miten kävi? Tuli ilmi, että „peräätyminen oli provosoitu“, että „petos pantiin toimeen kuin nuoteista soittaen, ennakolta harkitun, laskelmiin perustuvan suunnitelman mukaan“. Tämän yhteydessä viitataan suoraan eräisiin kenraaleihin, jotka olivat lähettäneet pitkin armeijaa puikkelehtineita ja sotilaita perääntymään käskeneitä autoja.

Kuka rohkenee sanoa, että vastavallankumoukselliset ovat kaunopuhujia, jotka eivät tiedä, mitä tekevät?

Nyt on tullut Riian vuoro. Lennätin on tuonut tiedon Riian luovutuksesta. Porvarillisen lehdistön palkkakätyrit ovat jo ryhtyneet parjaamaan sotilaita, jotka muka pakenevat epäjärjestyksessä. Vastavallankumouksellinen Päämaja laulaa samalla nuotilla „Vetsherneje Vremjan“ kanssa pyrkien vierittämään syyn vallankumouksellisten sotilaiden niskoille. Me emme hämmästy, jos tänään alkaa Nevskillä näkyä kulkueita tunnuksin: „Alas bolshevikit!“.

Mutta Voitinskin, Riian edustalla olleen komissaarin apulaisen, sähkösanoma ei jätä epäilystä siitä, etteikö sotilaita parjata.

„Todistan koko Venäjän edessä", sähköttää Voitinski, „että sotajoukot täyttivät rehellisesti kaikki päällystön käskyt mennen varmaa kuolemaa kohti".

Siten kirjoittaa silminnäkijä.

Mutta Päämaja puhuu yhä rykmenttien paosta parjaten sotilaita.

Ja porvarillinen sanomalehdistö toitottaa yhä edelleenkin „petoksesta" rintamalla.

Eikö ole selvää, että parjatessaan sotilaita vastavallankumoukselliset kenraalit ja porvarillinen sanomalehdistö toteuttavat jotain suunnitelmaa?

Eikö ole selvää, että tuo suunnitelma ja eräs toinen suunnitelma, joka toteutettiin Tarnopolin ja Tshernovitsyn edustalla, muistuttavat toisiaan kuin kaksi vesipisaraa?

Eikö ole vihdoin selvää, että Venäjällä alkanut provokatioiden vaihe on imperialistisen porvariston diktatuurin keino, diktatuurin, jonka täydellinen hävittäminen on proletariaatin ja vallankumouksellisten sotilaiden ensimmäinen tehtävä?

„Proletari" № 8,
elokuun 22 pnä 1917
Pääkirjoitus

TYÖNJAKO „SOSIALISTI-VALLANKUMOUKSELLISTEN“ PUOLUEESSA

Työväen ja sotilaiden edustajain Pietarin Neuvoston viime kokouksessa eserrät äänestivät kuolemanrangaistuksen lakkauttamisen puolesta ja yhtyivät bolshevikkien vangitsemista vastaan esitettyyn vastalauseeseen.

Se on tietenkin erittäin hyvä ja kiitettävää.

Tässä yhteydessä me rohkenemme kuitenkin asettaa erään pienen kysymyksen.

Kuka sitten saattoi voimaan kuolemanrangaistuksen rintamalla, **kuka** on vanginnut bolshevikkeja?

Eserräthän sen ovat tehneet (kadettien ja menshevikkien suosiollisella myötävaikutuksella!). Sikäli kuin tiedämme, kansalainen pääministeri A. F. Kerenski on sosialisti-vallankumouksellisten puolueen jäsen. Hänen nimensä koreilee sosialisti-vallankumouksellisten puolueen ehdokaslistalla Pietarin kaupunkiduuman vaaleissa.

Sikäli kuin tiedetään, kansalainen B. V. Savinkov, sotaministerin sijainen, on myöskin sosialisti-vallankumouksellisten puolueen jäsen.

Ja juuri nuo kaksi huomattavaa „sosialisti-vallankumouksellista“ ovatkin päätekijöitä kuolemanrangaistuksen voimaansaattamisessa rintamalla. (Heihin on liitettävä vielä kenraali Kornilov, mutta tämä viimemainittu ei ole vielä toistaiseksi liittynyt sosialisti-vallankumouksellisten puolueeseen.)

Edelleen me tiedämme, että myöskin kansalaisen Tshernovin, maanviljelysministerin, pitäisi samaten olla sosialisti-vallankumouksellisten puolueen jäsen.

Ja lopuksi kansalainen N. D. Avksentjev, sisäministeri, siis henkilö, jolla on Kerenskin ohella huomattavin paikka ministeristössä, on myöskin sosialisti-vallankumouksellisten puolueen jäsen.

Ja kaikki nämä korkeasti kunnioitetut „sosialisti-vallankumoukselliset“ ovat juuri niitä, jotka saattoivat voimaan kuolemanrangaistuksen rintamalla ja ovat vanginneet bolshevikkeja.

Herää kysymys: mikä kummallinen työnjako vallitsee tuossa sosialisti-vallankumouksellisten puolueessa, kun sen eräät jäsenet vastustavat kaikin keinoin kuolemanrangaistuksen voimaansaattamista, mutta sen toiset jäsenet itse saattavat sen voimaan?..

Ihmeellinen juttu! Me vasta äskettäin syöksimme alas itsevaltaisen järjestelmän, vasta hiljattain aloimme elää „eurooppalaisesti“, mutta olemme omaksuneet heti kaikki „eurooppalaisuuden“ huonot puolet. Katsokaahan mitä porvarillis-radikaalista puoluetta hyvänsä, vaikkapa Ranskassa. Tuo puolue nimittää välttämättä itseään sosialistiseksi: „radikaalisosialistien“ puolue, „riippumattomien sosialistien“ puolue j.n.e., j.n.e. Valitsijoiden, joukkojen, „pohjakerrosten“ edessä nuo puolueet kylvävät aina „vasemmistolaisia“ korulau-

seita — varsinkin vaalien edellä ja etenkin silloin, kun niiden kanssa kilpaileva, todella sosialistinen puolue syrjäyttää niitä. Ja samaan aikaan tuon saman „radikaalisosialistien“ ja „riippumattomien sosialistien“ puolueen ministerit „ylhäällä“ ajavat rauhassa porvariston asiaa välittämättä vähääkään valitsijainsa sosialistisista toivomuksista.

Siten menettelevät nyt myöskin sosialisti-vallankumoukselliset.

Onnellinen puolue! Ketkä saattoivat voimaan kuolemanrangaistuksen? — Sosialisti-vallankumoukselliset! Ketkä esittivät vastalauseensa kuolemanrangaistusta vastaan?— Sosialisti-vallankumoukselliset! Kuinka vain haluatte...

Tuollaisella menettelyllä sosialisti-vallankumoukselliset toivovat sekä säilyttävänsä viattomuuden (olla kadottamatta joukkojen suosiota) että hankkivansa pääomaa (säilyttävänsä ministerinsalkut).

Mutta sanotaan, että jokaisessa puolueessa sattuu erimielisyyksiä: eräät sen jäsenet ajattelevat toisin kuin toiset.

Niin, mutta erimielisyyksillä ja erimielisyyksillä on ero. Kun eräät kannattavat pyöveleitä, mutta toiset vastustavat pyöveleitä, niin sellaisia „erimielisyyksiä“ samassa puolueessa on melko vaikea sovittaa. Ja jos vielä lisäksi pyöveleitä kannattavat juuri puolueen vastuunalaisimmat johtajat, ministerit, jotka heti paikalla toteuttavat käytännössä mielipiteensä, niin jokainen poliittisesti ajatteleva henkilö arvostelee puolueen politiikkaa juuri noiden ministerien toiminnan perusteella eikä jonkin vastalausepäätöksen perusteella, johon puolueen rivijäsenet ovat yhtyneet.

Häpeä jää pesemättä pois. Sosialisti-vallankumouksellisten puolue pysyy kuolemanrangaistuksen puolueena, vanginvartijain puolueena, joka vangitsee työväenluokan johtajia. Eserrät eivät voi koskaan pestä itsestään pois sitä häpeää, että kuolemanrangaistuksen saattoivat jälleen voimaan **heidän** puolueensa huomatuimmat jäsenet. Eserrät eivät voi koskaan pestä itsestään pois sitä tahraa, että **heidän** hallituksensa edisti inhoittavaa parjausta työväenpuolueen johtajia vastaan, että **heidän** hallituksensa yritti saada aikaan uuden Dreyfusin jutun[73] Leniniä vastaan...

„Proletari“ № 9,
elokuun 23 pnä 1917
Artikkeli ilman allekirjoitusta

KELTAISTEN LIITTO

Venäjän vallankumous ei ole mikään eristetty vallankumous. Se on mitä läheisimmin sidottu Lännen vallankumoukselliseen liikkeeseen. Enemmänkin, se on osa siitä suuresta kaikkien maiden proletaarien liikkeestä, jonka tehtävänä on murtaa maailman kapitalismin perustukset. On täysin ymmärrettävää, että meidän vallankumouksemme jokainen askel aiheuttaa kiertämättä vastaavan aallon Lännessä, sen jokainen voitto aiheuttaa maailman vallankumouksellisen liikkeen elpymisen ja kasvun sysäten kaikkien maiden työläisiä taisteluun pääomaa vastaan.

Sitä eivät voi olla tietämättä Länsi-Euroopan imperialismin haikalat. Sen vuoksi ne ovat päättäneet julistaa Venäjän vallankumoukselle sodan elämästä ja kuolemasta.

Jo meidän vallankumouksemme alussa englantilaiset ja ranskalaiset kapitalistit aloittivat sotaretken sitä vastaan. Heidän äänenkannattajansa „Times“ [74] ja „Matin“ [75] haukkuivat jo silloin vallankumouksellisia Neuvostoja ja Komiteoita kehoittaen hajoittamaan ne.

Kaksi kuukautta sen jälkeen imperialistit asettivat Sveitsissä pidetyssä salaisessa konferenssissa vielä

kerran kysymyksen taistelutoimenpiteistä „kasvavaa vallankumousta" vastaan suunnaten iskunsa ennen kaikkea Venäjän vallankumousta vastaan.

Nyt he lähtevät avoimeen rynnäkköön. Sen aiheeksi he ottavat tappion Riian edustalla. Syyttäessään kaikesta sotilaita he kehoittavat samalla voimistamaan edelleen vastavallankumousta Venäjällä.

Kuunnelkaahan „Birzhevije Vedomostin" sähkösanomia.

Sähkösanoma Pariisista:

„**Toisen armeijan** vetäytyminen tai **oikeammin pako ilman taistelua** sekä Riian kukistuminen **aiheuttavat täällä kivun, suuttumuksen ja inhon puistatuksia.**

„Matin" väittää, että tuohon **katastrofiin** syypäät **venäläiset** pasifistit ovat osoittautuneet **yhtä lahjattomiksi kuin entiset hallitsijan huonot neuvonantajat ja vielä vahingollisemmiksi kuin nämä.**

Sanomalehti lausuu, **että se ei ymmärrä työväen ja sotilaiden edustajain Neuvoston itsepäisyyttä, kun se niin traagillisen** havainnollisesta opetuksesta huolimatta edelleenkin puolustaa niin **järjettömiä laitoksia kuin armeijan komiteat".**

Niin kirjoittaa ranskalaisten kapitalistien äänenkannattaja.

Ja tässä on sähkösanoma myöskin Lontoosta:

„Daily Chronicle" sanoo: „Ennen kaikkea on palautettava kuri armeijassa. Saksalaiset ovat nopeasta ja niin tärkeästä voitostaan kiitollisuudenvelassa niille samoille syille, jotka antoivat heille mahdollisuuden valloittaa Galitsian ja Bukovinan, nimittäin — **käskyihin alistumattomuudelle ja petturuudelle, joita havaitaan Venäjän sotajoukoissa".**

Niin sanovat Englannin imperialistit.

„...Pako ilman taistelua"... „Järjettömät armeijan komiteat"... „Kurin palauttaminen" (kuolemanrangais-

tus ei heille riitä!)... „Petturuus Venäjän sotajoukoissa"...

Sellaisilla kohteliaisuuksilla tervehtivät nuo rahasäkit verenvuotoon nääntyviä venäläisiä sotilaita!

Ja tämä tapahtuu sen jälkeen, kun silminnäkijät ovat yleisesti tunnustaneet, että „peräänytyessään armeija taistelee koko ajan rehellisesti vihollisia vastaan", että „sotajoukot täyttävät rintaman murtumisen lohkolla tinkimättä ja rehellisesti niille annetut tehtävät"!!!

Mutta tässä ei ole tietenkään kysymys yksinomaan sotilaiden vainoamisesta ja halpamaisesta parjaamisesta.

Kysymys on siitä, että sotilaita parjatessaan englantilaiset ja ranskalaiset kapitalistit tahtovat käyttää hyväkseen vastoinkäymistä rintamalla Venäjän vallankumouksellisten järjestöjen lopullista tuhoamista varten, imperialismin diktatuurin lopullista voittoa varten.

Siinä on koko kysymyksen ydin.

Kun Purishkevitsh ja Miljukov vuodattavat krokotiilinkyyneleitä Riian menettämisen johdosta ja parjaavat sotilaita, sättien samaan aikaan Neuvostoja ja Komiteoita, niin se merkitsee, että he ovat mielissään tilaisuudesta vaatia uusia vainotoimenpiteitä tilanherrojen ja kapitalistien lopullisen voiton hyväksi.

Kun Lännen imperialistit pitävät kovaa ääntä Riian kukistumisen aiheuttamista „kivun puistatuksista" ja syyttävät kaikesta sotilaita, herjaten samaan aikaan „järjettömiä armeijan komiteoita", niin se merkitsee, että he ovat mielissään tilaisuudesta nujertaa lopullisesti vallankumouksellisten järjestöjen viimeiset rippeet Venäjällä.

Se ja vain se on pohjoisrintamalla kaatuvia venäläisiä sotilaita vastaan nostetun yhdistetyn valhe- ja parjausrynnistyksen poliittinen tarkoitus.

Kotimaisten ja eurooppalaisten imperialistien liitto Riian edustalla kärsittyjen sotilaallisten vastoinkäymisten käyttämiseksi verenvuotoon nääntyvää Venäjän vallankumousta **vastaan** parjaamalla sotilaita — sellainen on nyt tilanne.

Painakoot työläiset ja sotilaat tämän mieleensä!

Tietäkööt he, että vain liitossa Lännen työläisten kanssa, vain horjuttamalla kapitalismin perustuksia Lännessä, voidaan luottaa vallankumouksen voittoon Venäjällä!

Tietäkööt he sen ja jännittäkööt kaikki voimansa sen hyväksi, että imperialistien keltaisen liiton vastapainoksi saataisiin aikaan kaikkien maiden vallankumouksellisten työläisten ja sotilaiden punainen liitto.

„Rabotshi" № 1,
elokuun 25 pnä 1917
Pääkirjoitus

JOKO TAHI [76]

Tapahtumat kehittyvät. Syntyy kokoomus toisensa jälkeen, rintamalla toimeenpantuja vainotoimenpiteitä seuraavat vainotoimenpiteet selustassa, mutta „siitä on vähän hyötyä“, sillä nykypäivien pahin mätähaava, yleinen rappiotila maassa, kasvaa edelleenkin saaden yhä uhkaavamman luonteen.

Maa on nälänhädän partaalla. Kasani ja Nizhni-Novgorod, Jaroslavl ja Rjazan, Harkov ja Rostov, Donetsin kaivosalue ja Keskinen teollisuusalue, Moskova ja Pietari, rintama ja lähiselusta — kaikki ne ja monet muut paikkakunnat kokevat kireätä elintarvikepulaa. On jo alkanut nälkämellakoita, joita vastavallankumouksen asiamiehet käyttävät vielä toistaiseksi taitamattomasti hyväkseen...

„Talonpojat eivät anna viljaa“, valitetaan kaikkialta.

Mutta talonpojat eivät ole „antamatta viljaa“ „tyhmyytensä vuoksi“, vaan siksi, että he ovat kadottaneet uskon hallitukseen eivätkä halua enää „auttaa“ sitä. Maalis- ja huhtikuussa talonpojat uskoivat Neuvostoihin ja niiden kautta myöskin hallitukseen, ja

viljaa tuli runsaasti niin kaupunkeihin kuin rintamallekin. Nyt he kadottavat uskonsa hallitukseen, joka suojelee tilanherrojen etuoikeuksia, — ja viljaa ei enää ole. Säästäen varastoja talonpojat pitävät parempana odotella „parempia aikoja".

Talonpojat eivät ole „antamatta viljaa" ilkeyksissään, vaan siksi, että he eivät voi vaihtaa sitä mihinkään. Talonpojat tarvitsevat karttuunia, jalkineita, rautaa, paloöljyä ja sokeria, mutta noita tuotteita viedään heille vähäinen määrä; ja on järjetöntä vaihtaa viljaa paperirahoihin, jotka eivät korvaa teollisuustavaroita ja joiden arvo lisäksi vielä laskee.

Me emme edes puhukaan kulkulaitoksen „sekasortoon joutumisesta", sillä kulkulaitos on liian kehittymätön voidakseen palvella hyvin sekä rintamaa että selustaa.

Keskeytymättömän mobilisation yhteydessä, joka riistää maaseudulta parhaan työvoiman ja saa aikaan kylvöalan supistumisen, tämä kaikki johtaa kiertämättä elintarvikealan rappiotilaan, josta kärsii yhtälailla sekä selusta että rintama.

Samalla kasvaa ja laajenee teollisuuden rappiotila, joka vuorostaan kärjistää elintarvikealan rappiotilaa. Kivihiili- ja nafta-„nälkä", rauta- ja puuvilla-„pula", jotka aiheuttavat kutoma-, metallurgisten y.m. tehtaiden pysähtymisen, — kaikki ne ovat tuttuja kuvia, jotka saattavat maan alttiiksi teollisuuden rappiotilan, joukkomittaisen työttömyyden ja tavarapulan vaaralle.

Kysymys ei ole yksistään siitä, että työskennellessään etupäässä sotaa varten tehtaat eivät pysty samanaikaisesti tyydyttämään yhtäläisessä määrin

selustan tarpeita, vaan myöskin siitä, että pääoma kärjistää keinotekoisesti kaikkia noita „nälkiä“ ja „pulia“ joko nostaakseen tavarain hintoja (keinottelu!) tai murtaakseen työläisten vastarinnan, kun nämä yrittävät kalliitten hintojen vuoksi saada korotetuksi palkkoja (kapitalistien italialaiset lakot!), tai saadakseen aikaan työttömyyttä sulkemalla tehtaita (työnsulut!) ja saattaakseen työläiset epätoivon purkauksiin sitä varten, jotta se voisi tehdä „ainiaaksi“ lopun työläisten „kohtuuttomista vaatimuksista“.

Kenellekään ei ole salaisuus, että Donetsin kaivosalueen kivihiiliteollisuudenharjoittajat supistavat tuotantoa ja aiheuttavat työttömyyttä.

Kaikille on tunnettua, että huutaessaan puuvilla-„nälästä“ Taka-Kaspian alueen puuvillanviljelijät itse kätkevät piiloon miljoonia puutia puuvillaa keinottelutarkoituksessa. Ja heidän ystävänsä, kutomatehtailijat, jotka itse järjestävät tuota keinottelua ja käyttävät hyväkseen sen hedelmiä, huutavat tekopyhästi puuvillan puutteesta, sulkevat tehtaita ja kiristävät työttömyyttä.

Kaikki muistavat Rjabushinskin uhkauksen „tarttua kurkkuun“ vallankumouksellista proletariaattia „nälän ja kurjuuden luisella kädellä“.

Kaikille on tunnettua, että kapitalistit ovat jo siirtyneet sanoista tekoihin ja saaneet aikaan Pietarin ja Moskovan asukasluvun vähentämisen ja monien tehtaiden sulkemisen.

Seurauksena on lähestyvä teollisuuselämän halvaus ja vaara, että tavarat loppuvat kokonaan.

Me emme edes puhukaan syvällisestä finanssipulasta, jota Venäjä nyt potee. 50—55 miljardin

ruplan velat, jotka vaativat vuosittain kolme miljardia ruplaa korkoihin tuotantovoimien kasvun yleisesti vähentyessä, puhuvat kyllin selvästi Venäjän finanssien tukalasta tilasta.

Viimeiset „vastoinkäymiset“ rintamalla, joita jonkun taitava käsi on provosoinut niin onnistuneesti, vain täydentävät yleistä kuvaa.

Maa on menossa hillittömästi ennenkuulumatonta katastrofia kohti.

Hallitus, joka on antanut lyhyessä ajassa tuhat ja yksi vainotoimenpidettä eikä ainoatakaan „yhteiskunnallista uudistusta“, on aivan kykenemätön johdattamaan maata pois kuolemanvaarasta.

Enemmänkin. Täyttäessään toisaalta imperialistisen porvariston tahtoa ja haluamatta toisaalta nyt heti lakkauttaa „Neuvostoja ja Komiteoita“ hallitus saa aikaan yleisen tyytymättömyyden purkauksen niin oikealla kuin vasemmallakin.

Toisaalta kadettien johtama imperialistinen kopla pommittaa hallitusta vaatien siltä „päättäväisiä“ toimenpiteitä vallankumousta vastaan. Purishkevitsh, joka muutama päivä sitten puhui „kenraalikuvernöörien“ „sotilasdiktatuurin“ ja „Neuvostojen vangitsemisen“ välttämättömyydestä, lausui vain avomielisesti julki kadettien toivomukset. Heitä tukee liittolaismaiden pääoma, joka painostaa hallitusta alentamalla jyrkästi ruplan kurssia pörssissä ja karjuu: „Venäjän on sodittava eikä jaariteltava“ („Daily Express“, kts. „Russkaja Volja“ [77], elokuun 18 pnä).

Kaikki valta kotimaisille ja liittolaismaiden imperialisteille — sellainen on vastavallankumouksen tunnus.

Toisaalta kasvaa syvä tyytymättömyys laajoissa työläis- ja talonpoikaisjoukoissa, jotka on tuomittu maattomuuteen ja työttömyyteen ja joita vastaan kohdistetaan vainotoimenpiteitä ja kuolemanrangaistuksia. Pietarissa toimitetut vaalit, jotka horjuttivat sovittelijapuolueiden voimaa ja arvovaltaa, kuvastivat erittäin kirkkaasti vielä eilen sovittelijoihin luottaneiden talonpoikais- ja sotamiesjoukkojen siirtymistä vasemmalle.

Kaikki valta köyhimpien talonpoikien tukemalle proletariaatille — sellainen on vallankumouksen tunnus.

Joko tahi!

Joko yhdessä tilanherrojen ja kapitalistien kanssa, ja silloin meillä tulee olemaan vastavallankumouksen täydellinen voitto.

Tahi yhdessä proletariaatin ja köyhimmän talonpoikaiston kanssa, ja silloin meillä tulee olemaan vallankumouksen täydellinen voitto.

Sopimusten ja kokoomusten politiikka on tuomittu romahtamaan.

Missä sitten on ulospääsy?

On tehtävä pesäero tilanherroista ja annettava maat Talonpoikaiskomiteoille. Talonpojat ymmärtävät sen, ja — viljaa tulee.

On tehtävä pesäero kapitalisteista ja järjestettävä pankkien ja tehtaiden demokraattinen valvonta. Työläiset ymmärtävät sen, ja — „työn tuottavaisuus“ nousee.

On tehtävä pesäero keinottelijoista ja sotarosvoista järjestämällä kaupunkien ja maaseudun välinen vaihto demokraattisille perusteille. Väestö ymmärtää sen, ja nälänhätä tulee poistetuksi.

On katkaistava imperialistiset paulat, jotka ovat kietoneet Venäjän joka taholta, ja julistettava oikeudenmukaiset rauhanehdot. Silloin armeija ymmärtää, mitä varten se on aseissa, ja ellei Wilhelm suostu sellaiseen rauhaan, niin venäläiset sotilaat tulevat taistelemaan häntä vastaan kuin leijonat.

Kaikki valta on „siirrettävä" proletariaatin ja köyhimpien talonpoikain käsiin. Lännen työläiset ymmärtävät sen ja aloittavat vuorostaan rynnäkön omia imperialistisia koplakuntiaan vastaan.

Se on oleva sodan loppu ja työväen vallankumouksen alku Euroopassa.

Sellainen on Venäjän kehityksen ja koko maailman tilanteen viitoittama ulospääsy.

„Rabotshi" № 1,
elokuun 25 pnä 1917
Artikkeli ilman allekirjoitusta

ME VAADIMME

Tapahtumat rientävät. Moskovan neuvottelukokouksen jälkeen Riian luovutus ja rankaisemisvaatimukset. Rintamalla harjoitetun sotilaiden epäonnistuneen parjaamisen jälkeen provokatoorisia huhuja „bolshevikkien salaliitosta" ja uusia rankaisemisvaatimuksia. Provokatooristen huhujen paljastamisen jälkeen — Väliaikaisen hallituksen poistamista ja sotilasdiktatuurin julistamista vaativan Kornilovin avoin esiintyminen. Samalla Miljukovin puolue, kansan vapauden puolue, eroaa hallituksesta samalla tavalla kuin heinäkuun päivinäkin kannattaen siten avoimesti Kornilovin vastavallankumouksellista salaliittoa.

Seurauksena oli kornilovilaisten rykmenttien sotaretki Pietaria vastaan sotilasdiktatuurin pystyttämistarkoituksessa, Kornilovin eroittaminen Väliaikaisen hallituksen toimesta, Kerenskin julistus pulasta, Kishkinin eroaminen salaliittoon sotkeutuneesta kadettipuolueesta ja niinsanotun vallankumouksellisen direktorion muodostaminen.

Siis:

Tosiasia on, että vastavallankumoukselle oli tarpeen „bolshevikkien salaliitto" voidakseen raivata tien

Korniloville, joka marssi Pietaria kohden muka „lannistamaan bolshevikkeja".

Tosiasia on, että koko porvarillinen sanomalehdistö „Russkaja Voljasta" ja „Birzhjovkasta" aina „Novoje Vremjaan" ja „Retshiin" asti on auttanut Kornilovia levittämällä innokkaasti näinä päivinä juttua „bolshevikkien salaliitosta".

Tosiasia on, että Kornilovin nykyinen esiintyminen on vain vastavallankumouksellisen päällystön huippukerrosten tunnettujen juonien jatkoa, huippukerrosten, jotka heinäkuussa luovuttivat Tarnopolin ja elokuussa Riian voidakseen käyttää rintamalla kärsittyjä „vastoinkäymisiä" vastavallankumouksen „lopullisen" voiton hyväksi.

Tosiasia on, että kadettien puolue on osoittautunut olevan nyt samoin kuin heinäkuussakin samassa leirissä petturien kanssa rintamalla ja pahimpien vastavallankumouksellisten kanssa selustassa.

Meidän puolueemme on ollut oikeassa kuvatessaan kadetit porvarillisen vastavallankumouksen innoittajiksi.

Meidän puolueemme on ollut oikeassa vaatiessaan päättävää taistelua vastavallankumousta vastaan ja siihen „sotkeutuneiden" henkilöiden (Kaledinin y.m.) vangitsemista jo kesäkuun ensi päivinä.

Vastavallankumous ei ole alkanut eilispäivänä eikä Kornilovin salaliiton yhteydessä. Se alkoi ainakin kesäkuussa, kun hallitus, siirryttyään rintamalla hyökkäykseen, alkoi toteuttaa ajojahtipolitiikkaa; kun vastavallankumoukselliset kenraalit Tarnopolin luovutettuaan ja vieritettyään kaiken syyn sotilaiden niskoille saivat aikaan kuolemanrangaistuksen voi-

maansaattamisen rintamalla; kun kadetit, saboteeraten jo heinäkuussa hallitusta ja nojaten liittolaismaiden pääoman tukeen, saavuttivat itselleen hegemonian Väliaikaisen hallituksen sisällä; kun vihdoin Toimeenpanevan keskuskomitean johtajat, menshevikit ja eserrät, sen sijaan että olisivat tehneet pesäeron kadeteista ja liittyneet heinäkuun mielenosoittajiin, suuntasivat aseensa työläisiä ja sotilaita vastaan.

Tämä on tosiasia, jonka kieltäminen olisi naurettavaa.

Nyt käynnissä olevassa kokoomushallituksen ja Kornilovin puolueen välisessä taistelussa eivät esiinny vallankumous ja vastavallankumous, vaan vastavallankumouksellisen politiikan kaksi eri menettelytapaa, ja tällöin Kornilovin puolue, tuo vallankumouksen pahin vihollinen, luovutettuaan Riian, ei häikäile aloittaa sotaretkeä Pietaria vastaan valmistellakseen ehtoja vanhan valtakomennon palauttamiselle.

Työläiset ja sotilaat ryhtyvät kaikkiin toimenpiteisiin antaakseen päättävän vastaiskun Kornilovin vastavallankumouksellisille joukkioille, jos ne ilmaantuvat vallankumoukselliseen Pietariin.

Työläiset ja sotilaat eivät salli vallankumouksen vihollisten likaisten käsien häpäisevän Venäjän pääkaupunkia.

He tulevat puolustamaan miehuullisesti vallankumouksen taistelulippua.

Mutta he eivät tule puolustamaan vallankumouksen lippua sitä varten, että hengeltään heille vieraan diktatuurin tilalle tulisi toinen diktatuuri, joka on yhtä vieras heille, vaan raivatakseen tien Venäjän vallankumouksen täydelliselle voitolle.

Nyt kun maa on nääntymäisillään rappiotilan ja sodan pihdeissä ja vastavallankumoukselliset haaskalinnut valmistelevat sille varmaa tuhoa, vallankumouksen on löydettävä itsestään voimia ja keinoja, jotka ovat välttämättömiä maan pelastamiseksi rappiolta ja luhistumiselta.

Nyt ei tarvita joidenkin „hallitsevien“ ryhmien vaihtamista toisiin eikä diktatuurilla leikkimistä, vaan nyt on tarpeen porvarillisen vastavallankumouksen täydellinen hävittäminen ja päättäväiset toimenpiteet Venäjän kansojen enemmistön etujen hyväksi.

Tässä tarkoituksessa bolshevikkien puolue vaatii:

1) Vastavallankumouksellisten kenraalien viipymätöntä poistamista selustassa ja rintamalla, sotilaiden ja upseerien valitsemien henkilöiden asettamista heidän tilalleen ja yleensä armeijan täydellisen demokratisoinnin toimeenpanemista alhaalta ylös asti.

2) Vallankumouksellisten sotilasjärjestöjen palauttamista, jotka yksin vain pystyvät saamaan aikaan demokraattisen kurin armeijassa.

3) Kaikkien ja kaikenlaisten vainotoimenpiteiden, ensi kädessä kuolemanrangaistuksen, lakkauttamista.

4) Tilanherrain kaikkien maiden viipymätöntä antamista Talonpoikaiskomiteain haltuun ja köyhimpien talonpoikain turvaamista maatalousvälineillä.

5) 8-tuntisen työpäivän säätämistä lailla ja demokraattisen valvonnan järjestämistä tehtaissa ja pankeissa niin, että työläisten edustajilla on valvonnassa hallitseva asema.

6) Finanssitalouden täydellistä demokratisointia, ensi kädessä pääomien ja kapitalistisen omaisuuden

armotonta verottamista sekä sotatilauksista saatujen skandaalimaisten voittojen takavarikoimista.

7) Oikean vaihdon järjestämistä kaupungin ja maaseudun välillä, niin että kaupunki saisi välttämättömiä tarvikkeita ja maaseutu välttämättömiä tavaroita.

8) Venäjän kansojen itsemääräämisoikeuden viipymätöntä julistamista.

9) Vapauksien palauttamista, asetuksen antamista demokraattisesta tasavallasta ja Perustavan kokouksen viipymätöntä koollekutsumista.

10) Liittolaisten kanssa solmittujen salaisten sopimusten purkamista ja yleisen demokraattisen rauhan ehtojen esittämistä.

Puolue julistaa, että ilman näiden vaatimusten toteuttamista on mahdotonta pelastaa vallankumousta, joka on puoli vuotta kitunut sodan ja yleisen rappiotilan pihdeissä.

Puolue julistaa, että ainoana näiden vaatimusten toteuttamisen välttämättömänä tienä on välien katkaiseminen kapitalisteihin, porvarillisen vastavallankumouksen täydellinen hävittäminen ja vallan siirtäminen maassa vallankumouksellisten työläisten, talonpoikain ja sotilaiden käsiin.

Sellainen on ainoa ulospääsy, joka voi pelastaa maan ja vallankumouksen perikadolta.

„Rabotshi" № 4,
elokuun 28 pnä 1917
Pääkirjoitus

SALALIITTO JATKUU[78]

Keitä he ovat?

Eilen me kirjoitimme, että vastavallankumouksen innoittajia ovat kadetit. Me emme pitäneet perusteena ainoastaan „kuulopuheita", vaan myöskin yleisesti tunnettuja tosiasioita: kadettien eroamista hallituksesta Tarnopolin „luovutuksen" kriitillisinä hetkinä heinäkuussa ja Kornilovin salaliiton päivinä elokuussa. Sillä ei voinut olla sattuma, että niin heinä- kuin elokuussakin kadetit osoittautuivat joutuneen samaan leiriin petturien kanssa rintamalla ja pahimpien vastavallankumouksellisten kanssa selustassa Venäjän kansaa vastaan.

Tänään „Izvestija" ja puolustuskannan ajajat, nuo valantehneet kadettien kanssa sovittelijat, vahvistavat varauksitta meidän eiliset lausuntomme kadeteista:

„Lvov ei salannut", kirjoittavat puolustuskannan ajajat, „että sitä (s.o. sotilasdiktatuuria) tahtoo kenraali Kornilovin ohella **myöskin tunnettu ryhmä yhteiskunnallisia toimihenkilöitä,** jotka tällä hetkellä ovat Päämajassa" („Izvestija").

Siis:

Tosiasia on, että Päämaja on vastavallankumouksen esikunta.

Tosiasia on, että vastavallankumouksen yleisesikuntaan kuuluu „tunnettuja yhteiskunnallisia toimihenkilöitä".

Keitä sitten ovat nuo „yhteiskunnalliset toimihenkilöt"?

Kuulkaahan edelleen:

„**On saatu vääjäämättömästi selville**, että salaliitossa on mukana kokonainen joukko yhteiskunnallisia toimihenkilöitä, jotka ovat hyvin läheisessä aatteellisessa ja henkilökohtaisessa yhteydessä kadettipuolueen edustajiin" („Izvestija").

Siis:

Tosiasia on, että herrat puolustuskannan ajajat, jotka vielä eilen syleilivät maan „eläviä voimia" „kadettipuolueen edustajain" persoonassa, ovat tänään pakoitettuja alentamaan heidät vastavallankumouksellisten salaliittolaisten arvoon.

Tosiasia on, että salaliiton ovat järjestäneet ja sitä ohjaavat „kadettipuolueen edustajat".

Meidän puolueemme oli oikeassa väittäessään, että vallankumouksen voiton ensimmäisenä ehtona on **välien katkaiseminen** kadetteihin.

Mihin he perustavat laskelmansa?

Eilen me kirjoitimme, että Kornilovin puolue on Venäjän vallankumouksen pahin vihollinen, että luovutettuaan Riian Kornilov ei häikäile luovuttaa Pietaria, kunhan vain saisi turvatuksi vastavallankumouksen voiton.

Tänään „Izvestija" vahvistaa varauksitta oikeaksi tuon meidän lausuntomme:

Yleisesikunnan päällikkö kenraali Lukomski, joka tosiasiallisesti on kapinan sielu, tiedoittaa siitä, että „ellei Väliaikainen hallitus suostu kenraali Kornilovin vaatimukseen, niin sisällinen

taistelu rintamalla saattaa aiheuttaa rintaman murtumisen ja vihollisen ilmaantumisen sellaisille paikkakunnille, jonne me sitä kaikkein vähiten odotamme".

Eikö totta: tuo kuulostaa hyvin paljon sanokaamme Pietarin luovutuksella uhkaamiselta?

Tässä on vieläkin selvempi lausunto:

„Kenraali Lukomski ei ilmeisesti häikäile suoranaista synnyinmaan kavaltamista pyrkiessään salaliiton menestykseen. Hänen uhkaustaan, että kenraali Kornilovin vaatimuksen täyttämisestä kieltäytyminen aiheuttaa kansalaissodan rintamalla, rintaman avaamisen ja erikoisrauhan häpeän, ei voida pitää minään muuna kuin varmana päätöksenä solmia sopimus saksalaisten kanssa salaliiton menestyksen turvaamiseksi".

Kuuletteko: „sopimus saksalaisten kanssa", „rintaman avaaminen", „erikoisrauha"...

„Salaliittoon osallistuvat" kadetit, jotka Päämajassa olemisellaan verhoavat „rintaman avaamisen" uhkaa ja „sopimusta saksalaisten kanssa", — juuri he ovat todellisia „pettureita" ja „kavaltajia"!

Nuo „rintaman avaamisen" sankarit syytivät kuukausikaupalla lokaa puolueemme niskaan syyttäen sitä „petoksesta" ja puhuen „saksalaisista rahoista". Kuukausikaupalla yatkasivat tuota inhoittavaa juttua „Novoje Vremjassa" ja „Birzhjovkassa", „Retshissä" ja „Russkaja Voljassa" olevat pankkien keltaiset palkkakätyrit. Entä miten kävi? Nyt jopa puolustuskannan ajajainkin on pakko tunnustaa, että petos — rintamalla — on päällystön ja sen aatteellisten innoittajain kätten työtä.

Muistakoot työläiset ja sotilaat tämän!

Tietäkööt he, että porvarillisen lehdistön provokatooriset kirkumiset sotilaiden ja bolshevikkien „petok-

sesta“ vain verhosivat kenraalien ja kadettipuolueen „yhteiskunnallisten toimihenkilöiden“ todellista petosta.

Tietäkööt he, että kun porvarillinen lehdistö alkaa ulvoa sotilaiden „petoksesta“, niin se on varma merkki siitä, että tuon lehdistön innoittajat ovat jo valmistelleet petoksen ja yrittävät vierittää syyn sotilaiden niskaan.

Tietäkööt työläiset ja sotilaat tämän ja tehkööt siitä vastaavat johtopäätökset.

Haluatteko tietää, mihin he perustavat laskelmansa? He perustavat laskelmansa „rintaman avaamiseen“ ja „sopimukseen saksalaisten kanssa“ luullen saavansa erikoisrauhan aatteella taivutetuiksi sodan näännyttämät sotilaat mukaansa ja sitten lähetetyiksi heidät vallankumousta vastaan.

Työläiset ja sotilaat ymmärtävät, että noille Päämajassa oleville pettureille ei saa antaa armoa.

Salaliitto jatkuu...

Tapahtumat rientävät. Uusia tosiasioita ja huhuja kiitää editsemme. Liikkuu vielä tarkistamattomia huhuja Kornilovin neuvotteluista saksalaisten kanssa. Puhutaan varmuudella kornilovilaisten rykmenttien ja vallankumouksellisten sotilaiden välisestä laukaustenvaihdosta Pietarin edustalla. Ilmestyy Kornilovin „manifesti“, jossa hän julistaa itsensä diktaattoriksi, Venäjän vallankumouksen saavutusten viholliseksi ja haudankaivajaksi.

Mutta Väliaikainen hallitus, sen sijaan että ottaisi viholliset vastaan vihollisina, pitää parempana neu-

votella kenraali Aleksejevin kanssa, keskustelee yhä uudelleen Kornilovin kanssa, suostuttelee yhä uudelleen salaliittolaisia, jotka selvästi kavaltavat Venäjän.

Ja niinsanottu „vallankumouksellinen demokratia" valmistautuu uuteen „Moskovan neuvottelun" malliin järjestettyyn erikoisneuvottelukokoukseen, jossa olisivat edustettuina maan kaikki elävät voimat" (kts. „Izvestija").

Samalla kadetit, jotka vielä eilen kirkuivat „bolshevikkien salaliitosta", kehoittavat tänään, Kornilovin salaliiton paljastamisen lannistamina, „järkevyyteen" ja „sovintoon" (kts. „Retsh").

Ilmeisesti halutaan „saada aikaan" uusi sopimus niiden samojen „elävien voimien" kanssa, jotka bolshevikkien salaliitosta huutaessaan itse järjestävät salaliittoa vallankumousta ja Venäjän kansaa vastaan.

Mutta he, nuo sovittelijat, tekevät tilinpäätöksen ilman isäntää. Sillä maan todelliset isännät, työläiset ja sotilaat, eivät halua minkäänlaisia neuvotteluja vallankumouksen vihollisten kanssa. Kaupunkipiireistä ja rykmenteistä saadut tiedot puhuvat yhteen ääneen siitä, että työläiset mobilisoivat voimia ja sotilaat ovat aseissa. Ilmeisesti työläiset katsovat parhaaksi keskustella vihollisten kanssa vihollisina.

Muuten ei voi ollakaan: vihollisten kanssa taistellaan eikä neuvotella.

Salaliitto jatkuu — valmistautukaa vastaiskuun!

„Rabotshi" № 5,
toinen erikoisjulkaisu
elokuun 28 pnä 1917
Pääkirjoitus

PORVARISTON KANSSA SOPIMISTA VASTAAN

Tilanherrojen ja kapitalistien vastavallankumous on murrettu, mutta sitä ei ole vielä lopullisesti nujerrettu.

Kornilovilaiset kenraalit on lyöty hajalle, mutta vallankumouksen voittoa ei ole vielä taattu.

Miksi?

Siksi, että vihollisia vastaan käytävän säälimättömän taistelun asemesta sovittelijat neuvottelevat heidän kanssaan.

Siksi, että välien katkaisemisen asemesta tilanherroihin ja kapitalisteihin puolustuskannan ajajat järjestävät sopimusta heidän kanssaan.

Siksi, että heidän lain ulkopuolelle julistamisensa asemesta hallitus kutsuu heitä ministeriöihin.

Etelä-Venäjällä kenraali Kaledin nostattaa kapinaa vallankumousta vastaan, mutta hänen ystävänsä, kenraali Aleksejev, nimitetään yleisesikunnan päälliköksi.

Venäjän pääkaupungissa Miljukovin puolue kannattaa avoimesti vastavallankumousta, mutta sen edustajia, Maklakoveja ja Kishkinejä, kutsutaan ministeriöihin.

On **aika** tehdä loppu tuosta rikoksesta vallankumousta vastaan!

On aika sanoa päättävästi ja peruuttamattomasti, **että vihollisia vastaan on taisteltava eikä soviteltava heidän kanssaan!**

Tilanherroja ja kapitalisteja **vastaan**, kenraaleja ja pankkiireja **vastaan**, Venäjän kansojen etujen **puolesta**, rauhan **puolesta**, vapauden **puolesta**, maan **puolesta** — sellainen on meidän tunnuksemme.

Välien katkaiseminen porvariston ja tilanherrojen kanssa — se on ensimmäinen tehtävä.

Työläisten ja talonpoikain hallituksen perustaminen — se on toinen tehtävä.

„Rabotshi" № 9,
elokuun 31 pnä 1917
Pääkirjoitus

PULA JA DIREKTORIO

Kornilovin salaliiton ja hallitusvallan hajoamisen jälkeen, salaliiton romahtamisen ja Kerenskin—Kishkinin hallituksen perustamisen jälkeen, „uuden" pulan ja Tseretelin—Gotsin „uusien" neuvottelujen jälkeen aina vaan sen saman Kerenskin kanssa — meillä on vihdoinkin „uusi" (aivan uusi!) viiden hallitus.

Kerenski, Tereshtshenko, Verhovski, Verderevski ja Nikitin, viiden „direktorio" — sellainen on „uusi" valta, jonka on „valinnut" Kerenski, vahvistanut Kerenski ja joka on vastuussa Kerenskille ja **riippumaton** työläisistä, talonpojista ja sotilaista.

Puhutaan tuon vallan samanlaisesta riippumattomuudesta kadeteista, mutta se on silkkaa pötyä. Sillä kadettien virallisten edustajain puuttuminen hallituksesta vain verhoaa sen täydellistä riippuvaisuutta kadeteista.

Näön vuoksi on olemassa eserrä Kerenski, Korkein ylipäällikkö. Todellisuudessa määrääjänä on kadettien asettama kenraali Aleksejev, joka on saanut käsiinsä yleisesikunnan, s.o. kaikki rintaman johtolangat.

Näön vuoksi on olemassa kadeteista riippumaton (leikki pois!) „vasemmistolainen" direktorio. Todelli-

suudessa määrääjinä ovat kadettien asettamat miehet, jotka johtavat ministeriöitä ja tosiasiallisesti hoitavat kaikkia valtion asioita.

Sanoissa katkaistaan välit kadettien kanssa. Teoissa tehdään sopimus kadettien asiamiesten kanssa selustassa ja rintamalla.

Direktorio verhona, joka pitää salassa liiton kadettien kanssa; Kerenskin diktatuuri naamiona, joka suojaa tilanherrojen ja kapitalistien diktatuuria kansan suuttumukselta,— sellainen on nyt tilannekuva.

Ja edessä on „elävien voimien“ edustajain uusi neuvottelukokous, jossa herrat Tseretelit ja Avksentjevit, nuo valantehneet sovittelijat, yrittävät saada eilen kadettien kanssa aikaansaadun salaisen sopimuksen muutetuksi julkiseksi ja määritellyksi työläisten ja talonpoikain vihollisten riemuksi.

Viimeisten kuuden kuukauden aikana on maamme saanut kokea kolme kertaa kärkevän valtapulan. Joka kerta on pula ratkaistu sopimuksella porvariston kanssa, ja sen yhteydessä työläiset ja talonpojat ovat joka kerta tulleet petkutetuiksi.

Miksi?

Siksi, että valtataisteluun puuttuessaan eserrien ja menshevikkien pikkuporvarilliset puolueet ovat joka kerta asettuneet tilanherrojen ja kapitalistien puolelle ratkaisten ottelun kadettien hyväksi.

Kornilovin salaliitto paljasti kadettien koko vastavallankumouksellisuuden. Kolme päivää huusivat puolustuskannan ajajat kadettien petoksesta, kolme päivää huusivat he kokoomuksen elinkyvyttömyydestä, kokoomuksen, joka hajosi heti ensimmäisessä yhteentörmäyksessä vastavallankumouksen kanssa.

Entä miten kävi? Kaiken tämän jälkeen he eivät löytäneet mitään sen parempaa kuin hyväksyä naamioidun kokoomuksen noiden samojen ryvettämiensä kadettien kanssa.

Vasta eilen Toimeenpanevan keskuskomitean puolustuskantainen enemmistö päätti äänestyksellään „kannattaa“ viiden direktoriota, joka on syntynyt kadettien kanssa solmittujen kulissientakaisten sopimusten tuloksena työläisten ja talonpoikain perusetujen vahingoksi.

Tuona päivänä, kärkevän valtapulan päivänä, kiihkeän valtataistelun päivänä, maahan lyödyn Kornilovin edessä menshevikit ja eserrät auttoivat **vielä kerran** tilanherroja ja kapitalisteja pitämään vallan käsissään, auttoivat **vielä kerran** vastavallankumouksellisia kadetteja petkuttamaan työläisiä ja talonpoikia. Sellainen ja vain sellainen on Toimeenpanevassa keskuskomiteassa eilen toimitetun äänestyksen poliittinen merkitys.

Tietäkööt työläiset tämän, tietäkööt talonpojat tämän ja tehkööt siitä vastaavat johtopäätökset.

Tämänpäiväinen salainen kokoomus on yhtä hatara kuin eilispäivän julkiset kokoomukset: ei voida saada aikaan kestävää sopimusta tilanherran ja talonpojan välillä, kapitalistin ja työläisen välillä. Sen takia valtataistelu ei ole suinkaan päättynyt, vaan päinvastoin se yltyy ja kärjistyy yhä enemmän.

Tietäkööt työläiset, että tässä taistelussa he tulevat kiertämättä kärsimään tappion niin kauan, kun eserrillä ja menshevikeillä on vaikutusta joukoissa.

Muistakoot työläiset, että vallan valtaamiseksi on talonpoikain ja sotilaiden joukot saatava eroon sovit-

telijoista, eserristä ja menshevikeistä ja liitettävä ne vallankumouksellisen proletariaatin ympärille.

Muistakoot he tämän ja avatkoot talonpoikain ja sotilaiden silmät paljastamalla heille eserrien ja menshevikkien petturuuden.

Armoton taistelu eserräläis-menshevististä vaikutusta vastaan joukoissa, uupumaton toiminta talonpoikain ja sotilaiden liittämiseksi proletariaatin puolueen lipun ympärille — sellainen on vast'ikään koetun pulan opetus.

„Rabotshi Putj“ № 1,
syyskuun 3 pnä 1917
Pääkirjoitus

OMAA TIETÄ

Marx selitti vuoden 1848 vallankumouksen heikkouden Saksassa johtuneen muun muassa siitä, että siellä ei ollut voimakasta vastavallankumousta, joka olisi kannustanut vallankumousta ja lujittanut sitä taistelun tulessa.

Meillä venäläisillä ei ole syytä valittaa kohtaloa tässä suhteessa, sillä meillä on vastavallankumous ja vielä melko perusteellinen. Kenraalien ja porvariston vastavallankumouksen viime esiintymiset sekä vallankumouksellisen liikkeen vasta-aalto ovat osoittaneet erittäin kirkkaasti, että vallankumous kasvaa ja lujittuu juuri vastavallankumousta vastaan käytävissä otteluissa.

Näiden otteluiden tulessa ovat elpyneet ja laajentuneet kuolemaisillaan olleet Neuvostot ja Komiteat, jotka porvaristo oli konnankoukuillaan lyönyt hajalle heinä—elokuussa.

Näiden järjestöjen avulla vallankumous on päässyt voitolle vastavallankumouksesta.

Nyt kun kornilovilaisuus perääntyy epäjärjestyksessä ja Kerenski anastaa häikäilemättä itselleen

kunnian vieraista töistä, nyt on erikoisen selvää, että ilman noita järjestöjä, rautatieläisten, sotilaiden, matruusien, talonpoikain, työläisten, posti- ja lennätintyöntekijäin y.m. „oma-alotteisesti perustettuja" Komiteoita, ilman niiden vallankumouksellista aloitetta ja itsenäistä taistelutoimintaa olisi vallankumous lakaistu pois.

Sitä suuremmalla kunnioituksella pitäisi suhtautua näihin järjestöihin. Sitä tarmokkaampaa tulee olla meidän työmme näiden järjestöjen lujittamiseksi ja laajentamiseksi. Eläkööt ja kehittyköön, lujittukoot ja voittakoot „oma-alotteisesti perustetut" Komiteat — sellaisen on oltava vallankumouksen ystäväin tunnuksen.

Vain viholliset, vain Venäjän kansan vannoutuneet viholliset voisivat kajota näiden järjestöjen eheyteen. Kuitenkin Kerenskin hallitus asetti heti vastavallankumouksen esiintymisen ensi päivistä lähtien „omaalotteisesti perustetut" Komiteat epäilyksenalaisiksi. Kykenemättömänä ja haluttomana taistelemaan kornilovilaisuutta vastaan, peläten joukkoja ja joukkoliikettä enemmän kuin vastavallankumousta se laittoi heti Kornilovin esiintymisten ensi päivistä lähtien esteitä vastavallankumousta vastaan taistelevalle Pietarin kansantaistelun Komitealle. Ja tuota kornilovilaisuutta vastaan käytävän taistelun sabotaashia se on jatkanut kaiken aikaa.

Mutta siinä ei ole vielä kaikki. Syyskuun neljäntenä päivänä Kerenskin hallitus julkaisi erikoismääräyksen, jossa se julistaa avoimen sodan vallankumouksellisille Komiteoille asettaen ne lain ulkopuolelle. Puhuen halveksivasti näiden Komiteoiden

toiminnasta „omavaltaisina tekoina“ se julistaa, että:

„vastaisuudessa ei pidä sallittaman omavaltaisia tekoja, ja Väliaikainen hallitus tulee taistelemaan niitä vastaan pitäen niitä omavaltaisina ja tasavallalle vahingollisina tekoina“.

Kerenski on ilmeisesti unohtanut, että „direktorion“ tilalle ei ole vielä asetettu „konsulaattia“ ja ettei hän ole Venäjän tasavallan ensimmäinen konsuli. Kerenski ei ilmeisesti tiedä sitä, että „direktorion“ ja „konsulaatin“ välillä oli valtiokaappaus, joka olisi pitänyt panna toimeen ennen kuin julkaistaan tuollaisia määräyksiä.

Kerenski ei tiedä sitä, että taistelussa „oma-alotteisesti perustettuja“ Komiteoita vastaan selustassa ja rintamalla hän joutuisi nojautumaan Kaledineihin ja Korniloveihin, ja vain heihin, mutta hänen pitäisi joka tapauksessa muistaa näiden viimemainittujen kohtalo...

Olemme varmoja siitä, että vallankumoukselliset Komiteat antavat ansaitun vastaiskun tuolle Kerenskin takaapäin lyömälle iskulle.

Me lausumme varman vakaumuksemme, että vallankumoukselliset Komiteat **eivät poikkea syrjään tieltään.**

Ja jos „direktorion“ ja vallankumouksellisten Komiteain tiet ovat eronneet toisistaan lopullisesti, niin sitä pahempi „direktoriolle“.

Vastavallankumouksellinen vaara ei ole vielä ohi, — eläköön vallankumoukselliset Komiteat!

„Rabotshi Putj“ № 3,
syyskuun 6 pnä 1917
Pääkirjoitus

VÄLIEN KATKAISEMISESTA KADETTIEN KANSSA

Kornilovilaisuudella ei ole ainoastaan kielteinen puoli. Sillä, niin kuin kaikilla elämänilmiöillä, on myös myönteinen puolensa. Kornilovilaisuus teki murhayrityksen vallankumousta vastaan. Se on kieltämätöntä. Mutta käydessään vallankumouksen kimppuun ja saattaessaan liikkeelle yhteiskunnan kaikki voimat se siten toisaalta kannusti vallankumousta, sysäsi sitä suurempaan aktiivisuuteen ja järjestyneisyyteen sekä toisaalta paljasti luokkien ja puolueiden todellisen luonteen, repi niiltä pois naamion ja auttoi näkemään niiden todelliset piirteet.

Kornilovilaisuudelle ollaan kiitollisuudenvelassa siitä, että häviämäisillään olleet selustan Neuvostot ja rintaman Komiteat elpyivät silmänräpäyksessä ja aloittivat uudelleen toimintansa.

Kornilovilaisuudelle ollaan kiitollisuudenvelassa siitä, että kadettien vastavallankumouksellisuudesta ovat nyt alkaneet puhua kaikki, jopa nekin, jotka vielä eilen pyrkivät „kuumeisesti" saamaan aikaan sopimusta kadettien kanssa.

On tosiasia, että „kaiken tapahtuneen jälkeen“ eivät edes eserrät ja menshevikitkään pidä enää sallittavana kokoomusta kadettien kanssa.

On tosiasia, että vieläpä Kerenskin kokoonpaneman viiden „direktorionkin“ on täytynyt tulla toimeen ilman kadettien virallisia edustajia.

Voidaan luulla, että välien katkaisemisesta kadettien kanssa on tullut „demokraattisten“ puolueiden uskonkappale.

Siinä on kornilovilaisuuden myönteinen puoli.

Mutta mitä merkitsee **välien katkaiseminen** kadettien kanssa?

Otaksukaamme, että eserrät ja menshevikit ovat „lopullisesti“ katkaisseet välinsä kadettien, määrätyn puolueen jäsenten kanssa. Merkitseekö se, että he ovat tehneet siten eron kadettien, imperialistisen porvariston edustajain, politiikasta?

Ei, ei merkitse.

Otaksukaamme, että syyskuun 12 päivänä pidettävässä demokraattisessa neuvottelukokouksessa puolustuskannan ajajat muodostavat uuden vallan ilman kadetteja ja Kerenski alistuu tähän päätökseen. Merkitseekö se, että he ovat siten tehneet eron kadettien, imperialistisen porvariston edustajain, politiikasta?

Ei, ei merkitse.

Ranskan imperialistinen tasavalta antaa paljon esimerkkejä siitä, miten pääoman edustajat itse kuulumatta ministeristöön „päästävät“ sinne pikkuporvarillisia „sosialisteja“ voidakseen kulissien taakse piiloutuneena ja toisten käsin toimien rosvota maata esteettömästi. Me tiedämme historiasta, miten Ranskan

finanssiruhtinaat nostaessaan ministeristön johtoon „sosialisteja“ (Briand! Viviani!) ja seistessään itse heidän selkänsä takana ovat ajaneet menestyksellisesti oman luokkansa politiikkaa.

Venäjälläkin on täysin mahdollista tuollaisen ei-kadettilaisen ministeristön olemassaolo, joka katsoo tarpeelliseksi harjoittaa kadettien politiikkaa ainoana mahdollisena politiikkana, sanokaamme sen takia, että sitä painostaa liittolaispääoma, jonka veronmaksajaksi Venäjä muuttuu, tai muiden seikkain vuoksi. Sanomattakin on selvää, että pahimmassa tapauksessa kadeteilla ei ole mitään tuollaista ministeristöä vastaan, sillä eikö loppujen lopuksi ole samantekevää, kuka toteuttaa kadettien politiikkaa, kunhan sitä vain toteutetaan!

Kysymyksen painopiste ei ilmeisesti ole hallituksen henkilökokoonpanossa, vaan sen politiikassa.

Siksi sen, joka haluaa todella eikä vain näön vuoksi katkaista välit kadettien kanssa, on ennen kaikkea tehtävä ero kadettien politiikasta.

Mutta eronteko kadettien politiikasta merkitsee välien katkaisemista tilanherrojen kanssa ja heidän maittensa antamista Talonpoikaiskomiteoille, välittämättä siitä, että tällainen toimenpide antaa raskaan iskun eräille kaikkivaltiaille pankeille.

Eronteko kadettien politiikasta merkitsee välien katkaisemista kapitalistien kanssa ja työväenvalvonnan järjestämistä tuotannossa ja tuotteiden jakamisessa, välittämättä siitä, että tätä varten joudutaan kajoamaan kapitalistien voittoihin.

Eronteko kadettien politiikasta merkitsee erontekoa rosvosodasta ja salaisista sopimuksista, välit-

tämättä siitä, että tällainen toimenpide antaa raskaan iskun liittolaisten imperialistisille koplakunnille.

Voivatko menshevikit ja eserrät suostua tuollaiseen välien katkaisemiseen kadettien kanssa?

Ei, eivät voi. Sillä silloin he lakkaisivat olemasta puolustuskannan ajajia, s.o. sodan kannattajia rintamalla ja luokkarauhan kannattajia selustassa.

Mitä sitten siinä tapauksessa tarkoittaa menshevikkien ja eserräin herkeämätön meluaminen välien katkaisemisesta kadettien kanssa?

— Sanallista välien katkaisemista kadettien kanssa, eikä mitään muuta!

Asia on niin, että Kornilovin salaliiton myttyynmenon jälkeen, Miljukovin puolueen vastavallankumouksellisen luonteen paljastamisen jälkeen on avoin sopimus tuon puolueen kanssa joutunut äärimmäiseen epäsuosioon työläisten ja sotilaiden keskuudessa: menshevikkien ja eserräin tarvitsee vain tehdä tuollainen sopimus, niin he menettävät silmänräpäyksessä entisen armeijansa viimeisetkin rippeet. Sen vuoksi he joutuvat julkisen sopimuksen asemesta tekemään naamioidun sopimuksen. Siitä johtuu meluaminen välien katkaisemisesta kadetteihin, millä verhotaan kulissientakaista sopimusta kadettien kanssa. Näön vuoksi — alas kadetit! Todellisuudessa — liitto kadettien kanssa! Näön vuoksi — hallitus **ilman** kadetteja! Todellisuudessa — hallitus kotimaisia ja liittolaismaiden kadetteja varten, jotka sanelevat tahtonsa „vallanpitäjille".

Mutta tästä seuraa, että Venäjä on astunut siihen poliittisen kehityksen vaiheeseen, jolloin julkinen

sopimus imperialistisen porvariston kanssa käy uskalletuksi. Me elämme sellaisten puolustus-sosialististen, kokoonpanoltaan ei-kadettilaisten hallitusten kautta, joiden kutsumuksena on siitä huolimatta panna täytäntöön imperialistisen porvariston tahtoa.

Muutama päivä sitten ilmaantunut „direktorio" on ensimmäinen tuollaisen hallituksen perustamisyritys. On luultavaa, että syyskuun 12 päiväksi määrätty neuvottelukokous, ellei se pääty ilveilyyn, yrittää perustaa kaiketi samanlaisen „vasemmistolaisemman" hallituksen.

Eturivin työläisten velvollisuus on repiä pois naamio tuollaisilta ei-kadettilaisilta hallituksilta ja näyttää joukoille niiden todellinen kadettilainen olemus.

„Rabotshi Putj" № 3,
syyskuun 6 pnä 1917
Allekirjoitus: K. S t.

TOINEN AALTO

Venäjän vallankumouksen ensimmäinen aalto alkoi tsarisminvastaisen taistelun lipun alla. Vallankumouksen perusvoimina esiintyivät silloin työläiset ja sotilaat. Mutta he eivät olleet ainoita voimia. Heidän ohellaan „esiintyivät“ vielä liberaaliset porvarit (kadetit) sekä englantilaiset ja ranskalaiset kapitalistit, joista ensinmainitut loittonivat tsarismista sen vuoksi, että se ei kyennyt raivaamaan tietä Konstantinopoliin, ja viimemainitut luopuivat tsarismista sen takia, että se pyrki erikoisrauhaan Saksan kanssa. Täten muodostui jonkinlainen peitetty kokoomus, jonka painostuksesta tsarismin täytyi poistua näyttämöltä. Ja heti seuraavana päivänä tsarismin kukistumisen jälkeen tuo peitetty kokoomus tuli julkiseksi pukeutuen määrätyn sopimuksen muotoon Väliaikaisen hallituksen ja Pietarin Neuvoston välillä, kadettien ja „vallankumouksellisen demokratian“ välillä.

Mutta nämä voimat tavoittelivat aivan erilaisia tarkoitusperiä. Samaan aikaan kun kadetit sekä englantilaiset ja ranskalaiset kapitalistit halusivat panna toimeen vain pienen vallankumouksen voidakseen

käyttää joukkojen vallankumouksellista innostusta suuren imperialistisen sodan hyväksi, niin työläiset ja sotilaat pyrkivät sitä vastoin murskaamaan perusteellisesti vanhan valtakomennon ja saavuttamaan suuren vallankumouksen täydellisen voiton siinä tarkoituksessa, että syöstyään alas tilanherrat ja nujerrettuaan imperialistisen porvariston voisivat lopettaa sodan ja turvata oikeudenmukaisen rauhan.

Tästä perusristiriidasta tuli vallankumouksen myöhemmän kehityksen perusta. Se myöskin määräsi ennakolta kadettien kanssa muodostetun kokoomuksen kestämättömyyden.

Tämän ristiriidan ilmauksia ovat kaikki niinsanotut valtapulat, aina viimeiseen, elokuun valtapulaan asti.

Ja kun noiden pulien aikana menestys on joka kerta ollut imperialistisen porvariston puolella, kun jokaisen pulan „ratkaisemisen" jälkeen työläiset ja sotilaat ovat tulleet petetyiksi, mutta kokoomus on muodossa tai toisessa kuitenkin säilynyt, niin se ei ole johtunut ainoastaan imperialistisen porvariston hyvästä järjestyneisyydestä ja finanssimahdista, vaan myöskin siitä, että pikkuporvariston horjuvat huippukerrokset ja niiden eserrä- ja menshevikkipuolueet, jotka vielä toistaiseksi vievät mukanaan yleensä pikkuporvarillisen maamme pikkuporvariston laajoja joukkoja, ovat joka kerta asettuneet „barrikaadin toiselle puolelle" ratkaisten valtataistelun kadettien hyväksi.

Suurimman voiman saavutti kadettien kanssa tehty kokoomus heinäkuun päivinä, jolloin kokoomuksen jäsenet esiintyivät yhtenäisenä taistelurintamana suun-

naten aseensa „bolshevistisia" työläisiä ja sotilaita vastaan.

Moskovan neuvottelukokous oli siinä suhteessa vain heinäkuun päivien kaikua, ja sen, ettei bolshevikkeja päästetty neuvottelukokoukseen, piti olla välttämättömänä takeena maan „elävien voimien" kanssa muodostetun „rehellisen kokoomuksen" lujittamiselle, sillä bolshevikkien **eristämistä** pidettiin välttämättömänä ehtona kadettien kanssa muodostetun **kokoomuksen** lujuudelle.

Siten olivat asiat ennen Kornilovin kapinaa.

Kornilovin esiintymisestä lähtien tilannekuva muuttuu.

Jo Moskovan neuvottelukokouksessa tuli selväksi, että liitto kadettien kanssa uhkaa muuttua liitoksi Kornilovien ja Kaledinien kanssa... ei yksinomaan bolshevikkeja vastaan, vaan myöskin koko Venäjän vallankumousta vastaan, vallankumouksen saavutusten olemassaoloa vastaan. Moskovan neuvottelukokouksen boikotti ja Moskovan työläisten vastalauselakko, jotka repivät pois naamion vastavallankumoukselliselta kokoukselta ja rikkoivat salaliittolaisten suunnitelmat, eivät silloin olleet ainoastaan varoituksena tässä mielessä, vaan myös kehoituksena olla valmiina. On tunnettua, että tämä kehoitus ei jäänyt huutavan ääneksi korvessa: kokonainen joukko kaupunkeja vastasi heti vastalauselakolla...

Se oli uhkaava enne.

Kornilovin kapina vain avasi sulun kasaantuneelle vallankumoukselliselle suuttumukselle, se vain päästi valloilleen miltei sidotuksi joutuneen vallankumouksen kannustaen ja sysäten sitä eteenpäin.

Ja siinä, vastavallankumouksellisia voimia vastaan käytyjen otteluiden tulessa, jossa sanat ja lupaukset tarkastetaan suoranaisen taistelun elävässä toiminnassa, siinä tulivat ilmi vallankumouksen todelliset ystävät ja viholliset, työläisten, talonpoikain ja sotilaiden todelliset liittolaiset ja petturit.

Väliaikainen hallitus, joka on ommeltu niin huolellisesti yhteen erilaisista tilkuista, ratkeaa saumoistaan heti ensimmäisessä Kornilovin kapinan puuskauksessa.

„Surullista“ kyllä, mutta se on tosiasia: kokoomus näyttää voimalta, kun on jaariteltava „vallankumouksen pelastamisesta“, mutta kokoomus osoittautuu merkityksettömäksi, kun on todella pelastettava vallankumous uhkaavalta vaaralta.

Kadetit eroavat hallituksesta ilmaisten julkisesti solidaarisuutensa kornilovilaisten kanssa. Kaikki kaikenväriset ja -asteiset imperialistit, pankkiirit ja tehtailijat, liikeyrittäjät ja keinottelijat, tilanherrat ja kenraalit, „Novoje Vremjan“ kynäniekka-rosvot ja „Birzhjovkan“ pelkurimaiset provokaattorit — kaikki he osoittautuvat kadettien puolueen johdolla ja liitossa englantilais-ranskalaisten imperialistikoplien kanssa joutuneen samaan leiriin vastavallankumouksellisten kanssa, vallankumousta ja sen saavutuksia vastaan.

Käy selväksi, että liitto kadettien kanssa on liitto tilanherrojen kanssa talonpoikia vastaan, liitto kapitalistien kanssa työläisiä vastaan, liitto kenraalien kanssa sotilaita vastaan.

Käy selväksi, että se, ken tekee sopimuksen Miljukovin kanssa, tekee siten sopimuksen Kornilovin

kanssa, ja hänen on lähdettävä vallankumousta vastaan, sillä Miljukov ja Kornilov ovat „sama asia".

Tämän totuuden hämärä tajuaminen muodostaakin uuden vallankumouksellisen joukkoliikkeen perustan, Venäjän vallankumouksen toisen aallon perustan.

Ja kun ensimmäinen aalto **päättyy** kadettien kanssa muodostetun kokoomuksen riemuvoittoon (Moskovan neuvottelukokous!), niin toinen aalto **alkaa** tuon kokoomuksen romahduksella, avoimella sodalla kadetteja vastaan.

Taistelussa kenraalien ja kadettien vastavallankumousta vastaan elpyvät ja lujittuvat kuolemaisillaan olleet Neuvostot ja Komiteat selustassa ja rintamalla.

Taistelussa kenraalien ja kadettien vastavallankumousta vastaan syntyy uusia työläisten ja sotilaiden, matruusien ja talonpoikain, rautatieläisten sekä posti- ja lennätintyöntekijäin vallankumouksellisia Komiteoita.

Tämän taistelun tulessa muovautuu uusia valtaelimiä paikkakunnilla, Moskovassa ja Kaukaasiassa, Pietarissa ja Uralilla, Odessassa ja Harkovissa.

Tässä ei ole kysymys uusista päätöslauselmista, joita ovat tehneet eserrät ja menshevikit, jotka ovat näinä päivinä epäilemättä vasemmistolaistuneet, millä sinänsä on tietenkin huomattava merkitys.

Kysymys ei ole myöskään „bolshevismin voitosta", bolshevismin, jonka aaveella porvarillinen sanomalehdistö kiristää „Denin" ja „Volja Narodan" pahoinpelästyneitä poroporvareita.

Kysymys on siitä, että **taistelussa** kadetteja vastaan ja **vastoin** heidän tahtoaan kasvaa uusi valta,

joka on avoimessa taistelussa voittanut vastavallankumouksen joukko-osastot.

Kysymys on siitä, että siirtyessään puolustuksesta hyökkäykseen tämä valta kajoaa kiertämättä tilanherrojen ja kapitalistien elinetuihin liittäen siten ympärilleen työläisten ja talonpoikain laajoja joukkoja.

Kysymys on siitä, että toimiessaan tällä tavalla tämän „tunnustamattoman“ vallan on pakko asiaintilan painostuksesta asettaa kysymys „legalisoimisestaan“ ja tällöin „virallinen“ valta, joka on paljastanut ilmeisen sukulaisuutensa vastavallankumouksellisiin salaliittolaisiin, jää vaille vankkaa maaperää jalkainsa alla.

Kysymys on vihdoin siitä, että vallankumouksen uuden aallon edessä, joka vastustamattomasti valtaa uusia kaupunkeja ja alueita, Kerenskin hallitus, joka vielä eilen pelkäsi päättäväistä taistelua kornilovilaista vastavallankumousta vastaan, liittyy tänään jo yhteen Kornilovin ja kornilovilaisten kanssa selustassa ja rintamalla, antaen samaan aikaan „käskyn“ laskea hajalle vallankumouksen tulipesäkkeet, työläisten, sotilaiden ja talonpoikain „oma-alotteisesti perustetut“ Komiteat.

Ja mitä perusteellisemmin Kerenski sopeutuu yhteen Kornilovien ja Kaledinien kanssa, sitä leveämmäksi muodostuu kuilu kansan ja hallituksen välillä, sitä todennäköisempi on välien katkeaminen Neuvostojen ja Väliaikaisen hallituksen välillä.

Näissä tosiasioissa, eikä eri puolueiden päätöslauselmissa, on kuolemantuomio vanhoille sovittelutunnuksille.

Kaukana siitä, että me yliarvioisimme kadeteista tehdyn pesäeron asteen. Me tiedämme, että tämä välien katkaiseminen on vielä toistaiseksi vain muodollista. Mutta alkuna on sellainenkin pesäero mitä suurin edistysaskel. Lopun tekevät luultavasti kadetit itse. He jo boikotoivat Demokraattista neuvottelukokousta. Kaupan ja teollisuuden edustajat, joita Toimeenpanevan keskuskomitean viekkaat strategit yrittivät „saada verkkoihinsa“, ovat seuranneet kadettien jälkiä. On luultavaa, että he menevät pitemmälle jatkaen tehtaiden sulkemista, kieltäen luoton „demokratian“ elimiltä, kärjistäen tahallaan rappiotilaa ja nälänhätää. Ja taistellessaan rappiotilaa ja nälänhätää vastaan tulee „demokratia“ kiertämättä joutumaan päättäväiseen taisteluun porvaristoa vastaan syventäen väliensä katkaisemista kadettien kanssa...

Tällaisen näköalan edessä ja tällaisessa yhteydessä syyskuun 12 päiväksi koollekutsuttu Demokraattinen neuvottelukokous saa erittäin oireellisen merkityksen. Miten neuvottelukokous päättyy, „ottaako“ se vallan, „myöntyykö“ Kerenski, — ne ovat kaikki sellaisia kysymyksiä, joihin toistaiseksi on mahdotonta vastata. Ehkä neuvottelukokouksen alkuunpanijat yrittävät löytää jonkin ovelan „sopimus“-kaavan. Mutta kysymys ei ole tietenkään siitä. Vallankumouksen peruskysymyksiä, etenkään valtakysymystä, ei ratkaista neuvottelukokouksissa. Mutta se on varmaa, että neuvottelukokous tekee yhteenvedon viime päivien tapahtumista, se laskee voimat, se paljastaa eron Venäjän vallankumouksen ensimmäisen, ohimenneen aallon ja toisen, lähestyvän aallon välillä.

Ja me saamme tietää, että:

Silloin, ensimmäisen aallon aikana, — taistelu tsarismia ja sen jätteitä vastaan. Nyt, toisen aallon aikana, — taistelu tilanherroja ja kapitalisteja vastaan.

Silloin — liitto kadettien kanssa. Nyt — eronteko heistä.

Silloin — bolshevikkien eristäminen. Nyt — kadettien eristäminen.

Silloin — liitto englantilais-ranskalaisen pääoman kanssa ja sota. Nyt — kypsyvä eronteko siitä ja rauha, oikeudenmukainen ja yleinen rauha.

Tätä ja vain tätä tietä lähtee vyörymään vallankumouksen toinen aalto, päättipä Demokraattinen neuvottelukokous mitä hyvänsä.

„Rabotshi Putj“ № 6,
syyskuun 9 pnä 1917
Allekirjoitus: K. Stalin

ULKOMAALAISET JA KORNILOVIN SALALIITTO

Kornilovin salaliiton yhteydessä on viime aikoina havaittavissa ulkomaalaisten matkustamista suurin joukoin pois Venäjältä. Porvarillisen lehdistön palkkakätyrit yrittävät yhdistää tuon ilmiön „rauhan huhuihin“ tai vieläpä „bolshevismin voittoon“ Pietarissa ja Moskovassa. Mutta se on keltaisten suuriääninen ja typerä juoni, jonka tarkoituksena on salata lukijalta poismatkustamisen todellinen syy. Poismatkustamisen todellisena syynä on eräiden ulkomaalaisten varma osallistuminen Kornilovin salaliittoon, ja nyt nuo urhoolliset herrat yrittävät viisaasti välttää edesvastuuta.

Tunnettua on, että „villiä divisioonaa“ Pietariin saattaneiden panssariautojen miehistö oli kokoonpantu ulkomaalaisista.

Tunnettua on, että eräät lähetystöjen edustajat, jotka olivat Päämajassa, eivät ainoastaan tietäneet Kornilovin salaliitosta, vaan myöskin auttoivat Kornilovia sen valmistelemisessa.

Tunnettua on, että „Timesin“ ja Lontoon imperialistisen koplan asiamies seikkailija Aladjin, joka oli

saapunut Englannista suoraan Moskovan neuvottelukokoukseen ja sitten „jatkanut matkaa“ Päämajaan, oli Kornilovin kapinan sielu ja ensi viulun soittaja.

Tunnettua on, että Venäjällä olevan huomattavimman lähetystön eräs huomattava edustaja sitoi itsensä selvästi jo kesäkuussa Kaledinien ja muiden vastavallankumouksellisiin puuhiin ja varmensi yhteyksiään heihin suurilla avustuksilla isäntiensä kassasta.

Tunnettua on, että „Times“ ja „Temps“ [79] eivät salanneet tyytymättömyyttään Kornilovin kapinan epäonnistumisen johdosta ja manasivat ja parjasivat vallankumouksellisia Komiteoita ja Neuvostoja.

Tunnettua on, että Väliaikaisen hallituksen komissaarit rintamalla olivat pakoitettuja antamaan selvän varoituksen eräille ulkomaalaisille, jotka käyttäytyivät Venäjällä aivan kuin eurooppalaiset Keski-Afrikassa.

Tunnettua on, että noiden „toimenpiteiden“ johdosta oikeastaan alkoikin ulkomaalaisten matkustaminen pois joukkomitassa, ja tällöin Venäjän viranomaiset, jotka eivät halunneet päästää käsistään arvokkaita „todistajia“, olivat pakoitettuja ryhtymään toimenpiteisiin tällaista poismatkustamista vastaan, mutta Buchanan (itse Buchanan!), ilmeisesti paljastuksia peläten, ryhtyi vuorostaan „toimenpiteisiin“ kehoittaen Britannian siirtokunnan jäseniä matkustamaan pois Venäjältä. Nyt Buchanan „kumoaa jyrkästi“ „huhut“, että Iso-Britannian lähettiläs olisi kehoittanut **kaikkia** Pietarissa olevan Britannian siirtokunnan jäseniä matkustamaan pois Venäjältä (kts. „Retsh“). Mutta ensinnäkin tuo omituinen „kumoaminen“ vain

vahvistaa „huhut“ oikeiksi. Toiseksi, kenelle ovat nyt tarpeen valheelliset „kumoamiset“, kun eräät ulkomaalaiset (eivät „kaikki“, vaan eräät!) ovat jo matkustaneet — livistäneet tiehensä?

Toistamme, että tämä kaikki on tunnettua ja moneen kertaan märehdittyä.

Tästä kaikesta huutavat jopa „mykät kivetkin“.

Ja kun kaiken tämän jälkeen jotkin „hallituspiirit“ ja varsinkin porvarillinen sanomalehdistö yrittävät hämätä kysymystä vierittäen „syyn“ bolshevikkien niskaan, niin se on varma merkki siitä, että myöskin nuo „piirit“ ja tuo sanomalehdistö hyväksyvät „sisimmässään“ täydellisesti „eräiden ulkomaalaisten“ vastavallankumoukselliset hankkeet.

Kuulkaahan, mitä sanoo „sosialistisen ajattelun“ äänenkannattaja, sanomalehti „Den“.

„Ulkomaalaisten — ranskalaisten ja englantilaisten — joukkomittaisen Venäjältä poismatkustamisen johdosta Väliaikaisen hallituksen piireissä todetaan surulla: ei ole mitään ihmeteltävää, että sen epävakaan tilanteen vallitessa, jossa me olemme, ulkomaalaiset katsovat parhaaksi olla saattamatta itseään alttiiksi ikävyyksille. Eihän valitettavasti syyttä puhuta, että jos bolshevikit saavuttavat täydellisen voiton, niin ulkovaltojen edustajat katsovat parhaaksi poistua Venäjältä“ („Den“, syyskuun 10 pnä).

Siten kirjoittaa bolshevismin aaveen pelästyttämien poroporvarien äänenkannattaja.

Siten „toteavat“, ja vieläpä „surulla“, jotkin kaikille tuntemattomat Väliaikaisen hallituksen „piirit“.

Epäilyksille ei ole sijaa: kaikkien maiden keltaiset liittyvät yhteen järjestäen salaliittoa Venäjän vallankumousta vastaan; pankkien äänenkannattajissa olevat

töhertelijät yrittävät verhota tuota „työtä“ meluisilla valheellisilla fraaseilla „bolshevistisesta vaarasta“; ja kaikille tuntemattomat hallituksen „piirit“ englantilaisten ja ranskalaisten imperialistien tahtoa täyttäessään viittailevat farisealaisesti bolshevikkeihin suojellen karkuun livistäviä rikollisia kömpelösti valheellisilla mietelmillä „epävakaasta tilanteesta“ Venäjällä.

Kuva...

„Rabotshi Putj“ № 8,
syyskuun 12 pnä 1917
Allekirjoitus : K.

DEMOKRAATTISESTA NEUVOTTELUKOKOUKSESTA

Tänään alkaa Demokraattinen neuvottelukokous.

Emme ryhdy puhumaan siitä, miksi on kutsuttu koolle nimenomaan neuvottelukokous eikä Neuvostojen edustajakokous. Epäilemätöntä on, että edustajakokouksen valitsema Toimeenpaneva keskuskomitea, joka vaikeana historiallisena hetkenä ei ole vedonnut Neuvostojen edustajakokoukseen, vaan neuvottelukokoukseen, johon osallistuu porvarillisia aineksia, ei ole ainoastaan tehnyt törkeätä muodollista rikkomusta, vaan myöskin sallimattomasti vaihtanut vallankumouksellisten luokkien tahdon vallankumousvastaisten luokkien tahtoon. Toimeenpanevan keskuskomitean johtajien „aatteena" on ilmeisesti ollut sensusmiesten vetäminen mukaan hinnalla millä hyvänsä...

Emme ryhdy puhumaan myöskään siitä, että hyvin monilta työväen ja sotilaiden Neuvostoilta, jotka voittivat vastavallankumouksen joukko-osastot avoimessa ottelussa, on riistetty äänioikeus neuvottelukokouksessa, jonka tehtävänä on ratkaista valtakysymys, kun taas sensusmiehet, jotka ovat suoranaisesti tai

välillisesti kannattaneet vastavallankumousta, ovat saaneet tuon oikeuden. Vallankumousten historiassa porvaristo on yleensä mielellään sallinut työläisten ja talonpoikien taistella yksin, omin päinsä ja omalla vastuullaan, mutta se on aina taistellut sitä vastaan, että voittaneet työläiset ja talonpojat olisivat saaneet nauttia voittonsa hedelmät ja nousta itse valtaan. Me emme luulleet Toimeenpanevan keskuskomitean häpäisevän lopullisesti itseään lähtemällä siinä suhteessa kulkemaan porvariston tietä...

On täysin ymmärrettävää, että kokonainen joukko työväen ja sotilaiden järjestöjä paikkakunnilla, selustassa ja rintamalla, Venäjän keskisellä alueella ja Harkovissa, Donetsin kaivosalueella ja Siperiassa, Samarassa ja Dvinskissä, ovat esittäneet kiihkeän vastalauseensa tuota vallankumouksen oikeuksien huutavaa rikkomista vastaan.

Mutta toistan, ettemme ryhdy puhumaan siitä. Siirrymme pääasiaan.

Neuvottelukokous on kutsuttu koolle, jotta se hahmoittelisi „vallankumouksellisen vallan järjestämistä“ varten välttämättömät ehdot.

Siis, miten on järjestettävä valta?

Epäilemättä voidaan järjestää se, mikä on omissa käsissä, mutta ei voida järjestää valtaa, joka on toisten hallussa. Neuvottelukokous, joka ottaa järjestääkseen vallan, jota sillä ei ole, joka on keskitetty Kerenskin käsiin ja jonka Kerenski on jo kerran suunnannut „Neuvostoja ja bolshevikkeja“ vastaan Pietarissa, — tuo neuvottelukokous voi joutua mitä noloimpaan asemaan heti ensimmäisessä yrityksessään siirtyä sanoista tekoihin.

Sillä jompikumpi:

Joko neuvottelukokous tosiaankin „ottaa“ vallan kaikesta huolimatta, ja silloin voidaan ja pitää puhua sen valtaaman vallankumouksellisen vallan järjestämisestä.

Tai neuvottelukokous ei „ota“ valtaa eikä katkaise välejään Kerenskiin, ja silloin vallan järjestämistä koskevien puheiden täytyy kiertämättä muuttua pelkäksi jaaritteluksi.

Mutta olettakaamme — olettakaamme hetkeksi, — että jonkin ihmeen avulla valta on otettu ja on tarpeen vain sen järjestäminen. Herää kysymys, miten se on järjestettävä? Minkälaisille perustoille se on rakennettava?

— Porvariston kanssa muodostettavan kokoomuksen perustalle! vastaavat Avksentjevit ja Tseretelit kuorossa.

— Ilman kokoomusta porvariston kanssa ei ole pelastusta! huutavat „Den“, „Volja Naroda“ ja muut imperialistisen porvariston säestäjät.

Mutta meillä on ollut kuusi kuukautta kokoomus porvariston kanssa. Mitä muuta tuo kokoomus on antanut meille kuin rappiotilan ja tuskallisen nälänhädän kärjistymisen, kuin sodan ja taloudellisen rappion pitkittymisen, kuin neljä valtapulaa ja Kornilovin kapinan, kuin maan nääntymisen ja sen joutumisen Lännen finanssiorjuuteen?

Eikö se riitä herroille sovittelijoille?

Puhutaan kokoomuksen voimasta ja mahdista, vallankumouksen „perustan laajentamisesta“ y.m. Mutta miksi kokoomus porvariston kanssa, kokoomus kadettien kanssa hajosi kuin tuhka tuuleen heti Kor-

nilovin kapinan ensimmäisestä puuskasta? Eivätkö kadetit karanneet hallituksesta? Missä on kokoomuksen „voima" ja missä on tässä vallankumouksen „perustan laajentaminen"?

Ymmärtävätköhän herrat sovittelijat milloinkaan sitä, että liitossa karkurien kanssa ei voida „pelastaa vallankumousta"?

Kuka puolusti vallankumousta ja sen saavutuksia Kornilovin kapinan päivinä?

Ehkä „liberaalinen porvaristo"? Mutta se oli noina päivinä samassa leirissä kornilovilaisten kanssa vallankumousta ja sen Komiteoita vastaan. Miljukov ja Maklakov puhuvat nyt avoimesti siitä.

Ehkä „kauppa- ja teollisuusluokat"? Mutta ne myöskin olivat noina päivinä samassa leirissä Kornilovin kanssa. Kornilovin entisen Päämajan yhteydessä olleet „yhteiskunnalliset toimihenkilöt" Gutshkov, Rjabushinski ja kumppanit puhuvat nyt avoimesti siitä.

Ymmärtävätköhän herrat sovittelijat milloinkaan sitä, että kokoomus porvariston kanssa on liitto Kornilovien ja Lukomskien kanssa?

Puhutaan teollisuuden rappiotilan kärjistymisestä, ja tällöin paljastetaan tosiasiain perusteella työnsulkija-kapitalistit, että he tahallisesti supistavat tuotantoa... Puhutaan raaka-aineen puutteesta, ja tällöin paljastetaan tosiasioiden perusteella keinottelija-kauppiaat, että he piiloittavat puuvillaa, kivihiiltä y.m. ... Puhutaan nälänhädästä kaupungeissa, ja tällöin tosiasiain perusteella syytetään keinottelevia pankkeja viljan kuljetuksen tahallisesta pidättämisestä... Ymmärtävätköhän herrat sovittelijat milloinkaan sitä,

että kokoomus porvariston kanssa, kokoomus sensusmiesten kanssa on liitto huijarien ja keinottelijain kanssa, liitto sotarosvojen ja työnsulkijain kanssa?

Ja eikö ole itsestään selvää, että vain taistelussa tilanherroja ja kapitalisteja vastaan, vain taistelussa kaikenkarvaisia imperialisteja vastaan, vain taistellen ja voittaen ne voidaan pelastaa maa nälänhädältä ja rappiotilalta, taloudelliselta nääntymykseltä ja finanssiromahdukselta, rappiolta ja autioitumiselta?

Ja kun Neuvostot ja Komiteat ovat osoittautuneet vallankumouksen pääturvaksi, kun Neuvostot ja Komiteat ovat voittaneet kapinaan nousseen vastavallankumouksen, niin eikö siitä käy selväksi, että niiden, ja vain niiden, on nyt oltava vallankumouksellisen vallan tärkeimpiä edustajia maassa?

Te kysytte: miten on järjestettävä vallankumouksellinen valta?

Sitähän jo järjestetään neuvottelukokouksen ulkopuolella ja mahdollisesti vastoin neuvottelukokouksen tahtoa, vastavallankumousta vastaan käytävän taistelun kulussa, porvaristosta tehdyn tosiasiallisen pesäeron pohjalla, taistelussa tuota porvaristoa vastaan, — vallankumouksellisista työläisistä, talonpojista ja sotilaista.

Tämän vallan aineksia ovat vallankumoukselliset Komiteat ja Neuvostot selustassa ja rintamalla.

Tämän vallan ituna on se vasen sivusta, joka kaiketi muodostetaan neuvottelukokouksessa.

Neuvottelukokouksen on muodollistettava ja vietävä päätökseen tämä vallankumouksellisen vallan kasvuprosessi, tahi sen on antauduttava Kerenskin armoille ja poistuttava näyttämöltä.

Toimeenpaneva keskuskomitea yritti eilen jo lähteä vallankumoukselliselle tielle hylkäämällä kokoomuksen kadettien kanssa.

Mutta kadetit ovat ainoa vakava porvarillinen puolue. Ymmärtävätköhän herrat sovittelijat, ettei ole muita porvarillisia piirejä, joiden kanssa voitaisiin järjestää kokoomus?

Riittääkö heillä rohkeutta tehdä valintansa?

Sittenpähän saadaan nähdä.

„Rabotshi Putj“ № 10,
syyskuun 14 pnä 1917
Pääkirjoitus

KAKSI LINJAA

Vallankumouksen peruskysymys on kysymys vallasta. Vallankumouksen luonteen, sen kulun ja lopputuloksen määrää kokonaisuudessaan se, kenen käsissä on valta, mikä luokka on vallassa. Niinsanottu valtapula ei ole mitään muuta kuin luokkien valtataistelun ulkonainen ilmaus. Vallankumouksellinen aikakausi onkin oikeastaan sen takia erikoinen, että valtataistelu saa silloin kaikkein kärkevimmän ja avoimimman luonteen. Siitä johtuu „kroonillinen“ valtapula meillä, jota lisäksi kärjistävät sota, rappiotila ja nälänhätä. Siitä johtuu se „hämmästyttävä“ tosiasia, ettei yksikään „neuvottelukokous“ eikä yksikään „edustajakokous“ voi meidän päivinämme välttää valtakysymystä.

Tätä kysymystä ei ole voinut karttaa myöskään Aleksandra-teatterissa istuntoaan pitävä Demokraattinen neuvottelukokous.

Tässä neuvottelukokouksessa on hahmoittunut kaksi linjaa valtakysymyksessä.

Ensimmäinen linja on kadettipuolueen kanssa solmittavan avoimen kokoomuksen linja. Sitä saarnaavat puolustuskantaa ajavat menshevikit ja eserrät. Sitä on

neuvottelukokouksessa puoltanut valantehnyt sovittelija Tsereteli.

Toinen linja on perinpohjaisen välienkatkaisemisen linja kadettipuolueen suhteen. Sitä ajavat meidän puolue sekä internationalistit eserrien ja menshevikkien joukosta. Sitä on neuvottelukokouksessa puoltanut Kamenev.

Ensimmäinen linja johtaa imperialistisen porvariston vallan pystyttämiseen kansan yli. Sillä kokoomushallituksen antama kokemus on osoittanut, että kokoomus kadettien kanssa on tilanherran valtaa talonpojan yli, jolle ei anneta maata, kapitalistin valtaa työläisen yli, joka tuomitaan työttömyyteen, vähemmistön valtaa enemmistön yli, joka jätetään sodan ja rappiotilan raadeltavaksi, nälkään ja kurjuuteen.

Toinen linja johtaa kansan vallan pystyttämiseen tilanherrojen ja kapitalistien yli. Sillä välien katkaiseminen kadettipuolueen kanssa juuri merkitseekin sitä, että talonpojille turvataan maa, työläisille valvonta ja työtätekevälle enemmistölle oikeudenmukainen rauha.

Ensimmäinen linja lausuu luottamuksen nykyiselle hallitukselle jättäen sen käsiin täydellisesti koko vallan.

Toinen linja lausuu sille epäluottamuksen ja taistelee vallan siirtämiseksi työväen, talonpoikain ja sotilaiden Neuvostojen välittömien edustajain käsiin.

On olemassa ihmisiä, jotka haaveilevat näiden kahden sovittamattoman linjan sovittamisesta. Sellainen on esimerkiksi Tshernov, joka puhui neuvottelukokouksessa kadetteja vastaan, mutta kapitalistien kanssa muodostettavan kokoomuksen puolesta, jos (!)

kapitalistit kieltäytyvät (!) eduistaan. Tshernovin „kannan" sisäinen valheellisuus on itsestään selvä, mutta tässä ei ole kysymys kannan ristiriitaisuudesta, vaan siitä, että se yrittää salateitse viedä läpi tsereteliläistä roskaa kokoomuksesta kadettipuolueen kanssa. Sillä se avaa tien Kerenskille „pitäen lähtökohtana neuvottelukokouksen ohjelmaa" hallituksen „täydentämisestä" erilaisilla Buryshkineillä ja Kishkineillä, jotka ovat valmiit allekirjoittamaan minkä ohjelman hyvänsä ollakseen kuitenkin toteuttamatta sitä käytännössä. Sillä se, tuo kaikkein vilpillisin „kanta", helpoittaa Kerenskin taistelua Neuvostoja ja Komiteoita vastaan antaen hänen käsiinsä aseen neuvottelevan „esiparlamentin" muodossa.

Tshernovin „linja" on se samainen Tseretelin linja, mutta vain „ovelasti" naamioitu, jotta eräitä maallikoita voitaisiin pyydystää „kokoomuksen" verkkoon.

On syytä otaksua, että neuvottelukokous lähtee kulkemaan Tshernovin jälkiä.

Mutta neuvottelukokous ei ole viimeinen aste.

Edelläkuvatut kaksi linjaa heijastavat vain sitä, mitä on elämässä. Mutta elämässä meillä ei ole yksi valta, vaan kaksi valtaa: virallinen valta—Direktorio ja epävirallinen valta—Neuvostot ja Komiteat.

Näiden kahden vallan välinen taistelu, joka vielä toistaiseksi on epämääräistä eikä täysin tajuttua,—se on ajankohdan luonteenomainen piirre.

Neuvottelukokouksen tehtävänä on nähtävästi olla sinä ylimääräisenä punnuksena, joka ratkaisee valtakysymyksen direktorion hyväksi.

Mutta tietäkööt herrat salaiset ja julkiset sovittelijat, että se, joka esiintyy direktorion puolesta, pystyt-

tää porvariston valtaa, joutuu kiertämättä selkkaukseen työläis- ja sotilasjoukkojen kanssa ja hänen on esiinnyttävä Neuvostoja ja Komiteoita vastaan.

Herrat sovittelijat eivät voi olla tietämättä sitä, että viimeinen sana kuuluu vallankumouksellisille Komiteoille ja Neuvostoille.

„Rabotshi Putj“ № 12,
syyskuun 16 pnä 1917
Pääkirjoitus

KAIKKI VALTA NEUVOSTOILLE!

Vallankumous on käynnissä. Heinäkuun päivinä tulitettu ja Moskovan neuvottelukokouksessa „haudattu“ vallankumous nostaa jälleen päätään murtaen vanhoja esteitä ja luoden uutta valtaa. Vastavallankumouksen ensimmäinen juoksuhautalinja on vallattu. Kornilovin jälkeen peräänty Kaledin. Taistelun tulessa elpyvät kuolemaisillaan olleet Neuvostot. Ne käyvät jälleen peräsimeen johtaen vallankumouksellisia joukkoja.

Kaikki valta Neuvostoille! — sellainen on uuden liikkeen tunnus.

Kerenskin hallitus lähtee taisteluun uutta liikettä vastaan. Jo Kornilovin kapinan ensimmäisinä päivinä se uhkasi hajoittaa vallankumoukselliset Komiteat nimittäen kornilovilaisuutta vastaan käytyä taistelua halveksivasti „omavaltaisuudeksi“. Siitä lähtien on taistelu Komiteoita vastaan yhä voimistunut muuttuen viime aikoina avoimeksi sodaksi.

Simferopolin Neuvosto vangitsee Kornilovin kapinaan osallistuneen tunnetun Rjabushinskin. Mutta vastaukseksi siihen Kerenskin hallitus antaa määräyk-

sen „ryhtyä toimenpiteisiin Rjabushinskin vapauttamiseksi ja niiden henkilöiden vetämiseksi edesvastuuseen, jotka ovat hänet laittomasti vanginneet" („Retsh").

Tashkentissa siirtyy kaikki valta Neuvoston käsiin ja vanhat viranomaiset syrjäytetään. Mutta vastaukseksi tähän Kerenskin hallitus „ryhtyy moniin toimenpiteisiin, joita toistaiseksi pidetään salassa, mutta joiden pitäisi vaikuttaa mitä tehokkaimmin työväen ja sotilaiden edustajain Tashkentin Neuvoston riehaantuneisiin toimihenkilöihin" („Russkije Vedomosti").

Neuvostot vaativat Kornilovin ja hänen asekumppaniensa jutun ankaraa ja kaikinpuolista tutkimista. Mutta vastaukseksi siihen Kerenskin hallitus „supistaa tutkimuksen vähäistä henkilömäärää koskevaksi ja jättää käyttämättä eräitä hyvin tärkeitä lähteitä, jotka antaisivat mahdollisuuden määritellä Kornilovin rikoksen maanpetokseksi eikä ainoastaan kapinaksi" (Shubnikovin selostus, „Novaja Zhizn").

Neuvostot vaativat erontekoa porvaristosta ja ensi kädessä kadeteista. Mutta vastaukseksi siihen Kerenskin hallitus käy neuvotteluja Kishkinien ja Konovalovien kanssa kutsuen heitä hallitukseen ja julistaen hallituksen „riippumattomuuden" Neuvostoista.

Kaikki valta imperialistiselle porvaristolle! — sellainen on Kerenskin hallituksen tunnus.

Epäilyksille ei ole sijaa. Edessämme on kaksi valtaa: Kerenskin ja hänen hallituksensa valta sekä Neuvostojen ja Komiteoiden valta.

Näiden kahden vallan välinen taistelu on nykyisen ajankohdan luonteenomainen piirre.

Joko Kerenskin hallituksen valta, ja silloin meillä on tilanherrojen ja kapitalistien herruus, sota ja rappiotila.

Tai Neuvostojen valta, ja silloin meillä on työläisten ja talonpoikain herruus, rauha ja rappiotilan lopettaminen.

Näin ja vain näin asettaa itse elämä kysymyksen.

Vallankumous on asettanut tämän kysymyksen jokaisen valtapulan aikana. Joka kerta ovat herrat sovittelijat välttelleet suoran vastauksen antamista ja vältellessään luovuttaneet vallan vihollisille. Kutsuessaan koolle neuvottelukokouksen Neuvostojen edustajakokouksen asemesta sovittelijat halusivat vielä kerran päästä livahtamaan ja luovuttaa vallan porvaristolle. Mutta he erehtyivät laskelmissaan. On tullut aika, jolloin vastauksen antamista ei voida enää välttää.

Elämän asettamaan suoraan kysymykseen vaaditaan selvä ja suora vastaus.

Neuvostojen puolesta tai niitä vastaan!

Tehkööt herrat sovittelijat valintansa!

„Rabotshi Putj" № 13,
syyskuun 17 pnä 1917
Pääkirjoitus

VALLANKUMOUKSELLISESTA RINTAMASTA

„Dielo Narodan“ eserrät ovat tyytymättömiä bolshevikkeihin. Bolshevikkeja haukutaan, bolshevikkeja höyhennetään ja bolshevikkeja vihdoin uhkaillaankin. Mistä syystä? „Hillittömästä demagogiasta“, „ryhmäkuntalaisesta lahkolaisuudesta“, „hajoitustoiminnasta“ ja „vallankumouksellisen kurin“ puuttumisesta. Lyhyemmin sanoen: siitä, että bolshevikit vastustavat yhtenäisyyttä „Dielo Narodan“ eserrien kanssa.

Yhtenäisyys „Dielo Narodan“ eserrien kanssa... Mutta päätelkää itse, onko sellainen yhtenäisyys nyt mahdollista.

Samaan aikaan kun Demokraattisessa neuvottelukokouksessa Pietarissa käydään sanasotaa ja neuvottelukokouksen alkuunpanijat laativat kiireellisesti vallankumouksen „pelastamisen“ kaavoja, mutta Buchananin ja Miljukovin yllyttämä Kerenskin hallitus kulkee edelleenkin „omaa“ tietään, Venäjällä on käynnissä ratkaiseva uuden vallan kasvuprosessi, vallan, joka on todella kansan valta, todella vallankumouksellinen valta ja joka käy kiivasta taistelua olemassaolonsa puolesta. Toisaalla ovat Neuvostot, jotka johtavat vallankumousta, johtavat taistelua vastavallan-

kumousta vastaan, jota ei ole vielä nujerrettu, vaan joka on vain perääntynyt piiloutuen viisaasti hallituksen selän taa. Toisaalla on Kerenskin hallitus, joka suojelee vastavallankumouksellisia, joka tekee sopimuksen kornilovilaisten kanssa (kadetit!) ja joka on julistanut sodan Neuvostoille yrittäen nujertaa ne jäädäkseen itse nujertamatta.

Kuka voittaa tässä taistelussa,— siinä on nyt koko kysymys.

Joko Neuvostojen valta, ja silloin meillä tulee olemaan vallankumouksen voitto ja oikeudenmukainen rauha.

Tahi Kerenskin hallituksen valta, ja silloin meillä tulee olemaan vastavallankumouksen voitto ja „sota täydelliseen"... Venäjän nääntymykseen asti.

Kysymystä ratkaisematta neuvottelukokous vain heijastaa tätä taistelua ja heijastaa sitä tietenkin kovin myöhään.

Sen vuoksi ei nyt ole tärkeintä vallankumouksen yleisen „pelastamis"-kaavan laatiminen, vaan Neuvostojen suoranainen tukeminen niiden taistelussa Kerenskin hallitusta vastaan.

Te haluatte vallankumouksellisen yhteisrintaman? Tukekaa Neuvostoja, katkaiskaa välinne Kerenskin hallitukseen, ja yhtenäisyys tulee itsestään. Rintaman yhtenäisyys ei muodostu keskustelun tuloksena, vaan taistelun kulussa.

Neuvostot vaativat kadettikomissaarien syrjäyttämistä. Mutta Kerenskin hallitus tyrkyttää niille kelvottomia komissaareja uhaten voimalla...

Ketä te kannatatte, kansalaiset „Dielo Narodasta", Neuvostoja vaiko Kerenskin komissaareja?

Tashkentissa Neuvosto, jonka jäsenistä suurin osa on eserriä, on ottanut vallan käsiinsä ja syrjäyttänyt vanhat virkamiehet. Mutta Kerenskin hallitus lähettää sinne rankaisuretkikunnan vaatien vanhan vallan palauttamista, Neuvoston „rankaisemista“ y.m. ...

Ketä te kannatatte, kansalaiset „Dielo Narodasta“, Tashkentin Neuvostoa vaiko Kerenskin rankaisuretkikuntaa?

— Vastausta ei ole. Sillä me emme tiedä „Dielo Narodan“ kannattajien esittäneen ainoatakaan vastalausetta, ainoatakaan taistelutekoa noita herra Kerenskin vastavallankumouksellisia puuhia vastaan.

Se on uskomatonta, mutta totta. Direktoriossa istuva pietarilainen eserrä Kerenski lähtee „konekivääreillä“ aseistettuna sotaretkelle Tashkentin Neuvostossa olevia eserriä vastaan, mutta eserrien puolueen pää-äänenkannattaja „Dielo Naroda“ pysyy syvämietteisesti vaiti, ikäänkuin tämä ei sitä koskisi! Eserrä Kerenski aikoo tapella Tashkentin eserrien kanssa, mutta julkaistessaan Kerenskin pogromi-„päiväkäskyn“ „Dielo Naroda“ pitää mahdollisena sivuuttaa sen vaieten, noudattaen nähtävästi „puolueettomuutta“!

Mutta mikä puolue se on, jonka jäsenet jopa tappelevat verisesti keskenään puolueen pää-äänenkannattajan suhtautuessa siihen aivan selvästi sukoillen?

Meille puhutaan vallankumouksellisen rintaman yhtenäisyydestä. Mutta yhtenäisyys kenen kanssa?

Eserrienkö puolueen kanssa, jolla ei ole mielipidettä, sillä se on vaiti?

Kerenskinkö ryhmän kanssa, joka aikoo murskata Neuvostot?

Vai Tashkentin eserrien ryhmän kanssa, jotka luovat uutta valtaa vallankumouksen ja sen saavutusten nimessä?

Me olemme valmiit kannattamaan Tashkentin Neuvostoa, me tulemme taistelemaan samoissa riveissä vallankumouksellisten eserrien kanssa, heidän kanssaan meillä tulee olemaan yhteisrintama.

Mutta ymmärtävätköhän „Dielo Narodan" kansalaiset koskaan sitä, että ei voida samanaikaisesti kannattaa sekä tashkentilaisia että Kerenskiä, sillä se, joka kannattaa tashkentilaisia, katkaisee välinsä Kerenskiin? Ymmärtävätköhän he koskaan, että ollessaan katkaisematta välejään Kerenskin hallituksen kanssa ja noudattaessaan „puolueettomuutta" he siten kavaltavat tashkentilaisten tovereittensa asian?

Ymmärtävätköhän he koskaan, että ennen kuin voidaan vaatia yhteisrintamaa bolshevikkien kanssa on heidän ensin saatava aikaan tuo yhtenäisyys kotonaan, omassa puolueessaan, katkaisten selvästi välit joko Kerenskin **tai** vasemmistoeserräin kanssa?

Te haluatte yhteisrintamaa bolshevikkien kanssa? Katkaiskaa välinne Kerenskin hallituksen kanssa ja kannattakaa Neuvostoja niiden taistelussa vallasta — ja yhtenäisyys tulee olemaan.

Miksi Kornilovin kapinan päivinä yhtenäisyys muodostui niin helposti ja yksinkertaisesti?

Siksi, että se ei silloin syntynyt loppumattomien väittelyjen tuloksena, vaan suoranaisen taistelun kulussa vastavallankumousta vastaan.

Vastavallankumousta ei ole vielä nujerrettu. Se on vain perääntynyt piiloutuen Kerenskin hallituksen selän taa. Vallankumouksen on vallattava tämä vasta-

vallankumouksen toinenkin juoksuhautalinja, jos se haluaa voittaa. Neuvostojen menestyksellinen taistelu vallasta onkin juuri tämän voiton kruunaamista. Ken ei halua joutua „barrikaadien tuolle puolelle", ken ei halua joutua Neuvostojen tulen alle, ken haluaa vallankumouksen voittoa, hänen on katkaistava välinsä Kerenskin hallituksen kanssa, hänen on kannatettava Neuvostojen taistelua.

Te haluatte vallankumouksellista yhteisrintamaa? Kannattakaa Neuvostoja direktoriota vastaan, kannattakaa taistelua vastavallankumousta vastaan päättäväisesti ja loppuun saakka — ja silloin yhtenäisyys muodostuu itsestään, yksinkertaisesti ja luonnollisesti, kuten tapahtui Kornilovin kapinan päivinä.

Neuvostojen kanssa tai niitä vastaan? — tehkää valintanne, kansalaiset „Dielo Narodasta"!

„Rabotshi Putj" № 14,
syyskuun 19 pnä 1917
Pääkirjoitus

KAHLEITA TAOTAAN

Sovittelukone on pantu käyntiin. Talvipalatsi, tuo poliittinen kohtaustalo, on täynnä vieraita. Keitäpä siellä ei vain olisi? Moskovan kornilovilaisia ja Pietarin savinkovilaisia, kornilovilainen „ministeri“ Nabokov ja aseistariisumissankari Tsereteli, Neuvostojen vannoutunut vihollinen Kishkin ja kuuluisa työnsulkija Konovalov, poliittisten karkurien puolueen edustajia (kadetteja!) ja Björkenheimin rotuun kuuluvia osuustoimintapösöjä, rankaisuretkikuntain puolueen edustajia (eserriä!) ja Dushetshkinin tapaisia oikeistolaisia zemstvomiehiä, direktorioon kuuluvia poliittisia parittajia ja tunnettuja pohattoja „yhteiskunnallisten toimihenkilöiden“ joukosta — sellaisia ovat nuo kunnianarvoisat vieraat.

Toisaalla kadetteja ja teollisuudenharjoittajia.

Toisaalla puolustuskannan ajajia ja osuustoimintamiehiä.

Siellä ovat teollisuudenharjoittajat tukipylväinä ja kadettien armeija.

Täällä ovat osuustoimintamiehet tukipylväinä ja puolustuskantaa ajavien armeija, sillä sen jälkeen, kun

puolustuskannan ajajat menettivät Neuvostot, heidän täytyi siirtyä entisiin asemiinsa, osuustoimintamiesten luo.

„Lyökää bolshevikit eroon itsestänne“ ja silloin „porvaristolla ja demokratialla on yhteisrintama“, sanoo Kishkin puolustuskannan ajajille.

— Ahkeruus ilomme, vastaa Avksentjev, mutta antakaa ensin säätää „valtion näkökanta“.

„Porvariston sietää ottaa huomioon bolshevismin kasvu ja huolehtia kokoomusvallan perustamisesta ainakin yhtä paljon kuin demokratian“, kuiskaa Björkenheim Avksentjeville.

— Ahkeruus ilomme, vastaa Avksentjev.

Kuulitteko: kokoomusvaltaa tarvitaan näköjään taistelua varten bolshevismia vastaan, s.o. Neuvostoja vastaan, s.o. työläisiä ja sotilaita vastaan.

— Esiparlamentin tulee olla „neuvotteleva elin“ ja hallitusvallan tulee olla siitä „riippumaton“, sanoo Nabokov.

— Ahkeruus ilomme, vastaa Tsereteli, sillä hän on samaa mieltä siitä, „että Väliaikainen hallitus ei olisi muodollisesti... edesvastuussa esiparlamentille“ („Retsh“).

— Ei esiparlamentti perusta hallitusvaltaa, vaan päinvastoin hallitusvalta perustaa esiparlamentin „ilmoittaen sen kokoonpanon, toimivallan ja ohjesäännön“, sanotaan kadettien julistuksessa.

— Olen samaa mieltä, vastaa Tsereteli, „hallitusvallan on annettava hyväksymisensä tuolle laitokselle“ („Novaja Zhizn“) ja määrättävä „sen rakenteen muodot“ („Retsh“).

Ja Talvipalatsissa istuva rehellinen pörssihuijari herra Kerenski sanoo arvovaltaisesti:

1) „Vallan järjestäminen ja kokoonpanon täydentäminen kuuluu tästä lähtien yksinomaan Väliaikaiselle hallitukselle".
2) „Tällä neuvottelukokouksella (esiparlamentilla) ei voi olla parlamentin tehtäviä eikä oikeuksia".
3) „Väliaikainen hallitus ei voi olla vastuussa tälle neuvottelukokoukselle" („Retsh").

Sanalla sanoen, Kerenski on „täysin samaa mieltä" kadettien kanssa, ja puolustuskannan ajajat yrittävät parastaan,— mitä muuta tarvittaisiin?

Eipä Prokopovitsh suotta sanonut Talvipalatsista poistuessaan: „sopimus voidaan pitää aikaansaatuna".

Tosin neuvottelukokous vielä eilen vastusti kokoomusta kadettien kanssa, mutta mitäpä valantehneet sovittelijat siitä piittaavat? Kun he rohkenivat väärentää vallankumouksellisen demokratian tahdon kutsumalla Neuvostojen edustajakokouksen asemesta koolle neuvottelukokouksen, niin miksipä he eivät voisi väärentää itsensä neuvottelukokouksenkin tahtoa? Ainoastaan ensimmäinen askel on vaikea.

Tosin neuvottelukokous vasta eilen teki päätöksen, että esiparlamentti „perustaa" hallitusvallan ja viimemainittu on „edesvastuussa" sille, mutta mitäpä valantehneet sovittelijat siitä piittaavat: kunhan vain kokoomus kukoistaisi, ja neuvottelukokouksen päätökset... mitä arvoa niillä on, kun ne kaivavat maata kokoomuksen alta?

„Demokraattinen neuvottelukokous" parka!

Naiivin luottavaiset edustaja raukat!

Saattoivatko he odottaa johtajiltaan suoranaista petturuutta?

Meidän puolueemme oli oikeassa väittäessään, että pikkuporvarilliset eserrät ja menshevikit, jotka ammentavat voimaa porvarillisten poliitikkojen sovittelemisyhdistelmistä eikä joukkojen vallankumouksellisesta liikkeestä, ovat kykenemättömiä itsenäiseen politiikkaan.

Meidän puolueemme oli oikeassa sanoessaan, että sovittelupolitiikka johtaa vallankumouksen etujen pettämiseen.

Nyt näkevät kaikki, että poliittisen vararikon tehneet puolustuksen kannattajat takovat omakätisesti kahleita Venäjän kansoille vallankumouksen vihollisten riemuksi.

Kadetit eivät suotta tunne olevansa tyydytettyjä ja hieroskelevat käsiään ennustellen voittoa.

Herrat sovittelijat eivät suotta maleksi syyllisen näköisinä „aivan kuin piestyt koirat".

Kerenskin lausunnoissa eivät suotta kai'u voiton säveleet.

Niin, he juhlivat voittoa.

Mutta heidän „voittonsa" ei ole vankka, ja heidän riemunsa on tilapäistä, sillä he rakentavat suunnitelmansa ilman isäntää, ilman kansaa.

Sillä on lähellä se hetki, jolloin petetyt työläiset ja sotilaat sanovat vihdoinkin painavan sanansa ja lyövät pirstoiksi heidän näennäisen „voittonsa" korttitalon.

Ja syyttäkööt herrat sovittelijat silloin itseään, jos koko kokoomusrojun mukana suistuu alas myöskin heidän oma puolustuskanta-romunsa.

„Rabotshi Putj" № 19,
syyskuun 24 pnä 1917
Pääkirjoitus

PORVARISTON DIKTATUURIN HALLITUS

Neuvottelukokouksen yhteydessä tehtyjen väärennysten ja hallituksen skandaalimaisen hajoamisen jälkeen, moskovalaisten pörssimiesten kanssa käytyjen „keskustelujen“ ja salaperäisten sir Buchananin luona käyntien jälkeen, Talvipalatsissa tapahtuneiden lemmenkohtausten ja sovittelijain monien petosten jälkeen on vihdoinkin muodostunut „uusi“ (uuden uutukainen!) hallitus.

Kuusi kapitalistiministeriä „hallituksen“ ytimenä ja kymmenen „sosialisti“-ministeriä palvelemassa heitä, heidän tahtonsa täytäntöönpanijoina.

Hallituksen julistusta ei ole vielä julkaistu, mutta sen perusteet ovat tunnettuja: „taistelu anarkiaa vastaan“ (lue: Neuvostoja vastaan!), „taistelu rappiotilaa vastaan“ (lue: lakkoja vastaan!), „armeijan taistelukuntoisuuden parantaminen“ (lue: sodan jatkaminen ja „kuri“!).

Sellainen on yleispiirtein Kerenskin ja Konovalovin hallituksen „ohjelma“.

Tämä merkitsee: talonpojat eivät saa maata, työläiset eivät saa valvontaa eikä Venäjä saa hankituksi rauhaa.

Kerenskin ja Konovalovin hallitus on sodan ja porvariston diktatuurin hallitus.

Kymmenen „sosialisti"-ministeriä muodostaa verhon, jonka takana imperialistinen porvaristo tulee toimimaan herruutensa lujittamiseksi työläisiin, talonpoikiin ja sotilaisiin nähden.

Sen, minkä Kornilov halusi panna toimeen suoraan ja kenraalimaisen yksinkertaisesti, yrittää „uusi" hallitus toteuttaa vähitellen ja meluttomasti, „sosialistien" omin käsin.

Mikä ero on porvariston diktatuurilla ja proletariaatin ja vallankumouksellisen talonpoikaiston diktatuurilla?

Se, että porvariston diktatuuri on vähemmistön herruutta enemmistön yli, jota voidaan pitää yllä ainoastaan harjoittamalla väkivaltaa enemmistön suhteen ja joka vaatii kansalaissotaa enemmistöä vastaan. Sitä vastoin proletariaatin ja vallankumouksellisen talonpoikaiston diktatuuri enemmistön herruutena vähemmistön yli voi vallan hyvin tulla toimeen ilman kansalaissotaa. Mutta tästä seuraa, että „uuden" hallituksen politiikka muodostuu epäonnistumaan tuomittujen osittaisesiintymisten provosoimispolitiikaksi siinä tarkoituksessa, että usuttamalla sotilaat työläisten kimppuun eli rintaman selustan kimppuun saataisiin vallankumouksen mahti hukutetuksi vereen.

Vielä se, että porvariston diktatuuri on salaista, peitettyä, kulissientakaista diktatuuria, joka tarvitsee jonkin hyvännäköisen verhon joukkojen pettämiseksi. Sitä vastoin proletariaatin ja vallankumouksellisen talonpoikaiston diktatuuri on avointa diktatuuria, joukkojen diktatuuria, joka ei tarvitse petosta sisä-

asioissa eikä salaista diplomatiaa ulkoasioissa. Mutta tästä seuraa, että porvarilliset diktaattorimme pyrkivät ratkaisemaan maan kaikkein tärkeimmät elämän kysymykset, kuten esimerkiksi sotaa ja rauhaa koskevan kysymyksen, joukkojen selän takana ja ilman joukkoja, salaliiton avulla joukkoja vastaan.

Tästä puhuvat selvästi jo ensimmäiset Kerenskin ja Konovalovin hallituksen askeleet. Päätelkää itse. Kaikkein vastuunalaisimmat paikat ulkopolitiikan alalla on annettu kadettilais-kornilovilaisten päämiesten käsiin. Tereshtshenko on ulkoministeri, Nabokov lähettiläänä Lontoossa, Maklakov lähettiläänä Pariisissa ja Jefremov lähettiläänä Bernissä, jossa nyt kokoontuu kansainvälinen rauhan- (ennakko-!) konferenssi. Ja nuo miehet, jotka ovat irrallaan joukoista, nuo joukkojen selvät viholliset, tulevat ratkaisemaan sotaa ja rauhaa koskevat kysymykset, joista riippuu miljoonien sotilaiden henki!

Tai vielä: sanomalehtien tiedonantojen mukaan „Kerenski, Tereshtshenko, Verhovski ja Verderevski matkustavat tänään Päämajaan“, jossa „Tereshtshenkon osanotolla tapahtuvan rintamalla vallitsevan yleisen tilanteen käsittelyn ohella pidetään myöskin Päämajan yhteydessä olevien ulkovaltojen sotilasasiamiesten neuvottelukokous“ („Birzhjovka“, iltalehti)... Kaikki tämä tehdään odoteltaessa liittoutuneiden konferenssia, jonne herra Tereshtshenkon Sancho Pansaksi otetaan myöskin tunnettu Tsereteli. Mistä muusta kuin kotimaisten ja liittolaismaiden imperialistien eduista voivat kuiskutella keskenään nuo imperialismin asialle uskolliset miehet ja mihin muuhun kuin salaliittoon kansan etuja vastaan voivat oikeas-

taan johtaa heidän kulissientakaiset neuvottelunsa rauhasta ja sodasta?

Epäilyksille ei ole sijaa. Kerenskin ja Konovalovin hallitus on imperialistisen porvariston diktatuurin hallitus. Kansalaissodan provosointi on sen sisäpolitiikkaa. Sotaa ja rauhaa koskevien kysymysten ratkaiseminen kulissien takana on sen ulkopolitiikkaa. Vähemmistön herruuden pystyttäminen Venäjän väestön enemmistön yli on sen päämäärä.

Proletariaatin, Venäjän vallankumouksen johtajan, tehtävänä on repiä naamio tuolta hallitukselta ja paljastaa joukoille sen todellinen vastavallankumouksellinen hahmo. Proletariaatin tehtävänä on liittää lujasti ympärilleen sotilaiden ja talonpoikaiston laajat kerrokset ja pidättää niitä ennenaikaisista esiintymisistä. Proletariaatin tehtävänä on liittää rivit lujasti yhteen ja valmistautua uupumatta läheneviin otteluihin.

Pääkaupungin työläiset ja sotilaat ovat jo ottaneet ensimmäisen askeleen lausumalla epäluottamuksen Kerenskin ja Konovalovin hallitukselle ja kehoittamalla joukkoja „liittämään rivinsä lujasti Neuvostojensa ympärille pidättäytyen osittaisesiintymisistä" (kts. Pietarin Neuvoston päätöslauselmaa [80]).

Nyt on puheenvuoro maan muilla osilla.

„Rabotshi Putj" № 21,
syyskuun 27 pnä 1917
Pääkirjoitus

KAIKUJA

RAUTATIELÄISTEN LAKKO JA DEMOKRATISMIN VARARIKKOISET

Suurenmoisesti suunniteltu ja erinomaisesti järjestetty rautatieläisten lakko[81] on nähtävästi päättymässä. Voiton saavat rautatieläiset, sillä on itsestään selvää, että kornilovilaisten ja puolustuskannan ajajain leirin leikkikokoomus ei pysty kestämään maan koko demokratian mahtavaa painostusta. Nyt on kaikille selvää, että lakkoa ei „aiheuttanut" rautatieläisten paha tahto, vaan sen aiheutti direktorion vallankumousvastainen politiikka. Nyt on kaikille selvää, että lakkoa eivät tyrkyttäneet maalle rautatieläisten Komiteat, vaan sen aiheuttajina olivat Kerenskin ja Nikitinin vastavallankumoukselliset uhkaukset. Nyt on kaikille selvää, että tämän lakon murtuminen olisi merkinnyt todennäköisesti rautateiden militarisointia ja... imperialistisen porvariston vallan lujittamista. Rautatieläiset ovat oikeassa vastatessaan Kerenskin ja Nikitinin harjoittamaan halpamaiseen parjaukseen murhaavalla syytöksellä:

„Emme me, kansalaiset Kerenski ja Nikitin, ole pettäneet synnyinmaata, **vaan te olette pettäneet omat ihanteenne ja Väliaikainen hallitus omat lupauksensa,** eivätkä meitä voi nyt uudelleen pysäyttää mitkään sanat ja uhkaukset".

Toistamme, että tämä kaikki on selvää ja yleisesti tunnettua.

Kuitenkin näyttää maailmassa olevan itseään demokraateiksi nimittäviä ihmisiä, jotka tänä vaikeana hetkenä pitävät sopivana heittää kivellä rautatieläisiä ymmärtämättä tai haluamatta ymmärtää sitä, että siten he valavat vettä „Retshin“ ja „Novoje Vremjan“ ihmissyöjien myllyyn.

Me puhumme menshevistisen „Rabotshaja Gazetan“ toimituksesta.

Syyttäessään lakon johtajia siitä, että he „edistivät vaistovaraisuutta“ julistamalla lakon, sanomalehti lausuu uhkaavasti:

„Demokratia ei anna anteeksi sitä rautatieläisten pääesikunnalle. Koko maan, koko demokratian etuja ei saa panna niin helposti yhden kortin varaan“ („Rabotshaja Gazeta“ № 170).

Se on uskomatonta, mutta totta: demokratiaa vailla oleva sanomalehti pahanen pitää oikeutenaan uhkailla todellista demokratiaa, rautatieläis-uurastajia.

„Demokratia ei anna anteeksi“... Mutta minkä demokratian nimessä te, „Rabotshaja Gazetan“ herrat, puhutte?

Senkö Neuvostojen demokratian nimessä, joka on poistunut luotanne ja jonka tahdon te väärensitte neuvottelukokouksessa?

Mutta kuka on antanut teille oikeuden puhua **tämän** demokratian nimessä?

Tai ehkä suvaitsette puhua Tseretelin ja Danin, Lieberin ja muiden väärentäjäin nimessä, jotka väärensivät Neuvostojen tahdon neuvottelukokouksessa ja kavalsivat itse neuvottelukokouksenkin Talvipalatsissa käydyissä „neuvotteluissa“?

Mutta kuka on antanut teille oikeuden yhtäläistää nämä demokratian kavaltajat „koko maan demokratian“ kanssa?

Ymmärrätteköhän te koskaan sitä, että „Rabotshaja Gazetan“ ja „koko maan demokratian“ tiet ovat eronneet toisistaan peruuttamattomasti?

Vaivaiset demokratismin vararikkoiset...

* * *

VENÄJÄN TALONPOJAT JA PÄÄTTÖMIEN PUOLUE

Vasta äskettäin me kirjoitimme, että peruskysymyksessä, joka koskee hallituksen taistelua Neuvostoja vastaan, sosialisti-vallankumouksellisten puolueella ei ollut yksimielistä yhteistä päätöstä. Samaan aikaan kun eserrien oikea sivusta kehoitti nujertamaan „anarkistiset“ Neuvostot (muistakaa Tashkent!) ja järjesti rankaisuretkikuntia, mutta vasen sivusta kannatti Neuvostoja, niin Hamletin epäilyksien valtaan joutuneella tshernovilaisella keskustalla ei ollut omaa mielipidettä, vaan se piti parhaana noudattaa „puolueettomuutta“. Tosin keskusta sitten „löysi oman minänsä“ ja kutsui Tashkentin Neuvostosta pois eserräpuolueen jäsenet kannattaen siten rankaisuretkikunta-politiikkaa. Mutta kukapa ei nykyään tietäisi sitä, että tuo poiskutsuminen toi vain näytteille eserräpuolueen häpeän, sillä eserrät eivät poistuneet Tashkentin Neuvostosta, eikä „esiintymisen vastavallankumouksellisuus“ osoittautunut olevan Neuvostojen puolella, vaan Kerenskin hallituksen ja hänen käskyläistensä puolella?..

Mutta eserrät eivät olleet vielä ennättäneet selviytyä tästä „jutusta", kun he juuttuivat taas uuteen, vieläkin kurjempaan „juttuun". Me puhumme heidän äänestyksestään maakysymyksestä niinsanotussa esiparlamentissa.

Asia on niin, että elokuun 14 päivän julistusta[82] käsiteltäessä esiparlamentissa vasemmistoeserrät tekivät ehdotuksen tilanherrain kaikkien maiden antamisesta Talonpoikaiskomiteain haltuun. Tarvitseeko puhua siitä, että demokratian velvollisuus on kannattaa tätä ehdotusta? Tarvitseeko vielä puhua siitä, että maakysymys on meidän vallankumouksemme peruskysymys? Ja miten kävi? Silloin kun bolshevikit ja vasemmistoeserrät ehdottivat maiden antamista talonpojille ja oikeistoeserrät yhdessä lieberdanilaisten[83] kanssa vastustivat tätä ehdotusta, niin tshernovilainen keskusta osoittautui taaskin olevan vailla „omaa mielipidettä" ja **pidättäytyi** äänestämästä!

„Talonpoikaisministeri" Tshernov ei rohjennut kannattaa tilanherrain maiden antamista talonpojille, vaan jätti kysymyksen ratkaisemisen talonpoikain tahdon vääristelijöille!

Eserräpuolue, „agraarivallankumouksen" ja „integraalisen sosialismin" puolue, on osoittautunut olevan vailla määrättyä päätöstä talonpoikia koskevasta peruskysymyksestä Venäjän vallankumouksen kriitillisenä hetkenä!

Totisesti, päättömien lavertelijain puolue!

Venäläiset talonpoika poloiset...

„Rabotshi Putj" № 21,
syyskuun 27 pnä 1917
Artikkeli ilman allekirjoitusta

SOTARETKI TYÖLÄISIÄ VASTAAN

Jo viikko sitten porvarillinen sanomalehdistö aloitti Donetsin kaivosalueen työläisten parjauksen. „Anarkia“, „tuotantolaitosten hävitys“, palvelushenkilökunnan „vangitsemiset ja pieksemiset“,— mitähän mahdottomuuksia vain lahjotut porvarilliset sanomalehdet eivät keksineetkään heitä panetellakseen? Jo silloin voitiin nähdä ennakolta, että valmistellaan sotaretkeä Donetsin työläisiä vastaan, että raivataan tietä tuolle hallituksen sotaretkelle. Ja hallitus tosiaankaan „ei jäänyt kuuroksi“ porvariston palkkarenkien valituksille. Eihän se muuten olisikaan porvariston diktatuurin hallitus. Sanomalehtien tiedonannon mukaan Väliaikaisen hallituksen taloudellinen pääkomitea, tietenkin Kerenskin „myötätunnolla“, „on katsonut tarkoituksenmukaiseksi lähettää Harkoviin ja Donetsin kaivosalueelle... yhden henkilön, jolle on annettu **diktaattorin** valtuudet. Tälle henkilölle pitäisi annettaman tehtäväksi pakoittaa teollisuudenharjoittajat jatkamaan töitä ja vaikuttaa työläisjoukkoihin niiden rauhoittamisen mielessä. Komennettavan henkilön käytettäväksi annetaan kaikki hallitusvallalla olevat

pakoituskeinot" („Torgovo-Promyshlennaja Gazeta" [84], syyskuun 26 pnä).

Kiinnittäkää huomiota: „diktaattori" ja „pakoituskeinot"... Keitä vastaan lähetetään tuo vielä toistaiseksi tuntematon „diktaattori"? Ehkä Donetsin teollisuudenharjoittajia vastaan, jotka ovat jo kolme kuukautta tahallaan supistaneet tuotantoa kärjistäen rikollisesti työttömyyttä ja nyt järjestävät kaikkien nähden työnsulkuja uhaten saattaa sekasortoon maan talouselämän?

Eipä tietenkään!

Taloudellinen pääkomitea sanoo suoraan, että ainoita syyllisiä ovat „pahanilkiset agitaattorit" eivätkä teollisuudenharjoittajat, sillä: „Saatujen tietojen mukaan tapahtuneet hillittömyydet ovat puhjenneet erinäisten pahanilkisten agitaattoriryhmien ansiosta" (kts. sama).

Ennenkaikkea heitä vastaan lähetetäänkin „diktaattori" „pakoituskeinoineen".

Mutta siinä ei ole kaikki. „Birzhjovkan" tiedonannon mukaan teollisuudenharjoittajain Harkovin konferenssi hyväksyi seuraavan päätöksen:

1) „Toimitsijain ja työläisten eroittaminen ja työhön ottaminen julistetaan tuotantolaitosten erikoisoikeudeksi".

2) „Työväen edustajain Neuvostojen ei sallita puuttua tuotannon johtoon eikä valvontaan".

3) „Tuotantolaitokset eivät voi ottaa suorittaakseen työväen edustajain Neuvostojen, toimeenpanevien komiteain ja ammattiliittojen jäsenten ylläpito- ja palkkauskuluja".

4) „Mitkään palkanlisäykset työläisille eivät huojenna heidän asemaansa" („Birzhevyje Vedomosti", syyskuun 27 pnä).

Lyhyemmin sanoen: teollisuudenharjoittajat julistavat sodan työläisille ja heidän järjestöilleen.

Sanomattakin on selvää, että työnsulkija Konovalovin hallitus ei lyö laimin tilaisuutta asettuakseen johtamaan tuota sotaa työläisiä vastaan.

Ja koska työläiset eivät antaudu taistelutta, niin sitä varten tarvitaankin „diktaattori“ ja „pakoituskeinot“.

Juttu on hyvin yksinkertainen.

Savinkovia nimitettiin vastavallankumoukselliseksi sen vuoksi, että hän kirjoitti luonnoksen maanpuolustustarkoituksia palvelevien tuotantolaitosten militarisoimisesta.

Kornilovia syytettiin petturuudesta sen vuoksi, että hän vaati tuon luonnoksen toteuttamista käytännössä.

Miten on nimitettävä hallitusta, joka „ilman turhia sanoja“ lähettää Donetsin kaivosalueelle rajoittamattoman „diktaattorin“, joka on varustettu „kaikilla pakoituskeinoilla“ sodan käymiseksi työläisjoukkoja vastaan ja työväen järjestöjen hajoittamiseksi?

Mitä voivat sanoa tähän herrat „sosialisti“-ministerit?

„Rabotshi Putj“ № 22,
syyskuun 28 pnä 1917
Artikkeli ilman allekirjoitusta

TURHAAN ODOTTELETTE...

Nykyisen ajankohdan luonteenomaisena piirteenä on ylipääsemätön kuilu hallituksen ja kansanjoukkojen välillä, kuilu, jota ei ollut vallankumouksen ensi kuukausina ja joka muodostui Kornilovin kapinan tuloksena.

Tsarismista saavutetun voiton jälkeen joutui valta heti vallankumouksen ensi päivinä imperialistisen porvariston käsiin. Valtaan eivät tulleet työläiset ja sotilaat, vaan kourallinen kadettilaisia imperialisteja. Miten se saattoi tapahtua, ja mihin oikeastaan nojasi silloin pienen porvariryhmän herruus? Asia on niin, että työläiset ja varsinkin sotilaat luottivat porvaristoon uskoen liitossa sen kanssa saavansa leipää ja maata, rauhan ja vapauden. Joukkojen „itsetiedottoman luottamuksellinen" suhde porvaristoon — siihen nojasi silloin porvariston herruus. Kokoomus porvariston kanssa oli ainoastaan tuon luottamuksen ja tuon herruuden ilmaus.

Mutta kuusi vallankumouskuukautta eivät ole menneet hukkaan. Leivän asemesta saatiin nälänhätä, työpalkan korotuksen asemesta työttömyys, maan asemesta

pelkkiä lupauksia, vapauden asemesta taistelu Neuvostoja vastaan, rauhan asemesta sota Venäjän nääntymykseen asti ja kornilovilaisten petos Tarnopolin luona ja Riian edustalla — sen antoi joukoille kokoomus porvariston kanssa. Kornilovin kapina teki vain yhteenvedon kokoomuksen kuusikuukautisesta kokemuksesta paljastamalla kadettien petturuuden ja heidän suhteen harjoitetun sopimuspolitiikan turmiollisuuden.

Tuo kaikki ei tietenkään mennyt hukkaan. Joukkojen „itsetiedottoman luottamuksellinen“ suhde porvaristoon katosi. Kadettien kanssa olleen kokoomuksen tilalle tuli eronteko kadeteista. Porvaristoon kohdistuneen luottamuksen tilalle tuli viha sitä kohtaan. Porvariston herruus menetti luotettavan tukensa.

Totta kyllä, puolustuskannan ajajain ovelilla sovittelutempuilla, kavalluksilla ja väärennyksillä, Buchananin ja kadettilaisten kornilovilaisten avulla, työläisten ja sotilaiden suhtautuessa asiaan ilmeisen epäluottamuksellisesti, sovittelijat saivat sittenkin kyhätyksi kokoon vanhan porvarillisen diktatuurin „uuden“ hallituksen viemällä petollisesti läpi aikansaeläneen ja ränsistyneen kokoomuksen.

Mutta ensinnäkin tuo kokoomus on hintelä, sillä Talvipalatsissa muodostettuna se kohtaa maassa vain vastarintaa ja suuttumusta.

Toiseksi tuo hallitus ei ole kestävä, sillä sen jalkain alla ei ole maaperää joukkojen luottamuksen ja myötätunnon mielessä, joukkojen, jotka tuntevat sitä kohtaan vain vihaa.

Siitä johtuu ylipääsemätön kuilu hallituksen ja maan välillä.

Ja kun tuo hallitus on jäänyt sittenkin valtaan, kun se vähemmistön tahtoa toteuttaessaan aikoo pitää yllä herruuttaan aivan ilmeisesti vihamieliseen enemmistöön nähden, niin on selvää, että se voi perustaa laskelmansa vain yhteen seikkaan: väkivaltaan joukkoja kohtaan. Mitään muuta tukea ei tuollaisella hallituksella ole eikä voikaan olla.

Sen vuoksi ei ole sattuma se tosiasia, että Kerenskin — Konovalovin hallituksen ensimmäisenä askeleena oli Neuvoston nujertaminen Tashkentissa.

Sattuma ei ole sekään, että tuo hallitus on jo ryhtynyt tukahduttamaan työväenliikettä Donetsin kaivosalueella lähettämällä sinne salaperäisen „diktaattorin".

Sattuma ei ole myöskään se, että eilisessä istunnossaan se julisti sodan talonpoikais-„levottomuuksia" vastaan päättämällä:

„Perustaa paikkakunnilla Väliaikaisen hallituksen komiteoita, joiden suoranaisena tarkoituksena olisi taistelu anarkiaa vastaan ja mellakoiden tukahduttaminen" („Birzhjovka").

Tuo kaikki ei ole sattuma.

Porvariston diktatuurin hallitus, joka on vailla joukkojen luottamusta ja haluaa sittenkin pysyä vallassa, ei voi elää ilman „anarkiaa" ja „mellakoita", joita vastaan käymällään taistelulla se yrittää puolustella olemassaoloaan. Nukkuessaan se näkee unta, että bolshevikit „ovat järjestäneet kapinan" tai talonpojat „ovat nujertaneet" tilanherrat tai rautatieläiset „ovat panneet väkisin toimeen turmiollisen lakon", jonka vuoksi rintama on jäänyt leivättä... Kaikki tuo on sille „tarpeen" sitä varten, että saisi nostatetuksi talonpojat työläisiä vastaan, rintaman selustaa vastaan

ja tehtyään siten välttämättömäksi aseellisen puuttumisen asiaan saisi tilapäisesti lujitetuksi epävarmaa asemaansa.

Sillä onhan vihdoinkin ymmärrettävä, että maan luottamusta vailla oleva ja joukkojen vihan piirittämä hallitus ei voi olla mikään muu kuin **„kansalaissodan“ provosóimisen hallitus.**

Eipä suotta „Retsh“, Väliaikaisen hallituksen puolivirallinen äänenkannattaja, varoita hallitusta, ettei se „antaisi bolshevikeille mahdollisuutta valita kansalaissodan julistamishetkeä“, ja neuvo sitä olemaan „sietämättä ja odottamatta sitä, kunnes he (bolshevikit) valitsevat sopivan hetken yleiselle esiintymiselle“ („Retsh“, keskiviikko).

Niin, he janoavat kansan verta...

Mutta turhia ovat heidän toiveensa ja naurettavia heidän pinnistyksensä.

Vallankumouksellinen proletariaatti kulkee voittoon tietoisesti ja järjestyneesti. Yksissä miehin ja varmoina liittyvät talonpojat ja sotilaat sen ympärille. Yhä voimakkaammin kajahtaa huuto: kaikki valta Neuvostoille!

Paperikokoomus Talvipalatsissa... kestääkö se rynnistyksen?

Te haluatte bolshevikkien hajanaisia ja ennenaikaisia esiintymisiä?

Turhaan odottelette, herrat kornilovilaiset.

„Rabotshi Putj“ № 23,
syyskuun 29 pnä 1917
Pääkirjoitus

KAIKUJA

„EPÄMÄÄRÄISTEN" PUOLUE JA VENÄLÄISET SOTILAAT

Tsarismin aikakaudella sosialisti-vallankumouksellisten puolue huusi kaikilta katoilta, että tilanherrojen maat on annettava talonpojille. Talonpojat uskoivat silloin eserriä ja liittyivät heidän ympärilleen pitäen heitä omana talonpoikaispuolueenaan.

Tsarismin kukistumisen ja vallankumouksen voiton jälkeen tuli aika siirtyä sanoista tekoihin ja panna vihdoinkin täytäntöön eserräin „kultaiset sanat" maasta. Mutta... (kuuluisa „mutta"!) eserrät alkoivat epäröidä ja kehoittivat soperrellen talonpoikia odottamaan maakysymyksessä Perustavaa kokousta, jonka koollekutsumistakin oli lykätty.

Osoittautui, että maasta ja talonpojista on helpompi huutaa kuin todella antaa maat talonpojille. Osoittautui, että eserrät vain sanoissa „olivat huolissaan" talonpojista, sillä kun tuli aika siirtyä sanoista tekoihin, niin he katsoivat parhaaksi peräänty ä piiloutumalla Perustavan kokouksen taakse...

Talonpojat vastasivat siihen voimakkailla agraariliikehtimisillä, omavaltaisella tilanherrojen maiden „anastamisella", „vieraan" kaluston „itselleen ottami-

sella“ ilmaisten siten epäluottamuksensa eserrien odottelupolitiikalle.

Eserräministerit eivät jääneet velkaa talonpojille, vaan vangituttivat sen vuoksi kymmeniä ja satoja talonpoikia, maakomiteoiden jäseniä. Eserräministerejä, jotka vangituttavat eserrätalonpoikia sen takia, että nämä panevat täytäntöön eserräin lupauksia, — sellainen kuva on nyt avautunut eteemme.

Seurauksena on eserräin puolueen täydellinen hajaannus, joka ilmeni erikoisen selvästi esiparlamentissa toimitetussa äänestyksessä, jolloin vasemmistoeserrät **kannattivat** maiden viipymätöntä antamista talonpojille, oikeistoeserrät **vastustivat** sitä, mutta Tshernov keskustoineen, tuo eserräin puolueen Hamlet, **pidättäytyi** syvämietteisesti äänestyksestä.

Vastauksena siihen oli sotilaiden eroaminen joukkomitassa eserräin puolueesta.

Ja eräs osa sotilaita, joka ei ole vielä eronnut eserräin puolueesta, „pyytää puolueen Keskuskomiteaa“ hartaasti saamaan vihdoinkin aikaan puolueen yhtenäisyyden poistamalla „epäselvyyden“.

Kuulkaahan:

„Pietarin, Tsarskoje Selon, Pietarhovin y.m. rykmenttien ja erikoisjoukkojen sotilasjärjestöjen edustajain yhdistetty neuvottelukokous, ollen sitä mieltä, että nykyisenä, puolueelle raskaana ajankohtana on välttämätöntä liittää puolueen enemmistö lujasti yhteen... ohjelman pohjalla, joka puolueen epämääräiset piirteet hävitettyään liittää yhteen puolueen kaikki elinkykyiset ainekset... lausuu kannattavansa... kaikkien maataloudellisessa käytössä olevien maiden viipymätöntä antamista maakomiteoiden haltuun...“ („Dielo Naroda“).

Siis taaskin kysymys „maiden **viipymättömästä** antamisesta“!

Tämän vaatimuksen tunnustamisen pohjalla sotilaat pitävät mahdollisena kaikkien eserräin „puolueen elinkykyisten ainesten“ yhdistämistä!

Naiiveja ihmisiä! Monien epäonnistumisten jälkeen he tahtovat vielä kerran valjastaa samojen rattaiden eteen vallankumousmies Kamkovin, kadetti Avksentjevin ja „epämääräisen“ Tshernovin!

Sotilastoverit, on aika ymmärtää, että eserräin puoluetta ei enää ole,— on olemassa vain „epämääräinen“ joukko, jonka eräs osa on sotkeutunut savinkovilaisuuteen, toinen pysynyt vallankumouksellisten riveissä ja kolmas tarpoo avuttomana paikallaan suojaten todellisuudessa savinkovilaisia.

On aika ymmärtää tämä ja luopua sellaisen yhdistämisyrityksistä, jota ei voida yhdistää...

* * *

SALALIITTOLAISET VALLASSA

Sanomalehdessään „Obshtsheje Dielo“ [85] Burtsev kirjoittaa tänään:

„Nyt voidaan sanoa varmasti: mitään Kornilovin salaliittoa ei ole ollut! Todellisuudessa oli kokonaan muuta: **oli hallituksen sopimus kenraali Kornilovin kanssa taistelusta bolshevikkeja vastaan!** Se, mistä hallituksen edustajat sopivat kenraali Kornilovin kanssa — taistelu bolshevikkeja vastaan,— oli erilaisten puolueiden, sekä demokraattisten että sosialististen puolueiden edustajain salainen unelma. Aina onnettomaan elokuun 26 päivään asti ne kaikki pitivät kenraali Kornilovia pelastajanaan lähenevältä bolshevistiselta vaaralta.“

Ei „salaliitto“, vaan „sopimus“, kirjoittaa Burtsev kursiivilla.

Hän on oikeassa. Hän on ehdottomasti oikeassa tässä tapauksessa. Oli solmittu sopimus salaliiton järjestämisestä bolshevikkeja vastaan, s.o. työväenluokkaa vastaan, vallankumouksellista armeijaa ja talonpoikaistoa vastaan, — oli **sopimus salaliitosta vallankumousta vastaan!**

Sen me sanoimme heti Kornilovin kapinan ensi päivistä lähtien, siitä puhuvat kymmenet ja sadat tosiasiat, ja paljastukset, joita ei kukaan ole kumonnut, eivät jätä siitä mitään epäilystä.

Ja kuitenkin salaliittolaiset ovat vallassa tai lähellä valtaa. Ja kuitenkin leikki, tutkimusleikki, „vallankumous"-leikki jatkuu...

Kokoomus salaliittolaisten kanssa, salaliittohallitus — sen ovat herrat puolustuskannan ajajat näköjään lahjoittaneet työläisille ja sotilaille!

„Rabotshi Putj" № 23,
syyskuun 29 pnä 1917
Artikkeli ilman allekirjoitusta

PAPERIKOKOOMUS

Rappiotilasta puhutaan. Rappiotilasta kirjoitetaan. Rappiotilan aaveella harjoitetaan kiristystä viittaillen tämän tästä „anarkististen“ mielialojen vallassa oleviin työläisiin. Mutta kukaan ei halua tunnustaa avoimesti, että kapitalistit usein saavat aikaan ja tahallaan kärjistävät rappiotilaa sulkemalla tehtaita ja syöksemällä työläisiä työttömyyteen. „Birzhjovka“ antaa tästä kysymyksestä mielenkiintoisia tietoja.

„Venäläis-ranskalaisen puuvillakehruuyhtiön tehtaalla Pavlovski posadissa, Moskovan läänissä, on puhjennut selkkaus sillä pohjalla, ettei noudateta sopimusta, joka laadittiin Orehovo-Zujevon piirin toimikunnassa ministeri Prokopovitshin puheenjohdolla. Tehtaassa työskentelee noin 4.000 työläistä. Työläisten komitea on ilmoittanut työministeriölle muodostuneesta uhkaavasta tilanteesta, kun teollisuudenharjoittajat eivät halua alistua sovinto-oikeuden päätökseen ja tahallaan alentavat työtehoa. Neuvotteluja on käyty 4 kuukauden ajan, ja nyt on muodostunut tehtaan sulkemisen vaara. Samaan aikaan venäläis-ranskalaisen yhtiön tehtaan johtokunta on jättänyt Ranskan lähetystöön ilmoituksen, että työläiset eivät halua alistua sovinto-oikeuden päätökseen ja uhkaavat omavaltaisuuksilla ja hävityksillä. Ranskan lähetystö on kääntynyt ulkoasiain ministeriön puoleen pyynnöllä auttaa selkkauksen lopettamista“.

Kuinka asia on? Osoittautuu, että niin „tehtaan johtokunta“ kuin myöskin „Ranskan lähetystö“ ovat yhtä lailla valehdelleet työläisten kontolle pyrkiessään kaunistelemaan työnsulkija-kapitalistia. Kuulkaahan:

„Asia jätettiin työministeriön Moskovan komissaarille, joka tutustuttuaan paikanpäällä selkkaukseen ilmoitti työministerille, että **tehtaan hallinto välttelee järjestelmällisesti sovinto-oikeuden päätösten täyttämistä.** Työministeriön Moskovan komissaarin tiedoitus on jätetty ulkoasiain ministeriölle“.

Kuten näette, jopa vastavallankumouksellisen ministeriön komissaarinkin on täytynyt tunnustaa työläisten olevan oikeassa.

Mutta siinä ei ole vielä kaikki. Sama „Birzhjovka“ ilmoittaa toisen, vieläkin mielenkiintoisemman tosiasian.

„Moskovasta tiedoitetaan työministeriölle, että A. V. Smirnovin tehtaalla hallinto on ilmoittanut sulkevansa tehtaan, jossa työskentelee 3.000 työläistä, raaka-aineen ja polttoaineen puutteen takia ja perusteellisten korjaustöiden välttämättömyyden vuoksi. „Moskovtopin“ ja Moskovan tehtaiden neuvottelukokouksen edustajista kokoonpantu valiokunta toimitti yhdessä tehtaan työläiskomitean kanssa laitoksen tutkimuksen ja tuli siihen johtopäätökseen, että laitoksen sulkemisen syyt ovat perusteettomia, sillä töitä varten on riittävä määrä raaka-ainetta ja remontti voidaan suorittaa töitä pysäyttämättä. Tämän jälkeen **työläiset vangitsivat laitoksen omistajan. Kunnalliskokous on lausunut kannattavansa tehtaan takavarikoimista.** Selkkauksen ratkaisemiseen osallistuvat Pokrovskin toimeenpaneva komitea ja Väliaikaisen hallituksen kihlakuntakomissaari“.

Sellaisia ovat tosiasiat.

Eserrä- ja menshevikkisovittelijat huutavat kaikilta katoilta kokoomuksen välttämättömyydestä maan „elävien voimien“ kanssa ja viittaavat suoraan

moskovalaisiin teollisuudenharjoittajiin. Tällöin he joka kerta korostavat sitä, että kysymys ei ole suusanallisesta kokoomuksesta Talvipalatsissa, vaan todellisesta kokoomuksesta maassa...

Me kysymme:

Onko mikään todellinen kokoomus mahdollinen työttömyyttä tahallaan kärjistävien tehtailijoiden ja heitä siitä syystä vangitsevien työläisten välillä, Väliaikaisen hallituksen komissaarien osallistuessa suosiollisesti vangitsemisiin?

Onko „vallankumouksellisten" jaarittelijain tylsyydellä rajaa, kun he eivät lakkaa ylistämästä kokoomusta rikollisten työnsulkijain kanssa?

Oivaltavatko nuo kokoomuksen naurettavat äänitorvet, että nyt ei ole mahdollinen mikään muu kokoomus kuin paperikokoomus, joka on saatu aikaan Talvipalatsin seinien sisällä ja on jo ennakolta tuomittu romahtamaan?

„Rabotshi Putj" № 24,
syyskuun 30 pnä 1917
Artikkeli ilman allekirjoitusta

KAIKUJA

MAASEUTU NÄKEE NÄLKÄÄ

Elintarvikepulasta kaupungeissa puhuvat nykyään kaikki. Nälänhädän „luisen käden“ aave liitelee kaupunkien yllä. Mutta kukaan ei halua tunnustaa sitä, että nälkä on päässyt tunkeutumaan maaseudullekin. Kukaan ei halua ymmärtää sitä, että juuri nälänhädän pohjalla tapahtuu nyt ainakin puolet „agraarimellakoista“ ja „hävityksistä“.

Tässä on talonpojan kirje agraari-„mellakoista“:

„Pyytäisin teitä selittämään meille, „tietämättömille ihmisille, talonpojille“, mistä johtuvat hävitykset? Te luulette, että kaiken tuon tekevät huligaanit, kulkurit ja ryysyläisjuopot, mutta te erehdytte hiukan. He eivät ole kulkureja eivätkä ryysyläisiä, vaan nälän päihdyttämiä ihmisiä. Niinpä esimerkiksi minä kirjoitan Muromin kihlakunnan Arefinin kunnasta. Meidät tahdotaan täällä tappaa nälkään. Meille annetaan viisi naulaa jauhoja kuukaudessa henkeä kohti. Ymmärtäkää meitä ja käsittäkää meidän asemamme. Miten tässä voi elää? Tässä eivät suinkaan viinasta päihtyneet tee hävityksiä, vaan me itse olemme „nälästä päihtyneet““ (kts. „Birzhjovka“).

Porvariston porteilla vartioivat „Denin“ ja „Russkaja Voljan“ rakkikoirat nalkuttavat herkeämättä maaseudun rikkaudesta, talonpojan vauraudesta y.m.

Tosiasiat puhuvat kuitenkin kumoamattomasti maaseudun nälänhädästä ja nääntymyksestä sekä keripukista ja muista taudeista, jotka puhkeavat nälän pohjalla. Ja mitä pitemmälle eletään, sitä raskaammaksi käy maaseudun asema, sillä viljan asemesta Kerenskin ja Konovalovin hallitus valmistelee maaseudulle uusia rankaisuretkikuntia, ja lähestyvä talvi lupaa talonpojalle uusia, entistä raskaampia koettelemuksia.

Sama talonpoika kirjoittaa:

„Pian tulee talvi, joet jäätyvät, ja silloin meidän on kuoltava nälkään. Rautatieasema on kaukana meistä. Lähdemme maantielle etsimään leipää. Nimittäkää meitä miten tahansa, mutta nälkä pakottaa meidät sen tekemään“ („Birzhjovka“).

Sellainen on talonpojan paljonpuhuva tarina.

Eserrä- ja menshevikkisovittelijat ovat toitottaneet kokoomuksen ja kokoomushallituksen kaikkipelastavasta voimasta. Nyt meillä on sekä „kokoomus“ että „kokoomus“-hallitus. Herää kysymys:

Missä on tuon hallituksen kaikkipelastava voima?

Mitä muuta se voi vielä antaa nälkäänäkevälle maaseudulle, paitsi rankaisuretkikuntia?

Tuntevatko herrat sovittelijat, että talonpojan yksinkertainen kirje langettaa kuolemantuomion heidän kokoomuspuuhalleen?

* * *

NÄLÄNHÄTÄ TEHTAISSA

Vieläkin raskaampia koettelemuksia joutuvat kestämään tehdasalueet. Nälkä, joka ei ole ensi kertaa tehdasväestön vieraana, riehuu nykyään erikoisen

raivokkaasti sen keskuudessa. Venäjä, joka ennen sotaa vei ulkomaille vuosittain 400—500 miljoonaa puutaa viljaa, ei nyt sodan aikana pysty ruokkimaan edes omia työläisiään. Työt seisautetaan tehtaissa, työläiset pakenevat työstä sen vuoksi, ettei tehdasalueilla ole leipää, ettei ole elintarvikkeita.

Eri paikkakunnilta tiedoitetaan seuraavaa:

„Shuista sähkötetään: koko kihlakunnassa on keskeytetty halkojen sahuu. Ei ole leipää. Korjukovon sokeritehdasta uhkaa sulkeminen sen takia, ettei ole elintarvikkeita työläisille. Sokerijuurikkaat alkavat mädätä. Jartsevon puuvillakehräämön ja -kutomon (Smolenskin lääni) kaksitoistatuhantinen väestö on ulospääsemättömässä tilanteessa. Jauho- ja ryynivarastot ovat loppuneet kokonaan. Läänin elintarvikekomitea on voimaton antamaan apua. Elintarvikkeitta jääneet työläiset alkavat käydä levottomiksi. Mellakat ovat kiertämättömiä. Kuvshinovon yhtiön paperitehtaan (Tverin lääni) vanhimpien neuvosto sähköttää: työläiset ovat nälänhädän partaalla. Mistään ei ole luvattu leipää. Pyydämme viipymättä apua. Vitshugassa olevan Morokinin yhtiön tehtaan johtokunta sähköttää: elintarvikekysymys saa uhkaavan luonteen. Työläiset näkevät nälkää ja ovat levottomia. On ryhdyttävä pikaisiin toimenpiteisiin muonituksen alalla. Saman yhtiön tehdaskomitea on lähettänyt ministeriöön seuraavan sähkösanoman: hartaasti pyydämme lähettämään pikaisesti työläisille jauhoja, sillä on alkanut nälänhätä“.

Sellaisia ovat tosiasiat.

Maanviljelysalueet valittavat sitä, että teollisuusalueilta tulee niille tavattoman vähän tavaroita. Sen vuoksi ne lähettävät vastaavasti viljaakin teollisuusalueille vähän. Mutta viljan puute tehdasalueilla aiheuttaa työläisten poistumisen tehtaista, tehdastöiden supistumisen, ja siis maaseudulle lähetettävien tavarain määrän supistumisen entisestään, mikä vuorostaan aiheuttaa tehtaille menevän viljan määrän

uuden vähentymisen, nälänhädän uuden lisääntymisen tehtaissa ja työläisten uuden pakenemisen tehtaista.

Herää kysymys:

Missä on ulospääsy tuosta noidutusta kehästä, joka rautapihdein puristaa työläisiä ja talonpoikia?

Mitä muuta tässä voi vielä ehdottaa niinsanottu kokoomushallitus, paitsi surullisen kuuluisia „diktaattoreja", joita se salaperäisesti lähettelee nälkäänäkeville teollisuusalueille?

Tuntevatko herrat sovittelijat, että imperialistinen porvaristo, jota he ovat tähän asti kannattaneet, on saattanut Venäjän umpikujaan, josta ei ole muuta ulospääsyä kuin rosvosodan lopettaminen?

„Rabotshi Putj" № 26,
lokakuun 3 pnä 1917
Artikkeli ilman allekirjoitusta

RUOSKIVAT ITSEÄÄN

Äskettäin sattui Tashkentissa „mitä tavallisin“ tapaus, „jollaisia on paljon“ Venäjällä nykyään. Alistuen tapahtumain vallankumouksellistavaan logiikkaan Tashkentin työläiset ja sotilaat lausuivat epäluottamuksensa Neuvostojen Toimeenpanevan komitean entiselle kokoonpanolle, ja valittuaan uuden Vallankumouskomitean syrjäyttivät kornilovilaiset viranomaiset, asettivat uudet viranomaiset ja ottivat vallan käsiinsä. Se oli kylliksi Väliaikaisen hallituksen kuristajahurjimuksille — sodan julistamiseksi Tashkentin „anarkistiselle“ Neuvostolle. Tosiasiat osoittavat kyllä, että Neuvosto oli enemmistöltään eserräläinen eikä anarkistinen. Mutta mitäpä Väliaikaisen hallituksen lähettämät „rauhoittajat“ siitä välittäisivät.

Ja Kerenskin ympärillä mielistellen häärivät „Dielo Narodan“ eserräläiset Hamletit ovat syvämietteisesti julistaneet Tashkentin Neuvoston „vastavallankumoukselliseksi“, vaatineet eserräin kutsumista pois Tashkentin Neuvostosta ja julistaneet välttämättö-

mäksi „vallankumouksellisen järjestyksen“ Turkestanissa.

Vieläpä ikäloppu Toimeenpaneva keskuskomiteakin katsoi tarpeelliseksi potkaista tashkentilaispoloisia...

Vain meidän puolueemme kannatti loppuun asti ja päättävästi Tashkentin vallankumouksellista Neuvostoa hallituksen ja sen asiamiesten vastavallankumouksellisia hyökkäyksiä vastaan.

Ja miten on käynyt?

On kulunut kaikkiaan muutamia viikkoja, „kiihko on vaimennut“, ja eilen Tashkentista saapunut edustaja on antanut meille totuudenmukaisen kuvan Tashkentin „jutusta“, — ja osoittautuu, että tashkentilaiset ovat täyttäneet rehellisesti vallankumouksellisen velvollisuutensa Väliaikaisen hallituksen asiamiesten vastavallankumouksellisista teoista huolimatta.

Työväen ja sotilaiden edustajain Pietarin Neuvosto hyväksyy yksimielisesti päätöksen luottamuksesta tashkentilaisille tovereille ja „kaikkien puolueryhmien“ äänillä „Neuvosto lausuu olevansa täysin valmis kannattamaan Tashkentin vallankumouksellisen demokratian oikeutettuja vaatimuksia“. Ja äänestyksen perusteluista puhunut Shirokova ilmoitti eserrien puolueen nimessä, että puolue tulee äänestämään bolshevikkien päätöslauselman puolesta.

Entä miten on meneteltävä eserrien poiskutsumisen suhteen Tashkentin Neuvostosta? Mihin on joutunut tuon Neuvoston „vastavallankumouksellisuus“, tuon Neuvoston „sopimaton teko“?

Se kaikki on nyt unohdettu...

Mitäpä siitä? Me tervehdimme tuota eserräin uutta „käännettä": parempi myöhään kuin ei milloinkaan.

Mutta tajuavatko „Dielo Narodan" johtajat, että kaksi viikkoa sitten he ruoskivat armotta itseään kääntäessään pelkurimaisesti selkänsä Tashkentin Neuvostolle?

„Rabotshi Putj" № 27,
lokakuun 4 pnä 1917
Artikkeli ilman allekirjoitusta

SALALIITTO VALLANKUMOUSTA VASTAAN

Burtsev kirjoitti äskettäin „Obshtsheje Dielo" lehdessä, että „mitään Kornilovin **salaliittoa** ei ole ollut" — „oli ainoastaan **sopimus**" Kornilovin sekä Kerenskin hallituksen välillä bolshevikkien ja Neuvostojen hävittämisestä juurineen sotilasdiktatuurin pystyttämisen tarkoituksessa. Katsantokantansa vahvistukseksi Burtsev julkaisee „Obshtsheje Dielon" 6. numerossa Kornilovin „selityskirjeen", joka on kokoonpantu useista salaliiton historiaa kuvaavista asiakirjoista. Koko tuon Burtsevin yrityksen lähimpänä tavoitteena on saada aikaan Korniloville suotuisa ilmapiiri ja tehdä mahdottomaksi oikeudenkäynti häntä vastaan.

Kaukana siitä, että me tunnustaisimme Kornilovin ainehistot tyhjentäviksi. Kornilov sitä paitsi suojaa itseään petoksesta syyttämiseltä ja jättää mainitsematta esimerkiksi eräitä salaliittoon sotkeutuneita henkilöitä ja järjestöjä ja ennen kaikkea eräitä Päämajassa olleita lähetystöjen edustajia, joiden osuus todistajain lausuntojen mukaan ei ollut likimainkaan

toisarvoinen. On huomautettava myöskin, että Kornilovin „selityskirje“ on julkaistu Burtsevin kyttämäisesti toimittamana, ja tämä on jättänyt „kirjeestä“ pois joitain ehkä hyvinkin tärkeitä kohtia. Siitä huolimatta „kirje“ on kuitenkin asiakirjana hyvin arvokas. Ja niin kauan kun tuon asiakirjan vastapainoksi ei ole esitetty yhtä painavia todistajain lausuntoja, me pidämme sitä asiakirjana.

Sen vuoksi katsomme tarpeelliseksi keskustella lukijain kanssa tuosta asiakirjasta.

Keitä he ovat?

Keitä he ovat, nuo Kornilovin neuvonantajat ja innoittajat, kenelle hän ensi kädessä uskoi salaliittohankkeensa?

„Halusin saada mukaan“, sanoo Kornilov, „käsittelemään kysymystä maan tilasta ja niistä toimenpiteistä, jotka ovat välttämättömiä maan ja armeijan pelastamiseksi lopulliselta luhistumiselta, M. Rodzjankon sekä ruhtinas G. Lvovin ja P. Miljukovin, joille lähetettiin sähkösanoma ja pyydettiin saapumaan Päämajaan viimeistään elokuun 29 päivänä“.

Sellaisia ovat pääneuvonantajat itsensä Kornilovin sanojen mukaan.

Mutta siinä ei ole vielä kaikki. Neuvonantajien ja innoittajien lisäksi oli vielä pääapulaisia, joihin Kornilov luotti, joihin hän perusti toiveensa ja joiden kanssa hän aikoi panna täytäntöön salaliittonsa.

Kuulkaa:

„Hahmoiteltiin luonnos „kansan puolustusneuvostosta“, johon kuuluisivat Korkein ylipäällikkö puheenjohtajana, Kerenski sijaisministerinä, Savinkov, kenraali Aleksejev, amiraali Koltshak

ja Filonenko. Tämän puolustusneuvoston *tuli toteuttaa* **kollektiivista diktatuuria**, sillä yksilödiktatuurin pystyttäminen katsottiin epäsuotavaksi. Muiden ministerien paikoille suunniteltiin herrat Tahtamyshev, Tretjakov, Pokrovski, Ignatjev, Aladjin, Plehanov, Lvov ja Zavoiko".

Sellainen oli se kunnianarvoisten salaliittolaisten porukka, joka innoitti Kornilovia ja jota Kornilov innoitti, joka oli salajuonissa Kornilovin kanssa kansan selän takana ja osoitti Korniloville suosiotaan Moskovan neuvottelukokouksessa. **Miljukov** kansan vapauden puolueen päämiehenä; **Rodzjanko** yhteiskunnallisten toimihenkilöiden neuvoston päämiehenä; **Tretjakov** teollisuudenharjoittajain päämiehenä; **Kerenski** puolustuskantaa ajavien eserrien päämiehenä; **Plehanov** puolustuskantaa ajavien menshevikkien opettajana; **Aladjin** tuntemattoman lontoolaisen toiminimen asiamiehenä — heissä oli kornilovilaisuuden toivo ja luottamus, vastavallankumouksen sielu ja hermot.

Uskomme, ettei historia unohda heitä ja aikalaiset antavat heille ansioittensa mukaan.

Heidän tarkoitusperänsä

Heidän tarkoitusperänsä ovat „yksinkertaiset ja selvät": „armeijan taistelukuntoisuuden parantaminen" ja „selustan tervehdyttäminen" „Venäjän pelastamiseksi".

Armeijan taistelukuntoisuuden parantamiseksi „minä kiinnitin huomiota", sanoo Kornilov,

„siihen, että on viipymättä saatettava jälleen voimaan laki kuolemanrangaistuksesta sotatoimien näyttämöllä".

Ja selustan tervehdyttämiseksi „minä kiinnitin huomiota", jatkaa Kornilov,

„siihen, että kuolemanrangaistusta ja vallankumouksellista sotaoikeutta koskeva laki on välttämättä ulotettava sisämaan sotilaspiireihin, lähtien siitä ajatuksesta, että mitkään toimenpiteet armeijan taistelukuntoisuuden palauttamiseksi eivät anna toivottua tulosta niin kauan kuin armeija saa selustasta lisäväkeä kurittomien, kouluttamattomien ja propagoitujen sotilaiden joukkioina".

Mutta siinä ei ole vielä kaikki. Kornilovin mielestä „sodan päämäärien saavuttamiseksi"... tarvitaan välttämättä kolme armeijaa: „juoksuhauta-armeija sekä selustan työläis- ja rautatieläisarmeijat". Toisin sanoen: „on välttämättä" ulotettava sotilas-„kuri" kaikkine seurauksineen niihin tehtaisiin, jotka palvelevat puolustustarkoituksia, sekä rautateihin, s.o. ne „on välttämättä" militarisoitava.

Siis kuolemantuomio rintamalla, kuolemantuomio selustassa, tehtaiden ja rautateiden militarisointi, maan muuttaminen „sota"-leiriksi ja kaiken kruunaukseksi sotilasdiktatuuri Kornilovin puheenjohdolla, — sellaisia tarkoitusperiä salaliittolaisten porukka osoittautuu tavoitelleen.

Nuo tarkoitusperät esitettiin erikoisessa „selostuksessa", joka hankki itselleen maineen jo ennen Moskovan neuvottelukokousta. Ne tavataan Kornilovin sähkösanomissa ja „kirjeessä" „Kornilovin vaatimuksina".

Tiesikö Kerenskin hallitus nuo „vaatimukset"?

— Tiesi varmasti.

Oliko Kerenskin hallitus samaa mieltä Kornilovin kanssa?

— Ilmeisesti oli.

„Allekirjoitettuani herrojen Savinkovin ja Filonenkon jo allekirjoittaman yleisen selostuksen armeijan ja selustan tervehdyttämistoimenpiteistä“, sanoo Kornilov, „esitin sen Väliaikaisen hallituksen yksityisneuvottelulle, jossa olivat läsnä herrat Kerenski, Nekrasov ja Tereshtshenko. Selostuksen käsittelyn jälkeen minulle ilmoitettiin, että hallitus suostuu kaikkiin ehdottamiini toimenpiteisiin, mutta niiden toteuttamista koskeva kysymys on kysymys hallituksen toimenpiteiden vauhdista“.

Samaa sanoo Savinkov ilmoittaessaan Korniloville elokuun 24 päivänä, että „Väliaikainen hallitus tyydyttää lähipäivinä teidän vaatimuksenne“.

Tiesikö kansan vapauden puolue Kornilovin tarkoitusperät?

— Tiesi varmasti.

Oliko se samaa mieltä Kornilovin kanssa?

— Ilmeisesti oli. Sillä kansan vapauden puolueen pää-äänenkannattaja, „Retsh“ lehti, ilmoitti avoimesti, että se „hyväksyy täydelleen kenraali Kornilovin ihanteet“.

Meidän puolueemme oli oikeassa väittäessään, että kansan vapauden puolue on porvariston diktatuurin puolue.

Meidän puolueemme oli oikeassa väittäessään, että Kerenskin hallitus on verho tuon diktatuurin salaamiseksi.

Nyt kun kornilovilaiset ovat tointuneet ensimmäisestä iskusta, vallassa olevat salaliittolaiset ovat alkaneet puhua jälleen „armeijan taistelukuntoisuuden parantamisesta“ ja „selustan tervehdyttämisestä“.

Työläisten ja sotilaiden on muistettava, että „armeijan taistelukuntoisuuden parantaminen“ ja „selustan tervehdyttäminen“ merkitsevät kuolemanrangaistusta selustassa ja rintamalla.

Heidän tiensä

Heidän tiensä on yhtä „yksinkertainen ja selvä" kuin heidän tarkoitusperänsäkin. Se on bolshevismin hävittäminen juurineen, Neuvostojen hajoittaminen, Pietarin eroittaminen erikoiseksi sotilas-kuvernöörialueeksi ja Kronstadtin riisuminen aseista. Sanalla sanoen — vallankumouksen nujertaminen. Sitä varten tarvittiin kolmas ratsuväkiarmeijakunta. Sitä varten tarvittiin villi divisioona.

Keskusteltuaan Kornilovin kanssa Pietarin sotilaskuvernöörialueen rajojen säätämiskysymyksestä Savinkov sanoi hänelle:

„Näin ollen, Lavr Georgijevitsh, Väliaikainen hallitus tyydyttää lähipäivinä teidän vaatimuksenne; mutta samalla hallitus pelkää sitä, että Pietarissa voi puhjeta vakavia selkkauksia. Te tiedätte tietenkin sen, että suunnilleen elokuun 28 tai 29 päivänä odotetaan Pietarissa vakavaa bolshevikkien esiintymistä. Väliaikaisen hallituksen välityksellä toteutettavien vaatimustenne julkaiseminen on tietenkin sysäyksenä bolshevikkien esiintymiselle. Vaikka käytettävinämme onkin riittävästi sotajoukkoja, niin emme voi luottaa niihin täydellisesti. Semminkin, kun ei vielä tiedetä, miten työväen ja sotilaiden edustajain Neuvosto suhtautuu uuteen lakiin. Sekin saattaa osoittautua olevan hallitusta vastaan, ja silloin me emme voi luottaa sotajoukkoihimme. Sen vuoksi pyydän teitä antamaan määräyksen, että 3. ratsuväkiarmeijakunta tuotaisiin elokuun loppuun mennessä Pietarin lähistölle ja annettaisiin Väliaikaisen hallituksen käytettäväksi. Siinä tapauksessa, että bolshevikkien ohella esiintyvät myöskin työväen ja sotilaiden edustajain Neuvoston jäsenet, meidän on toimittava myöskin heitä vastaan".

Tämän yhteydessä Savinkov sanoi, että toimenpiteiden on oltava mitä päättäväisimpiä ja armottomimpia. Kenraali Kornilov vastasi siihen, että hän „ei ymmärräkään muunlaisia toimenpiteitä. Jos ker-

ran alkaa bolshevikkien sekä työväen ja sotilaiden edustajain Neuvoston esiintyminen, niin se tukahdutetaan kaikella tarmolla".

Näiden toimenpiteiden suoranaista toteuttamista varten Kornilov antoi kolmannen ratsuväkiarmeijakunnan ja villin divisioonan päällikölle kenraali Krymoville „kaksi tehtävää":

„1) Siinä tapauksessa, että minulta (Kornilovilta) tai itse paikalla saadaan tieto bolshevikkien esiintymisen alkamisesta, on armeijakunnan lähdettävä viipymättä Pietariin, miehitettävä kaupunki, riisuttava aseista ne Pietarin varuskunnan joukko-osastot, jotka ovat yhtyneet bolshevikkien liikkeeseen, riisuttava aseista Pietarin väestö ja hajoitettava Neuvostot.

2) Tämän tehtävän täyttämisen päätyttyä kenraali Krymovin oli lähetettävä yksi prikaati tykistöineen Oranienbaumiin ja sinne saavuttua vaadittava Kronstadtin varuskuntaa riisumaan linnoituksen aseista ja siirtymään mantereelle.

Pääministerin suostumus Kronstadtin linnoituksen aseistariisumiseen ja sen varuskunnan poissiirtämiseen saatiin elokuun 8 päivänä, ja Merivoimain yleisesikunnan selostus siitä sekä pääministerin lausunto esitettiin Korkeimman ylipäällikön esikunnan päällikölle amiraali Maksimovin kirjeen yhteydessä".

Sellainen on salaliittolaisporukan tie vallankumousta ja sen saavutuksia vastaan.

Kerenskin hallitus ei ainoastaan ollut täydellisesti tietoinen tuosta helvetillisestä suunnitelmasta, vaan vieläpä osallistui itsekin sen laatimiseen ja aikoi yhdessä Kornilovin kanssa panna sen täytäntöön.

Savinkov, joka vielä silloin hoiti sotaministeriötä, ilmoittaa avoimesti siitä, eikä tuota hänen lausuntoaan, jonka kaikki tuntevat, ole vielä kukaan kumonnut. Tässä se on:

„Historiallisen täsmällisyyden palauttamiseksi pidän velvollisuutenani ilmoittaa, että pääministerin toimeksiannosta minä

pyysin teiltä (Kornilovilta) ratsuväkiarmeijakuntaa sotatilan toimeenpanemisen turvaamiseksi Pietarissa ja kaikenlaisten Väliaikaista hallitusta vastaan suunnattujen kapinoimisyritysten tukahduttamiseksi, tulivatpa ne miltä taholta hyvänsä...“

On kai selvää.

Tiesikö kadettien puolue Kornilovin suunnitelmasta?

— Tiesi varmasti.

Sillä tuon puolueen pää-äänenkannattaja, sanomalehti „Retsh“, levitti Kornilovin kapinan edellä voimaperäisesti provokatoorisia huhuja „bolshevikkien kapinasta“ **raivaten siten tietä** Kornilovin murtautumiselle Pietariin ja Kronstadtiin.

Sillä, kuten Kornilovin „kirjeestä“ näkyy, kadettien puolueen **edustaja**, herra Maklakov, osallistui „henkilökohtaisesti“ kaikkiin Savinkovin ja Kornilovin neuvotteluihin Pietariin murtautumisen suunnitelmista. Sikäli kuin tiedämme, Maklakov ei ollut silloin missään virallisessa toimessa Väliaikaisessa hallituksessa tai sen yhteydessä,—missä muussa ominaisuudessa hän saattoi osallistua noihin neuvotteluihin, ellei oman puolueensa edustajana?

Sellaisia ovat tosiasiat.

Meidän puolueemme oli oikeassa väittäessään, että Kerenskin hallitus on porvarillisen vastavallankumouksen hallitus, joka nojaa kornilovilaisuuteen ja eroaa viimemainitusta ainoastaan siinä, että se on jossain määrin „epäröivä“.

Meidän puolueemme oli oikeassa väittäessään, että vastavallankumouksen aatteelliset ja poliittiset langat yhtyvät kadettipuolueen Keskuskomiteassa.

Kun Pietarin ja Mohilevin salaliittolaisten vastavallankumouksellinen suunnitelma ei onnistunutkaan,

niin siitä ei pidä syyttää Kerenskiä ja Kornilovia eikä Maklakovia ja Savinkovia, vaan niitä samaisia Neuvostoja, jotka he aikoivat „hajoittaa", mutta joita vastaan he osoittautuivat kykenemättömiksi pitämään puoliaan.

Nyt kun kornilovilaiset ovat tointuneet ja päässeet sovittelijain avulla pujahtamaan valtaan, nousee kysymys taistelusta Neuvostoja vastaan uudelleen päiväjärjestykseen. Työläisten ja sotilaiden on muistettava, että elleivät he tue Neuvostoja niiden taistelussa kornilovilaisten hallitusta vastaan, niin heitä uhkaa vaara joutua sotilasdiktatuurin rautakoron alle.

Imperialistisen porvariston diktatuuri

Mitä on „kollektiivinen diktatuuri", jonka pystyttämisestä sopivat keskenään vallankumousta vastaan toimivat salaliittolaiset Kornilov ja Miljukov, Aladjin ja Filonenko, Kerenski ja ruhtinas Lvov, Rodzjanko ja Savinkov? Minkälaisiin valtiollisiin muotoihin he tahtoivat pukea tuon diktatuurin?

Mitä poliittisia laitoksia he pitivät välttämättöminä „kollektiivisen diktatuurin" pystyttämiseksi ja järjestämiseksi?

Antakaamme asiakirjojen puhua.

„Kenraali Kornilov kysyi Filonenkolta, eikö hän ole sitä mieltä, että ainoa ulospääsy muodostuneesta vaikeasta tilanteesta voi olla vain sotilasdiktatuurin julistaminen.

Filonenko vastasi, että ajatellessaan diktaattoria realisesti hän voi nykyisessä tilanteessa kuvitella diktaattoriksi vain kenraali Kornilovin. Yksilödiktatuuria vastaan Filonenko esitti tällaisen väitteen: kenraali Kornilov ei itse tunne riittävästi poliittista tilannetta ja sen vuoksi hänen diktatuurinsa aikana

pääsisi valtaan se, mitä on tapana sanoa suosikkikunnaksi. Demokraattisten ja tasavaltalaisten piirien on vastustettava sitä ja siis yksilödiktatuuria.

Kenraali Kornilov. Mitä sitten on tehtävä, kun hallitus ei ryhdy mihinkään toimenpiteisiin?

Filonenko. Ulospääsy voidaan löytää direktorion muodostamisesta. Hallituksen jäsenistöstä on muodostettava pieni sotahallitus, johon on tultava erittäin lujatahtoisia miehiä, ja tällöin tuohon hallitukseen, joka voidaan nimittää „kansan puolustusneuvostoksi“ tai joksikin muuksi — kysymys ei ole nimestä, — on välttämättä tultava Kerenskin, kenraali Kornilovin ja Savinkovin. Tämän suppean hallituksen on asetettava ensimmäiseksi tehtäväkseen maan puolustus. Tällaisessa muodossa on hallituksen hyväksyttävä direktorion luonnos.

Kornilov. Olette oikeassa. Tarvitaan direktorio ja mahdollisimman pian...“ („Novoje Vremja“).

Ja edelleen:

„Hahmoiteltiin luonnos „kansan puolustusneuvostosta“, johon kuuluisivat Korkein ylipäällikkö puheenjohtajana, A. F. Kerenski sijaisministerinä, herra Savinkov, kenraali Aleksejev, amiraali Koltshak ja herra Filonenko.

Tämän puolustusneuvoston tuli toteuttaa kollektiivista diktatuuria, sillä yksilödiktatuurin pystyttäminen katsottiin epäsuotavaksi“ („Obshtsheje Dielo“).

Siis **direktorio** oli se valtiollinen muoto, johon Kornilovin ja Kerenskin „kollektiivinen diktatuuri“ oli puettava.

Nyt on jokaiselle selvää, että muodostaessaan Kornilovin epäonnistuneen „kapinan“ jälkeen direktorion Kerenski pani toimeen toisin keinoin **samaista Kornilovin diktatuuria.**

Nyt on jokaiselle selvää, että kannattaessaan tunnetussa yöllisessä istunnossa Kerenskin direktoriota ikäloppu Toimeenpaneva keskuskomitea äänesti ken-

raali Kornilovin vastavallankumouksellisen suunnitelman puolesta.

Nyt on jokaiselle selvää, että puolustaessaan suu vaahdossa Kerenskin direktoriota „Dielo Narodan“ älypatit huomaamattaan kavalsivat vallankumouksen julkisten ja salaisten kornilovilaisten iloksi.

Meidän puolueemme oli oikeassa väittäessään, että direktorio on vastavallankumouksen diktatuurin naamioitu muoto.

Mutta yksistään direktoriolla „ei pitkälle päästä“. Vastavallankumouksen mestarit eivät voineet olla ymmärtämättä sitä, että yksistään vain direktorion avulla, ilman minkäänlaista „demokraattista“ verhoa ei voida „hallita“ maata, joka on maistanut demokratismin hedelmää. „Kollektiivinen diktatuuri“ direktorion muodossa — sopii kyllä! Mutta minkä vuoksi se pitäisi paljastaa? Eikö ole parempi verhota sitä jonkunlaisella „esiparlamentilla“? Elelköön ja jaaritelkoon „demokraattinen esiparlamentti“,—kunhan vain valtiokoneisto olisi direktorion käsissä! Tunnettua on, että Kornilovin kirjuri herra Zavoiko, tuntemattoman lontoolaisen toiminimen asiamies herra Aladjin ja Miljukovin ystävä „itse“ Kornilov esittivät ensimmäisinä luonnoksen „esiparlamentista“ direktorion tukena ja verhona, direktorion, joka „on vastuussa“ (leikki pois!) tälle „esiparlamentille“.

Antakaamme asiakirjan puhua.

„Vaatiessaan direktorion muodostamista kenraali Kornilov ja hänen seuralaisensa eivät kuvitelleet sitä maalle edesvastuunalaisuuden ulkopuolella olevana.

M. M. Filonenko on eräs niitä, jotka kaikkein vakaumuksellisimmin kannattavat Aladjinin esittämää luonnosta edustukselli-

sesta elimestä, jolle hallituksen on oltava ehdottomasti vastuussa Perustavan kokouksen kokoontumiseen asti.

Aladjinin ajatuksen mukaan tähän edustukselliseen elimeen piti tulla IV Valtakunnanduuma (ilman oikeistosivustaa ja ilman sen kaikkia toimettomia jäseniä), kolmen edellisen duuman vasemmistoainekset, työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostojen Toimeenpanevan keskuskomitean edustajisto (rajoittamatta puolueiden edustusta) ja 10—20 sellaista huomatuinta vallankumouksellista toimihenkilöä kuin Breshko-Breshkovskaja, Kropotkin, Figner y.m., jotka edustuksellinen elin itse kooptatoi kokoonpanoonsa. Näinollen „esiparlamentin" ajatus syntyi ensimmäisenä A. F. Aladjinilla" („Novoje Vremja").

Siis **„esiparlamentti"** on se „edustuksellinen elin", jonka tuli olla „demokraattisena" tukena Kornilovin ja Kerenskin „kollektiiviselle diktatuurille".

„Esiparlamentti" elimenä, jolle hallitus „on vastuussa" Perustavan kokouksen **„kokoontumiseen asti"**, „esiparlamentti", joka **korvaa** Perustavaa kokousta sen kokoontumiseen asti; „esiparlamentti", joka **korvaa** Perustavan kokouksen, jos sen koollekutsumista lykätään; „esiparlamentti", joka **antaa** „juridisen **perusteen"** (riemuitkaa, juristit!) Perustavan kokouksen koollekutsumisen **lykkäämiselle**; „esiparlamentti" Perustavan kokouksen **tyhjäksi tekemisen keinona**,— sellainen on vallankumousta vastaan taistelevien salaliittolaisten vastavallankumouksellisen „demokratismin" koko merkitys.

Nyt on jokaiselle selvää, että „antaessaan hyväksymisensä" kahden päivän kuluttua koollekutsuttavalle Kornilovin „esiparlamentille" Kerenski panee vain toisin keinoin täytäntöön vallankumousta vastaan taistelevien salaliittolaisten **saman vastavallankumouksellisen suunnitelman.**

Nyt on jokaiselle selvää, että järjestäessään „esiparlamenttia“ ja tehdessään sitä varten useita väärennyksiä Avksentjevit ja Danit toimivat julkisten ja salaisten kornilovilaisten hyväksi, vallankumousta ja sen saavutuksia vastaan.

Nyt on jokaiselle selvää, että huutaessaan Perustavasta kokouksesta ja lujittaessaan samaan aikaan Kornilovin „esiparlamenttia“ „Dielo Narodan“ älypatit pyrkivät toiminnallaan tekemään tyhjäksi Perustavan kokouksen koollekutsumisen.

Kornilovin oppilaiksi—vain niiksi osoittautuivat pystyvän „vastuunalaiset“ jaarittelijat Tseretelit ja Tshernovit, Avksentjevit ja Danit „Demokraattisessa neuvottelukokouksessa“.

* * *

Ensimmäinen johtopäätös

Edellä käsitellyistä asiakirjoista näkyy, että „Kornilovin jutussa“ me emme ole tekemisissä Väliaikaista hallitusta vastaan tähdätyn „kapinan“ kanssa emmekä kunnianhimoisen kenraalin pelkän „seikkailun“ kanssa, vaan suoranaisen salaliiton kanssa vallankumousta vastaan, järjestyneen ja tarkasti harkitun salaliiton kanssa.

Salaliiton järjestäjiä ja innoittajia ovat: kenraalikunnan vastavallankumouksellinen osa, kadettipuolueen edustajat, Moskovan „yhteiskunnallisten toimihenkilöiden“ edustajat, asiasta parhaiten „perillä olevat“ Väliaikaisen hallituksen jäsenet sekä — eivät viimeisinä merkitykseltään! — eräiden lähetystöjen eräät edustajat (heistä vaietaan Kornilovin „kirjeessä“).

Toisin sanoen kaikki ne, jotka Moskovan neuvottelukokouksessa „riemuiten“ tervehtivät Kornilovia „Venäjän tunnustettuna johtajana“.

„Kornilovin salaliitto“ on imperialistisen porvariston salaliitto Venäjän vallankumouksellisia luokkia vastaan, proletariaattia ja talonpoikaistoa vastaan.

Salaliiton tarkoitusperänä on: vallankumouksen nujertaminen ja imperialistisen porvariston diktatuurin pystyttäminen.

Salaliittolaisten välillä oli erimielisyyksiä, mutta erimielisyydet olivat pieniä, määrällisiä. Ne ilmenivät „hallituksen toimenpiteiden vauhdissa“: Kerenski halusi toimia varovaisesti ja vilkuillen, mutta Kornilov „paineli suoraan“. Mutta perusasiassa he kaikki olivat samaa mieltä: imperialistisen porvariston diktatuurin pystyttäminen **direktorion** „kollektiivisen diktatuurin“ muodossa, jota maallikkojen pettämiseksi verhotaan „demokraattisella“ **esiparlamentilla.**

Mikä on imperialistisen porvariston diktatuurin luonteenomainen piirre?

Ennen kaikkea se, että sellainen diktatuuri on sotaisan ja riistävän vähemmistön herruutta työtätekevän ja rauhaa janoavan enemmistön yli. Lukekaa Kornilovin „kirje“ ja tarkastelkaa „neuvotteluja“ hallituksen jäsenten kanssa: siellä puhutaan toimenpiteistä vallankumouksen tukahduttamiseksi, puhutaan porvarillisen järjestelmän lujittamisteistä ja imperialistisen sodan jatkamisteistä, mutta siinä ei ole sanaakaan maata vaativista talonpojista, leipää vaativista työläisistä eikä rauhaa janoavien kansalaisten enemmistöstä. Enemmänkin, koko „kirje“ on rakennettu

sille edellytykselle, että joukkoja on pidettävä rautapihdeissä ja hallitusohjasten on oltava pienen diktaattoriryhmän käsissä.

Toiseksi se, että imperialistisen porvariston diktatuuri on kulissientakaista, salaista, verhottua diktatuuria, jonka tarkoituksena on joukkojen pettäminen. Tutustukaa „kirjeeseen“, ja te ymmärrätte, miten innokkaasti herrat salaliittolaiset pyrkivät salaamaan likaiset suunnitelmansa ja kulissientakaiset salajuonensa, eikä vain joukoilta, vaan myöskin virkaveljiltään ja puolue-„ystäviltään“. „Demokraattisen“ esiparlamentin suunnitelma kyhättiin joukkojen pettämiseksi, sillä mistä demokratismista voi olla puhe kuolemanrangaistuksen ollessa voimassa selustassa ja rintamalla? „Venäjän tasavalta“ säilytettiin joukkojen pettämiseksi, sillä mistä tasavallasta voi olla puhe viiden diktaattorin pikku ryhmän kaikkivallan aikana!

Lopuksi se, että imperialistisen porvariston diktatuuri on diktatuuria, joka nojaa väkivaltaan joukkoja kohtaan. Mitään muuta „varmaa“ tukea kuin joukkoihin kohdistuva järjestelmällinen väkivalta ei tuollaisella diktatuurilla ole eikä voi olla. Kuolemanrangaistus selustassa ja rintamalla, tehtaiden ja rautateiden militarisointi sekä ampumiset — sellainen on tuon diktatuurin asevarasto. Väkivallalla pönkitettävä „demokraattinen“ petos; „demokraattisella“ petoksella verhottava väkivalta — sellainen on imperialistisen porvariston diktatuurin a ja o.

Salaliittolaiset halusivat pystyttää Venäjällä juuri tuollaisen diktatuurin.

* * *

Toinen johtopäätös

Kaukana siitä, että pitäisimme salaliiton syynä yksityisten sankarien pahaa tahtoa. Samoin olemme kaukana siitä, että selittäisimme salaliiton sen alkuunpanijain vallanhimosta johtuneeksi. Vastavallankumouksellisen salaliiton syyt piilevät syvemmällä. Niitä on etsittävä imperialistisen sodan tilanteesta. Niitä on etsittävä tämän sodan vaatimuksista. Väliaikaisen hallituksen kesäkuussa omaksuma hyökkäyspolitiikka rintamalla — siitä on etsittävä sitä perustaa, joka valmisteli vastavallankumouksellisten salaliiton. Kaikkialla, kaikissa sotivissa valtioissa, hyökkäyspolitiikka imperialistisen sodan ilmapiirissä on aiheuttanut välttämättömyyden lakkauttaa vapaudet, saattaa voimaan sotatilan ja pystyttää „rautaisen kurin", sillä mahdollisimman suurten vapauksien vallitessa on mahdotonta rankaisematta ajaa joukkoja maailman rosvojen toimeenpanemaan teurastukseen. Venäjä ei voinut olla poikkeus siinä suhteessa.

Kotimaisten ja liittolaismaiden imperialististen koplien painostuksesta julistetaan kesäkuussa hyökkäys rintamalla. Sotilaat kieltäytyvät vaieten lähtemästä hyökkäykseen. Alkaa rykmenttien hajoitus. Tuo toimenpide osoittautuu tehottomaksi. Armeija katsotaan sen vuoksi „taistelukyvyttömäksi". Armeijan „taistelukuntoisuuden kohottamiseksi" Kornilov (eikä yksistään Kornilov!) vaatii lakia kuolemanrangaistuksesta rintamalla ja kieltämään ennakolta sotilaiden kokoukset. Sotilaat ja työläiset selustassa esittävät sen johdosta vastalauseensa kannustaen sotilaiden kiihtymystä

rintamalla. Vastaukseksi siihen rintamakenraalit vaativat porvariston tukemina kuolemanrangaistuksen ulottamista selustaan sekä tehtaiden ja rautateiden militarisointia. Diktatuurin ja salaliittojen suunnitelma on vain noiden toimenpiteiden loogillista kehittämistä. Sellainen on „rautaisen kurin palauttamisen“ ja vastavallankumouksen kehittämisen lyhyt historia, joka on niin havainnollisesti esitetty Kornilovin „kirjeessä“. Synnyttyään hyökkäyksen vaatimusten pohjalla imperialistisen sodan oloissa vastavallankumous tuli rintamalta. Salaliiton tarkoituksena oli järjestää ja muovailla jo olevaa vastavallankumousta ulottaen sen koko Venäjälle.

Tsaarin Duuman kesäkuun 3 päivän puhvelit tiesivät, mitä tekivät, kun vaativat jo kesäkuun alussa „viipymätöntä“ hyökkäystä kiinteässä yhteydessä liittolaisten kanssa. He, nuo vastavallankumouksen kokeneet tekijämiehet, tiesivät, että hyökkäyspolitiikan kiertämättömänä seurauksena on vastavallankumous.

Meidän puolueemme oli oikeassa varoittaessaan silloin Neuvostojen edustajakokouksessa antamassaan lausunnossa, että hyökkäys rintamalla uhkaa vallankumousta kuolemanvaaralla.

Puolustuskantaisuuden johtajat, jotka hylkäsivät puolueemme lausunnon, todistivat jälleen poliittisen kypsymättömyytensä ja aatteellisen riippuvaisuutensa imperialistisesta porvaristosta.

Mutta mitä tästä seuraa?

Tästä seuraa vain yksi johtopäätös. Kysymyksessä oleva salaliitto on imperialistisen sodan ja hyökkäyspolitiikan vaatimuksista syntyneen vastavallankumouksen jatkoa. Niin kauan kun tuo sota ja tuol-

lainen politiikka ovat olemassa, on olemassa myöskin vastavallankumouksellisten salaliittojen vaara. Jotta vallankumous saataisiin suojatuksi tuolta vaaralta, on lopetettava imperialistinen sota, on hävitettävä hyökkäyspolitiikan mahdollisuus, on saatava aikaan demokraattinen rauha.

* * *

Kolmas johtopäätös

Kornilov ja hänen „kumppaninsa“ on vangittu. Hallituksen järjestämä tutkimusvaliokunta hoitaa juttua „kiireellisessä järjestyksessä“. Väliaikainen hallitus esiintyy ylituomarina. Korniloville ja hänen „kumppaneilleen“ on annettu „kapinallisten“ osa. „Retshin“ ja „Novoje Vremjan“ väelle on annettu Kornilovin puolustajan osa. „Oikeusjuttu on oleva mielenkiintoinen“, sanovat uutisten harrastajat. „Oikeudenkäynti antaa paljon tärkeitä paljastuksia“, huomauttaa „Dielo Naroda“ syvämietteisesti.

Kapina ketä vastaan? Vallankumousta vastaan tietenkin! Mikä sitten on se vallankumous? Väliaikainen hallitus tietenkin, sillä kapina nostettiin Väliaikaista hallitusta vastaan. Kenestä sitten tuo samainen vallankumous on kokoonpantu? „Ainaisesta“ Kerenskistä, kadettipuolueen edustajista, Moskovan „yhteiskunnallisten toimihenkilöiden“ edustajista ja eräästä armollisesta herrasta, joka on noiden gentlemannien selän takana. Ensimmäinen ääni: „Mutta sieltä puuttuu Kornilov?“ Toinen ääni: „Mitä tekemistä tässä on Kornilovilla, hänen on käsketty istua syytettyjen penkillä“...

Laskekaamme kuitenkin esirippu. Kornilov järjesti todellakin salaliiton vallankumousta vastaan. Mutta hän ei ollut yksin. Hänellä oli innoittajia Miljukovin ja Rodzjankon persoonassa, Lvovin ja Maklakovin persoonassa, Filonenkon ja Nabokovin persoonassa. Hänellä oli avustajia Kerenskin ja Savinkovin persoonassa, Aleksejevin ja Kaledinin persoonassa. Onko se satua, että nuo ja muut heidän kaltaisensa gentlemannit kuljeksivat nykyään kaikessa rauhassa vapaina, eivätkä ainoastaan kuljeksi vapaina, vaan vieläpä „hallitsevat“ maatakin „itsensä“ Kornilovin perustuslain mukaan? Kornilovilla oli vihdoin Venäjän sekä Englannin ja Ranskan imperialistisen porvariston kannatus, porvariston, jonka etujen nimessä kaikki nuo Kornilovin avustajat nyt „hallitsevat“ maata. Eikö ole selvää, että oikeudenkäynti yksistään Kornilovia vastaan on viheliäistä ja naurettavaa ilveilyä? Toisaalta, kuinka saadaan vedetyksi oikeuteen imperialistinen porvaristo, tuo vallankumousta vastaan tähdätyn salaliiton pääsyyllinen? Ratkaiskaapa se, oikeusministeriön nerokkaat näpertelijät!

Ilmeistä on, että kysymys ei ole ilveilyoikeudesta. Kysymys on siitä, että Kornilovin kapinan jälkeen, huomiotaherättävien vangitsemisten ja „ankarien“ tutkimusten jälkeen valta on jälleen „joutunut“ kokonaan ja täydellisesti kornilovilaisten käsiin. Sitä, minkä Kornilov pyrki saamaan aikaan asevoimalla, toteuttavat vallassa olevat kornilovilaiset vähitellen, mutta järkähtämättä, vaikkakin toisin keinoin. Vieläpä on otettu käytäntöön Kornilovin „esiparlamenttikin“.

Kysymys on siitä, että vallankumousta vastaan tähdätyn salaliiton onnellisen „likvidoimisen“ jälkeen

me „jouduimme“ jälleen salaliittolaisten esikunnan valtaan, saman Kerenskin ja Tereshtshenkon, samojen kadettipuolueen ja „yhteiskunnallisten toimihenkilöiden“ edustajain, samojen armollisten herrain ja heidän kaltaistensa kenraalien valtaan. Ei ole Kornilovia, mutta missä suhteessa Kornilovia huonompi on sir Aleksejev, jota ilman ei mene ainoakaan tärkeä valtiollinen teko ja joka kuulemma aikoo edustaa Sovintokonferenssissa Venäjää tai Englantia,— vaikeaa on sanoa, kumpaako.

Kysymys on siitä, että tuota salaliittolaisten „hallitusta“ ei enää voida sietää.

Kysymys on siitä, että tuohon salaliittolaisten „hallitukseen“ ei voida luottaa saattamatta vallankumousta uusien salaliittojen aiheuttamaan kuolemanvaaraan.

Niin, vallankumousta vastaan taistelevat salaliittolaiset on vedettävä oikeuteen. Mutta ei ilveily- eikä valeoikeuteen, vaan todelliseen kansanoikeuteen. Tämä oikeudenkäynti sisältyy siihen, että riistetään valta imperialistiselta porvaristolta, jonka etujen nimessä nykyinen salaliittolaisten „hallitus“ toimii. Tämä oikeus sisältyy siihen, että toimitetaan hallitusvallan perinpohjainen puhdistus kornilovilaisista aineksista alhaalta ylös asti.

Edellä me sanoimme, että lopettamatta imperialistista sotaa ja saamatta aikaan demokraattista rauhaa on mahdotonta suojata vallankumousta vastavallankumouksen salaliitoilta. Mutta niin kauan kun vallassa on nykyinen „hallitus“, ei voida haaveillakaan demokraattisesta rauhasta. Sellaisen rauhan saavuttamiseksi on tuo valta „poistettava“ ja „asetettava“ uusi.

Sitä varten on valta annettava uusien, vallankumouksellisten luokkien käsiin, proletariaatin ja vallankumouksellisen talonpoikaiston käsiin. Sitä varten on valta keskitettävä vallankumouksellisiin joukkojärjestöihin, työväen, sotilaiden ja talonpoikain edustajain Neuvostoihin.

Nämä luokat ja nämä järjestöt, ja vain ne, pelastivat vallankumouksen Kornilovin salaliitolta. Ne turvaavat myös vallankumouksen voiton.

Siihen tuleekin sisältymään oikeudenkäynti imperialistista porvaristoa ja sen asiamiehiä — salaliittolaisia — vastaan.

* * *

Kaksi kysymystä

Ensimmäinen kysymys. Muutama viikko sitten, kun hallitusvallan (ei Kornilovin, vaan hallitusvallan!) salaliitosta vallankumousta vastaan alkoi ensi kerran ilmaantua skandaalimaisia paljastuksia lehdistöön, bolshevikkien ryhmä teki Toimeenpanevassa keskuskomiteassa välikysymyksen, joka oli osoitettu „Kornilovin sankaritarun“ kauden Väliaikaisen hallituksen entisille jäsenille Avksentjeville ja Skobeleville. Välikysymys koski niitä todistuslausuntoja, joita Avksentjevin ja Skobelevin piti rehellisyydestä ja velvollisuudentunnosta demokratiaa kohtaan antaa Väliaikaista hallitusta vastaan kohdistuneita paljastuksia koskevasta kysymyksestä. Toimeenpanevan keskuskomitean Byroo hyväksyi samana päivänä ryhmämme välikysymyksen, ja niinollen siitä tuli „koko vallankumouksel-

lisen demokratian" välikysymys. Siitä on kulunut kuukausi, paljastuksia putoilee toinen toisensa jälkeen ja toinen toistaan skandaalimaisempia, mutta Avksentjev ja Skobelev pysyvät tuppisuina, ikäänkuin asia ei heitä koskisi. Eiköhän lukijakin ole sitä mieltä, että noiden „vastuunalaisten" kansalaisten on aika muistaa vaatimattoman säädyllisyyden alkeellisimmat säännöt ja vastata vihdoinkin „koko vallankumouksellisen demokratian" heille tekemään välikysymykseen?

Toinen kysymys. Kerenskin hallitusta koskevien uusien paljastuksien tulviessa „Dielo Naroda" kehoitti lukijoita „sietämään" tuota hallitusta ja „odottamaan" Perustavaan kokoukseen asti. On tietenkin huvittavaa kuulla nyt puheita „sietämisestä" sellaisten ihmisten suusta, jotka omin käsin muodostivat tuon hallituksen „maan pelastamiseksi". Olivatko ne tosiaankin perustaneet hallituksen vain „sietääkseen" sitä karvain mielin „lyhyen ajan"?.. Mutta mitä merkitsee Kerenskin hallituksen „sietäminen"? Se merkitsee monimiljoonaisen kansan kohtalon antamista vallankumousta vastaan taistelevien salaliittolaisten käsiin. Se merkitsee sodan ja rauhan kohtalon antamista imperialistisen porvariston asiamiesten käsiin. Se merkitsee Perustavan kokouksen kohtalon antamista uutterien vastavallankumouksellisten käsiin. Miten on nimitettävä „sosialistista" puoluetta, joka on sitonut poliittisen kohtalonsa vallankumousta vastaan taistelevien salaliittolaisten „hallituksen" kohtaloon? Puhutaan eserräpuolueen johtajien „naiiviudesta". Puhutaan „Dielo Narodan" „likinäköisyydestä". Eserrien „vas-

tuunalaiset" johtajat eivät epäilemättä pode noiden „hyveiden" puutetta... Mutta... eivätköhän lukijat ole sitä mieltä, että naiivius politiikassa on rikos, joka lähentelee petosta?

„Rabotshi Putj" № 27, 28 ja 30;
lokakuun 4, 5 ja 7 pnä 1917
Allekirjoitus: K. S t a l i n

KUKA YRITTÄÄ MURTAA PERUSTAVAN KOKOUKSEN?

Samaan aikaan kun sovittelua harjoittavat jaarittelijat puhuvat suu vaahdossa esiparlamentista ja heidän matkakumppaninsa taistelevat bolshevikkeja vastaan, jotka muka yrittävät murtaa Perustavan kokouksen, vastavallankumouksen tekijämiehet koettelevat jo voimiaan Perustavan kokouksen todella murtamiseksi.

Kaikkiaan viikko sitten „Donin kasakkaväen" johtajat ehdottivat lykättäväksi Perustavan kokouksen vaalit „väestön valmistumattomuuden" vuoksi.

Kahden päivän kuluttua kadettilaisen „Retshin" läheinen kumppani „Den" lehti tuli vahingossa sanoneeksi, että „agraarimellakoiden aalto... saattaa lykätä Perustavan kokouksen vaaleja".

Ja eilen saatiin lennätinsanoma, että „yhteiskunnalliset toimihenkilöt" Moskovassa, ne samat, jotka nyt antavat suunnan Väliaikaiselle hallitukselle, myöskin „pitävät mahdottomina" Perustavan kokouksen vaaleja.

„Valtakunnanduuman jäsen N. N. Lvov mainitsi, että maassa vallitsevan anarkian vuoksi on nykyään mahdotonta teknillisistä ja poliittisista syistä toimittaa vaaleja. Ja Kuzmin—Karavajev

yhtyi siihen lisäten, että hallitusvalta ei ole valmistautunut Perustavaan kokoukseen, minkäänlaisia lakiehdotuksia ei ole laadittu".

Porvaristo aikoo ilmeisesti murtaa Perustavan kokouksen vaalit.

Nyt kun porvaristo on lujittautunut Väliaikaiseen hallitukseen luomalla itselleen „demokraattisen" verhon vastavallankumouksellisen esiparlamentin muodossa, se ilmeisesti pitää itseään kyllin voimakkaana „lykkäämään" vielä kerran Perustavan kokouksen.

Mitä „Izvestijan" ja „Dielo Narodan" herrat sovittelijat voivat panna tätä vaaraa vastaan?

Mikä on se, jonka he voivat panna Väliaikaista hallitusta vastaan, jos se „maan ääntä kuullen" ja „yhteiskunnallisten toimihenkilöiden" jälkiä seuraten lykkää Perustavan kokouksen vaalit?

Ehkä surullisenkuuluisa esiparlamentti? Mutta Kornilovin suunnitelman mukaan luotu ja Kerenskin hallituksen mätäpaiseita peittämään tarkoitettu esiparlamenttihan on herätetty henkiin juuri sitä varten, että se korvaisi Perustavan kokouksen, jos tämä lykätään. Mitä tuo Kornilovin keskonen voi antaa taistelussa Perustavan kokouksen puolesta?

Ehkä raihnainen Toimeenpaneva keskuskomitea? Mutta minkälainen arvovalta voi olla tuolla joukoista irtaantuneella laitoksella, joka tämän tästä antaa potkuja milloin rautatieläisille, milloin Neuvostoille?

Ehkä „Venäjän suuri vallankumous", josta „Dielo Naroda" pitää niin ilkeän valheellista ääntä? Mutta „Dielo Narodan" älypatithan itse sanovat, että vallankumous ei sovi yhteen Perustavan kokouksen kanssa („joko vallankumous tai Perustava kokous"!).

Mitä voimaa voi olla tyhjänpäiväisillä fraaseilla „vallankumouksen mahdista“ taistelussa Perustavan kokouksen puolesta?

Mikä sitten on se voima, joka voidaan panna porvariston vastavallankumouksellisten yritysten vastapainoksi?

Se voima on kasvava Venäjän vallankumous. Sovittelijat eivät usko siihen. Mutta se ei estä vallankumousta kasvamasta, valtaamasta maaseutua ja kaatamasta tilanherrain vallan tukipylväitä.

Taistellessaan Neuvostojen edustajakokousta[86] vastaan ja lujittaessaan Kornilovin esiparlamenttia menshevikit ja eserrät auttavat porvaristoa murtamaan Perustavan kokouksen. Mutta tietäkööt he, että sitä tietä kulkiessaan he joutuvat tekemisiin kasvavan vallankumouksen kanssa.

„Rabotshi Putj“ № 28,
lokakuun 5 pnä 1917
Pääkirjoitus

VASTAVALLANKUMOUS MOBILISOI VOIMIAAN — VALMISTAUTUKAA VASTAISKUUN

Vallankumous elää. Tehtyään tyhjäksi Kornilovin „kapinan" ja pantuaan rintaman liikehtimään, vyöryttyään yli kaupunkien ja elvytettyään tehdasseudut se siirtyy nyt maaseudulle kaataen vihatut tilanherrain vallan tukipylväät.

Sovittelupolitiikan viimeinen pönkkä luhistuu. Taistelu kornilovilaisuutta vastaan hälvensi työläisten ja sotilaiden sovitteluharhaluulot liittäen heidät meidän puolueemme ympärille. Taistelu tilanherroja vastaan hälventää talonpoikain sovitteluharhaluulot kooten heidät työläisten ja sotilaiden ympärille.

Taistelussa puolustuskannan ajajia vastaan ja vastoin heidän tahtoaan muodostuu työläisten, sotilaiden ja talonpoikien vallankumouksellinen rintama. Taistelussa sovittelijoita vastaan ja vastoin heidän tahtoaan tuo rintama kasvaa ja lujittuu.

Vallankumous mobilisoi voimiaan heittäen riveistään pois menshevikki- ja eserräsovittelijat.

Samalla mobilisoi voimiaan myöskin vastavallankumous.

Kadettipuolue, tuo vastavallankumouksen pesä ja koulu, aloittaa ensimmäisenä taistelun harjoittamalla agitatiota Kornilovin puolesta. Kahmaistuaan vallan käsiinsä ja päästettyään irti ketjuista Suvorinin rakkikoirat sekä verhoten itseään eserräläis-menshevistis-kornilovilaisella esiparlamentilla ja taattuaan itselleen vastavallankumouksellisten kenraalien kannatuksen kadettipuolue valmistelee uutta kornilovilaisuutta uhaten nujertaa vallankumouksen.

„Yhteiskunnallisten toimihenkilöiden liitto“ Moskovassa, työnsulkijain ja „nälän luisen käden“ liitto, se sama liitto, joka auttoi Kornilovia kuristamaan sotilaita ja työläisiä sekä hajoittamaan Neuvostoja selustassa ja Komiteoita rintamalla,— tuo liitto kutsuu kahden päivän kuluttua koolle **„Moskovan toisen neuvottelukokouksen“** kehoittaen innokkaasti „kasakkajoukkojen liiton“ edustajia saapumaan tuohon neuvottelukokoukseen.

Rintamalla, etenkin etelässä ja lännessä, kornilovilaisten kenraalien salainen liitto järjestää kuumeisella kiireellä uutta sotaretkeä vallankumousta vastaan kooten ympärilleen kaikki likaiseen „työhön“ kelpaavat voimat...

Ja Kerenskin hallitus, se sama, joka järjesti yhdessä Kornilovin kanssa salaliiton vallankumousta vastaan, valmistautuu pakenemaan Moskovaan sitä varten, että luovutettuaan Pietarin saksalaisille voisi yhdessä Rjabushinskien ja Buryshkinien kanssa, yhdessä Kaledinien ja Aleksejevien kanssa järjestää uuden, entistä uhkaavamman salaliiton vallankumousta vastaan.

Epäilyksille ei ole sijaa. Vallankumouksen rintaman vastapainoksi muodostuu ja lujittuu vastavallanku-

mouksen rintama, kapitalistien ja tilanherrain rintama, Kerenskin hallituksen ja esiparlamentin rintama. Vastavallankumous valmistelee uutta kornilovilaisuutta. Kornilovilaisuuden ensimmäinen salaliitto tehtiin tyhjäksi. Mutta vastavallankumous ei tullut nujerretuksi. Se vain perääntyi piiloutuen Kerenskin hallituksen selän taa ja lujittautui uusiin asemiin.

Vallankumouksen suojaamiseksi vaaralta pitkäksi ajaksi on nykyään valmisteilla oleva kornilovilaisuuden toinen salaliitto nujerrettava perusteellisesti.

Vastavallankumouksen ensimmäinen esiintyminen tehtiin tyhjäksi työläisten ja sotilaiden voimilla, Neuvostojen voimilla selustassa ja Komiteain voimilla rintamalla.

Neuvostojen ja Komiteain on ryhdyttävä kaikkiin toimenpiteisiin, jotta vastavallankumouksen toinen esiintyminen nujerrettaisiin suuren vallankumouksen koko voimalla.

Tietäkööt työläiset ja sotilaat, tietäkööt talonpojat ja matruusit, että taistelua käydään **rauhasta** ja **leivästä, maasta** ja **vapaudesta** kapitalisteja ja tilanherroja vastaan, keinottelijoita ja sotarosvoja vastaan, pettureita ja kavaltajia vastaan, kaikkia niitä vastaan, jotka eivät halua tehdä kerta kaikkiaan loppua järjestyvästä kornilovilaisuudesta.

Kornilovilaisuus mobilisoi voimiaan — valmistautukaa vastaiskuun!

„Rabotshi Putj" № 32,
lokakuun 10 pnä 1917
Pääkirjoitus

KUKA TARVITSEE ESIPARLAMENTTIA?

Neuvostojen hajoittamista suunnitellessaan ja sotilasdiktatuuria järjestäessään Kornilov päätti muutama kuukausi sitten perustaa samalla „demokraattisen" esiparlamentin.

Mitä varten?

Sitä varten, että korvattuaan Neuvostot esiparlamentilla olisi voinut verhota sillä kornilovilaisuuden vastavallankumouksellisen olemuksen ja pettää kansaa kornilovilaisten „uudistusten" todellisten tarkoitusperien suhteen.

Järjestäessään porvariston „uutta" kokoomusdiktatuuria Kornilovin kapinan „likvidoinnin" jälkeen Kerenski ja kadetit, Tshernov ja Moskovan teollisuudenharjoittajat päättivät samalla perustaa kornilovilaisen esiparlamentin.

Mitä varten?

Ehkä taistelua varten Neuvostoja vastaan? Ehkä kerenskiläisyyden verhoamista varten, kerenskiläisyyden, joka eroaa hyvin vähän kornilovilaisuudesta? Avksentjev vakuuttaa, että esiparlamentti on perustettu „synnyinmaan pelastamista" varten. Tshernov

„kehittää“ edelleen Avksentjevin ajatusta vakuuttamalla, että esiparlamentin tarkoituksena on „maan ja tasavallan pelastaminen“. Mutta Kornilovhan myös aikoi „pelastaa maan ja tasavallan“ saattamalla voimaan sotilasdiktatuurin ja verhoamalla sen esiparlamentilla. Missä suhteessa avksentjevilais-tshernovilainen „pelastus“ eroaa kornilovilaisesta „pelastuksesta“? Siis mitä varten on herätetty henkiin nykyinen Kornilovin keskonen, niinsanottu esiparlamentti? Kuulkaamme erästä esiparlamentin ensimmäistä arkkitehtiä, kadettipuolueen Keskuskomitean jäsentä, entistä Valtakunnanduuman Väliaikaisen komitean jäsentä, nykyistä esiparlamentin jäsentä herra Adzhemovia. Kuulkaamme häntä, sillä hän on muita avomielisempi:

„Esiparlamentin ensivuoroisena tehtävänä on — antaa hallitukselle maaperä jalkain alle, antaa sille valta, jota sillä nykyään ei tietenkään ole“.

Mutta mitä varten hallitus tarvitsee tuota „valtaa“? Keitä vastaan se on suunnattava? Kuulkaa edelleen:

„Pääkysymys“, sanoi Adzhemov, „on siinä, onnistuuko esiparlamentin kestää harjoitus, pystyykö se antamaan asianmukaisen vastaiskun työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostoille. Ei voida epäillä sitä, etteivätkö Neuvosto ja esiparlamentti olisi vastakkain aivan samalla tavalla kuin kahden kuukauden kuluttua nuo samat järjestöt tulevat taaskin olemaan vastakkain Perustavan kokouksen kanssa. Jos esiparlamentti kestää kokeen, niin silloin työ voi lähteä sujumaan“ (kts. „Den“, sunnuntai).

Tuo on jo jotain! Tuo on jo avomielisesti ja, jos tahdotte, rehellisesti sanottu!

Esiparlamentti luo „vallan“ hallitukselle „antaakseen vastaiskun Neuvostoille“, sillä esiparlamentti, ja vain se, voidaan „panna vastakkain“ Neuvostojen kanssa.

Nyt me tiedämme, ettei esiparlamenttia ole herätetty henkiin „maan pelastamista“ varten, vaan taistelua varten Neuvostoja vastaan. Nyt me tiedämme, että demokratian riveistä paenneet karkurit, menshevikit ja eserrät, eivät ole piiloutuneet esiparlamenttiin „vallankumouksen pelastamista“ varten, vaan voidakseen auttaa porvaristoa taistelussa Neuvostoja vastaan. He eivät suotta käy raivokasta taistelua Neuvostojen edustajakokousta vastaan.

„Jos esiparlamentti kestää kokeen, niin silloin työ voi lähteä sujumaan“, uskoo herra Adzhemov.

Työläiset ja sotilaat ryhtyvät kaikkiin toimenpiteisiin, että Kornilovin keskonen ei „kestäisi koetta“ ja että sen likainen „työ“ ei lähtisi „sujumaan“.

„Rabotshi Putj“ № 32,
lokakuun 10 pnä 1917
Artikkeli ilman allekirjoitusta

NEUVOSTOJEN VALTA

Vallankumouksen ensi päivinä tunnus „Kaikki valta Neuvostoille!“ oli uutuus. Huhtikuussa „Neuvostojen valta“ asetettiin ensi kerran Väliaikaisen hallituksen vallan vastapainoksi. Enemmistö pääkaupungissa kannatti vielä toistaiseksi Väliaikaista hallitusta ilman Miljukovia ja Gutshkovia. Kesäkuussa työläisten ja sotilaiden valtava enemmistö tunnusti mielenosoituksessaan tuon tunnuksen. Väliaikainen hallitus oli jo eristetty pääkaupungissa. Heinäkuussa puhkeaa tunnuksen „Kaikki valta Neuvostoille!“ ympärillä taistelu pääkaupungin vallankumouksellisen enemmistön ja Lvovin — Kerenskin hallituksen välillä. Nojaten maan muiden osien takapajuisuuteen sovitteleva Toimeenpaneva keskuskomitea siirtyi hallituksen puolelle. Taistelu ratkesi hallituksen hyväksi. Neuvostovallan kannattajat julistettiin lain ulkopuolelle. Alkoi „sosialististen“ vainotoimenpiteiden ja „tasavaltalaisten“ vankityrmien, bonapartelaisten väijymisten ja sotilaallisten salaliittojen, rintamalla toimeenpantujen ampumisten ja selustassa järjestettyjen „neuvottelukokousten“ synkkä vaihe. Se kesti elokuun loppuun asti. Elokuun lopulla kuva muuttui jyrkästi.

Kornilovin kapina sai aikaan vallankumouksen kaikkien voimain jännittämisen. Heinä—elokuussa kuolemaisillaan olleet Neuvostot selustassa ja Komiteat rintamalla elpyivät nyt „yht'äkkiä". Ja elvyttyään ne ottivat vallan käsiinsä Siperiassa ja Kaukaasiassa, Suomessa ja Uralilla, Odessassa ja Harkovissa. Ilman sitä, ilman vallan ottamista, vallankumous olisi nujerrettu. Siten „Neuvostojen valta", jota bolshevikkien „pieni ryhmä" Pietarissa oli julistanut huhtikuussa, sai elokuun lopulla Venäjän vallankumouksellisten luokkien miltei yleisen tunnustuksen.

Nyt on kaikille selvää, että „Neuvostojen valta" ei ole ainoastaan suosittu tunnus, vaan myöskin ainoa oikea keino taistelussa vallankumouksen voiton puolesta, ainoa ulospääsy muodostuneesta tilanteesta.

On tullut hetki, jolloin tunnus „Kaikki valta Neuvostoille!" on vihdoinkin toteutettava käytännössä.

Mutta mitä on „Neuvostojen valta" ja missä suhteessa se eroaa kaikista muista valloista?

Sanotaan, että vallan siirtäminen Neuvostoille merkitsee „yhdenlaatuisen" demokraattisen hallituksen muodostamista, uuden „hallituksen" järjestämistä „sosialistisista" ministereistä sekä yleensä „vakavien muutosten" tekemistä Väliaikaisen hallituksen henkilökokoonpanossa. Mutta se ei ole totta. Tässä ei ole lainkaan kysymys joidenkin Väliaikaisen hallituksen jäsenten vaihtamisesta toisiin. Kysymys on siitä, että tilanteen herroiksi maassa tulisivat uudet, vallankumoukselliset luokat. Kysymys on vallan siirtymisestä proletariaatin ja vallankumouksellisen talonpoikaiston käsiin. Mutta sitä varten ei vielä lähestulkoonkaan riitä hallituksen vaihtaminen toiseen. Sitä

varten on ennen kaikkea pantava toimeen perinpohjainen puhdistus kaikissa hallituksen virastoissa ja laitoksissa karkoittamalla kaikkialta kornilovilaiset, asettamalla joka paikkaan työväenluokan ja talonpoikaiston uskollista väkeä. Vasta silloin ja vain siinä tapauksessa voidaan puhua vallan siirtymisestä Neuvostoille „keskuksessa ja paikkakunnilla“.

Miten on selitettävissä kaikille tunnettu Väliaikaisen hallituksen „sosialististen“ ministerien avuttomuus? Miten on selitettävissä se tosiasia, että nuo ministerit ovat osoittautuneet viheliäisiksi leikkikaluiksi Väliaikaiseen hallitukseen kuulumattomien henkilöiden käsissä (muistakaahan Tshernovin ja Skobelevin, Zarudnyn ja Peshehonovin „selostuksia“ „Demokraattisessa neuvottelukokouksessa“!)? Ennen kaikkea siten, että eivät he ole johtaneet virastojaan, vaan virastot ovat johtaneet heitä. Muun muassa siten, että jokainen virasto muodostaa linnoituksen, jossa yhä vieläkin istuu tsaarinaikaisia virkamiehiä, jotka muuttavat ministerien hyvät toivomukset „pelkäksi sanahelinäksi“ ja jotka ovat valmiit sabotoimaan mitä hallitusvallan vallankumouksellista toimenpidettä hyvänsä. Jotta valta siirtyisi Neuvostoille myöskin teoissa eikä vain sanoissa, on valloitettava nuo linnoitukset ja sitten, kun niistä on karkoitettu kadettilais-tsaristisen valtakomennon rengit, asetettava heidän tilalleen sellaiset vallankumouksen asialle uskolliset työntekijät, jotka valitaan ja voidaan vaihtaa.

Valta Neuvostoille — se merkitsee kaikkien ja kaikenlaisten hallituslaitosten perinpohjaista puhdistamista selustassa ja rintamalla alhaalta ylös asti.

Valta Neuvostoille — se merkitsee, että kaikki ja kaikenlaiset „päälliköt" selustassa ja rintamalla valitaan ja voidaan eroittaa.

Valta Neuvostoille — se merkitsee, että „hallitusvallan edustajat" kaupungissa ja maaseudulla, armeijassa ja laivastossa, „virastoissa" ja „laitoksissa", rautateillä sekä posti- ja lennätinlaitoksissa valitaan ja voidaan eroittaa.

Valta Neuvostoille — se merkitsee proletariaatin ja vallankumouksellisen talonpoikaiston diktatuuria.

Tämä diktatuuri eroaa perusteellisesti imperialistisen porvariston diktatuurista, siitä samasta diktatuurista, jonka Kornilov ja Miljukov yrittivät hiljattain pystyttää Kerenskin ja Tereshtshenkon suosiollisella osanotolla.

Proletariaatin ja vallankumouksellisen talonpoikaiston diktatuuri merkitsee työtätekevän enemmistön diktatuuria riistävään vähemmistöön nähden, tilanherroihin ja kapitalisteihin nähden, keinottelijoihin ja pankkiireihin nähden demokraattisen **rauhan** nimessä, tuotannon ja tuotteiden jakelun työväen**valvonnan** nimessä, talonpojille hankittavan **maan** nimessä ja kansalle hankittavan **leivän** nimessä.

Proletariaatin ja vallankumouksellisen talonpoikaiston diktatuuri merkitsee avointa, joukkojen diktatuuria, jota pidetään yllä kaikkien nähden ilman salaliittoja ja kulissientakaista toimintaa. Sillä sellaisella diktatuurilla ei ole mitään syytä salata sitä, että armoa ei anneta työnsulkija-kapitalisteille, jotka kärjistävät työttömyyttä erilaisten „supistusten" avulla, eikä keinottelija-pankkiireille, jotka nostavat keinotekoisesti elintarvikkeiden hintoja ja aiheuttavat nälänhätää.

Proletariaatin ja talonpoikaiston diktatuuri merkitsee diktatuuria ilman joukkoihin kohdistuvaa väkivaltaa, diktatuuria joukkojen tahdosta, diktatuuria noiden joukkojen vihollisten tahdon lannistamiseksi.

Sellainen on tunnuksen „Kaikki valta Neuvostoille!“ luokkaolemus.

Sisä- ja ulkopolitiikan tapahtumat, pitkittynyt sota ja rauhan janoaminen, tappiot rintamalla ja kysymys pääkaupungin puolustamisesta, Väliaikaisen hallituksen mädännäisyys ja kysymys Moskovaan „muuttamisesta“, rappiotila ja nälänhätä, työttömyys ja nääntymys — kaikki se työntää hillittömästi Venäjän vallankumouksellisia luokkia valtaan. Se merkitsee sitä, että maa on jo kypsynyt proletariaatin ja vallankumouksellisen talonpoikaiston diktatuuria varten.

On tullut hetki, jolloin vallankumouksellinen tunnus „Kaikki valta Neuvostoille!“ on vihdoinkin toteutettava.

„Rabotshi Putj“ № 35,
lokakuun 13 pnä 1917
Pääkirjoitus

JULKEUSTUTKINNOT

Vallankumouksen rynnistyksen seinää vasten puristama porvarillisten tilapäisisäntäin hallitus koettaa päästä pälkähästä syytämällä sellaisia valheellisia vakuutteluja, ettei se ole aikonut karata Pietarista eikä ole halunnut luovuttaa pääkaupunkia.

Vielä eilen kuulutettiin kaikkien tietoon („Izvestija“), että hallitus „muuttaa“ Moskovaan, sillä se pitää pääkaupungin tilannetta „epäsuotuisana“. Vielä eilen puhuttiin julkisesti („puolustusvaliokunta“ [87]!) Pietarin „luovuttamisesta“, ja lisäksi hallitus vaati tykkien poistamista pääkaupunkiin johtavilta teiltä. Vielä eilen Kerenskin ja Kornilovin kumppani salaliitossa vallankumousta vastaan, tilanherra Rodzjanko, tervehti hallituksen tekemää „luovuttamis“-päätöstä toivoen Pietarin, laivaston ja Neuvostojen tuhoa. Vielä eilen tuohon päätökseen yhtyi „Lontoo“ toivoen hallitukselle pikaista vapautumista Pietarista ja laivastosta. Se kaikki oli vielä eilen... Mutta tänään hallituksessa olevat tilapäisisännät, perääntyen epäjärjestyksessä laivaston ja varuskunnan edessä, jotka ovat päättäneet puolustaa järkkymättä pääkaupunkia, sot-

keutuen ja puhuen toistensa kanssa ristiin — yrittävät pelkurimaisesti hämätä tosiasioita, pyrkivät puolustelemaan itseään vallankumouksen edessä, jonka he eilen yrittivät pettää niin epäonnistuneesti ja kömpelösti. Samalla Kerenskin „kategorinen" lausunto „muuton" lykkäämisestä kevääseen asti kumotaan Kishkinin yhtä kategorisella lausunnolla siitä, että eräät hallituslaitokset „voidaan jo nyt siirtää" Moskovaan. Ja „puolustusvaliokunnan" selostaja B. Bogdanov (ei suinkaan bolshevikki!) myös ilmoittaa kategorisesti, että „hallituksen taholta on ilmennyt **halu poistua Pietarista**, ja demokratian laajat kerrokset pitävät hallituksen poismuuttamista **Pietarin** mahdollisena **luovuttamisena**" („Izvestija"). Me emme edes puhukaan siitä, että iltalehtien tietojen mukaan „Väliaikaisen hallituksen Moskovaan muuton kannattajilla oli... äänten **enemmistö**" („Russkije Vedomosti").

Väliaikaisen hallituksen viheliäiset miespahat! He, jotka ovat koko ajan pettäneet kansaa, — saattoivatko he perustaa toiveitaan mihinkään muuhun kuin joukkojen pettämiseen uudelleen, jolla he pyrkivät salaamaan sekasortoista perääntymistään?

Mutta tilapäisisännät eivät olisi tilapäisisäntiä, jos he rajoittuisivat petokseen. Perääntyen ja suojaten itseään petoksella Kerenski heittää useita syytöksiä viittaillen meidän puolueeseemme ja pitää melua „pogromien palauttamisesta" ja „vallankumouksen vaarallisista vihollisista", „kiristyksestä" ja „joukkojen turmelemisesta", „syyttömien uhrien vereen tahrituista käsistä" y.m.s.

Kerenski puhuu „vallankumouksen vihollisia" vastaan, se samainen Kerenski, joka yhdessä Kornilovin

ja Savinkovin kanssa järjesti salaliiton vallankumousta ja Neuvostoja vastaan siirtäen petollisesti pääkaupungin lähettyville kolmannen ratsuväkiarmeijakunnan!..

Kerenski puhuu „pogromien palauttamista“ vastaan, se samainen Kerenski, joka viljan hintoja korottamalla sysäsi maaseutua pogromeihin ja murhapolttoihin! Lukekaa eserräläisten puolustuskannan ajajain lehteä „Vlast Naroda“ ja päätelkää itse:

„Eräät kirjeenvaihtajamme kirjoittavat, että viimeaikaiset mellakat on liitettävä kiinteiden hintojen korottamisen yhteyteen. Uudet hinnat aiheuttivat heti elämän yleisen kallistumisen. Siitä on syntynyt tyytymättömyyttä, kiukkua ja liiallista hermostuneisuutta, minkä seurauksena väkijoukko ryhtyy helpommin kuin ennen pogromiin!..“ (№ 140).

Kerenski puhuu „joukkojen turmelemista“ vastaan, se samainen Kerenski, joka on ryvettänyt likaan vallankumousta ja vääristellyt sen moitteettomia tapoja herättämällä henkiin ohranain ja poliisikyttäin laitokset, joiden johdossa ovat saastaiset Vonljarljarskit ja Shtshukinit!..

Kerenski puhuu „kiristystä“ vastaan, se samainen Kerenski, jonka koko valtakomento on pelkkää kiristystä demokratian suhteen ja joka kilpaillen menestyksellä kenraali Habalovin kanssa harjoitti julkisesti „Demokraattisen neuvottelukokouksen“ kiristämistä olemattomalla maihinnousujoukolla Suomen rannikolla!..

Kerenski puhuu „syyttömien uhrien vereen tahrituista käsistä“, se samainen Kerenski, jonka kädet ovat todella kymmenien tuhansien sotilaiden, tämän vuoden kesäkuussa rintamalla tehdyn seikkailuluontoisen hyökkäyksen uhrien veren tahrimat!..

Sanotaan, että maailmassa on kaikella rajansa. Mutta eikö ole selvää, että porvarillisten tilapäisisäntien julkeudella ei ole rajaa?..

„Izvestija“ tiedoittaa, että „Tasavallan Neuvoston“ jäsenet tervehtivät Kerenskiä „kauankestävillä, kaikilta penkeiltä raikuvilla suosionosoituksilla“. Mitään muuta me emme odottaneetkaan lakeijamaiselta esiparlamentilta, kornilovilaisuuden synnyttämältä ja Kerenskin ristimältä keskoselta.

Mutta tietäkööt nuo herrat, tietäkööt kaikki, nekin, jotka valmistelevat salakähmäisesti vainotoimenpiteitä „vasemmistolaisia“ vastaan, nekin, jotka jo etukäteen osoittavat suosiotaan noille vainotoimenpiteille,— tietäkööt he, että kun ratkaiseva hetki lyö, niin he kaikki tulevat samalla tavalla vastaamaan vallankumouksen edessä, jonka he tahtovat kavaltaa, mutta jota heidän ei onnistu pettää.

„Rabotshi Putj“ № 37,
lokakuun 15 pnä 1917
Pääkirjoitus

VALLANKUMOUKSEN RIKKURIT

On „lakkautettava Neuvostot ja Komiteat“, sanoi kornilovilainen Kaledin Moskovan neuvottelukokouksessa kadettien kättentaputusten raikuessa.

Oikein, vastasi sovittelija Tsereteli hänelle, mutta se on vielä aikaista, sillä „ei saa vielä poistaa noita rakennustelineitä, kun vapaan vallankumouksen (s.o. vastavallankumouksen?) rakennusta ei ole vielä saatu valmiiksi“.

Se oli elokuun alussa, Moskovan neuvottelukokouksessa, jolloin Kornilovin ja Rodzjankon, Miljukovin ja Kerenskin vastavallankumouksellinen salaliitto alkoi muovautua ensi kerran.

Salaliitto „ei onnistunut“ silloin: sen pani myttyyn Moskovan työläisten poliittinen lakko. Mutta Tseretelin ja Miljukovin, Kerenskin ja Kaledinin kokoomus oli muodostunut. Kokoomus bolshevistisia työläisiä ja sotilaita vastaan. Lisäksi osoittautui, että kokoomus oli vain verho, jonka takana muodostui todellinen salaliitto Neuvostoja ja Komiteoita vastaan, vallankumousta ja sen saavutuksia vastaan, salaliitto, joka puhkesi valloilleen elokuun lopulla.

Saattoivatko eserrät ja menshevikit tietää, että ylistäessään kokoomusta Moskovan neuvottelukokouksen „elävien voimien“ kanssa he toimivat kornilovilaisten salaliittolaisten hyväksi? Saattoivatko liberaaliset pikkuporvarit „Dielo Narodassa“ ja porvariston äänitorvet „Izvestijassa“ tietää, että „eristäessään“ bolshevikkeja ja kaivaessaan maata Neuvostojen ja Komiteoiden alta he toimivat vastavallankumouksen hyväksi ja kirjoittautuivat vallankumouksen rikkureiksi?

Kornilovin kapina paljasti kaikki kortit. Se paljasti kadettien ja heidän kanssaan muodostetun kokoomuksen vastavallankumouksellisuuden. Se paljasti koko sen vaaran, joka uhkaa vallankumousta kenraalien ja kadettien liiton taholta. Se osoitti silminnähtävästi, että ellei selustassa olisi Neuvostoja ja rintamalla Komiteoita, joita vastaan puolustuskannan ajajat tekivät sopimusta Kaledinien kanssa, niin vallankumous olisi nujerrettu.

Tunnettua on, että Kornilovin kapinan vaikeina hetkinä menshevikkien ja eserrien oli pakko antautua niiden samojen kronstadtilaisten sekä „bolshevististen“ Neuvostojen ja Komiteoiden suojeltaviksi, joita vastaan he järjestivät kokoomusta Kaledinien ja muiden „elävien voimien“ kanssa.

Oli annettu arvokas ja enemmän kuin vakuuttava opetus.

Mutta... ihmisen muisti on lyhyt. Etenkin „Izvestijan“ ja selkärangattoman „Dielo Narodan“ yliloikkareiden muisti.

Kornilovin kapinan ajoista on kulunut vain toista kuukautta. Voisi luulla, että kornilovilaisuudesta on tehty loppu ikiajoiksi. Mutta „kohtalon“ ja Kerenskin

„tahdosta“ me olemme ehtineet tänä lyhyenä aikana tulla jo uuteen kornilovilaisuuden vaiheeseen. Kornilov on „vangittu“. Mutta kornilovilaisuuden johtajat ovat vallassa. Vanha kokoomus „elävien voimien“ kanssa on epäonnistunut. Mutta sen sijaan on järjestetty uusi kokoomus kornilovilaisten kanssa. Moskovan neuvottelukokous ei muuttunut „pitkäksi parlamentiksi“, niinkuin kasakka-atamaani Karaulov oli toivonut. Mutta sen sijaan on perustettu kornilovilainen esiparlamentti, jonka tarkoituksena on „korvata vanha neuvostojärjestö“. Mustien ensimmäinen neuvottelukokous Moskovassa on poistunut näyttämöltä. Mutta sen sijaan on Moskovassa muutama päivä sitten alkanut mustien toinen neuvottelukokous, mustien, joiden johtaja tilanherra Rodzjanko ilmoittaa julkisesti, että hän **„tulee iloitsemaan, jos Neuvostot ja laivasto tuhoutuvat ja saksalaiset valloittavat Pietarin“**. Hallitus on käyvinään oikeutta Kornilovia vastaan. Mutta todellisuudessa se valmistelee Kornilovin „palaamista“ pyrkimällä sopimukseen Kornilovin ja Kaledinin kanssa, yrittämällä viedä vallankumoukselliset sotajoukot pois Pietarista, aikomalla paeta Moskovaan, valmistelemalla Pietarin luovutusta ja syleilemällä „uljaita liittolaisiamme“, jotka odottavat kiihkeästi, että Itämeren laivasto murskataan, että saksalaiset valloittavat Pietarin ja että... sir Kornilov nousee valtaistuimelle...

Eikö ole selvää, että me elämme uuden, entistä uhkaavamman kornilovilaisuuden aattoa?

Eikö ole selvää, että meiltä vaaditaan nyt erikoisen suurta valppautta ja täydellistä taisteluvalmeutta?

Eikö ole selvää, että nyt ovat Neuvostot ja vallankumoukselliset Komiteat tarpeellisempia kuin koskaan ennen?

Missä on pelastus kornilovilaisuudesta, mikä on se vallankumouksen tuki, joka pystyy joukkoliikkeen koko mahdilla nujertamaan vastavallankumouksen lähenevän hyökkäyksen?

Ei ainakaan lakeijamainen esiparlamentti!

Eikö ole selvää, että ainoa pelastus on Neuvostoissa sekä niitä kannattavissa työväen ja sotilaiden joukoissa?

Eikö ole selvää, että Neuvostojen, ja vain Neuvostojen, kutsumuksena on pelastaa vallankumous läheneväitä vastavallankumoukselta?

Luulisi, että vallankumouksellisten velvollisuus on näiden järjestöjen varjeleminen ja lujittaminen, työläis- ja talonpoikaisjoukkojen liittäminen niiden ympärille sekä näiden järjestöjen yhdistäminen alueiden ja yleisvenäläisiin edustajakokouksiin.

Mutta unohdettuaan kornilovilaisuuden päivien „raskaat koettelemukset“ luopiot „Izvestijasta“ ja „Dielo Narodasta“ ovat jo monia päiviä puuhailleet Neuvostojen maineen pilaamiseksi, Neuvostojen vainoamiseksi, Neuvostojen alue-edustajakokouksien ja Neuvostojen Yleisvenäläisen edustajakokouksen myttyyn saattamiseksi, Neuvostojen desorganisoimiseksi ja hajoittamiseksi.

„Paikallisten Neuvostojen merkitys vähenee“, sanoo „Izvestija“. „Neuvostot ovat lakanneet olemasta yleisdemokraattinen järjestö. Me haluamme korvata Neuvostojen väliaikaisen organisation vakituisella, täydellisellä ja kaikinpuolisella valtiollisen ja paikallisen elämän järjestelmän organisatiolla. Kun itsevaltius ja sen

mukana koko byrokraattinen järjestelmä luhistui, niin me rakensimme edustajain Neuvostot väliaikaisiksi parakeiksi, joissa koko demokratia saattoi löytää suojan. Nyt rakennetaan parakkien tilalle uuden järjestelmän vakituinen kivirakennus ja luonnollisesti ihmiset muuttavat vähitellen parakeista mukavampiin huoneistoihin sitä mukaa kuin rakennus valmistuu kerros kerrokselta".

Siten puhuu häpeäntunnon menettänyt „Izvestija", Neuvostojen Toimeenpanevan keskuskomitean äänenkannattaja, Toimeenpanevan keskuskomitean, joka elää kituuttaa vielä Neuvostojen pitkämielisyyden ansiosta.

Ja selkärangattoman „Dielo Narodan" Ljapkinit ja Tjapkinit „Izvestijan" perässä kompuroidessaan toistelevat syvämietteisesti: Neuvostojen edustajakokous on pantava myttyyn, sillä tuossa myttyynmenossa on vallankumouksen ja Perustavan kokouksen „pelastus".

Kuuletteko? Vallankumoukselliset Neuvostot, jotka kukistivat tsarismin ja sen mielivallan, ovat „väliaikainen organisatio". Lakeijamainen esiparlamentti, joka palvelee Aleksejevia ja Kerenskiä, on „vakituinen ja kaikinpuolinen organisatio". Vallankumoukselliset Neuvostot, jotka löivät hajalle Kornilovin joukko-osastot, ovat „väliaikaisia parakkeja". Kornilovin keskonen, esiparlamentti, jonka tehtävänä on peittää jaarittelullaan voimiaan mobilisoivaa vastavallankumousta, on „vakituinen kivirakennus". Toisessa vallitsee virkeän vallankumouksellisen elämän melu ja hälinä. Toisessa vallitsee vastavallankumouksellisen kanslian virallisuus ja „kodikkuus". Voidaanko ihmetellä sitä, että „Izvestijan" ja „Dielo Narodan" yliloikkarit ovat kiiruhtaneet muuttamaan Smolnyn

opiston „parakeista“ Talvipalatsin „kivirakennukseen“ alentaen itsensä virassa — „vallankumouksen johtajista“ sir Aleksejevin sotilaspalvelijoiksi?

Neuvostot on lakkautettava, sanoo sir Aleksejev. Ahkeruus ilommė, vastaa „Izvestija“, rakentakaa vain valmiiksi Talvipalatsin „kivirakennuksen“ viimeinen „kerros“, ja „me“, me hajoitamme siihen mennessä Smolnyn opiston „parakit“.

Neuvostot on korvattava esiparlamentilla, sanoo mister Adzhemov.

Ahkeruus ilomme, vastataan hänelle „Dielo Narodasta“, antakaa ensin panna Neuvostojen edustajakokous myttyyn.

Ja noin he tekevät nyt, uuden kornilovilaisuuden aattona, jolloin vastavallankumous on jo kutsunut koolle edustajakokouksensa Moskovaan, jolloin kornilovilaisuus on jo mobilisoinut voimansa ja järjestää pogromeja maaseudulla, aiheuttaa nälänhätää ja työttömyyttä kaupungissa, valmistelee Perustavan kokouksen murtamista, kokoaa julkisesti voimia selustassa ja rintamalla uutta hyökkäystä varten vallankumousta vastaan.

Mitä muuta se on kuin vallankumouksen ja sen saavutusten suoranaista kavaltamista?

Mitä muita he ovat kuin vallankumouksen ja sen järjestöjen inhoittavia rikkureita?

Miten tämän jälkeen on Neuvostoihin järjestyneiden työläisten ja sotilaiden suhtauduttava heihin, jos he, nuo „Izvestijan“ ja „Dielo Narodan“ herrat, tulevan kornilovilaisuuden „vaikeina hetkinä“ ojentavat näille „vanhaan tapaan“ „kerjäläisen anovan käden“ pyytäen suojelusta vastavallankumousta vastaan?..

Työläiset kärräävät tavallisesti lakonrikkurit ulos työntökärryillä.

Talonpojat sitovat tavallisesti yhteisen asian rikkurit häpeäpaaluun.

Me emme epäile sitä, etteivätkö Neuvostot löytäisi keinoa leimatakseen asianomaisella tavalla vallankumouksen ja sen järjestöjen halpamaiset rikkurit.

„Rabotshi Putj" № 37,
lokakuun 15 pnä 1917
Artikkeli ilman allekirjoitusta

PUHE KESKUSKOMITEAN ISTUNNOSSA

lokakuun 16 pnä 1917

Kapinapäivä on valittava tarkoituksenmukaisesti. Vain siten on käsitettävä päätöslauselma[88]. Sanotaan, että on odoteltava hallituksen hyökkäystä, mutta on ymmärrettävä, mitä on hyökkäys. Viljan hintain korottaminen, kasakkain lähettäminen Donetsin kaivosalueelle y.m.s. — se kaikki on jo hyökkäystä. Kuinka kauan on odoteltava, ellei tehdä sotilaallista hyökkäystä? Se, mitä Kamenev ja Zinovjev ehdottavat, johtaa objektiivisesti siihen, että vastavallankumous saa mahdollisuuden valmistautua ja järjestäytyä. Me tulemme perääntymään loppumattomasti ja häviämme vallankumouksen. Miksi emme turvaisi itsellemme kapinapäivän ja ehtojen valitsemismahdollisuutta voidaksemme estää vastavallankumouksen järjestäytymisen?

Toveri Stalin ryhtyy erittelemään kansainvälisiä suhteita ja todistaa, että nyt pitää olla enemmän uskoa. Tässä on kaksi linjaa: toinen linja pitää suuntanaan vallankumouksen voittoa ja luo katseensa Eurooppaan, toinen ei luota vallankumoukseen, vaan aikoo olla ainoastaan oppositiona. Pietarin Neuvosto

on jo lähtenyt kapinan tietä kieltäytymällä antamasta lupaa sotajoukkojen poisviemiselle. Laivasto on jo noussut kapinaan, koska se on lähtenyt Kerenskiä vastaan. Meidän on siis lähdettävä vankasti ja peruuttamattomasti kapinan tietä.

Lyhyitä muistiinpanoja Keskuskomitean täysistunnossa

„LIHAVAT VASIKAT YMPÄRÖIVÄT MINUT“

Bolshevikit ovat antaneet tunnuksen — on oltava valmiina! Se on aiheutunut tilanteen kärjistymisestä ja vastavallankumouksen voimain mobilisoimisesta, vastavallankumouksen, joka aikoo hyökätä vallankumouksen kimppuun, joka yrittää katkaista vallankumoukselta pään luovuttamalla pääkaupungin Wilhelmille ja joka aikoo herpaannuttaa pääkaupungin viemällä sieltä pois vallankumouksellisen armeijan.

Mutta kaikki eivät ole ymmärtäneet samalla tavalla puolueemme antamaa vallankumouksellista tunnusta.

Työläiset ovat ymmärtäneet sen „omalla tavallaan“ ja alkaneet aseistautua. He, työläiset, ovat paljon tarkkanäköisempiä kuin hyvin monet „viisaat“ ja „valistuneet“ intelligentit.

Sotilaat eivät jää jälkeen työläisistä. Jo eilen pääkaupungin varuskunnan rykmenttien ja komppaniain Komiteain kokouksessa he päättivät valtavalla äänten enemmistöllä puolustaa horjumatta vallankumousta ja sen johtajaa, Pietarin Neuvostoa, jonka ensimmäisestä kutsusta he sitoutuvat tarttumaan aseisiin.

Niin ovat asiat työläisten ja sotilaiden suhteen.

Muiden kerrosten suhteen on asia toisin.

Porvaristo tietää, missä kalat kutevat. Se otti ja asetti „liiemmittä puheitta" tykkejä Talvipalatsin edustalle, sillä sillä on omat „vänrikkinsä" ja „upseerikoululaisensa", joita historia ei toivoaksemme unohda.

Porvariston asiamiehet „Denissä" ja „Volja Narodassa" ovat aloittaneet puoluettamme vastaan sotaretken „sekoittaen" bolshevikit mustiin ja tiedustellen heiltä itsepintaisesti „kapinan ajasta".

Heidän säestäjänsä, Kerenskin sotilaspalvelijat, Binasikit ja Danit, ovat julkaista täräyttäneet „Toimeenpanevan keskuskomitean" allekirjoittaman julistuksen kehoittaen olemaan lähtemättä liikkeelle, tiedustellen „Denin" ja „Volja Narodan" tapaan „kapinan ajasta" ja kutsuen työläisiä ja sotilaita polvistumaan Kishkinin ja Konovalovin eteen.

Ja „Novaja Zhiznin" pelästyneiden heikkohermoisten olo on käynyt mahdottomaksi, sillä he „eivät voi enää vaieta", vaan rukoilevat meitä sanomaan vihdoinkin: koska bolshevikit lähtevät liikkeelle.

Sanalla sanoen, ellei oteta lukuun työläisiä ja sotilaita, niin tosiaankin „lihavat vasikat ympäröivät minut" parjaten ja ilmiantaen, uhaten ja rukoillen, kysellen ja tiedustellen.

Meidän vastauksemme.

Porvaristosta ja sen „koneistosta": niiden kanssa me tulemme keskustelemaan erikseen.

Porvariston asiamiehistä ja palkkakätyreistä: me lähetämme heidät vastavakoilulaitokseen — sieltä he voivat „saada tietää" ja vuorostaan „saattaa tiedoksi" kenelle kuuluu „esiintymisen" „päivän" ja „tunnin",

„esiintymisen“, jonka kulkureitin „Denin“ provokaattorit ovat jo sommitelleet.

Binasikeista, Daneista ja muista Kerenskin sotilaspalvelijoista Toimeenpanevassa keskuskomiteassa: me emme tee tiliä „sankareille“, jotka ovat menneet Kishkinin ja Kerenskin hallituksen puolelle työläisiä, sotilaita ja talonpoikia vastaan. Mutta me yritämme parhaamme, että he, nuo rikkuruuden sankarit, joutuvat vastaamaan Neuvostojen edustajakokouksen edessä, jonka he vielä eilen yrittivät ehkäistä, mutta joka heidän on tänään pakko kutsua koolle perääntyessään Neuvostojen painostuksesta.

Mitä tulee „Novaja Zhiznin“ heikkohermoisiin, niin me emme saa selvää, mitä he oikeastaan meiltä tahtovat.

Jos he tahtovat tietää kapinan „päivän“ sitä varten, että voisivat ennakolta mobilisoida pelästyneiden intelligenttien voimat... paetakseen ajoissa sanokaamme Suomeen, niin me voimme heitä vain... kehua, sillä me „yleensä“ kannatamme voimien mobilisointia.

Jos he kyselevät kapinan „päivää“ sitä varten, että voisivat rauhoittaa „rautaisia“ hermojaan, niin vakuutamme heille, että vaikkapa kapinan „päivä“ olisi määrättykin ja vaikkapa bolshevikit kuiskaisivat sen heidän „korvaansakin“, niin siitä ei heikkohermoistemme olo kävisi yhtään „helpommaksi“: seuraisi uusia „kysymyksiä“, hysteriakohtauksia y.m.

Mutta jos he tahtovat pelkästään osoittaa mieltään meitä vastaan haluten erottautua meidän puolueestamme, niin me voimme taaskin vain kehua heitä: sillä ensinnäkin ne, joille se kuuluu, tulevat laskemaan tuon järkevän askeleen mahdollisten „selkkaus-

ten“ ja „vastoinkäymisten“ jälkeen kieltämättä heidän ansiokseen; toiseksi se saa aikaan selvyyden työläisten ja sotilaiden tajunnassa, jotka ymmärtävät vihdoinkin, että „Novaja Zhizn“ karkaa toisen kerran (heinäkuun päivät!) vallankumouksen riveistä Burtsevien ja Suvorinien mustaan sotajoukkoon. Ja jokainenhan tietää sen, että me olemme yleensäkin selvyyden kannalla.

Mutta ehkä he eivät voi „vaieta“ sen vuoksi, että nyt ovat yleensä kaikki alkaneet kotkottaa intelligenttimäisen häilyväisyyden kotimaisessa suossa? Eiköhän Gorkin „ei saa vaieta“ ole selitettävissä siten? Uskomatonta, mutta se on totta. He istuivat ja olivat vaiti, kun tilanherrat ja näiden käskyläiset saattoivat talonpojat epätoivon valtaan ja nälkä-„mellakoihin“. He istuivat ja olivat vaiti, kun kapitalistit ja näiden perässä laahustajat valmistelivat työläisille koko Venäjää käsittävää työnsulkua ja työttömyyttä. He osasivat olla vaiti, kun vastavallankumous yritti luovuttaa pääkaupungin ja viedä sieltä pois armeijan. Mutta nuo ihmiset näköjään „eivät voi vaieta“, kun vallankumouksen etujoukko, Pietarin Neuvosto, ryhtyi puolustamaan petettyjä työläisiä ja talonpoikia! Ja ensimmäinen sana, minkä he lausuivat, ei ole moitteen sana vastavallankumoukselle, ei, vaan sille samalle vallankumoukselle, josta he puhuvat innokkaasti teelasin ääressä, mutta jota he karttavat kuin ruttoa kaikkein vastuunalaisimpina hetkinä! Eikö se ole „kummallista“?

Venäjän vallankumous on suistanut alas monta arvovaltaista henkilöä. Sen mahti ilmenee muun muassa siinä, että se ei ole kumartunut „suurten

nimien“ edessä, vaan on ottanut heidät palvelukseensa tai painanut heidät olemattomiin, elleivät he ole halunneet ottaa siltä oppia. Heitä, noita vallankumouksen sittemmin hylkäämiä „suuria nimiä“, on kokonainen sarja. Plehanov, Kropotkin, Breshkovskaja, Zasulitsh ja yleensä kaikki ne vanhat vallankumoukselliset, jotka ovatkin merkittäviä vain sen takia, että ovat **vanhoja**. Pelkäämme, että noiden „pönkkien“ laakerit eivät suo Gorkille unirauhaa. Pelkäämme, että Gorkia on alkanut „kuolettavasti“ vetää heidän luokseen, arkistoon.

Mitäpä siitä, täyttäköön kukin tahtonsa... Vallankumous ei osaa surra eikä haudata vainajiaan...

„Rabotshi Putj“ № 41,
lokakuun 20 pnä 1917
Artikkeli ilman allekirjoitusta

MITÄ ME TAHDOMME?

Helmikuussa sotilaat ja työläiset kukistivat tsaarin. Mutta voitettuaan tsaarin he eivät halunneet ottaa valtaa käsiinsä. Pahojen paimenten, eserrien ja menshevikkien, johtamat työläiset ja sotilaat luovuttivat vapaaehtoisesti vallan tilanherrojen ja kapitalistien käskyläisille: Miljukoveille ja Lvoveille, Gutshkoveille ja Konovaloveille.

Se oli voittajien kohtalokas virhe. Siitä virheestä saavat nyt maksaa sotilaat rintamalla sekä työläiset ja talonpojat selustassa.

Kukistaessaan tsaarin työläiset luulivat saavansa leipää ja työtä. Mutta sen sijaan he „saivat" kalliin ajan ja nälänhädän, työnsulut ja työttömyyden.

Minkä vuoksi?

— Sen vuoksi, että hallituksessa istuu kapitalistien ja keinottelijain käskyläisiä, jotka haluavat nujertaa työläiset nälällä.

Kukistaessaan tsaarin talonpojat luulivat saavansa maata. Mutta sen sijaan he „saivat" edustajiensa vangitsemisia ja rankaisuretkikuntia.

Minkä vuoksi?

— Sen vuoksi, että hallituksessa istuu tilanherrojen käskyläisiä, tilanherrojen, jotka eivät millään muotoa anna maita talonpojille.

Kukistaessaan tsaarin sotilaat luulivat saavansa rauhan. Mutta sen sijaan he „saivat“ pitkällisen sodan, jota halutaan vielä pitkittää ensi syksyyn asti.

Minkä vuoksi?

— Sen vuoksi, että hallituksessa istuu englantilaisten ja ranskalaisten pankkiirien käskyläisiä, pankkiirien, joille ei ole edullista sodan „pikainen“ loppuminen ja jotka hyötyvät sodasta rosvojen tavoin.

Kukistaessaan tsaarin kansa luuli, että parin kolmen kuukauden kuluttua kutsutaan koolle Perustava kokous. Mutta Perustavan kokouksen koollekutsumista on jo kerran lykätty ja nyt viholliset valmistelevat ilmeisesti sen lopullista tyhjäksi tekemistä.

Minkä vuoksi?

— Sen vuoksi, että hallituksessa istuu kansan vihollisia, joille Perustavan kokouksen koollekutsuminen ajoissa ei ole edullista.

Helmikuun vallankumouksen voiton jälkeen valta jäi tilanherrojen ja kapitalistien, pankkiirien ja keinottelijain, tukkukauppiaiden ja sotarosvojen käsiin,— siinä oli työläisten ja sotilaiden kohtalokas virhe, siinä on selustan ja rintaman nykyisten onnettomuuksien syy.

Tämä virhe on korjattava nyt heti. On tullut hetki, jolloin edelleen viivytteleminen uhkaa tuhota koko vallankumouksen asian.

Nykyisen tilanherrain ja kapitalistien hallituksen tilalle on pantava uusi, työläisten ja talonpoikain hallitus.

Nykyisen vallananastaja-hallituksen tilalle, jota kansa ei ole valinnut ja joka ei ole kansalle vastuunalainen, on saatava hallitus, jonka kansa tunnustaa, jonka työläisten, sotilaiden ja talonpoikain edustajat ovat valinneet ja joka on vastuussa näille edustajille. Kishkinin ja Konovalovin hallituksen tilalle on pantava työväen, sotilaiden ja talonpoikain edustajain Neuvostojen hallitus.

Se, mikä jäi tekemättä helmikuussa, on tehtävä nyt.

Sitä, vain sitä tietä voidaan hankkia rauha, leipää, maata ja vapaus!

— Työläiset, sotilaat, talonpojat, kasakat, kaikki työtätekevät!

Haluatteko te, että nykyisen tilanherrojen ja kapitalistien hallituksen tilalle tulisi valtaan uusi, työläisten ja talonpoikain hallitus?

Haluatteko te, että Venäjän uusi hallitus julistaisi talonpoikain vaatimuksen mukaisesti tilanherrain oikeuden maahan lakkautetuksi ja antaisi lunastuksetta kaikki tilanherrain maat Talonpoikaiskomiteoille?

Haluatteko te, että Venäjän uusi hallitus saattaisi yleiseen tietoon tsaarin salaiset sopimukset, julistaisi ne mitättömiksi ja ehdottaisi kaikille sotaakäyville kansoille oikeudenmukaista rauhaa?

Haluatteko te, että Venäjän uusi hallitus vihdoinkin panisi kuriin työnsulkijat ja keinottelijat, jotka kärjistävät tahallaan nälänhätää ja työttömyyttä, rappiotilaa ja kallista aikaa?

Jos te haluatte sitä, niin kootkaa kaikki voimanne, nouskaa kaikki yhtenä miehenä, järjestäkää

kokouksia, valitkaa edustajistoja ja esittäkää niiden kautta vaatimuksenne Neuvostojen edustajakokoukselle, joka alkaa huomenna Smolnyssa.

Jos te kaikki toimitte yksimielisesti ja järkkymättä, niin ei kukaan uskalla vastustaa kansan tahtoa. Vanha hallitus luovuttaa paikkansa uudelle sitä rauhallisemmin, mitä voimakkaammin, järjestyneemmin ja pontevammin te esiinnytte. Ja silloin koko maa lähtee rohkeasti ja varmasti hankkimaan rauhaa kansoille, maata talonpojille, leipää ja työtä nälkäänäkeville.

Vallan on siirryttävä työväen, sotilaiden ja talonpoikain edustajain Neuvostojen käsiin.

Valtaan on tultava uuden hallituksen, jonka Neuvostot valitsevat, jonka Neuvostot voivat vaihtaa ja joka on vastuussa Neuvostoille.

Vain sellainen hallitus voi turvata Perustavan kokouksen ajoissa koollekutsumisen.

„Rabotshi Putj“ № 44,
lokakuun 24 pnä 1917
Pääkirjoitus

HUOMAUTUKSIA

1 Internationalistien kansainvälinen konferenssi pidettiin Zimmerwaldissa syyskuun 5—8 (elokuun 23—26) pnä 1915. Manifestissaan konferenssi katsoi maailmansodan imperialistiseksi sodaksi; se tuomitsi niiden „sosialistien" menettelyn, jotka olivat äänestäneet sotamäärärahojen puolesta ja osallistuivat porvarillisiin hallituksiin; se kehoitti Euroopan työläisiä ryhtymään taisteluun sotaa vastaan, rauhan puolesta ilman aluevaltauksia ja sotakorvauksia. Internationalistien toinen konferenssi pidettiin Kienthalissa huhtikuun 24—30 (11—17) pnä 1916. Kienthalissa hyväksytty manifesti ja päätöslauselmat olivat seuraava edistysaskel sotaa vastaan tähdätyn internationalistisen vallankumouksellisen liikkeen kehityksessä. Mutta samaten kuin Zimmerwaldin konferenssi ei Kienthalinkaan konferenssi hyväksynyt bolshevistisia tunnuksia: imperialistisen sodan muuttaminen kansalaissodaksi, omien imperialististen hallitusten tappio sodassa, III Internationalen järjestäminen. — *6.*

2 „Yhtenäisyys" ryhmä muodostui organisatoorisesti maaliskuussa 1917; siihen kuuluivat äärimmäisen oikeistolaiset puolustusmenshevikit; johtava merkitys siinä oli Plehanovilla sekä entisillä likvidaattoreilla Burjanovilla ja Jordanskilla. Ryhmä kannatti tinkimättä Väliaikaista hallitusta, vaati imperialistisen sodan jatkamista ja yhdessä mustasotnialaisten kanssa jahtasi bolshevikkeja. Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen päivinä ryhmän jäsenet osallistuivat vasta-

vallankumoukselliseen „Synnyinmaan ja vallankumouksen pelastamisen komiteaan“. —*10*.

3 **„Retsh“** („Puhe“) — sanomalehti, kadettipuolueen pää-äänenkannattaja; ilmestyi Pietarissa vuoden 1906 helmikuusta vuoden 1917 lokakuun 26 päivään. — *20*.

4 **„Den“** („Päivä“) — sanomalehti, julkaistiin Pietarissa vuodesta 1912 pankkien varoilla; oli menshevikki-likvidaattorien käsissä; lakkautettiin lokakuun 26 pnä 1917 vastavallankumouksellisen toiminnan takia. — *20*.

5 Sanomalehtimiehille Miljukovin antaman haastattelun johdosta julkaistiin „Pravda“ („Totuus“) lehden 17. numerossa maaliskuun 25 pnä 1917 pääkirjoitus otsikolla „Alas imperialistien politiikka!“, jossa luonnehdittiin Väliaikaisen hallituksen ulkopolitiikkaa.

Helmikuun vallankumouksen jälkeen (maaliskuun 5 päivästä 1917) **„Pravda“** alkoi ilmestyä bolshevikkien puolueen Pää-äänenkannattajana. VSDTP(b):n Keskuskomitean byroon laajennetussa istunnossa maaliskuun 15 pnä 1917 „Pravdan“ toimitukseen valittiin J. V. Stalin. Palattuaan Venäjälle huhtikuussa 1917 V. I. Lenin alkoi johtaa „Pravdan“ toimittamista. „Pravdan“ lähimpiä avustajia olivat: V. M. Molotov, J. M. Sverdlov, M. S. Olminski, K. N. Samoilova y.m. Heinäkuun 5 päivänä 1917 upseerikoululaiset ja kasakat panivat toimeen „Pravdan“ toimituksen hävityksen. Heinäkuun päivien jälkeen, kun V. I Lenin siirtyi illegaaliseen asemaan, puolueen Pää-äänenkannattajan vastaavaksi toimittajaksi tuli J. V. Stalin. VSDTP(b):n Keskuskomitean Sotilasjärjestön onnistui järjestää lehden julkaiseminen heinäkuun 23 päivästä 1917 nimellä „Rabotshi i Soldat“ („Työmies ja Sotilas“). Puolueen Keskuskomitea antoi sellaisen ohjeen, että „Rabotshi i Soldat“ lehti täyttäisi puolueen Pää-äänenkannattajan perustamiseen asti sen tehtäviä. Heinä- ja lokakuun välisenä kautena puolueen Pää-äänenkannattaja teki erittäin suuren työn työläisten ja sotilaiden liittämiseksi bolshevistisen puolueen ympärille ja aseellisen kapinan valmistelemiseksi. Elokuun 13 päivästä 1917 bolshevikkien Pää-äänenkannattaja ilmestyy nimellä

„Proletari" („Proletaari"), sen lakkauttamisen jälkeen nimellä „Rabotshi" („Työmies") ja sitten nimellä „Rabotshi Putj" („Työmiehen Tie"). Viimemainittu ilmestyi vuoden 1917 lokakuun 26 päivään asti. Lokakuun 27 päivästä 1917 bolshevistisen puolueen Pää-äänenkannattaja alkoi ilmestyä jälleen nimellä „Pravda".— *22.*

6 **„Vetsherneje Vremja"** („Ajan Iltalehti") — taantumuksellista suuntaa edustanut iltalehti, jonka A. S. Suvorin perusti; ilmestyi Pietarissa vuodesta 1911 vuoteen 1917.— *23.*

7 **„Dielo Naroda"** („Kansan Asia") — eserrien sanomalehti, ilmestyi Pietarissa maaliskuun 15 päivästä 1917 tammikuuhun 1918.— *25.*

8 Sonderbund — Sveitsin seitsemän katolisen kantonin taantumuksellinen liitto, joka perustettiin vuonna 1845 ja joka puolsi maan valtiollista pirstoutuneisuutta. Vuonna 1847 syttyi aseellinen taistelu Sonderbundin ja muiden kantonien välillä, jotka kannattivat vallan keskittämistä Sveitsissä. Sota päättyi Sonderbundin tappioon ja Sveitsin muuttumiseen valtioiden liitosta yhtenäiseksi liittovaltioksi.— *27.*

9 VSDTP(b):n VII (Huhtikuun) Yleisvenäläinen konferenssi pidettiin Pietarissa huhtikuun 24—29 pnä 1917. Se oli bolshevikkien ensimmäinen legaalinen konferenssi. Sillä oli puolueen elämässä edustajakokouksen merkitys. Nykyhetken tilanteesta tekemässään alustuksessa V. I. Lenin kehitteli väittämiä, jotka hän oli esittänyt aikaisemmin Huhtikuun teeseissä. J. V. Stalin piti konferenssissa puheen, jossa hän puolusti V. I. Leninin esittämää päätöslauselmaa ajankohtaa koskevasta kysymyksestä, ja alustuksen kansallisuuskysymyksestä. Konferenssi tuomitsi Kamenevin, Rykovin, Zinovjevin, Buharinin ja Pjatakovin opportunistisen antautumiskannan, kun he vastustivat sosialistista vallankumousta Venäjällä ja kansallisuuskysymyksessä olivat natsionalistis-chauvinistisella kannalla. Huhtikuun konferenssi suuntasi bolshevikkien puolueen taisteluun porvarillis-demokraattisen vallankumouksen sosialistiseksi vallankumoukseksi muuttu-

misen puolesta. Huhtikuun konferenssin päätöslauselmaa kansallisuuskysymyksestä kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä“, I osa, 6. painos, 1940, s. 233.— *31.*

10 VKP(b):n VIII edustajakokous pidettiin Moskovassa maaliskuun 18—23 pnä 1919. Edustajakokous torjui päättäväisesti Buharinin ja Pjatakovin suurvaltalaiset, chauvinistiset katsomukset kansallisuuskysymyksessä. Edustajakokouksen hyväksymää „VKP(b):n ohjelmaa“ kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä“, I osa, 6. painos, 1940, s. 281—295.— *32.*

11 Kts. „Kominternin toinen kongressi heinä—elokuussa 1920“. M., 1934, s. 492.— *32.*

12 Shingarjovin sähkösanoman teksti esitetään V. I. Leninin kirjoituksessa „„Vapaaehtoinen sopimus“ tilanherrojen ja talonpoikien välillä?“, joka julkaistiin „Pravdan“ 33. numerossa huhtikuun 15 pnä 1917 (kts. V. I. Lenin. Teokset, XX osa, s. 169).— *36.*

13 Pietarin Neuvoston Toimeenpanevan komitean koollekutsuma työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostojen Yleisvenäläinen neuvottelukokous pidettiin Pietarissa maaliskuun 29 päivästä huhtikuun 3 päivään 1917; se oli menshevikkien ja eserräin vaikutuksen alainen.— *45.*

14 Väliaikaisen hallituksen ulkoministerin, kadettien johtajan Miljukovin nootissa, joka lähetettiin liittolaisvalloille huhtikuun 18 pnä 1917, vahvistettiin Väliaikaisen hallituksen uskollisuus tsarismin solmimille sopimuksille ja ilmoitettiin hallituksen olevan valmiin jatkamaan imperialistista sotaa. Nootti aiheutti Pietarin työläisten ja sotilaiden mitä kiivaimman suuttumuksen.— *48.*

15 Vallankumoukselliset sotilaat olivat helmikuun vallankumouksen päivinä ottaneet haltuunsa tsaarin rakastajattaren Kshesinskajan palatsin. Sinne sijoitettiin bolshevikkien Keskus-

komitea ja Pietarin komitea, VSDTP(b):n Keskuskomitean Sotilasjärjestö, sotilasklubi sekä muita työväen ja sotilaiden järjestöjä. — *50.*

16 Marian palatsissa pidetyn neuvottelukokouksen jälkeen Väliaikainen hallitus julkaisi huhtikuun 22 pnä 1917 Miljukovin nootin johdosta „selityksen", jossa se ilmoitti, että tunnuksella „ratkaiseva voitto vihollisesta" se tarkoittaa „vankan rauhan aikaansaamista kansojen itsemääräämisen pohjalla". Työväen ja sotilaiden edustajain Pietarin Neuvoston sovittelunhaluinen Toimeenpaneva komitea katsoi hallituksen oikaisut ja „selitykset" tyydyttäviksi ja „selkkauksen päättyneeksi". — *51.*

17 Bund — „Juutalaisten yleinen työväenliitto Puolassa, Liettuassa ja Venäjällä" — järjestettiin lokakuussa 1897 (kts. J. V. Stalin. Teokset, I osa, s. 414, 7. huomautus). — *58.*

18 Kuntien ja asutusten edustajien edustajakokouksessa valittu Schlüsselburgin vallankumouksellinen kansan Kihlakuntakomitea ryhtyi toimenpiteisiin maakysymyksen ratkaisemiseksi. Tuon Komitean maavaliokunta päätti: 1) suorittaa kirkoille, luostareille, tsaarin perheelle ja yksityisille omistajille kuuluvien vapaiden maiden yhteiskynnön; 2) ottaa alimmalla hinnalla yksityistiloilta ja varastoista tarvittava karja, kalusto j.n.e. Tämän päätöksen mukaisesti kuntakomiteat ottivat valvontaansa kihlakunnan kaikki maat, toimittivat maatalouskaluston luetteloinnin, järjestivät metsien suojelun valvonnan, joutomaiden kynnön j.n.e. — *63.*

19 „Soldatskaja Pravdan" 13. numeron liitteessä toukokuun 3 pnä 1917 julkaistiin VSDTP(b):n VII (Huhtikuun) Yleisvenäläisen konferenssin päätöslauselmat. — *71.*

20 Valmistautuminen Pietarin piiriduumien vaaleihin alkoi huhtikuussa 1917. „Pravda" sekä bolshevikkipuolueen Pietarin komitea ja piirikomiteat kutsuivat työläisiä ja sotilaita osallistumaan aktiivisesti vaaleihin ja äänestämään bolshevikkien ehdokaslistoja. Toukokuun 10 päivänä 1917 pidettiin

J. V. Stalinin osanotolla VSDTP(b):n Pietarin komitean istunto, jossa kuultiin yleiskaupunkilaisen vaalilautakunnan ja piirien vaalilautakuntien selostukset kunnallisvaalikamppailun kulusta. Pietarin piiriduumien vaalit toimitettiin toukokuun 27 päivästä kesäkuun 5 päivään 1917. J. V. Stalin kirjoitti vaalien tuloksista artikkelin „Kunnallisvaalien tuloksista Pietarissa“ (kts. tämä osa, s. 99). — *72.*

21 Trudovikit eli „työryhmä“ — pikkuporvarillisten demokraattien ryhmä; muodostui I Valtakunnanduuman talonpoikaisedustajista vuoden 1906 huhtikuussa. Vuonna 1917 trudovikit sulautuivat yhteen „kansan sosialistisen“ puolueen kanssa. — *77.*

22 „Kansan sosialistit“ (enessät) — pikkuporvarillinen järjestö; muodostui vuonna 1906 erottuaan eserrien oikeistosivustasta. Enessät esittivät poliittisia vaatimuksia, jotka eivät menneet perustuslaillisen monarkian puitteiden yli. Lenin nimitti heitä „sosiali-kadeteiksi“ ja „eserräläisiksi menshevikeiksi“. Vuoden 1917 helmikuun vallankumouksen jälkeen enessien puolue asettui muiden pikkuporvarillisten „sosialististen“ puolueiden joukossa eräälle kaikkein oikeistolaisimmalle kannalle. Lokakuun vallankumouksen jälkeen enessät olivat mukana vastavallankumouksellisissa järjestöissä. — *77.*

23 „**Rabotshaja Gazeta**“ („Työväen Lehti“) — menshevikkien puolueen pää-äänenkannattaja; ilmestyi Pietarissa maaliskuun 7 päivästä 1917. Lehti lakkautettiin pian Lokakuun vallankumouksen jälkeen. — *78.*

24 „Väliryhmä“ („Yhdistyneiden sosialidemokraattien väliryhmä“) syntyi Pietarissa vuonna 1913. Siihen kuului trotskilaisia menshevikkejä ja osa entisiä bolshevikkeja, jotka olivat jääneet pois puolueesta. Ensimmäisen maailmansodan aikana väliryhmäläiset olivat keskustalaisella kannalla ja taistelivat bolshevikkeja vastaan. Vuonna 1917 he ilmoittivat olevansa yhtä mieltä bolshevistisen puolueen linjan kanssa. Sen vuoksi bolshevikit tekivät Pietarin piiriduumain vaaleissa toukokuussa 1917 vaaliliiton väliryhmäläisten kanssa. VSDTP(b):n VI edus-

tajakokouksessa väliryhmäläiset otettiin puolueeseen. Osa heistä Trotskin johdolla osoittautui sittemmin kansan vihollisiksi. — *80.*

25 **„Novaja Zhizn“** („Uusi Elämä“) — menshevistinen sanomalehti, ilmestyi Pietarissa vuoden 1917 huhtikuusta lähtien. Sen ympärille liittyivät martovilaiset menshevikit ja puolimenshevistisellä kannalla olleet intelligenttiyksilöt. „Novaja Zhiznin“ ryhmä häilyi alinomaa sovittelijain ja bolshevikkien välillä; heinäkuun päivien jälkeen ryhmän jäsenet osallistuivat yhdessä puolustusmenshevikkien kanssa yhdistävään edustajakokoukseen. Lokakuun vallankumouksen jälkeen ryhmä asettui, muutamia bolshevikkeihin liittyneitä henkilöitä lukuunottamatta, Neuvostovaltaan nähden vihamieliselle kannalle. „Novaja Zhizn“ lehti lakkautettiin kesällä 1918. — *81.*

26 Talonpoikain ensimmäinen Yleisvenäläinen edustajakokous pidettiin Pietarissa toukokuun 4—28 pnä 1917. Enemmistö edustajakokouksessa oli eserrillä ja heitä lähellä olevilla ryhmillä. Suurin osa läänien talonpoikaisedustajista kuului maaseudun kulakkikerroksiin. — *88.*

27 „Sotilaan oikeuksien julistus“ — Väliaikaisen hallituksen sotaministerin Kerenskin toukokuun 11 pnä 1917 antama päiväkäsky armeijalle ja laivastolle sotilashenkilöiden perusoikeuksista. „Julistus“ rajoitti huomattavasti niitä sotilaiden oikeuksia, jotka he olivat valloittaneet vuoden 1917 vallankumouksen ensi päivinä. Pietarin Neuvoston eserräläis-menshevistinen Toimeenpaneva komitea tervehti „sotilaan oikeuksien julistusta“, mutta sotilaat ja matruusit ottivat sen vastaan vastalausekokouksilla nimittäen sitä oikeudettomuusjulistukseksi. — *88.*

28 **„Vetshernjaja Birzhjovka“** („Pörssin Iltalehti“) — **„Birzhevyje Vedomosti“** („Pörssin Tiedonantolehti“) lehden iltapainos. „Birzhevyje Vedomosti“ — porvarillinen sanomalehti, joka ilmestyi Pietarissa vuodesta 1880 lähtien. „Birzhjovka“ nimestä tuli pilkkanimi, joka merkitsi lehdistön periaatteet-

tomuutta ja lahjottavuutta. Pietarin Neuvoston Sotilaallinen vallankumouskomitea lakkautti sanomalehden lokakuun lopulla 1917. — *89*.

29 Sveitsin sosialistisen puolueen sihteeri Robert Grimm saapui Venäjälle toukokuussa 1917. Kesäkuun alussa julkaistiin porvarillisissa lehdissä sellainen tiedonanto, että Grimm oli saanut tehtäväkseen tunnustella maaperää erikoisrauhalle Saksan ja Venäjän välillä. Tämän johdosta Väliaikainen hallitus karkoitti Grimmin Venäjältä. — *93*.

30 Pietarin Neuvoston valmistelema ja koollekutsuma työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostojen ensimmäinen Yleisvenäläinen edustajakokous pidettiin kesäkuun 3—24 päivänä 1917. Edustajakokouksessa oli enemmistö eserrillä (285 edustajaa) ja menshevikeillä (248 edustajaa). Bolshevikeilla, jotka siihen aikaan olivat vähemmistönä Neuvostoissa, oli 105 edustajaa. Bolshevikit paljastivat edustajakokouksessa sodan imperialistisen luonteen ja porvariston kanssa sovittelemisen turmiollisuuden. Puheet suhteesta Väliaikaiseen hallitukseen ja sodasta piti V. I. Lenin, joka asetti menshevikkien ja eserrien sovittelutunnuksia vastaan vaatimuksen koko vallan siirtämisestä Neuvostoille. Edustajakokous oli menshevikkien ja eserrien vaikutuksen alainen. — *97*.

31 **„Volja Naroda“** („Kansan Tahto“) — sanomalehti, eserrien puolueen oikeistosivustan äänenkannattaja; ilmestyi Pietarissa huhtikuun 29 päivästä marraskuun 24 päivään 1917. — *102*.

32 Vetoomus „Kaikille työtätekeville, kaikille Pietarin työläisille ja sotilaille“ kirjoitettiin työläisten ja sotilaiden mielenosoituksen johdosta, jonka VSDTP(b):n Keskuskomitea ja Pietarin komitea olivat määränneet kesäkuun 10 päiväksi 1917. Se julkaistiin ensi kerran kesäkuun 9 pnä Pietarin kaupunginosissa levitetyn julistuksen muodossa. Kesäkuun 10 päivänä vetoomuksen piti ilmestyä „Pravdan“ ja „Soldatskaja Pravdan“ palstoilla, mutta koska bolshevikkien Keskuskomitean ja Pietarin komitean oli pakko kesäkuun 10 päivän vastaisena yönä peruuttaa mielenosoitus, niin se leikattiin pois „Pravdan“

ja „Soldatskaja Pravdan“ stereotyyppilaatasta. Vain pieni määrä „Soldatskaja Pravdan“ numeroita, joissa oli vetoomuksen teksti, oli ehditty lähettää levitettäväksi. Kesäkuun 13 pnä vetoomus julkaistiin „Pravdan“ 80. numerossa artikkelin „Totuus mielenosoituksesta“ jälkeen. Kesäkuun 17 ja 18 pnä 1917 vetoomus julkaistiin vielä kerran „Pravdassa“ uuden mielenosoituksen yhteydessä, joka oli määrätty kesäkuun 18 päiväksi. — *105.*

33 **„Okopnaja Pravda“** („Juoksuhaudan Totuus“) — bolshevistinen sanomalehti, ilmestyi Riiassa vuoden 1917 huhtikuun 30 päivästä lähtien. Lehden ensimmäiset numerot julkaisi Uuden Laatokan rykmentin Sotilaskomitea sotilaiden omilla varoilla. 7. numerosta (toukokuun 17 päivästä 1917) lähtien lehdestä tuli VSDTP(b):n Riian komitean sotilasjärjestön ja venäläisen jaoston äänenkannattaja, 26. numerosta (heinäkuun 5 päivästä 1917) lähtien Riian komitean ja sitten Latvian sosialidemokratian Keskuskomitean XII armeijan sotilasjärjestön äänenkannattaja. Lehti lakkautettiin heinäkuun 21 pnä 1917, mutta jo päivän kuluttua — heinäkuun 23 pnä — „Okopnaja Pravdan“ asemesta alettiin julkaista „Okopnyi Nabat“ („Juoksuhaudan Hälytys“) lehteä, Latvian sosialidemokratian yhdistetyn sotilasjärjestön äänenkannattajaa, joka ilmestyi siihen asti, kun saksalaiset valtasivat Riian. Lokakuun 12 päivästä lähtien „Okopnyi Nabat“ lehteä alettiin julkaista uudelleen Wendenin kaupungissa. Vuoden 1917 lokakuun 29 päivästä lähtien lehti otti entisen nimensä — „Okopnaja Pravda“. Siitä lähtien lehti ilmestyi keskeytymättä vuoden 1918 helmikuuhun asti. — *110.*

34 **„Soldatskaja Pravda“** („Sotilaan Totuus“) — bolshevistinen sanomalehti, alkoi ilmestyä huhtikuun 15 pnä 1917 VSDTP(b):n Pietarin komitean sotilasjärjestön äänenkannattajana ja toukokuun 19 päivästä VSDTP(b):n Keskuskomitean sotilasjärjestön äänenkannattajana. „Soldatskaja Pravda“ oli hyvin suosittu Pietarin sotilaiden ja työläisten keskuudessa. Työläiset antoivat varoja lehden julkaisemiseen ja maksuttomaan levittämiseen rintamamiesten keskuudessa. Lehden painos nousi 50 tuhanteen kappaleeseen, joista puolet meni rintamalle. Vuoden 1917

heinäkuun päivinä Väliaikainen hallitus hävitti ja lakkautti „Soldatskaja Pravdan“ samanaikaisesti „Pravdan“ kanssa; alkoi ilmestyä uudelleen ensimmäisinä päivinä Lokakuun vallankumouksen jälkeen. Sanomalehti ilmestyi vuoden 1918 maaliskuuhun asti. — *115.*

85 „Trud“ („Työ“) kirjapainon, jossa painettiin bolshevistisia sanomalehtiä ja kirjoja, VSDTP(b):n Keskuskomitea hankki itselleen huhtikuun 22 pnä 1917. „Pravdan“ kehoituksesta työläiset ja sotilaat antoivat itse varat kirjapainon ostoon. Upseerikoululaisten ja kasakkain joukko-osastot hävittivät kirjapainon heinäkuun 6 pnä 1917. — *115.*

86 Bolshevikkien toinen (ylimääräinen) Pietarin yleiskaupunkilainen konferenssi kokoontui heinäkuun 1 pnä 1917. Siinä oli läsnä 145 edustajaa, jotka edustivat 32.220 puolueen jäsentä. Konferenssin pikaisen koollekutsumisen oli aiheuttanut poliittisen tilanteen kärjistyminen Pietarissa ja maassa rintamalla alkaneen hyökkäyksen yhteydessä ja sen johdosta, että Väliaikainen hallitus yritti viedä pois Pietarista vallankumouksellisia rykmenttejä ja „puhdistaa“ kaupunkia vallankumouksellisista työläisistä j.n.e. Heinäkuun 3—5 päivän tapahtumain johdosta konferenssin istunnot keskeytettiin ja aloitettiin uudelleen vasta heinäkuun 16 pnä. Sen koko myöhempi työ tapahtui J. V. Stalinin välittömällä johdolla. — *119.*

87 Erikoisneuvottelukokouksen Moskovassa — Moskovan valtiollisen neuvottelukokouksen — kutsui koolle Väliaikainen hallitus elokuun 12 pnä 1917. Neuvottelukokouksen osanottajain enemmistön muodostivat tilanherrojen, porvariston, kenraalikunnan, upseeriston ja kasakkaväen huippukerrosten edustajat. Neuvostojen ja Toimeenpanevan keskuskomitean edustajisto oli kokoonpantu menshevikeistä ja eserristä. Kornilov, Aleksejev, Kaledin y.m. esittivät neuvottelukokouksessa vallankumouksen tukahduttamisen ohjelman. Puheessaan Kerenski uhkasi tukahduttaa vallankumouksellisen liikkeen ja ehkäistä talonpoikain yritykset ottaa haltuunsa tilanherrain maat. J. V. Stalinin kirjoittamassa vetoomuksessa bolshevistisen

puolueen Keskuskomitea kehoitti proletariaattia esittämään vastalauseensa Moskovan neuvottelukokousta vastaan. Moskovassa bolshevikit järjestivät neuvottelukokouksen avajaispäivänä yhden päivän lakon, johon osallistui yli 400 tuhatta henkilöä. Vastalausekokouksia ja -lakkoja oli useissa muissakin kaupungeissa. J. V. Stalin kirjoitti useita artikkeleja, joissa hän paljasti Moskovan neuvottelukokouksen vastavallankumouksellisen olemuksen (kts. tämä osa, s. 214, 222, 233, 238 y.m.). — *124.*

38 Heinäkuun 5 pnä 1917 saapui Helsingistä Pietariin Itämeren sotalaivaston matruusien edustajisto. Edustajiston saapumisen syynä oli Väliaikaisen hallituksen yritys käyttää Itämeren laivaston aluksia taisteluun Kronstadtin vallankumouksellisia matruuseja vastaan, jotka olivat osallistuneet aktiivisesti heinäkuun 3—4 päivän mielenosoitukseen Pietarissa. Itämeren laivaston 67-miehinen edustajisto vangittiin heinäkuun 7 pnä Väliaikaisen hallituksen määräyksestä. — *124.*

39 Siestarjoen työläisten aseistariisuminen pantiin toimeen heinäkuun 11 pnä 1917 Väliaikaisen hallituksen määräyksestä ja eserräläis-menshevistisen Toimeenpanevan keskuskomitean suostumuksella. Työläisille esitettiin uhkavaatimus aseiden luovuttamisesta uhaten turvautua asevoimaan. Siestarjoen asetehtaan tehdaskomitean jäsenet, bolshevikit, vangittiin. — *124.*

40 Julistus, jonka Väliaikainen hallitus julkaisi heinäkuun 8 pnä 1917, sisälsi joukon demagogisia lupauksia, joiden avulla Väliaikainen hallitus, eserrät ja menshevikit halusivat rauhoittaa joukkoja heinäkuun 3—5 päivän tapahtumien jälkeen. Kehoittaessaan jatkamaan imperialistista sotaa Väliaikainen hallitus lupasi toimittaa suunniteltuna päivänä — syyskuun 17 pnä — Perustavan kokouksen vaalit, laatia lakiehdotukset 8-tuntisesta työpäivästä, yhteiskunnallisesta vakuutuksesta y.m. Täysin muodollisesta luonteestaan huolimatta heinäkuun 8 päivän julistus joutui kadettien hyökkäilyjen kohteeksi, ja he asettivat hallitukseen tulonsa ehdoksi tämän julistuksen peruuttamisen. — *131.*

41 Kamkovilaiset — B. Kamkovin (Kats), eserrien puolueen vasemmistosivustan, joka muodostui kohta vuoden 1917 helmikuun vallankumouksen jälkeen, erään johtohenkilön kannattajat. — *134.*

42 Artikkeli „Vastavallankumouksen voitto“ julkaistiin kronstadtilaisen sanomalehden „Proletarskoje Dielo“ („Proletariaatin Asia“) 5. numerossa heinäkuun 19 pnä 1917 otsikolla „Vastavallankumouksen riemuvoitto“. — *144.*

43 Mulei Hassanin, tunisilaisen maurin, F. Schillerin murhenäytelmän „Fieskon salaliitto Genuassa“ erään sankarin sanat. — *148.*

44 A. Henderson — eräs Englannin työväenpuolueen (labourpuolueen) johtajia. Ensimmäisen maailmansodan kaudella Henderson oli sosiali-chauvinisti, Lloyd Georgen hallituksen jäsen.

A. Thomas — eräs Ranskan sosialistisen puolueen johtajia, sosiali-chauvinisti ensimmäisen maailmansodan kaudella, meni Ranskan hallitukseen. — *148.*

45 Vetoomus „Kaikille työtätekeville, kaikille Pietarin työläisille ja sotilaille“ on kirjoitettu heinäkuun 3—5 päivän tapahtumain johdosta Pietarin bolshevikkien II yleiskaupunkilaisen konferenssin toimeksiannosta. Vetoomus julkaistiin „Rabotshi i Soldat“ lehden 2. numerossa heinäkuun 25 pnä 1917 (lehden ensi sivulla on virheellisesti osoitettu julkaisupäiväksi heinäkuun 24 päivä); työläisten ja sotilaiden vaatimuksesta se julkaistiin toisen kerran elokuun 1 pnä 8. numerossa. — *151.*

46 Heinäkuun 21 päivän neuvottelukokouksen, jota eserrät ja menshevikit nimittivät „historialliseksi“, Väliaikainen hallitus kutsui koolle hallituspulan johdosta, jonka oli aiheuttanut kadettien eroaminen hallituksesta ja Kerenskin eroamisilmoitus. Neuvottelukokoukseen osallistui porvarillisten ja sovittelijapuolueiden edustajia. Kadetit vaativat neuvottelukokouksessa sellaisen hallituksen muodostamista, joka on toiminnassaan riippumaton Neuvostoista ja demokraattisista puolueista

ja joka pystyy rankaisutoimenpiteiden avulla palauttamaan „kurin“ armeijassa j.n.e. Eserrät ja menshevikit suostuivat noihin vaatimuksiin ja antoivat Kerenskille oikeuden muodostaa uuden Väliaikaisen hallituksen. — *154*.

47 Sanat amerikkalaisen demokraattisen runoilijan W. Whitmanin laulusta (kts. „Sbornik revoljutsionnyh pesen“ — „Vallankumouslaulujen kokoelma“, VSDTP:n Pietarin komitean julkaisu, venäjän kielellä, 1916, s. 9). — *157*.

48 Tarkoitetaan Pietarin bolshevikkien ylimääräistä yleiskaupunkilaista konferenssia, joka pidettiin heinäkuun 1—3 pnä ja 16—20 pnä 1917 (kts. huomautus 36) ja menshevikkien toista yleiskaupunkilaista konferenssia, joka pidettiin heinäkuun 15—16 pnä. — *159*.

49 Artikkeli „Perustavan kokouksen vaaleista“ on kirjoitettu Perustavan kokouksen vaalikamppailun alkamisen johdosta. Väliaikainen hallitus määräsi vaalit syyskuun 17 päiväksi 1917. Artikkelin ensimmäinen osa julkaistiin „Pravdan“ 99. numerossa heinäkuun 5 pnä 1917. Mutta koska heinäkuun päivien jälkeen „Pravda“ lakkautettiin, artikkelin julkaiseminen keskeytyi. Se julkaistiin kokonaan vasta heinäkuun 27 pnä 1917 „Rabotshi i Soldat“ lehden 4. numerossa. — *164*.

50 Yleisvenäläinen talonpoikaisliitto — pikkuporvarillinen järjestö, joka muodostui vuonna 1905. Liitto esitti vaatimuksen poliittisesta vapaudesta, Perustavan kokouksen koollekutsumisesta ja maan yksityisomistuksen lakkauttamisesta. Vuonna 1906 Talonpoikaisliitto hajosi. Vuonna 1917 Liitto aloitti toimintansa uudelleen ja heinäkuun 31 pnä kutsui koolle Yleisvenäläisen edustajakokouksen Moskovaan. Edustajakokous lausui kannattavansa täydellisesti Väliaikaista hallitusta ja imperialistisen sodan jatkamista, mutta vastustavansa sitä, että talonpojat ottavat haltuunsa tilanherrojen maat. Syksyllä 1917 eräät Talonpoikaisliiton Pääkomitean jäsenet osallistuivat rankaisutoimenpiteisiin talonpoikain kapinoita vastaan. — *164*.

51 Pietarin varusväen talonpoikaisedustajain Neuvosto, jonka nimi sittemmin muutettiin talonpoikain edustajain Pietarin Neuvostoksi, muodostettiin huhtikuun 14 pnä 1917 Pietarin sotilasjoukko-osastojen ja eräiden tuotantolaitosten edustajista. Neuvosto asetti perustehtäväkseen taistelun kaikkien maiden antamiseksi lunastusmaksuitta talonpoikain käytettäväksi. Talonpoikain edustajain Pietarin Neuvosto kävi taistelua oikeistoeserräin johdettavana olleen talonpoikain edustajain Yleisvenäläisen Neuvoston sovittelupolitiikkaa vastaan. Lokakuun sosialistisen vallankumouksen jälkeen Neuvosto osallistui aktiivisesti Neuvostovallan järjestämiseen maaseudulla ja maasta annetun asetuksen täytäntöönpanoon. Vuoden 1918 helmikuussa, vanhan armeijan demobilisoinnin yhteydessä, Neuvosto lopetti toimintansa. — *167.*

52 VSDTP:n (bolshevikkien) VI edustajakokous pidettiin Pietarissa heinäkuun 26 päivästä elokuun 3 päivään 1917. Edustajakokouksessa kuultiin ja käsiteltiin seuraavat selostukset: Keskuskomitean poliittinen toimintaselostus ja organisatoorinen toimintaselostus, paikkakuntien toimintaselostukset, sota ja kansainvälinen tilanne, poliittinen ja taloudellinen tilanne, ammatillinen liike, Perustavan kokouksen vaalikamppailu. Edustajakokous hyväksyi uudet puolueen säännöt ja teki erikoisen päätöksen nuorisoliittojen järjestämisestä. J. V. Stalin teki Keskuskomitean toimintaselostuksen ja alustuksen poliittisesta tilanteesta. Edustajakokous hylkäsi Buharinin ja Preobrazhenskin trotskilaiset ehdotukset heidän yrittäessä ehkäistä puoluetta suuntautumasta sosialistiseen vallankumoukseen ja hyväksyi poliittisesta tilanteesta J. V. Stalinin ehdottaman päätöslauselman. Edustajakokous suuntasi puolueen aseelliseen kapinaan, sosialistiseen vallankumoukseen. — *172.*

53 Friedrich Adler — eräs Itävallan sosialidemokratian johtajia. Vastalauseen merkiksi sotaa vastaan hän murhasi vuonna 1916 Itävallan pääministerin Stürghin, jonka vuoksi hän sai toukokuussa 1917 kuolemantuomion. Vankilasta päästyään vuonna 1918 Adler asettui vihamieliselle kannalle Lokakuun vallankumouksen suhteen. — *173.*

54 Heinäkuun 4 päivänä 1917 levitettiin työläiskortteleissa seuraavaa julistusta:

„Toverit Pietarin työläiset ja sotilaat! Sen jälkeen kun vastavallankumouksellinen porvaristo on lähtenyt aivan ilmeisesti vallankumousta vastaan, ottakoon työväen, sotilaiden ja talonpoikain edustajain Yleisvenäläinen Neuvosto käsiinsä kaiken vallan.

Sellainen on Pietarin vallankumouksellisen väestön tahto, väestön, jolla on oikeus saattaa tämä tahtonsa **rauhallisen** ja **järjestyneen** mielenosoituksen kautta parhaillaan istuntojaan pitävien työväen, sotilaiden ja talonpoikain edustajain Yleisvenäläisten Neuvostojen Toimeenpanevien komiteain tietoon.

Eläköön vallankumouksellisten työläisten ja vallankumouksellisten sotilaiden tahto!

Eläköön Neuvostojen valta!

Kokoomushallitus on romahtanut; se on hajonnut kykenemättä täyttämään niitä tehtäviä, joita varten se oli muodostettu. Vallankumouksen ratkaistavana on valtavia, mitä vaikeimpia tehtäviä. Tarvitaan uusi valta, joka ryhtyisi päättäväisesti yhdessä vallankumouksellisen proletariaatin, vallankumouksellisen armeijan ja vallankumouksellisen talonpoikaiston kanssa lujittamaan ja laajentamaan kansan saavutuksia. Sellaisena valtana voi olla ainoastaan työväen, sotilaiden ja talonpoikain edustajain Neuvostojen valta.

Pietarin vallankumouksellinen varusväki ja työläiset lähtivät eilen liikkeelle julistaakseen tämän tunnuksen: „Kaikki valta Neuvostolle!“. Kehoitamme tekemään tästä rykmenteissä ja tehtaissa puhjenneesta liikkeestä Pietarin kaikkien työläisten, sotilaiden ja talonpoikain rauhallisen ja järjestyneen tahdonilmauksen.

VSDTP:n Keskuskomitea
VSDTP:n Pietarin komitea
VSDTP:n Väliryhmän komitea
VSDTP:n Keskuskomitean Sotilasjärjestö
Työväen ja sotilaiden edustajain Neuvoston työläisjaoston toimikunta“. — *180*.

[55] **„Listok Pravdy“** („Totuuden Lehtinen“) ilmestyi heinäkuun 6 pnä 1917 „Pravda“ lehden tämän päivän numeron asemesta sen vuoksi, että upseerikoululaiset olivat hävittäneet „Pravdan“ toimituksen. Otsikolla „Rauhallisuutta ja kestävyyttä“ julkaistiin „Listok Pravdyssa“ VSDTP(b):n Keskuskomitean ja Pietarin komitean sekä VSDTP(b):n Sotilasjärjestön julistus. — *182.*

[56] **„Zhivoje Slovo“** („Elävä Sana“) — Pietarissa ilmestynyt mustasotnialaistyyppinen bulevardilehti. Vuonna 1917 lehti harjoitti pogromiagitatiota bolshevikkeja vastaan; ilmestyi Lokakuun vallankumoukseen asti. — *183.*

[57] Lentolehtisen „Parjaajat oikeuteen!“ VSDTP(b):n Keskuskomitea antoi heinäkuun 5 päivän jälkeen ja julkaisi sen sitten VSDTP(b):n Helsingin komitean „Volna“ („Aalto“) lehdessä heinäkuun 9 pnä 1917. Julisteessa sanottiin: „Vastavallankumous haluaa mitä yksinkertaisimmalla tavalla katkaista vallankumoukselta pään kylvämällä levottomuutta joukkoihin ja usuttamalla niitä tunnetuimpia johtajia, ansioituneita vallankumoustaistelijoita vastaan... Me vaadimme Väliaikaista hallitusta sekä työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostojen Toimeenpanevaa keskuskomiteaa **tutkimaan viipymättä ja julkisesti** kaikki seikat pogromienjärjestäjäin ja palkattujen parjaajain katalassa salaliitossa työväenluokan johtajain kunniaa ja henkeä vastaan... Parjaajat ja parjausten levittäjät — oikeuteen. Pogromienjärjestäjät ja valehtelijat — häpeäpaaluun!“ — *184.*

[58] Bezrabotnyi (Työtön) — D. Z. Manuilskin salanimi. — *187.*

[59] Heinäkuun 27 pnä 1917 kasakat ja kyrassieerit tulittivat Kievin lähiasemilla ja itse Kievissä rintamalle meneviä Bogdan Hmelnitskille nimetyn rykmentin junia. — *193.*

[60] Pietarin Neuvosto antoi päiväkäskyn № 1 maaliskuun 1 pnä 1917 vallankumouksellisten sotilasjoukko-osastojen edustajain vaatimuksesta, jotka ilmoittivat sotilaiden kasvavasta epäluottamuksesta Valtakunnanduuman Väliaikaista komiteaa ja sen valitsemaa sotilasvaliokuntaa kohtaan.

„Päiväkäskyssä“ kehoitettiin sotilasjoukko-osastoja (komppanioita, pataljoonia y.m.) valitsemaan Sotilaskomiteat ja lähettämään edustajansa työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostoihin; joukko-osastojen aseet annettiin Sotilaskomiteain määrättäväksi, annettiin lupa täyttää sotilasvaliokunnan käskyt vain siinä tapauksessa, että ne eivät olleet ristiriidassa työväen ja sotilaiden edustajain Neuvoston käskyjen ja päätösten kanssa j.n.e. — *199.*

61 J. V. Stalin tarkoittaa Leninin kirjasta „Tunnuksista“, joka oli kirjoitettu heinäkuussa 1917 (kts. V. I. Lenin. Teokset, XXI osa, s. 33). — *203.*

62 Artikkelin „Moskovan neuvottelukokousta vastaan“ J. V. Stalin kirjoitti VSDTP(b):n Keskuskomitean toimeksiannosta sen käsiteltyä elokuun 5 pnä 1917 kysymyksen Moskovan neuvottelukokouksesta. Keskuskomitea päätti julkaista päätöslauselman ja lentolehtisen sekä Pää-äänenkannattajassa useita artikkeleita Moskovan neuvottelukokouksen johdosta. Artikkeli „Moskovan neuvottelukokousta vastaan“ julkaistiin ensin pääkirjoituksena „Rabotshi i Soldat“ lehden 14. numerossa, sitten elokuun 12 pnä 1917 kronstadtilaisessa sanomalehdessä „Proletarskoje Dielo“ ja elokuun 13 pnä „Proletari“ lehden 1. numerossa puolueen Keskuskomitean julistuksena. Sen lisäksi artikkeli „Moskovan neuvottelukokousta vastaan“ ilmestyi lentolehtisenä.

Julistuksessa ja lentolehtisessä oli artikkelin viimeiset rivit muutettu seuraaviksi sanoiksi:

„Toverit! Pitäkää joukkokokouksia ja esittäkää vastalausepäätöksiä „Moskovan neuvottelukokousta“ vastaan! Yhtykää putilovilaisiin ja järjestäkää tänään vastalauseen merkiksi „neuvottelukokousta“ vastaan keräyksiä vainotun ja ahdistetun puoluelehdistön hyväksi. Älkää antako provokation vaikuttaa itseenne älkääkä järjestäkö tänään mitään katumielenosoituksia!“. — *214.*

63 Kysymys Tukholman konferenssista heräsi vuoden 1917 huhtikuussa. Tanskalainen sosialidemokraatti Borgbjerg oli saapunut Pietariin ja kutsui Tanskan, Norjan ja Ruotsin

työväenpuolueiden Yhdistetyn komitean nimessä Venäjän sosialistisia puolueita osallistumaan Tukholmassa pidettävään konferenssiin rauhan solmimista koskevasta kysymyksestä. Eserräläis-menshevistinen toimeenpaneva komitea ja sitten myöskin työväen ja sotilaiden edustajain Pietarin Neuvosto päättivät osallistua Tukholman konferenssiin ja ottaa huolekseen aloitteen sen koollekutsumiseksi. Bolshevikkien VII (Huhtikuun) Yleisvenäläinen konferenssi vastusti päättävästi Tukholman konferenssiin osallistumista paljastaen sen imperialistisen luonteen. Elokuun 6 pnä pidetyssä Toimeenpanevan keskuskomitean istunnossa, käsiteltäessä kysymystä Tukholman konferenssista, Kamenev piti puheen ja kehoitti osallistumaan konferenssiin. Toimeenpanevan keskuskomitean bolshevistinen ryhmä ei hyväksynyt Kamenevin puhetta, puolueen Keskuskomitea tuomitsi hänen linjansa ja päätti valaista Pää-äänenkannattajassaan puolueen katsantokantoja tässä kysymyksessä. Elokuun 9 pnä julkaistiin „Rabotshi i Soldat“ lehdessä J. V. Stalinin artikkeli „Vielä Tukholmasta“ ja elokuun 16 pnä julkaistiin „Proletari“ lehdessä V. I. Leninin kirje „Kamenevin puheesta Toimeenpanevassa keskuskomiteassa Tukholman konferenssia koskevasta kysymyksestä“. — *218.*

64 Työväen ja sotilaiden edustajain Pietarin Neuvoston Toimeenpaneva komitea päätti huhtikuussa 1917 lähettää edustajiston puolueettomiin ja liittolaismaihin valmistelemaan Tukholman konferenssia. Työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostojen ensimmäinen Yleisvenäläinen edustajakokous vahvisti tämän Pietarin Neuvoston päätöksen. Edustajisto kävi Englannissa, Ranskassa, Italiassa ja Ruotsissa, missä se kävi neuvotteluja erilaisten sosialististen puolueiden edustajien kanssa. Tukholman konferenssia ei pidetty. — *219.*

65 Pitkä parlamentti — XVII vuosisadalla tapahtuneen Englannin porvarillisen vallankumouksen kauden parlamentti, joka piti istuntojaan 13 vuoden ajan (1640—1653). — *223.*

66 Niinsanottu ennakkoneuvottelu eli „yhteiskunnallisten toimihenkilöiden yksityisneuvottelu“ oli koolla Moskovassa elokuun 8—10 pnä 1917. Neuvottelun tarkoituksena oli yhdistää

porvaris-, tilanherra- ja sotilaspiirit sekä laatia yhtenäinen ohjelma edessäolevalle Valtiolliselle neuvottelukokoukselle. Neuvottelussa perustettiin vastavallankumouksellinen „Yhteiskunnallisten toimihenkilöiden liitto". — *225.*

67 Vuoden 1917 maaliskuun lopulla kokoontunut Suomen eduskunta vaati autonomian antamista Suomelle. Väliaikaisen hallituksen kanssa käymiensä pitkien ja tuloksettomien neuvottelujen jälkeen Suomen eduskunta hyväksyi heinäkuun 5 pnä 1917 „valtalain", jonka mukaan eduskunnan valta ulotettiin Suomen elämän kaikkiin puoliin, lukuunottamatta ulkopolitiikan kysymyksiä, sotalainsäädäntöä ja sotilashallintoa, jotka kuuluivat yleisvenäläisten laitosten toimivaltaan. Väliaikainen hallitus ilmoitti heinäkuun 18 pnä 1917, että eduskunnan hyväksymä laki menee Perustavan kokouksen tahdon edelle, ja hajoitti eduskunnan. — *230.*

68 Ukrainan Keskusradan perustivat Ukrainan porvarilliset ja pikkuporvarilliset puolueet ja ryhmät vuoden 1917 huhtikuussa. Heinäkuun päivien edellä järjestettiin Radan Pääsihteeristö korkeimmaksi hallintoelimeksi Ukrainassa. Heinäkuun mielenosoituksen hajoittamisen jälkeen Pietarissa Väliaikainen hallitus, joka harjoitti kansallisuussortopolitiikkaa, eroitti Ukrainasta Donetsin kaivosalueen, Jekaterinoslavin alueen ja eräitä muita Ukrainan alueita. Ylin valta Ukrainassa annettiin Väliaikaisen hallituksen nimittämälle erikoiskomissaarille. Siitä huolimatta Radan johtohenkilöt tekivät lähenevän proletaarisen vallankumouksen vaaran uhatessa pian sopimuksen Väliaikaisen hallituksen kanssa, ja Radasta tuli porvarillis-natsionalistisen vastavallankumouksen tuki Ukrainassa. — *230.*

69 **„Izvestija Petrogradskogo Soveta rabotshih i soldatskih deputatov"** („Työväen ja sotilaiden edustajain Pietarin Neuvoston Tiedonantaja") — sanomalehti, alkoi ilmestyä helmikuun 28 pnä 1917. Sen jälkeen kun Neuvostojen I Yleisvenäläisessä edustajakokouksessa oli muodostettu työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostojen Toimeenpaneva keskuskomitea, lehdestä tuli Toimeenpanevan keskuskomitean äänenkan-

nattaja ja elokuun 1 päivästä 1917 (132. numerosta) se ilmestyi nimellä „Izvestija Tsentralnogo ispolnitelnogo komiteta i Petrogradskogo Soveta rabotshih i soldatskih deputatov" („Toimeenpanevan keskuskomitean sekä työväen ja sotilaiden edustajain Pietarin Neuvoston Tiedonantaja"). Koko tuon ajan lehti oli menshevikkien ja eserrien käsissä ja kävi raivokasta taistelua bolshevistista puoluetta vastaan. Lokakuun 27 päivästä 1917 Neuvostojen II Yleisvenäläisen edustajakokouksen jälkeen „Izvestijasta" tuli Neuvostovallan virallinen äänenkannattaja. Yleisvenäläisen Toimeenpanevan keskuskomitean ja Kansankomissaarien Neuvoston muuton yhteydessä vuoden 1918 maaliskuussa lehti siirrettiin Pietarista Moskovaan. — *235.*

70 Elokuun 19 pnä 1917 Saksan armeija aloitti rintaman murron Riian edustalla. Venäläiset sotajoukot tekivät tarmokasta vastarintaa viholliselle, mutta ylipäällystö Kornilovin persoonassa antoi peräätymiskäskyn, ja elokuun 21 pnä saksalaiset valtasivat Riian. Kornilov luovutti Riian tarkoituksella muodostaa uhkan vallankumoukselliselle Pietarille, saada vallankumoukselliset sotajoukot viedyksi pois Pietarista ja helpoittaa vastavallankumouksellisen salaliiton toteuttamista. — *236.*

71 **„Novoje Vremja"** („Uusi Aika") — sanomalehti, ilmestyi Pietarissa vuodesta 1868 lähtien; taantumuksellisten tilanherra- ja virkamiesbyrokratiapiirien äänenkannattaja. Vuodesta 1905 alkaen siitä tuli eräs mustasotnialaisten äänenkannattajia. Lakkautettiin lokakuun lopulla 1917. — *242.*

72 **„Russkije Vedomosti"** („Venäjän Tiedonantolehti")— sanomalehti, ilmestyi Moskovassa vuodesta 1863 lähtien; ilmaisi liberaalisten tilanherrain ja porvariston etuja. Lakkautettiin vuonna 1918 yhdessä muiden vastavallankumouksellisten sanomalehtien kanssa. — *259.*

73 Dreyfusin juttu — Ranskan taantumuksellisten piirien järjestämä provokatoorinen oikeusjuttu; tuossa oikeusjutussa sotaoikeus tuomitsi vuonna 1894 Ranskan yleisesikunnan upsee-

rin, juutalaisen Dreyfusin elinkautiseen vankeuteen vakoilusta ja valtiopetoksesta tehdyn ilmeisen valheellisen syytöksen nojalla. Ranskassa puhjennut yhteiskunnallinen liike Dreyfusin puolesta paljasti oikeuden lahjottavuuden ja kärjisti poliittista taistelua tasavaltalaisten ja monarkistien välillä. Vuonna 1899 Dreyfus armahdettiin ja vapautettiin. Vuonna 1906 jutun uudessa käsittelyssä hänet tunnustettiin syyttömäksi. — *275.*

74 **„Times“** — Englannin suurporvariston vaikutusvaltainen lehti, ilmestyy Lontoossa vuodesta 1788 lähtien. — *276.*

75 **„Matin“** — porvarillinen sanomalehti, ilmestyy Pariisissa vuodesta 1884 lähtien. — *276.*

76 Artikkeli „Joko tahi“ julkaistiin aikaisemmin eräin lyhennyksin „Proletari“ lehden 10. numerossa elokuun 24 pnä 1917 otsikolla „Missä on ulospääsy?“. — *280.*

77 **„Russkaja Volja“** („Venäjän Tahto“) — suurpankkien varoilla perustettu porvarillinen sanomalehti; ilmestyi Pietarissa vuoden 1916 joulukuun 15 päivästä vuoden 1917 lokakuun 25 päivään. — *283.*

78 Artikkeli „Salaliitto jatkuu“ julkaistiin elokuun 28 pnä 1917 „Rabotshi“ lehden 5. numerossa. Kornilovin kapinan johdosta tuona päivänä ilmestyi lehden tavallisen numeron lisäksi yksisivuinen ylimääräinen numero. Seuraavana päivänä, elokuun 29 pnä, artikkeli „Salaliitto jatkuu“ julkaistiin toisen kerran „Rabotshi“ lehden 6. numerossa otsikolla „Poliittisia kaikuja“. — *291.*

79 **„Temps“** — porvarillinen sanomalehti, ilmestyi Pariisissa vuodesta 1829 vuoteen 1942 ollen välillä ilmestymättä vuodesta 1842 vuoteen 1861. — *319.*

80 Pietarin Neuvoston päätöslauselma julkaistiin „Rabotshi Putj“ lehden 21. numerossa syyskuun 27 pnä 1917. — *347.*

81 Rautatieläisten lakko oli syyskuun 24 päivästä syyskuun 26 päivään 1917. Rautateiden työläiset ja toimitsijat vaativat työpalkan korottamista, kahdeksantuntisen työpäivän säätä-

mistä ja elintarvikehuollon parantamista. Lakko käsitti maan kaikki rautatiet, ja teollisuuden työläiset osoittivat sille myötätuntoaan ja antoivat tukeaan. — *348.*

82 Elokuun 14 päivän julistuksen — niinsanotun „vallankumouksellisen demokratian“ ohjelman — esitti Tsheidze Moskovan valtiollisessa neuvottelukokouksessa työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostojen Toimeenpanevan keskuskomitean eserräläis-menshevistisen enemmistön, talonpoikain edustajain Yleisvenäläisen Neuvoston Toimeenpanevan komitean ja muiden järjestöjen nimessä. Julistuksessa kehoitettiin kannattamaan Väliaikaista hallitusta. — *351.*

83 Lieberdanilaiset (eli lieberdanit) — ironinen nimitys, jolla menshevistisiä johtohenkilöitä Lieberiä ja Dania sekä heidän kannattajiaan alettiin nimittää vakituisesti sen jälkeen, kun moskovalaisen bolshevistisen „Sotsial-Demokrat“ lehden 141. numerossa elokuun 25 pnä 1917 oli julkaistu D. Bednyin pakina otsikolla „Lieberdan“. — *351.*

84 **„Torgovo-Promyshlennaja Gazeta“** („Kauppa- ja Teollisuuslehti“) — porvarillinen sanomalehti, ilmestyi Pietarissa vuodesta 1893 vuoteen 1918. — *353.*

85 **„Obshtsheje Dielo“** („Yhteinen Asia“) — joka päivä ilmestynyt iltalehti, jota V. Burtsev julkaisi Pietarissa vuoden 1917 syys- ja lokakuussa. Sanomalehti kannatti Kornilovia ja harjoitti raivokasta parjauskamppailua Neuvostoja ja bolshevikkeja vastaan. — *361.*

86 Työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostojen II Yleisvenäläinen edustajakokous, johon osallistui talonpoikain edustajain kihlakunta- ja läänineuvostojen edustajia, alkoi Pietarissa lokakuun 25 pnä 1917. Edustajakokous piti vain kaksi istuntoa — lokakuun 25 ja 26 pnä. Edustajakokouksen alkuun oli saapunut 649 edustajaa. Edustajakokouksen suurilukuisin ryhmä oli bolshevikkien ryhmä, johon kuului 390 edustajaa. Menshevikit, oikeistoeserrät ja bundilaiset poistuivat edustajakokouksesta pian sen avaamisen jälkeen kieltäytyen tunnustamasta sosialistista vallankumousta.

Neuvostojen II edustajakokous julisti vallan siirtyneen Neuvostojen käsiin ja muodosti ensimmäisen Neuvostohallituksen — Kansankomissaarien Neuvoston. Kansankomissaarien Neuvoston puheenjohtajaksi valittiin V. I. Lenin ja kansallisuusasiain kansankomissaariksi J. V. Stalin. — *398.*

87 Maanpuolustusvaliokunta eli Maanpuolustuksen Toimeenpaneva komitea muodostettiin työväen ja sotilaiden edustajain Neuvoston eserräläis-menshevistisen Toimeenpanevan keskuskomitean koollekutsumassa maanpuolustusta käsitelleessä neuvottelukokouksessa elokuun 7 pnä 1917. Maanpuolustuksen Toimeenpaneva komitea kannatti Väliaikaisen hallituksen sotilaallisia toimenpiteitä, joita toteutettiin porvariston ja tilanherrain vastavallankumouksen hyväksi (vallankumouksellisten sotajoukkojen vieminen pois Pietarista j.n.e.). — *410.*

88 Kysymys on V. I. Leninin kirjoittamasta päätöslauselmasta, jonka VSDTP(b):n Keskuskomitea hyväksyi istunnossaan lokakuun 10 pnä 1917 (kts. V. I. Lenin. Teokset, XXI osa, s. 330). — *421.*

ELÄMÄKERRALLISIA TIETOJA

(maaliskuu — lokakuu 1917)

Maaliskuun 12. J. V. Stalin, jonka vuoden 1917 helmikuun vallankumous oli vapauttanut Turuhanin karkoitukselta, saapuu Pietariin.

Maaliskuun 14. J. V. Stalinin artikkeli „Työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostoista“ julkaistiin „Pravda“ lehden 8. numerossa.

Maaliskuun 15. VSDTP(b):n Keskuskomitean Byroon laajennetussa neuvottelussa J. V. Stalin valitaan „Pravda“ lehden toimitukseen.

Maaliskuun 16. J. V. Stalinin artikkeli „Sodasta“ julkaistiin „Pravda“ lehden 10. numerossa.

Maaliskuun 18. Puolueen Keskuskomitean Byroo valitsee J. V. Stalinin edustajakseen työväen ja sotilaiden edustajain Pietarin Neuvoston Toimeenpanevan komitean kokoonpanoon.

J. V. Stalinin artikkeli „Venäjän vallankumouksen voiton ehdoista“ julkaistiin „Pravda“ lehden 12. numerossa.

Huhtikuun 3. J. V. Stalin ja M. I. Uljanova olivat yhdessä Pietarin ja Siestarjoen työmiesten ja työläisnaisten edustajiston kanssa Valkeasaaren ase-

malla (Suomen radalla) ottamassa vastaan maanpaosta palaavaa V. I. Leniniä ja saattoivat hänet Pietariin.

Huhtikuun 4. J. V. Stalin osallistuu bolshevistisen puolueen johtavien toimihenkilöiden neuvottelukokoukseen sekä bolshevikkien ja menshevikkien — Neuvostojen Yleisvenäläisen neuvottelukokouksen edustajien — yhdistettyyn istuntoon, jossa V. I. Lenin esitti Huhtikuun teesinsä.

Huhtikuun 6. J. V. Stalin osallistuu Keskuskomitean Byroon istuntoon ja pitää puheen V. I. Leninin Huhtikuun teesejä koskevasta kysymyksestä käydyssä keskustelussa.

Huhtikuun 8. J. V. Stalin allekirjoittaa vastalause-esityksen Pietarin Neuvoston Toimeenpanevan komitean päätöstä vastaan niinsanotun „vapauden lainan" kannattamisesta.

Huhtikuun 14. J. V. Stalinin artikkeli „Maat talonpojille" julkaistiin „Pravda" lehden 32. numerossa.

Huhtikuun 14—22. J. V. Stalin osallistuu VSDTP(b):n Pietarin yleiskaupunkilaiseen konferenssiin.

Huhtikuun 18. J. V. Stalin pitää puheen „Väliaikaisesta hallituksesta" Vasili Ostrovin kaupunginosan Pörssitorilla pidetyssä vappukokouksessa.

J. V. Stalinin artikkeli „Toukokuun 1 päivä" julkaistiin „Pravda" lehden 35. numerossa.

Huhtikuun 20. Pietarin Neuvoston Toimeenpanevan komitean jäsenenä J. V. Stalin on läsnä Väliaikaisen hallituksen ja Valtakunnanduuman Väliaikaisen komitean jäsenten neuvottelussa, joka pidettiin yhdessä työväen ja sotilaiden edustajain Pietarin Neuvoston Toimeenpanevan komitean edustajain kanssa Marian palatsissa Miljukovin nootin johdosta huhtikuun 18 päivältä 1917.

Huhtikuun 24—29. V. I. Lenin ja J. V. Stalin johtavat bolshevikkipuolueen VII (Huhtikuun) Yleisvenäläistä konferenssia.

Huhtikuun 24. J. V. Stalin pitää konferenssissa puheen, jossa hän puolustaa Leninin esittämää päätöslauselmaa nykyhetken tilanteesta, ja hänet valitaan valiokuntaan, jonka tehtävänä oli laatia päätöslauselma V. I. Leninin selostuksesta.

Huhtikuun 29. J. V. Stalin tekee konferenssissa alustuksen ja esittää loppulausunnon kansallisuuskysymyksestä. Hänet valitaan puolueen Keskuskomitean jäseneksi.

Toukokuun 4. J. V. Stalinin artikkeli „Vallankumouksesta jälkeen jääneet“ julkaistiin „Pravda“ lehden 48. numerossa.

Toukokuun 10. J. V. Stalin osallistuu VSDTP(b):n Pietarin komitean istuntoon ja puhuu Pietarin komitean järjestörakennetta sekä kunnallisvaaleja koskevista kysymyksistä.

Toukokuun 14. J. V. Stalin pitää puheen kansallisuuskysymyksestä konsertti-kokouksessa, jonka eestiläinen työläis- ja sotilasklubi järjesti Vasili Ostrovin kaupunginosassa Arvopaperi- ja valuuttapörssin talolla.

Toukokuun 21, 24 ja 26. J. V. Stalinin artikkeli „Kunnallisvaalikamppailu“ julkaistiin „Pravda“ lehden 63., 64. ja 66. numerossa.

Toukokuu. Perustetaan bolshevikkipuolueen Keskuskomitean Poliittinen Byroo, jonka kokoonpanoon tulee J. V. Stalin. Siitä asti hän on koko ajan ollut Poliittisen Byroon jäsen.

Kesäkuun 3—24. J. V. Stalin on läsnä työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostojen I Yleisvenäläisen edustajakokouksen istunnoissa.

Kesäkuun 6. V. I. Lenin ja J. V. Stalin osallistuvat puolueen Keskuskomitean laajennettuun istuntoon. Stalin kannattaa Leninin ehdotusta työväen ja sotilaiden rauhallisen mielenosoituksen järjestämisestä.

Käsiteltäessä mielenosoitusta koskevaa kysymystä VSDTP(b):n Pietarin komitean suljetussa istunnossa J. V. Stalin pitää puheen, jossa hän antaa arvion Pietarissa vallitsevasta poliittisesta tilanteesta.

Kesäkuun 10. vastainen yö. V. I. Lenin ja J. V. Stalin osallistuvat Neuvostojen I Yleisvenäläisen edustajakokouksen bolshevistisen ryhmän istuntoon ja sitten VSDTP(b):n Keskuskomitean istuntoon. V. I. Leninin ja J. V Stalinin ehdotuksesta Keskuskomitea hyväksyy päätöksen kesäkuun 10 päiväksi määrätyn mielenosoituksen peruuttamisesta.

Myöhään yöllä V. I. Lenin ja J. V. Stalin valmistavat aineistoa „Pravdalle“ ja Keskuskomitean ohjeet mielenosoituksen peruuttamista koskevan Keskuskomitean päätöksen johdosta.

Kesäkuun 13. J. V. Stalinin artikkeli „Eilen ja tänään (Vallankumouksen kriisi)“ julkaistiin „Soldatskaja Pravda“ lehden 42. numerossa.

Kesäkuun 15. J. V. Stalinin artikkeli „Kunnallisvaalien tuloksista Pietarissa“ julkaistiin „VSDTP(b):n Keskuskomitean Lehdistötoimiston bulletiinin“ 1. numerossa.

Kesäkuun 16—23. V. I. Lenin ja J. V. Stalin johtavat rintamalla ja selustassa olevien VSDTP(b):n sotilasjärjestöjen Yleisvenäläisen konferenssin työtä.

Kesäkuun 17. J. V. Stalin tervehtii bolshevikkipuolueen Keskuskomitean nimessä rintamalla ja selus-

tassa olevien VSDTP(b):n sotilasjärjestöjen Yleisvenäläistä konferenssia.

J. V. Stalinin kirjoittama VSDTP(b):n Keskuskomitean ja Pietarin komitean vetoomus „Kaikille työtätekeville, kaikille Pietarin työläisille ja sotilaille“ julkaistiin „Pravda“ lehden 84. numerossa

Kesäkuun 20. Neuvostojen I Yleisvenäläinen edustajakokous valitsee J. V. Stalinin Toimeenpanevan keskuskomitean jäseneksi.

Kesäkuun 21. J. V. Stalin tekee rintamalla ja selustassa olevien VSDTP(b):n sotilasjärjestöjen Yleisvenäläisessä konferenssissa alustuksen „Kansallisuusliikkeestä ja kansallisista rykmenteistä“. Konferenssi hyväksyy J. V. Stalinin ehdottaman päätöslauselman kansallisuuskysymyksestä.

Kesäkuun 22. J. V. Stalin valitaan Toimeenpanevan keskuskomitean istunnossa bolshevikkien ryhmästä työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostojen Toimeenpanevan keskuskomitean Byrooseen.

J. V. Stalin tekee VSDTP(b):n Keskuskomitean, Pietarin komitean ja Sotilasjärjestön jäsenten yksityisneuvottelussa tiedoituksen Toimeenpanevalle keskuskomitealle jätetystä bolshevistisen ryhmän lausunnosta, jossa vaadittiin päättäviä toimenpiteitä yltyvää vastavallankumousta vastaan.

Heinäkuun 1—3 ja 16—20. J. V. Stalin ja J. M. Sverdlov johtavat bolshevistisen puolueen Pietarin järjestön toista (ylimääräistä) konferenssia.

Heinäkuun 3. Bolshevikkipuolueen Keskuskomitea ryhtyy J. V. Stalinin johdolla useihin toimenpiteisiin pidättääkseen joukkoja vaistovaraisesti syntyneestä aseellisesta mielenosoituksesta; kun käy

selväksi, ettei liikettä onnistuta pysäyttämään, Keskuskomitea päättää osallistua mielenosoitukseen tehdäkseen sen luonteeltaan rauhalliseksi ja järjestyneeksi.

Heinäkuun 4. J. V. Stalin vaatii Toimeenpanevan keskuskomitean istunnossa, että parjausten levittämisestä V. I. Leniniä ja bolshevikkeja vastaan tehtäisiin loppu.

Heinäkuun 6. J. V. Stalin käy Pietari-Paavalin linnoituksessa, jossa hänen onnistuu vakuuttamalla saada vallankumoukselliset matruusit pidättäytymään aseellisista esiintymisistä. J. V. Stalin saa aikaan sen, että Pietarin sotilaspiirin esikunnan käsky asevoiman käyttämisestä matruuseja vastaan peruutetaan.

Heinäkuun 7—8. J. V. Stalin ja G. K. Ordzhonikidze ratkaisevat yhdessä V. I. Leninin kanssa kysymyksen Leninin matkustamisesta pois Pietarista.

Heinäkuun 8—11. J. V. Stalin valmistelee V. I. Leninin matkustamista pois Pietarista.

Heinäkuun 11. J. V. Stalin ja S. J. Allilujev saattavat V. I. Leninin Primorskin asemalle, josta hän matkustaa junalla Razlivin asemalle.

Heinäkuun 11— lokakuun 7. J. V. Stalin pitää yllä kiinteätä yhteyttä illegaaliseen asemaan siirtyneen V. I. Leninin kanssa ja hänen ohjeittensa mukaan johtaa välittömästi bolshevikkipuolueen Keskuskomitean toimintaa.

Heinäkuun 15. J. V. Stalinin artikkeli „Rivit tiukasti yhteen" julkaistiin kronstadtilaisen „Proletarskoje Dielo" lehden 2. numerossa.

Heinäkuun 16. J. V. Stalin tekee VSDTP(b):n Pietarin järjestön toisen (ylimääräisen) konferenssin aamu-

istunnossa Keskuskomitean toimintaselostuksen heinäkuun tapahtumista ja iltaistunnossa selostuksen nykyhetken tilanteesta sekä esittää loppulausunnon.

Heinäkuun 20. J. V. Stalin puhuu konferenssissa käydyssä keskustelussa työväen ja sotilaiden edustajain Pietarin Neuvoston uusintavaaleja koskevasta kysymyksestä ynnä muista kysymyksistä.

Heinäkuun 20—23. J. V. Stalin kirjoittaa vetoomuksen „Kaikille työtätekeville, kaikille Pietarin työläisille ja sotilaille“, joka julkaistiin „Rabotshi i Soldat“ lehden 2. numerossa.

Heinäkuun 23. J. V. Stalinin artikkelit „Mitä on tapahtunut?“ ja „Vastavallankumouksen voitto“ julkaistiin „Rabotshi i Soldat“ lehden 1. numerossa.

Heinäkuun 26— elokuun 3. J. V. Stalin ja J. M. Sverdlov johtavat bolshevistisen puolueen VI edustajakokousta.

Heinäkuun 27. J. V. Stalin tekee edustajakokouksessa Keskuskomitean toimintaselostuksen ja loppulausunnon.

Heinäkuun 30. J. V. Stalin tekee edustajakokouksessa selostuksen poliittisesta tilanteesta.

Heinäkuun 31. J. V. Stalin vastaa edustajakokouksen edustajain ryhmän tekemiin kysymyksiin ja esittää poliittista tilannetta koskevan selostuksen loppulausunnon.

Heinäkuun 31— elokuun 3. J. V. Stalin johtaa VI edustajakokouksen valitseman valiokunnan työtä päätöslauselman laatimisessa poliittisesta tilanteesta.

Elokuun 3. J. V. Stalin esittää edustajakokoukselle päätöslauselman poliittisesta tilanteesta.

J. V. Stalin valitaan bolshevistisen puolueen Keskuskomitean jäseneksi.

Elokuun 4. Puolueen Keskuskomitean täysistunto valitsee J. V. Stalinin „Rabotshi i Soldat“ lehden toimittajaksi.

Elokuun 5. Puolueen Keskuskomitean täysistunto valitsee J. V. Stalinin Keskuskomitean suppeaan kokoonpanoon.

Elokuun 6. J. V. Stalin osallistuu puolueen Keskuskomitean suppean kokoonpanon istuntoon, jossa vahvistetaan VSDTP:n (bolshevikkien) Keskuskomitean päätöslauselma Moskovan neuvottelukokouksesta.

Elokuun 8. J. V. Stalinin artikkeli „Moskovan neuvottelukokousta vastaan“ julkaistiin „Rabotshi i Soldat“ lehden 14. numerossa.

Elokuun 9. J. V. Stalinin artikkeli „Vielä Tukholmasta“ julkaistiin „Rabotshi i Soldat“ lehden 15. numerossa.

Elokuun 13. Bolshevikkipuolueen Keskuskomitean toimeksiannosta J. V. Stalin järjestää puolueen Pääänenkannattajan „Proletari“ lehden julkaisemisen.

J. V. Stalinin artikkeli „Vastavallankumous ja Venäjän kansat“ julkaistiin „Proletari“ lehden 1. numerossa.

Elokuun 16. Keskuskomitea valitsee J. V. Stalinin valiokuntaan, jonka tehtävänä oli laatia päätöslauselma Tukholman konferenssista.

Elokuun 17. J. V. Stalin pitää VSDTP(b):n Narvan piirikomitean huoneistossa sotilaille esitelmän aiheesta: „Sosialidemokratia ja vaalit kaupungissa“.

Elokuun 18. J. V. Stalinin artikkelit „Totuus tappiostamme rintamalla“ ja „Heinäkuun tappion syistä rintamalla“ julkaistiin „Proletari“ lehden 5. numerossa.

Elokuun 22.	J. V. Stalinin artikkeli „Provokatioiden vaihe" julkaistiin „Proletari" lehden 8. numerossa.
Elokuun 25.	J. V. Stalinin artikkeli „Joko tahi" julkaistiin „Rabotshi" lehden 1. numerossa.
Elokuun 27.	Toimeenpanevan keskuskomitean istunnossa luetaan J. V. Stalinin kirjoittama bolshevistisen ryhmän päätöslauselma poliittisesta tilanteesta.
Elokuun 28.	J. V. Stalinin artikkeli „Me vaadimme" julkaistiin „Rabotshi" lehden 4. numerossa.
Elokuun 30.	J. V. Stalin osallistuu puolueen Keskuskomitean istuntoon, jossa käsiteltiin kysymystä taistelusta Kornilovin vastavallankumouksellista kapinaa vastaan.
Elokuun 31.	J. V. Stalin osallistuu Keskuskomitean istuntoon, jossa käsiteltiin julistusta vallasta. Puolueen Keskuskomitea antaa J. V. Stalinin tehtäväksi pitää Keskuskomitean täysistunnossa tilannearvioselostuksen.
	J. V. Stalinin artikkeli „Porvariston kanssa sopimista vastaan" julkaistiin „Rabotshi" lehden 9. numerossa.
Elokuu—lokakuu.	J. V. Stalin toimittaa VSDTP(b):n Pää-äänenkannattajaa, joka ilmestyi nimillä: „Proletari", „Rabotshi" ja „Rabotshi Putj".
Syyskuun 6.	J. V. Stalinin artikkeli „Omaa tietä" julkaistiin „Rabotshi Putj" lehden 3. numerossa.
Syyskuun 9.	J. V. Stalinin artikkeli „Toinen aalto" julkaistiin „Rabotshi Putj" lehden 6. numerossa.
Syyskuun 15.	Vastapainoksi Kamenevin esittämään V. I. Leninin kirjeiden „Bolshevikkien on otettava valta" ja „Marxilaisuus ja kapina" polttamisvaatimukseen J. V. Stalin ehdottaa puolueen Keskuskomitean

istunnossa niiden lähettämistä suurimmille puoluejärjestöille käsiteltäviksi.

Syyskuun 17. J. V. Stalinin artikkeli „Kaikki valta Neuvostoille!“ julkaistiin „Rabotshi Putj“ lehden 13. numerossa.

Syyskuun 21. J. V. Stalin tekee Demokraattisen neuvottelukokouksen bolshevistisen ryhmän istunnossa selostuksen, jossa hän puoltaa V. I. Leninin ohjetta esiparlamentin boikotoimisesta.

Syyskuun 23. Puolueen Keskuskomitea vahvistaa bolshevikkien ehdokaslistan Perustavaan kokoukseen. Ehdokkaiden joukossa ovat V. I. Lenin ja J. V. Stalin.

Syyskuun 27. J. V. Stalinin artikkeli „Porvariston diktatuurin hallitus“ julkaistiin „Rabotshi Putj“ lehden 21. numerossa.

Syyskuun 28. J. V. Stalin pitää Vasili Ostrovin kaupunginosan bolshevikkien kokouksessa selostuksen Demokraattisesta neuvottelukokouksesta.

Syyskuun 29. Puolueen Keskuskomitea tekee päätöksen Perustavan kokouksen ehdokaslistojen julkaisemisesta vaalipiireittäin. J. V. Stalinin ehdokkuus asetettiin seuraavissa vaalipiireissä: Pietari, Jekaterinoslav, Taka-Kaukaasia ja Stavropol.

J. V. Stalinin artikkeli „Turhaan odotelette...“ julkaistiin „Rabotshi Putj“ lehden 23. numerossa.

Lokakuun 5. J. V. Stalin osallistuu Keskuskomitean istuntoon. Stalinin ehdotuksesta Keskuskomitea päättää kutsua koolle Pohjoisalueen Neuvostojen edustajakokouksen istuntopäivinä puolueen neuvottelukokouksen, johon osallistuvat Keskuskomitean jäsenet sekä Pietarin ja Moskovan puoluetyöntekijät.

Lokakuun 8. J. V. Stalin käy illegaalisesti Pietariin palanneen V. I. Leninin luona ja käsittelee hänen kanssaan aseellisen kapinan valmistelua koskevia kysymyksiä.

Lokakuun 10. V. I. Lenin ja J. V. Stalin osallistuvat puolueen Keskuskomitean istuntoon. Keskuskomitea hyväksyy V. I. Leninin esittämän päätöslauselman aseellisesta kapinasta ja muodostaa kapinan johtamista varten Keskuskomitean Poliittisen byroon seitsemästä henkilöstä V. I. Leninin ja J. V. Stalinin johdolla.

J. V. Stalinin artikkeli „Vastavallankumous mobilisoi voimiaan — valmistautukaa vastaiskuun“ julkaistiin „Rabotshi Putj“ lehden 32. numerossa.

Lokakuun 15. J. V. Stalinin artikkelit „Julkeustutkinnot“ ja „Vallankumouksen rikkurit“ julkaistiin „Rabotshi Putj“ lehden 37. numerossa.

Lokakuun 16. V. I. Lenin ja J. V. Stalin johtavat bolshevistisen puolueen Keskuskomitean laajennettua istuntoa. J. V. Stalin arvostelee ankarasti petturien Kamenevin ja Zinovjevin puheita aseellista kapinaa koskevassa kysymyksessä. Istunnossa valitaan kapinan johtamista varten Puoluekeskus, jonka johtoon tulee J. V. Stalin.

Lokakuun 20. J. V. Stalin osallistuu puolueen Keskuskomitean istuntoon; hän ehdottaa, että Keskuskomitean täysistunnossa käsiteltäisiin V. I. Leninin kirjeet Kamenevin ja Zinovjevin rikkuruudesta.

J. V. Stalin osallistuu Pietarin Neuvoston Sotilaallisen vallankumouskomitean ensimmäiseen istuntoon.

J. V. Stalin pitää Smolnyssa Pietarin ammattiliittojen valtuutettujen kokouksessa puheen aseelliseen kapinaan valmistautumisesta.

Lokakuun 21. J. V. Stalin osallistuu puolueen Keskuskomitean istuntoon. Keskuskomitea päättää bolshevikkien vaikutuksen lisäämiseksi Pietarin Neuvoston Toimeenpanevassa komiteassa valita sen kokoonpanoon Stalinin ja Dzierzhynskin; Keskuskomitea hyväksyy Stalinin ehdotuksen selostusten ja teesien valmistamisesta Neuvostojen II Yleisvenäläiseen edustajakokoukseen: maasta, sodasta, vallasta (V. I. Lenin), kansallisuuskysymyksestä (J. V. Stalin); edustajakokouksen bolshevistista ryhmää johtamaan valitaan Stalin ja Sverdlov.

Lokakuun 24. Aamulla klo 11 ilmestyy „Rabotshi Putj“ lehden numero, jossa julkaistiin Väliaikaisen hallituksen kukistamiseen kehoittava J. V. Stalinin artikkeli „Mitä me tahdomme?“.

J. V. Stalin tekee selostuksen poliittisesta tilanteesta Neuvostojen II Yleisvenäläisen edustajakokouksen bolshevistisen ryhmän istunnossa.

Illalla saapuu Smolnyyn V. I. Lenin. J. V. Stalin tiedoittaa hänelle poliittisten tapahtumain kulusta.

Lokakuun 24—25. V. I. Lenin ja J. V. Stalin johtavat Lokakuun aseellista kapinaa.

SISÄLTÖ

Karjalais-Suomalainen SNT
Ministerineuvoston
Poligrafizdatin
Sortavalan kirjapaino

Sortavala, Karjalankatu, 32